

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\von_Daniken_Erich-Dokazy_SK.pdb

PDB Name: Daniken Erich-Dokazy (sk)
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.4.2007
Modification Date: 30.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Erich von Däniken
Dôkazy

V prehistorických a ranohistorických dobách niekoľkokrát navštívili Zem neznáme bytosti z vesmíru. Tieto neznáme bytosti cieľenou, umelou mutáciou stvorili ľudskú inteligenciu.

MOJA TEÓRIA

Mimozemšťania zušľachtili hominidov „na svoj obraz“. Preto sa na nich podobáme. Oni na nás nie. Návštevy cudzích bytostí z vesmíru na Zemi boli zaznamenané v náboženstvách, mytológiách a ľudových legendách a odovzdávali sa z pokolenia na pokolenie - niekde zanechali znamenia svojej prítomnosti.

Za podnety, pomoc a kritiku ďakujem:

pánu profesorovi Dr. Janvierovi Cabrerovi, Ica, Peru
pánu profesorovi Dr. F. M. Hassnainovi, Srinagar, India
pánu profesorovi Dr. Edgarovi Liischerovi, Mnichov, Nemecko
pánu profesorovi Dr. Luisovi Naviovi, New York, USA
pánu profesorovi Dr. Harrymu O. Ruppemu, Mnichov, Nemecko
pánu profesorovi Dr. Pasqualovi S. Schiavellovi, New York, USA
pánu profesorovi Dr. Wilderovi-Smithovi, Einingen/Thurn, Švajčiarsko

Bonstetten pri Zürichu
január 1977

PRVÁ KAPITOLA

CEZ PREKÁŽKY KU HVIEZDAM

V jednom malom missourijskom mestečku sa začiatkom sedemdesiatych rokov stala udalosť, ktorá by si bola zaslúžila veľké titulky v novinách, no nikto jej nevenoval pozornosť.

Ráno prišiel desaťročný chlapec celý rozrušený do školy a jedným dychom rozprával, ako mu rovno pred nohami prebehla cez cestu mačka s dvoma chvostami. Spolužiaci ho vysmiali a tvrdili, že sa musel pomýliť. Keď však chlapec trval na pravdivosti svojho zážitku, vyhlásili ho za pomätenca.

Rozruch ešte neutíchol, keď do triedy vošiel učiteľ a opýtal sa na príčinu neprístojného správania. Dal si všetko vysvetliť, potom zavolať chlapca ku katedre a vyzval ho, aby sa pred celou triedou priznal, že klamal. Chlapec však tvrdošijne trval na svojom a opakoval: „Videl som mačku s dvoma chvostami!”

Za smiechu spolužiakov ho učiteľ prehol cez koleno a trstenicou vyobšľával po zadku.

Odvtedy chlapca pokladali za klamára, ostatní sa mu vysmievali, ba dokonca sa mu vyhýbali.

Čoskoro sa zhoršil v učení, lebo na vyučovaní prestal dávať pozor a nerobil si ani domáce úlohy. Len čo zvonec oznámil koniec vyučovania, rozbehol sa po cestách, cez polia do lesov a k rieke. Hľadal „svoju“ mačku, živý dôkaz toho, že existuje a že neklamal.

Takto to trvalo niekoľko týždňov, až kým sa jedného večera nevrátil domov. Rodičia, ktorí ho často hrešili za hlavatosť, zburovali šerifa a susedov, ktorí sa potom s fákami spoločne vybrali hľadať strateného chlapca.

Našli ho obeseného na vrbe.

Na pohreb prišlo veľa ľudí, medzi nimi, prirodzene, aj spolužiaci - a všetci pocíťovali výčitky svedomia. Počas smútočného obradu všetci videli, ako po hroboch skáče mačka s dvoma chvostami.

Chytiť mačku za chvost

Myslel som si, že by bolo ošemetné poskytovať DÔKAZY, keď sice o mačke vieme, no nemôžeme ju chytiť za chvost. Prírodovedci uvádzajú na začiatku svojej argumentácie, čiže vtedy, keď ešte nechytí mačku za chvost, hypotézy,

nedokázané tvrdenia, a experimentujú dovtedy, kým v sériách pokusov nedospejú k vytúženým výsledkom, ktoré sa dajú opakovať v rovnakej kvalite, alebo naopak, tak veľmi sa odlišujú od predpokladaného výsledku, že sa svojej hypotézy musia vzdať.

Právnické dôkazy - a tie máme na mysli, keď hovoríme o dôkazoch - majú iné kvality. Na rozdiel od prírodovedeckých dôkazov sa navzájom značne líšia podľa toho, v ktorej krajine ich treba poskytnúť. Všeobecne však platí, že každá strana musí dokázať skutočnosť, z ktorých vyvodzuje svoje práva a tvrdenia.

Pred súdom jedna strana uplatňuje nároky, proti ktorým môže druhá strana uplatňovať námietky. To je to príslovečné „dobré právo“. Žiadajúca strana musí svoje nároky podložiť faktami, druhá strana musí svoje výhrady tiež zdôvodniť faktami.

Ako však uvidíme, nie je vždy fakt ako „fakt“.

Po preštudovaní medzinárodnej právnickej literatúry si nemôžem odpustiť nasledujúci komentár:

Zdanlivý dôkaz možno použiť na dokázanie kauzality. Pritom možno na jeho základe nielen posudzovať následky, ktoré už sú skutočnosťou, ale aj naopak, na základe následku určitú udalosť označiť za príčinu.

V práve platí, že vecný dôkaz, písomný doklad či výrok súdneho znalca treba hodnotiť rovnako ako pomocné fakty založené na identite a neporušenosti, tak, ako je vecný dôkaz založený na názornosti, písomný doklad na pravosti a obsahu a posudok súdneho znalca na odborných vedomostiach.

Keďže som sa informoval u Justície, dámy so zviazanými očami - tohto pochybného symbolu spravodlivosti, teraz už viem, že nepriamy dôkaz, dôkaz založený na indíciách, nie je podľa jej názoru o nič menejcennejší ako ostatné dôkazy.

Indície (indiciu - náznak, okolnosť vyvolávajúca podozrenie) sú dokázané skutočnosti, z ktorých sa nepriamo odvodzuje dôkaz iných skutočností, ktoré sa nedajú dokázať priamo. Ak však má indiciálna skutočnosť tvoriť základ dôkazu, musíme byť schopní presvedčiť o jej pravdivosti.

Justícia nevidí budúcnosť

Pri právnom posudzovaní môjho dôkazného predmetu by som svojim váženým kritikom rád pripomenul, že dohody medzi stranami, ktoré by predpisovali, ako treba hodnotiť určitý dokázaný výsledok, sú neprípustné, rovnako ako dohody, ktoré by obmedzovali slobodu argumentácie.

Prirodzene, okrem vecných dôkazov a písomných dokumentov zahŕňam do svojich dôkazov založených na indíciách aj znalecké posudky. Znalci predkladajú empirické vyjadrenia alebo posudky z vlastného výskumu. Žiaľ, vždy znovu vychádza najavo, že znalci sa mýlia. Možno sa budú mýliť aj „moji“ znalci - no aj znalci mojich odporcov sú iba ľudia a tiež nie sú neomylní.

Rozsudky by mal vynášať akýsi „skutočnostný súd“ - keby taký existoval! Kto však získal dedičné právo na absolútnu pravdu? Moji kritici - právnický povedaný: odporcovia - sa správajú tak, akoby boli strážcami tej najposlednejšej pravdy.

Nie sú však často iba nositeľmi domnelých „faktov“ prebratých od svojich predkov? Pravdy, poznatky, vedomosti a „fakty“ sú závislé od času: čas ich prekonáva alebo ich odhaľuje ako omyly. Čas premieňa včerajšie vedomosti na oneskorene pochopené vtipy vedeckých bludísk. Plynutie času = pokrok nás núti deň čo deň lúčiť sa s „faktami“, ktoré sme ešte včera pokladali za „nevyvrátiteľné“, večne platné múdrosti.

Skutočnostný súd, ktorý by si už dnes trúfol vyniesť rozsudok o pravdivosti alebo nepravdivosti, o hodnovernosti indícií k mojim teóriám, by predsa musel byť vybavený vedomosťami a znalosťami budúcnosti! Kto súdi v prítomnosti, súdi so zviazanými očami a nevidí budúcnosť.

Dokázané omyly vedy

Keby iba jeden jediný múdry človek mal (mohol mať!) absolútnu pravdu, dostavil by som sa ako prvý na spor medzi názormi a „faktami“. Hlásatelia vedeckých právd sa vždy znova mýlili a často boli totálne zaslepení. Preto ich nemôžem pokladať za dostatočné authority na to, aby zasadli v porote skutočnostného súdu a vynášali konečné, rozhodujúce rozsudky.

Mýliť sa nie je hanba, keď si z toho človek zoberie ponaučenie, že súdy a odsúdenia musí vynášať s najväčšou opatrnosťou. Často mi chýba práve táto skromnosť.

Keďže ku grandióznym omylom dochádzalo v minulosti a dochádza k nim dodnes, môžem ich dokázať dokonca na faktoch. Vôbec nie je ťažké uviesť nekonečný rad príkladov slepoty pápežov vedy, no azda postačí, ak z nich vyberiem niekoľko na ukážku. Dala by sa z nich totiž zostaviť encyklopédia s rozsahom Starého zákona.

Výstriham sa, aby som siahol hlboko do truhlice duchovného a vedeckého vývinu. Napriek tomu sa pristavím pri niektorých momentoch, ktoré znamenali zvrät vo vývine myslenia danej epochy.

Keď spomeniem Mikuláša Koperníka (1473-1543), ktorý zbúral dovtedajšiu predstavu o svete a vyhlásil, že Slnko tvorí stred, okolo ktorého sa po kruhových dráhach pohybujú planéty...

Keď spomeniem Johanna Keplera (1571-1630), ktorý dokázal správnosť heliocentrického obrazu sveta...

Keď uvediem príklad Giordana Bruna (1548-1600), ktorý mal bezočivosť tvrdiť, že existuje viacero svetov...

Keď budem citovať Galileu Galileiho (1564-1642), ktorý s konečnou platnosťou vytlačil Zem zo stredobodu vesmíru...

... tak bude „druhá strana“ tvrdiť, že týchto význačných mužov prenasledovala pápežská kúria z náboženských dôvodov.

Bude to vravieť, aj keď výskum už dávno dokázal, že obrovská väčšina vtedajších vedcov tiež rozhodne odmietala prevratné nové myšlienky.

Nuž ale dobre. Už dávno neexistuje inkvizícia, bojovníkom presadzujúcim nové a smelé myšlienky už nehrozí upálenie na hranici ani kľatby. Ak cirkev kedysi bránila bašty svojej vierouky, mohla by dnes veda oslobodená od strachu otvoriť novými teóriami a hypotézami bránu novému rozmachu vedomostí, čiže prerušiť blokádu revolučných myšlienok.

Nemám na mysli kadejakých blúznivcov, ktorí rok čo rok znova vymýšľajú perpetuum mobile, ale tých, ktorí sú schopní podložiť svoje nové teórie dobrými indíciami či dokonca faktickými dôkazmi.

Vedci, ktorí majú vo svojich odboroch hlavné slovo, sa však priečia všetkému, čo by mohlo prispieť k zrúteniu ich budovy vystavanej z prefabrikátov. Preto je dnes situácia často ešte horšia ako kedysi, keď upálenie na hranici skoncovalo rýchlo, aj keď neprijemne, s každým, kto vybočil zo zabehaných koľají. Mnohí ctihodní mudrci, dobre živení z nikdy nevysychajúcich prís alma mater, stučnели a teraz svoje sadlo tlačia pred sebou ako trasľavý pancier, ktorý ich má chrániť pred všetkými nepohodlnými. Navzájom sa síce nemajú v ktovieakej láske, no navonok - držiac sa hesla „vždy svorní!“ - obkolesujú hrubými hradbami svoj revír, ktorý z nejakého iracionálneho dôvodu pokladajú za „posvätný“. Uchylujú sa k jemným až agresívnym metódam, podľa potreby aplikujú silné alopatické dávky. Hovorí sa tomu primeranosť prostriedkov. Pomocou killerphrases, ako Američania nazývajú hrubé, zničujúce výrazy, zrážajú nepohodlných ľudí ako otravné muchy.

Mal by som pochopenie pre všetko, aj pre kozmeticky upravenú samolúbosť seniorov, keby až tak veľmi nebrzdila pokrok. Len si predstavme tú obrovskú mieru sebaodriekania, ktorého musí byť schopný človek, ak sa má vzdať pevnosti, ktorú celý život v potu tváre budoval usilovným štúdiom.

Killerphrases!

Existuje veľa povrchných „argumentov“. Skôr, ako ich ľudia preuknú, môžu niektorých naivných celkom obalamutiť: Táto teória nie je dostatočne klasicky podložená! - Táto fráza dokáže veľmi zaimponovať a často sa ňou dá dosiahnuť spoľahlivý účinok.

Príveľmi radikálna teória, rúcajúca základy vedeckého poznania! - Táto fráza nemá svojim odstrašujúcim účinkom obdoby.

Na tomto sa univerzity podieľať nebudú! - Svojou jednoduchosťou veľmi dojímavý, no účinkom ohromujúci „argument“.

Nezmysel! O to sa už pokúšali aj iní! - Či úspešne, alebo prečo neúspešne, to ostáva tajomstvom toho, kto takéto frázy vypúšťa z úst.

Nevidíme v tom nijaký zmysel! - Je to účinné, lebo sa tým dá účinne zamaskovať profesionálna krátkozrakosť.

Ved' už dávno bol dokázaný opak! - Je to možné, ale čo ak na základe zastaraných poznatkov?

Uznat' niečo také zakazuje náboženstvo! - Hoci je to nepochopiteľné, ale tento „argument“ sa ešte vždy vyskytuje.

To predsa ešte nie je dokázané! - Quod erat demonstrandum, čo malo byť dokázané, povedal už Alexandrijčan Euklides okolo roku 300 pred Kristom.

Strážcovia vedeckého grálu sa tešia úcte dedenej z pokolenia na pokolenie... a automaticky zabezpečenému imidžu v stykoch s verejnosťou. Snoriví novinári, ktorí sú v politike vždy v strehu, sa týmto imidžom dajú celkom zaslepiť a uzatvárajú sa pred skutočným pokrokom. V tomto spôsobe udržiavania stykov s verejnosťou vidím jeden z najobdivuhodnejších úspechov obyvateľov veže zo slonoviny.

Vráťme sa k skúmaniu dôvodov vedeckých omylov!

Nevyvrátiteľné

Až ďaleko do 17. storočia prevládala vedecká predstava o strachu z prázdnoty (horror vacui): tvrdilo sa, že príroda nestrpí a ani v nej neexistuje nijaký prázdny priestor, pretože ho v súlade s božou vôľou celý vypĺňa.

Ak potom takýto pevne zakorenený vedecký názor spochybni nejaký outsider, bleskurýchlo si vyslúži povest' blúznivca.

Stalo sa to aj štátnikovi a fyzikovi Ottovi von Guericke (1602-1686), ktorý bol radným pánom vo svojom rodnom Hamburgu a neskôr magdeburským starostom.

Guericke sa nedal zastrašiť cirkevným varovaním pred horrorom vacui. Majstroval, experimentoval... a vynášiel vzduchové čerpadlo, pomocou ktorého vytvoril vákuum. V ríšskom sneme v Regensburgu v roku 1654 predviedol, že zvon, na ktorý sa udiera vo vzduchoprázdnom priestore, nepočuť a že plamene sviečok, ako aj iné otvorené plamene v ňom ihneď vyhasinajú. Slávnymi sa stali jeho „magdeburské poglobule“: z dvoch presne priliehajúcich medených poglobuli s priemerom štyroch metrov dal podľa princípu svojho vzduchového čerpadla odčerpať vzduch. Poglobule potom nevládalo od seba oddeliť ani osem silných koní. Nakoniec starosta, ako by to bola najprírodzenejšia vec na svete, otvoril na poglobuliach ventil, cez ktorý do vákua so sykotom vnikol vzduch. Poglobule sa oddelili.

Otto von Guericke, Johann Philipp Reis. Čo teraz? Vedci dovtedy poučovali celý svet, že vákuum nemôže existovať, a teraz starosta Guericke verejne dokázal, že vzduchoprázdno predsa len existuje a že sám vzduch môže vyvinúť obrovský tlak. Jeho odporcovia sa uchýlili k prastarému, vždy znova používanému postupu: jedným dychom tvrdili, že to, čo predviedol, bola iba obyčajná náhoda.

Guericke sa však nedal vyviest' z miery. „Svojím“ vákuom vyvrátil vedecký názor, že svetlo sa nemôže šíriť vo vzduchoprázdnom priestore, a zároveň dokázal, že vákuum pohlcuje zvuk.

Až keď sa presvedčivé fakty súvisiace s jeho objavom nedali poprieť, postavili sa noví protivníci hrdlo na čelo hlásateľov tejto revolúcie vo fyzike. Na univerzitách o tom začali vznikať múdre rozpravy, ale ani v jednej nebolo uvedené: Copyright Otto von Guernicke. Nemožno povedať, že by to bolo práve šľachetné.

Reis telefonoval bez odozvy

Dňa 26. októbra 1861 predviedol obchodník a neskôr súkromný učiteľ Johann Philipp Reis (1834-1874) na zasadnutí fyzikálneho spolku vo Francúzsku a v roku 1864 na zhromaždení prírodovedcov v Giesene prvý telefón. Prenos súvislých viet bol síce ešte nedokonalý, no poskytol dôkazy o možnosti systému, na ktorom spočíval jeho vynález.

Reis však svojím vynálezom nevzbudil nijakú pozornosť a odozvu nenašiel ani u vedcov.

Keď Karl Kramarsch vydal v roku 1872 v Mníchove svoje Dejiny technológie, nebola v nich zmienka ani o Reisovi, ani o termíne „telefón“, ktorý zaviedol. Jeho vynález už upadol do takého hlbokého zabudnutia, že mu nevenoval ani

slovo. Reisovo meno by sa možno naveky vytratilo z knihy veľkých vynálezcov, keby si Alexander Graham Bell (1847-1922) v roku 1872 nebol svojím vylepšeným Reisovým aparátom celkom prisvojil myšlienku telefónu. Vtedy si ktosi zrazu spomenul na samouka z hessenskej dediny. O dva roky neskôr Reis zomrel v úplnej chudobe. Jeho vecný dôkaz mu nebol nič platný. Keby za každý telefón dostal iba pár fenigov, bol by sa azda stal jedným z najbohatších ľudí všetkých čias.

Bezočivosť malého doktora Mayera

V roku 1845 priviedlo celú vtedajšiu vedu do zúrivosti, že zákon o zachovaní energie nepopierateľne dokázal práve bezvýznamný lodný lekár Dr. Robert Mayer (1814-1878). Ako vôbec prišlo tomuto outsiderovi, ktorý nemal ani vzdelanie ani postavenie vo vedeckej hierarchii, na um formulovať za chrbtom vtedajších mudrcov večne platný zákon?

Kým doktor Mayer liečil chorých námorníkov z posádky vtedy obvyklým púšťaním žilou, všimol si, že rozdiel medzi farbou žilovej krvi (tmavomodrou) a tepnovej krvi (svetločervenou) je u Európanov, ktorí práve prišli do trópov, menší ako pri pobyte v miernych európskych šírkach. Mayera však toto konštatovanie neuspokojilo. Pýtal sa, prečo je to tak, a prišiel na vzťah ekvivalencie medzi teplom a prácou: v trópoch telo nepotrebuje produkovať toľko vlastného tepla, spaľovanie sa znižuje, spotrebúva sa menej kyslíka, ktorý dodáva krvi bleďočervenú farbu. A ako je to vtedy, keď sa teplo zvyšuje prácou? - pýtal sa ďalej doktor Mayer. Ak je to možné, musí sa dať práca premieňať na teplo a teplo na prácu. Po zdĺhavých pokusoch, ktorým sa venoval v zadnej miestnosti otcovej lekárne v Heilbronne, sa zrodil prírodovedecký objav tisícročia.

Robert Mayer Gregor, Johann Mendel. Keby sa všetko bolo odohrávalo po poriadku, každý by predpokladal, že Mayerov zákon o zachovaní energie bude prijatý s obrovským nadšením. No máte ho vidieť! Nechcem tu zoširoka opisovať cestu utrpenia lodného lekára, iba podotknem, že vedci - až na Justusa von Liebiga, ktorý vo svojich Análoch chémie uverejnil Mayerov príspevok, no bez ohlasu medzi kolegami - neustávajúcimi útokmi a zosmiešňovaním dosiahli, že Mayer ochorel na encefalitídu (zápal mozgových blán) a neskôr ho rozličnými intrigami kvôli megalománii zavreli do ústavu choromyseľných. Podarilo sa tak dosiahnuť cieľ: Mayerov zákon o zachovaní energie bolo možné vyhlásiť za výplod chorého mozgu.

Po tomto „úspechu“ nemecká veda takmer desať rokov zamlčovala Mayerovu existenciu a tento základný prírodovedný zákon by, najmä po tom, čo Mayer zomrel v blázinci, azda nikdy nebol zostal spojený s jeho menom. Nebyť anglického fyzika Johna Tyndalla (1820-1893), ktorý sa svojim bezprecedentným vystúpením pred zhromaždením Royal Society v roku 1852 nielen bezvýhradne zastal Mayera, ale zároveň jednoznačne potvrdil, že je autorom zákona o zachovaní energie.

Vážení a morálne čistí vedci, ako napríklad Hermann von Helmholtz (1821-1894), Rudolf Clausius (1822-1888) a ďalší koryfeovia totiž upierali Mayerovi prvenstvo jeho objavu a podieľali sa na zruinovaní jeho heilbronskej súkromnej praxe: veď kto by sa už len dal liečiť šialencovi?

Rebelantský augustiánsky opát

Zavše nie je dostatočným dôkazom ani „vražedná zbraň“ v ruke „páchateľa“.

Augustián Gregor Johann Mendel (1822-1884), ktorý vo svojej malej botanickej stanici v brnianskom augustiánskom kláštore dlhé roky robil pokusy s krížením hrachu a fazule, čiže s veľmi nápadnými a celkom neakademickými objektami, dokázal dedičnosť jednoduchých znakov a výsledky svojich pokusov publikoval.

Príslušníci výskumníckeho cechu, celkom pobalamutení darvinistickým myslením o premenlivosti všetkého živého, si robili posmech z provinčného augustiniána, ktorý, naopak, prišiel s dôkazmi o stálosti druhov. Mendel postupoval veľmi dôkladne, a keďže bol o výsledkoch svojich pokusov presvedčený, rozposlal správy o nich všetkým kapacitám v Európe, okrem iného aj vtedajšiemu prominentnému botanikovi profesorovi Karlovi Wilhelmovi von Nägeli (1817-1891) do Mníchova.

Mendel predpokladal, že práve on musí mať všetky vedomosti potrebné na to, aby pochopil série jeho pokusov. Pán von Nägeli sa však rovnako ako jeho kolegovia vysmial z jednoduchého augustiniána. Všetci totiž žrali Danvina aj s chlpmi. Nešlo tu len o nejakého psa vyjúceho na Mesiach? Keď Mendela zvolili za opáta kláštora, nemal už čas venovať sa svojmu výskumníckemu koníčku. Akademici využili uvoľnené pole na to, aby ho rozdupali.

Mendelove zákony sa po zocelení v očistci kritiky, výsmechu a zamlčevania dočkali všeobecného a konečného uznania až v roku 1900. Sám Mendel sa už, aspoň na tomto svete, o svojej neskorej sláve nedozvedel. Keby sa však neopieral o svoju vieru, nikdy by s takým pokojným presvedčením nebol mohol povedať, že jeho čas ešte príde. Edison a bruchovravec - Dokonca aj taký úspešný a uznávaný vynálezca ako Thomas Alva Edison (1847-1931), ktorého meno zdobí viac ako 2500 patentov po celom svete, mal s vedcami anekdotický zážitok.

Dňa 11. marca 1878 požiadal Edison fyzika Du Moucela, aby veľikánom Académie des Sciences v Paríži predviedol jeho prvý fonograf, pracujúci so staniolovými valcami.

Thomas Alva Edison, Antoine Laurent Lavoisier - Keď sa ozvali prvé zvuky ľudského hlasu, postavil sa člen uhladenej akadémie Bouillaud a rozkričal sa na kolegu Du Moucela: „Vy podvodník! Myslíte si, že sa dáme vodiť za nos bruchovravcom?“ Po dôkladnej skúške tento akademik ešte aj 30. septembra 1878 tvrdil, že je a zostane presvedčený, že pri predvádzaní fonografu ide o mimoriadne rafinovaný prípad bruchovravectva, pretože nie je možné, aby obyčajný kov mohol reprodukovat' ušľachtilé tóny ľudského hlasu.

Veľmi často veľmi neskoro - Monsieur Bouillaud nevedel, že Edison dostal na svoj fonograf americký patent už 19. februára 1878. Zavše dokonca ani najmúdrejší ľudia nedržia krok s najnovšími poznatkami, nehovoriac o pochybných kvalite dôkazov. „Viera“ v zdedený, a preto predpojatý názor, že to, čo sme sa naučili a čo stojí čierne na bielom v knihách, zostane platné naveky, nemá vôbec preukaznú hodnotu. Práve to je skutočné bruchovravectvo.

Pri bližšom pohľade zistíme, že dokonca aj svetoznámi členovia elitných združení sú schopní čudsných omylov.

Napriek všetkým svojim vedomostiam, žiaľ, nemajú patent na absolútnu pravdu, ako si my, obyčajní ľudia, vždy znovu myslíme.

Priam klasickým príkladom toho, že nikto nie je chránený pred vedeckými omylmi, je Antoine Laurent Lavoisier (1743-1799), ktorý skončil pod gilotínou.

Lavoisier bol riaditeľom a pokladníkom Akadémie vied, poslancom Národného zhromaždenia, riaditeľom banky, ale aj zakladateľom modernej chémie, jedným z najväčších revolucionárov vo vede. Rozložil vzduch na jednotlivé zložky a opovážil sa tvrdiť, že voda je zložená látka. Učebnicový názor tvrdil, že vzduch a voda sú prvky. Predstava, že Lavoisier by ho mohol hodiť cez palubu, vyprovokovala hovorcu akadémie Antoina Baumého, vynálezcu hustomeru, k tomu, aby pred plénom vyhlásil:

Prvky čiže základné súčasti telies uznávajú fyzici všetkých čias a všetkých národov, ktorí ich aj definovali. Nie je prípustné, aby prvky, uznávané už 2000 rokov, zrazu z ničoho nič boli preradené do kategórie zlúčenín. Sú predsaa základom mnohých objavov a teórií... Všetky tieto učenia by sme zbavili hodnovernosti, keby sme oheň, vodu, vzduch a zem prestali pokladať za prvky.

Keď sa vedci mylia, nepoznajú zľutovanie. Zúriivo sa vrhajú aj na ľudí z vlastných radov, no ešte radšej na outsiderov. Železnica - s meškaním

V roku 1814 skonštruoval anglický inžinier George Stephenson (1781-1848) prvý parný rušeň. Hoci sa s úspechom používal v killingworthských uhoľných baniach, dostával tento praktik výstrahy z vedeckých kruhov a dokonca aj politici potrebovali sedem rokov na to, aby pochopili možnosti, ktoré ponúka tento vynález. Keď im Stephenson v parlamente predložil plán na výstavbu železníc, vysmiali sa mu a podľa krásneho parlamentného zvyku ho vykričali. Vyslovovali námietky, ktoré už dávno znejú komicky: rušne budú podpaľovať domy, ich hluk bude ľudí privádzať do zúfalstva, pozemky pri tratiach stratia hodnotu. Napriek tomu si však politici uvedomili možnosti novej techniky rýchlejšie ako vedci a predovšetkým napravili svoj omyl. V roku 1821 prijali 36 hlasmi proti 35 zákon o výstavbe prvej železničnej trate z Liverpoolu do Manchestra. Odporcovia zotrvali pri názore, že nastanú časy zla a nešťastia.

George Stephenson, Hermann Oberth - Keby konštruktéri automobilov, aby sme spomenuli ešte jeden dopravný prostriedok, boli poslúchli európskeho odborníka na výstavbu ciest a mostov, riaditeľa Polytechnickej vysokej školy v Hannoveri Wilhelma Launhardta (1832-1918), možno by sme sa ešte ani dnes nevozili v najobľúbenejšej hračke našich čias. Tento vedec totiž konštruktérov dôrazne vyzýval, aby sa vzdali svojich ďalších beznádejných pokusov. Bolo by veľmi upokojujúce, keby sme mohli povedať, že akademická profesionálna krátkozrakosť už dávno patrí minulosti.

No jeden z tých, čo museli zvädzať urputné boje, žije medzi nami: Hermann Oberth (*1894), - dnes! - nespochybňovaný „otec kozmonautiky“. V roku 1917 navrhol raketu s dĺžkou 25 m a priemerom 5 m s užitočným zaťažением 10 ton; palivom mal byť alkohol a kyslík. Kritici doňho hučali: To nikdy nevzlietne!

Keď potom Oberth v roku 1923 vydal svoju realisticko-prorockú knihu Raketou do planetárnych priestorov a v roku 1929 ju doplnil cestami k vesmírnym letom, nestálo to jeho kritikom za seriózne hodnotenie. Svetoznámy vedecký časopis NATURE komentoval v roku 1924 knihu profesora Obertha s poznámkou, že projekt rakety na kozmické lety sa pravdepodobne podarí uskutočniť tesne pred vymretím ľudstva. Oberth sa však nedal odradiť a naďalej obhajoval svoje plány proti všetkým vedeckým pochybovačom. Zosmiešňovaný Hermann Oberth sa napokon dožil plného zadost'učinenia. Rakety sú dnes pre nás čímsi celkom bežným, ľudstvo nevymrelo a jedovatí kritici zmĺkli.

Je krásne, že sa Hermann Oberth dožil uskutočnenia svojich smelých vízií!

Napriek všetkému však ešte v roku 1953 jeden nemecký učenec hlásal: „Astronautika sa nachádza na rovnakom stupni rozvoja ako astrológia!“ A sir Harold Spencer Jones (1890-1960), riaditeľ observatória v Greenwichi, v roku 1957 vyhlásil: „Ľudská noha nikdy nespočinie na Mesiaci alebo na Marse!“ O 12 rokov neskôr, 20. júla 1969, pristálo na Mesiaci APOLLO 11.

Podvodnícky ping-pong

Nech mi nikto netvrdí, že v nepretržitej reči vedeckých omylov (o tom by raz bolo treba napísať hrubiznú knihu) šlo vždy len o nevyhnutnú akademickú rezervovanosť voči nedokázaným novinkám. Namiesto rezervovanosti a celkom odpustiteľným omylom tu však často ide o celkom nezakryté hanobenie. Aký iný dôvod by napríklad mali účastníci 29. kongresu amerikanistov nato, aby sa uzniesli, že o plavbe Thora Heyerdahla na Kon-Tiki nepadne ani zmienka?

Vplyvný profesor Raphael Carstens dokonca označil pred novinármi celú expedíciu Kon-Tiki za „podvod“!

A máme to tu - nálepku, ktorou sa možno postarať o lacné senzácie. Mám v archíve okolo 35 000 článkov, ktoré boli publikované o mne a mojich teóriách na celom svete. Bez námahy v nich možno vystopovať systém snehovej gule: stačí len hodiť do priestoru guľu s nápisom PODVOD a môžeme si byť istí, že sa nájde voľakto, kto ju chyť. Teraz už hrajú podvodnícky ping-pong dvaja udatní chlapci. Čoskoro guľu kotúľa a smečuje ňou kompletne mužstvo, ktoré vzápätí - pretože neexistujú nijaké komunikačné bariéry - začne v nádhernej zhode hrať medzinárodnú ligu s ďalšími, zahraničnými mužstvami.

Kúzelnícke triky

Nie je ťažké dokázať ani ďalšie, rovnako neférové pravidlo hry. Nieкто sa niekde vyjadri o detailoch mojej teórie. Vzápätí príde za mnou novinár, ktorý ma požiada o stanovisko. Ak sa takýto rozhovor odohráva v dosahu môjho archívu, môžem ihneď vyložiť na stôl aj konkrétne doklady potvrdzujúce moje názory. No napriek predloženým dokumentom, rozprávam atď. moje stanovisko buď vôbec neuverejnia, alebo ho skomolia či upravia.

Tretie pravidlo tejto falošnej hry, plnej podvodov, je v podstate žalovateľné: požiadajú ma o interview, ktoré sa nahráva na magnetofónový pás. Jasné otázky, jednoznačné odpovede.

Tentoraz, myslím si - ešte vždy veriac vo férovosť, hoci som sa už toľkokrát popáčil - už nič nemožno pokaziť. O niekoľko týždňov vyjde interview v tlači. Čo však nevidím? Odpovedám v ňom na otázky, ktoré mi nikto nepoložil -

moje odpovede sú celkom nezmyselne vytrhnuté z kontextu. Neverím vlastným očiam a usilujem sa zapamätať si, že ani magnetofónová páska nechráni pred zámerným prekrúcaním faktov a že PLAYBOYOVIA s mikrofónom v ruke nie sú len v New Yorku. Ak treba, aby sa Däniken znova postaral o senzačné titulky v novinách, možno si jednoducho dovoliť všetko.

Moje džiu-džitsu.

Dobroprajní ľudia tvrdia, že sa predsa môžem brániť. Bolo by to možné, keby sa mi také články vždy hneď dostali do rúk.

Ja som však 300 dní v roku na cestách. Vytlačené materiály si väčšinou môžem prečítať, až keď sa vrátim domov. Potom je však už neskoro na odpoveď, pretože táraniny sa už rozleteli do sveta. Ping-pong. Okamih na včasné odrazenie loptičky je preč; nemôžem predsa predpokladať, že by nejaké noviny uverejnili opravu niečoho, čo je staré niekoľko mesiacov. Uvádzanie vecí na správnu mieru má ešte aj ďalší háčik: kvôli čitateľom musím v krátkosti zhrnúť problém, na ktorý reagujem, inak by totiž mojej odpovedi nerozumeli. „List čitateľa“ sa tak však nevyhnutne rozrastie na menší článok, a potom sa už preň - aspoň podľa tvrdení redakcií - v príslušnej rubrike nenájde miesto.

Keďže už nemám chuť dýchať ovzdušie klamstiev, prekrúcania, poloprávdy a hanobení, zostavil som si vlastné pravidlá pre poskytovanie interview: požadujem písomnú zmluvu o uverejnenom texte. Americká максима „Je jedno, čo sa hovorí, len keď sa hovorí!“ môže byť dobrá pre filmové hviezdy a boxerov, ale nie pre mňa, pretože mne ide o vec. Toto je teraz moje nové džiu-džitsu, moje jemné umenie sebaobranu.

Keď už som pri veľkom upratovaní a keďže som si vypestoval čuch pre to, čo mi bude stáť v ceste na chodníčku k domu, chcel by som hneď a zaraz odraziť tupý šíp, ktorý sa určite voľakto pokúsi streliť priamo doprostred mojich DŮKAZOV.

Moji odporcovia budú tvrdiť - o čo sa stavíte?, že vraj selektujem fakty a že si vraj z rozsiahleho materiálu vyberám podľa toho, čo sa mi hodí do krámu. A to je podľa nich neprípustné.

No ale ako to vlastne je? Vari veďa nerobí výber? Každá vedecká publikácia, ktorú mám v knižnici, je produktom selekcie. Pozná niekoľko sto múzeí, no každé môže vystaviť iba výber zo svojich zbierok. Ale veď už aj latinský autor komédií Plautus (okolo r. 250 pred n. l.) mal svoje skúsenosti: Duo quum idem faciunt, non est idem - Keď dvaja robia to isté, nie je to to isté. Dovoľujem si iba to, čo robia uznávaní vedci. Pri tom obrovskom množstve materiálu nemajú ani oni, ani ja inú možnosť. Pritom môžem - nech mi je Zeus svedkom - vytiahnuť z tulca toľko šípov, až sa z toho mojím odporcom zatmie pred očami, a to dokonca aj vtedy, keď im predložím iba výber faktov.

Immanuel Velikowsky uverejnil v roku 1950 knihu ZRÁŽKA SVETOV. Vtedy bol málo známym americkým lekárom a psychoanalytikom. Dnes má vo svete meno, lebo sa stal terčom sústavných útokov. Tento outsider, ktorý cteným bohom fušoval do remesla, tvrdil:

„Lekár diagnostikuje vesmír. Vesmír nie je vákuum; je rozorvaný magnetickými pólami a preháňajú sa ním nabité častice. Planéta Venuša je mladšia ako ostatné planéty a vznikla následkom obrovského výbuchu Jupitera. V dávnoweku Zemou viackrát otriasli hroziace zrážky s inými vesmírnymi telesami. Vyvolalo to série katastrof, ktoré sa pretavili do mýtov a legend. V 15. storočí pred n. l. vnikla Zem na svojej dráhe okolo Slnka do vonkajších pásem prachového a plynného pruhu protoplanéty. Červený prach v ovzduší sfarbil kontinenty a vodstvo do červena. Plyny v chvoste novej planéty Venuše sa spojili s kyslíkom zemskej atmosféry a čiastočne zhoreli, takže „nebo sa červeno rozžiarilo“. Zvyšok spadol na povrch Zeme v podobe lepkavej hmoty podobnej rope. Zemská kôra sa zdvihla. Planétou otriasli záchvevy, ostrovy zmizli pod hladinou, oceány zaplavili kontinenty. Zemská os sa naklonila, väčšina obyvateľstva Zeme zahynula. Zavládol absolútny chaos.“

A aká bola takzvaná oficiálna odozva? Samý nezmysel! Profesor Harlow Shapley, známy astronóm a v tom čase riaditeľ observatória Harvardskej univerzity, po prečítaní rukopisu povedal: „Ak má tento doktor Velikowsky pravdu, tak sme my všetci ostatní idioti!“ Pohrozil newyorskému vydavateľstvu McMillan, ktoré chcelo vydať ZRÁŽKU SVETOV, že s ním preruší všetky styky. Jeho kolegovia ho bez začervenania nasledovali: ani oni nechceli, aby ich publikácie vychádzali vo vydavateľstve, ktoré vydá Velikowského. Vydavateľstvo McMillan knihu predsa len vydalo a od roku 1950 je Velikowsky napriek všetkým faktom svedčiacim v jeho prospech, terčom najnevyberanejších útokov - nie iba vedeckých diskusií, čo by bolo v poriadku. Ešte v roku 1974 uviedol astronóm Carl Sagan, ktorý sa vyzná v publicite, svoj 57-stranový pamflet znevažujúcimi slovami: „Tam, kde je Velikowsky originálny, najpravdepodobnejšie nemá pravdu; tam, kde má pravdu, ukradol myšlienky iným.“ (Ide tu vlastne o parafrázu slávneho úvodu prejavu sira Winstona Churchilla v Dolnej snemovni: „Prejav ctihodného lorda bol dobrý a nový. Tam, kde bol dobrý, nebol nový - kde bol nový, nebol dobrý.“) Nedávno napísal geológ Stephen Jay Gould v NATURAL HISTORY, že bude „aj naďalej tvrdo vystupovať proti kacírskym myšlienkam neoborníkov. Žiaľ, neverím, že Velikowsky v tejto najťažšej zo všetkých hier bude patriť k víťazom“.

Čo dodnes zostalo z tvrdení z roku 1950

Nikto, kto dnes príde s nejakou novou teóriou, nemôže očakávať, že ho budú vítať s bozkami a gratuláciami, ale keď v jeho prospech hovorí hoci aj minimum pravdepodobnosti, mal by smieť aspoň dúfať, že jeho teória sa stane objektom vážnych výskumov a diskusií. Žiadalo by sa aspoň trochu športového fair-play. Ako je to však dnes s Velikowského domnienkami z roku 1950?

Velikowsky tvrdil, že vo vesmíre existujú elektromagnetické vlny a že vesmír nie je nijaké vákuum. Dnes každý vie, že z vesmíru k nám prichádzajú rádiové signály rozličných vlnových dĺžok. Tento poznatok je dnes už taký samozrejмый, že tlač iba tu a tam venuje trojriadkové správičky novým, zatiaľ neznámym signálom, ktoré zachytia rádioteleskopy.

Velikowsky tvrdil, že keď sa Venuša odtrhla od Jupitera, bola rozžeravená dobiela... a že ešte aj dnes musí byť veľmi horúca. Sovietske kozmické sondy namerali na povrchu Venuše teplotu okolo 400°C.

Velikowsky tvrdil, že Venuša musí mať hustú atmosféru. Americké a sovietske sondy jeho domnienku potvrdili:

atmosféra Venuše je 95-krát ťažšia ako atmosféra Zeme.

Velikowsky tvrdil, že atmosféra Venuše musí obsahovať uhlík, vodík a kyslík. Mariner 10 vyslal vo februári 1974 na Zem správu o prítomnosti týchto prvkov v hornej vrstve atmosféry Venuše.

Velikowsky tvrdil, že prelet horúcej Venuše v relatívnej blízkosti Zeme musel zanechať stopy na Mesiaci. V roku 1969, keď na mesiaci spočinula noha prvého človeka, priniesli New York Times Velikovského článok: „Tvrdím, že pred menej ako 3000 rokmi sa povrch Mesiaca znova stal tekutým a vrel (krátery!). Horniny na Mesiaci by mohli obsahovať veľké množstvo zvyškového magnetizmu.“

Nebol by som prekvapený, keby sa v zložení hornín našiel bitúmen, karbidy alebo uhlíčitany. Tvrdím, že na niektorých miestach sa objaví vysoká rádioaktivita. Tvrdím tiež, že na Mesiaci sú veľmi časté otrasy pôdy.

Ukázalo sa, že takmer všetky Velikovského tvrdenia boli správne. V rámci najväčšieho výskumného projektu všetkých čias skúmalo horniny privezené z Mesiaca viac ako 500 vedcov v 145 tímoch. Velikovskému sa podarilo stanoviť diagnózu s intuíciou dobrého lekára, ktorý vie často viac, ako možno zistiť hmatom či röntgenom. Cielový výskum možno v rámci ďalších výskumov dokáže aj správnosť malého zvyšku zatiaľ neoverených tvrdení.

Čo teda vlastne bol nezmysel? Odkiaľ len berú tú odvahu?

Ide celkom jednoducho o preskúvanie nových teórií. K tomu zrejme patrí aj určitý druh odvahy, ktorá je veľmi vzácna.

Ja by som napríklad nemal odvahu zaprisahávať sa tak bezvýhradne ako profesor Carl Sagan: „UFO neexistujú!“ Ja sám som, žiaľ, ešte nevidel nijaké lietajúce taniere, no preto mi ešte ani len na um neprišlo obviňovať z klamstva mnohých tých, čo tvrdia, že také voľačo už videli.

Aj profesori by mali svoje výroky zvažovať a prejavovať aspoň takú mieru tolerancie, akú s takou samozrejmosťou očakávajú voči sebe. Ja ešte vždy súhlasím s múdрым výrokom Thomasa Manna: „Na skeptikovi je pozitívne to, že všetko pokladá za možné!“

Kladiem si otázku: ako zareaguje vedec typu Sagana jedného dňa - možné je všetko!, keď bude identifikované UFO alebo dokonca pristane na Zemi? Nebude mať veľmi na výber, pretože možnosť, ktorá sa napriek všetkým očakávaniam stala skutočnosťou, už vopred vylúčil s takým skalopevným presvedčením, že sa mu už nepodari vymaniť z jeho pút.

Všimol som si, a tu by som si rád prihnal vlastnú polievočku, že moji radikálni odporcovia z odborov fyziky, astrofyziky, astronómie, biológie, biofyziky a archeológie sa tak hlboko zavrtali do negovania možného, že už nemajú možnosť urobiť ani ten najmenší krôčik zo svojej splendid isolation. Vyžadovalo by si to totiž toľko sebaapremáhania, že by bolo neľudské vyžadovať to od nich. Spolieham sa a čakám na mladších vedcov, na outsiderov svojich odborov, na tých, ktorí ešte neboli spútani reťazou a podplatením. Už sa ku mne hlásia, ako napríklad profesor Luis Navia z Institute of Technology v New Yorku. Navia [1] píše: „Som presvedčený, že vyslovením presvedčenia, že Zem v dávnomveku navštívili bytosti z iných oblastí vesmíru, sa nedopúšťame ničoho, čo by odporovalo aj tým najprísnejším princípom vedeckej metodológie.“

Teória o návšteve z vesmíru v dávnej minulosti je podľa mňa mimoriadne významnou hypotézou. Tí, čo túto teóriu označujú za „detinskú“, „nebezpečnú“, „absurdnú“ a „pseudovedeckú“, by si mali nájsť iné pole pôsobnosti, na ktorom budú môcť poskytnúť voľný priebeh svojej nedostatočnej tvorivosti, stagnujúcej mentalite a neznalosti vedeckej metodológie.

„Dobrý“ vedec

V tomto zmysle sa chystám podložiť svoju teóriu DÔKAZMI.

Budem využívať indiciálne (nepriame) dôkazy. Vyvrátim Danvinovu evolučnú teóriu, prinajmenšom tam, kde sa dotýka motivácie vzniku inteligencie u človeka. Predložím DÔKAZY z depozitu, ktorý nám zanechali cudzinci. Z týchto skupín dôkazov možno, ale netreba vytvárať rozličné kombinácie.

Znova budem pichať do osieho hniezda. Som rád, že mi esej z medzinárodne uznávaných novín FRANKFURTER ALLGEMEINE ZEITUNG (29. 12. 1971) o štúdiu amerického molekulárneho biológa Gunthera S. Stenta umožňuje odpustiť si zosumarizovanie sústavne sa opakujúcich vedeckých omylov: „Vedecký pokrok v podstate spočíva v prekonávaní učebnicových názorov. Takmer každý zásadný nový poznatok spočiatku, kým sa - často až po niekoľkých desaťročiach - dočká všeobecného uznania, naráža na odmietanie. Vývinu prírodných vied stáli dlho, ešte aj v novoveku, v ceste cirkevné a aristotelovské dogmy, dnes je to ‚zarúčené poznanie‘. Ukázalo sa, že rozhodujúcou prekážkou prijatia objavu je spravidla jeho ‚predčasnosť‘.“ Okolnosti a príčiny tohto fenoménu sa podujal objasniť americký molekulárny biológ Gunther S. Stent z univerzity v Berkeley, narodený v roku 1924...

Hlbšia príčina konformizmu v odmietaní nových poznatkov je azda sociálnopolitickej povahy; vyplýva totiž z potreby človeka - v súlade s jeho prirodzenosťou ako zoon politikou (politická bytosť) - žiť v súlade so všeobecným presvedčením svojej skupiny. Na základe Stentovho vysvetlenia sa tento vedecký predsudok, zachádzajúci až k odmietaniu faktov dokázaných pokusmi, stáva pochopiteľnejším, no nie ospravedlniteľným. ..

Existuje aj nejaké iné kritérium predčasnosti nejakého objavu okrem toho, že nenájde uplatnenie? Áno, existuje: objav je predčasný, keď jeho uplatnenie nemožno dať postupom jednoduchých, logických krokov do súladu so súčasne platným kanonizovaným poznaním... Treba neuznanie predčasných objavov pripísať iba intelektuálnej úbohosti vedcov, ktorí by pri väčšej otvorenosti voči novinkám ihneď venovali potrebnú pozornosť novej teórii dobre podporenej dôkazmi?

„Dobrého“ vedca ľudia pokladajú za človeka bez predsudkov s otvorenou hlavou, ktorý je ochotný prijať každú novú myšlienku podopretú faktami. Ako však ukazujú dejiny vedy, vedci sa podľa tohto všeobecného názoru nesprávajú. Sú to tvrdé konštatovania. Keby som si ich dovolil ja, ihneď by som si vyslúžil výčitku, že som nepriateľom vedy. Táto výčitka sa netýka FRANKFURTER ALLGEMEINE ZEITUNG, no nemôže sa týkať ani mňa, pretože vždy, keď sa zaoberám nevyriešenými záhadami našej minulosti, usilujem sa získať pochopenie a pomoc vedy. Preto sa pri

predkladani fundovaných indiciálnych dôkazov spolieham na tých niekoľko „dobrých vedcov“, ktorí zodpovedajú všeobecným predstavám a sú schopní prijať novú myšlienku bez predsudkov, s otvorenou hlavou. Mojim čitateľom želám zaujímavé podnety na diskusiu, ktorá by oživila naše sivé dni.
Per aspera ad astra!
Cez prekážky ku hviezdám!

DRUHÁ KAPITOLA

VESMÍRNE DIMENZIE

S pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou prichádzajú v tejto minúte na Zem rádiové posolstvá od mimozemských civilizácií.

Toto povedal vo februári 1976 človek, ktorý to musí vedieť: profesor Frank Drake, riaditeľ najväčšieho observatória na výskum ionosféry* na svete v Arecibe na severnom pobreží Portorika.

* Ionosféra: časť atmosféry, v ktorej sa elektróny a ióny vyskytujú v takých množstvách, že ovplyvňujú šírenie rádiových vln. Aj iné planéty majú ionosféru, ak sú obklopené atmosférou. Existencia ionosféry bola zatiaľ dokázaná na Marse a Venuši.

Vláda USA poverila komisiu zloženú z dvanástich špičkových vedcov „štúdiom metód a navrhnutím spôsobov, ktoré by v priebehu najbližších 15 rokov umožnili nadviazať kontakt s mimozemskými bytosťami“.

Aké scestné starosti trápia americkú vládu? Vari jej skupina prešpekulovaných vedcov nasadila chrobáka do hlavy a ten z nej v príhodnej chvíli namiesto krvi vycical peniaze? Navyše na podujatie, ktoré sa zaručene mohlo zrodiť iba v hlave nejakého rojka?

Som presvedčený, že to bola jedna z najmúdrejších a najrafinovanejších investícií v dejinách.

Dr. John Billington, šéf biotechnického oddelenia výskumného strediska Americkéj komisie pre atómovú energiu Ames v Iowe konštatuje: „Veríme, že existujú ďaleké planéty, ktoré sú o miliardy rokov staršie ako Zem. Aj ich civilizácie teda budú pred nami o miliardy rokov popredu. Je to povzbudzujúca myšlienka, no som si istý, že existujú mimozemské civilizácie, ktoré sú vyvinutejšie ako naša, tak ako sme my vyvinutejší v porovnaní s človekom doby kamennej“.

[1] Dr. Ichthaque Rasool je vedúcim vedeckým pracovníkom vo vashingtonskom hlavnom stane NASA. Hrdo hovorí: „Naša štúdia je prvým oficiálnym a štátnym výskumom, ktorý pripravuje výbavu na objavenie mimozemského života.“ Skupina výskumníkov, ktorá má k dispozícii rozpočet iba o niečo presahujúci hodnotu milióna mariek, má v roku 1977 predložiť prezidentovi správu, z ktorej by bolo jasné, ako by sa dal najlepšie a najúčinnšie nadviazať kontakt s mimozemskými inteligentnými bytosťami. Na základe súčasnej úrovne vedomostí a daných technických možností sa vedci zameriavajú na nadviazanie prvého kontaktu s mimozemskými civilizáciami v priebehu nasledujúcich 15 rokov. Za dve desaťročia došlo k neuveriteľnej zmene názorov.

Nie je tomu totiž ešte ani 20 rokov, čo väčšina vedcov popierala možnosť inteligentného života v dosiahnuteľnom priestore vesmíru. Iba nemnohí prezieraví učitelia už vtedy nevyklúčovali štatistickú a filozofickú možnosť inteligentného života vo vesmíre - aj keď, aby sme boli presní, všetci pochybovali, že sa podarí objaviť inteligentné, technicky pokročilé formy života v okruhu 50 svetelných rokov.*

Ako to, že sa zrazu tak zmenili názory?

* Svetelný rok: astronomická dĺžková miera - vzdialenosť, ktorú prekoná svetlo za jeden rok. Rovná sa 9461 miliardám km.

Valčík - stále doľava!

1. Meteority preskúmané v laboratóriách poskytli dôkazy, že aj na iných vesmírnych telesách sa musia vyskytovať základné stavebné prvky života. V tzv. Murchisonovom meteorite objavil americký biochemik Cyril Ponnaperuma z výskumného strediska NASA Ames 17 aminokyselín, 17 stavebných kameňov živej hmoty.

Ako však dokázať, že naozaj pochádzajú z vesmíru?

Viem, že sa mi nepatrí používať napínavé spisovateľské triky ako v detektívkach. Napriek tomu chcem upozorniť iba na jednu kritickú udalosť, no zatiaľ ju nemienim odhaliť. Nech vám len tak nebadane, kdesi v pozadí tiká táto poznámka:

„Všetky aminokyseliny, ktoré sa na Zemi podieľajú na výstavbe života, sú ľavotočivé. No zo 17 aminokyselín nájdených v Murchisonovom meteorite sa iba päť vyznačuje ľavotočivosťou, ktorá je na Zemi predpokladom na výstavbu živej hmoty. Sú to glycín, glutamín, alanín, valín a prolín [2]. Ostatné aminokyseliny však boli pravotočivé a na Zemi sa s touto vlastnosťou nevyskytujú. „Miesto činu“ je teda odhalené: meteorit musí byť mimozemského, vesmírneho pôvodu, pretože na Zemi sa pravotočivé aminokyseliny nevyskytujú! Valčík doprava, valčík doľava - to je možné. No pozemské pravotočivé aminokyseliny neexistujú. „Pôvodný valčík“ si ešte zatancujeme spolu, len čo spustí hudba. Prosím o trochu strpenia.

2. Všetky molekuly vydávajú žiarenie určitej hodnoty, ktorá sa dá zistiť v laboratóriách. Merania v rozličných frekvenčných rozsahoch umožňujú presne charakterizovať materiál, ktorý žiarenie vysiela. Odkedy sa v roku 1944 podarilo na spektrálnej čiare 21,105 cm pozorovať neutrálny vodík, bolo možné dokázať dokonca aj zložité organické zlúčeniny. Spektrálne čiarové žiarenie má veľký význam z hľadiska astronómie, pretože umožňuje, porovnávaním rádioastronomických meraní s vlnovými dĺžkami žiarenia rozličných molekúl získaných laboratórnymi meraniami, dokázať výskyt stavebných kameňov živej hmoty vo vesmíre. V priebehu dôležitej a zložitej práce rádioastronómov sa v minulých rokoch podarilo dokázať existenciu celého radu stavebných kameňov živej hmoty - až po organické molekuly - vo vesmíre. Dnes už vedci vedia, že zložky nevyhnutné na vznik živej hmoty sa vznášajú po celom vesmíre. Práve tento poznatok podstatne prispel k zmene názorov.

3. Podmienkou vzniku a vývinu života je planéta ako jeho nositeľ. Kedysi nemohli štatistiky poskytnúť nijaké spoľahlivé údaje o tom, či aj okolo iných slnk (stálic) v našej galaxii obiehajú planéty. Dnes s istotou vieme, že okolo Bernardovej hviezdy*, vzdialenej od nás „iba“ šesť svetelných rokov, obiehajú najmenej dve planéty. Za tento objav vďačíme pozorovateľom z observatória Sproull vo Swarthmore v americkom štáte Pennsylvánia.

* Hviezda v súhvezdí Ophiuchus s najväčším známym vlastným pohybom. Objavil ju v roku 1916 americký astronóm E. Emerson (1857-1923.)

4. Astronomické štatistiky ešte nedávno uvádzali, že v našej galaxii je najmenej 100 miliárd stálic. Dnes sa pokladá za isté, že v Mliečnej ceste je najmenej 200 miliárd stálic! Pritom však sú tieto miliardové počty našich vesmírnych susedov iba úbohým hŕstkom v nepokojnom vesmíre. Najnovšie výsledky výskumov hovoria o desiatich biliónoch (10^{13}) galaxií vo vesmíre. Všetky doterajšie štatistiky môžeme odložiť a nechať zapadnúť prachom a otvoriť úplne nové stránky: pokračujúci technický pokrok nás pravdepodobne prinúti vygumovať aj tieto najnovšie čísla. Mne ako základ mojej teórie celkom postačia výpočty dvoch popredných amerických astronómov, profesora Franka Drakea a profesora Carla Sagana, ktorí iba v systéme našej Mliečnej cesty predpokladajú existenciu približne milióna vysoko vyvinutých civilizácií. [3] Mám iba skromné nároky: milión vysoko vyvinutých civilizácií v našom hviezdnom susedstve? Zdravím vás, milí kolegovia na iných planétach!

Kontakty s mimozemšťanmi

Načo mi je najkrajšia záhrada, keď sa do nej chodia prechádzať iní? Aký význam majú aj tie najlepšie astronomické výpočty, keď s tým obrovským množstvom vysoko vyvinutých civilizácií nemôžeme nadviazať kontakt?

Nadviazanie kontaktu je dôležité. Vidím tri možnosti, ako by sa to dalo dosiahnuť:

1. Priamy kontakt za pomoci medzihviezdneho vesmírneho letu.

Pri dnešnom stave našej techniky je to ešte len veľmi vzdialená možnosť. Veď ani nevieme, kde by sme zobrali obrovské množstvá energie, ktoré sú nevyhnutné na pohon medzihviezdnych kozmických lodí. Odborníci na vesmírne lety sa však vážne zaoberajú týmito vedecko-technickými plánmi budúcnosti - a to nielen vo fantázii!

2. Vysielanie sond bez posádok do medzihviezdneho priestoru.

Od marca 1972 sa na takomto prieskumnom lete nachádza sonda Pioneer. Pohybuje sa bez pohonu a medzihviezdny priestorom sa bude preháňať milióny rokov. Nikto nevie, či ju niekedy zachytia mimozemské civilizácie. Hoci nadviazanie kontaktu s cudzími civilizáciami pokladám za veľmi nepravdepodobné, myslím si, že dokonca aj takéto experimenty s minimálnymi šancami na úspech patria do palety úsilií, ktoré nás môžu vyviešť z našej zemskej osamelosti. V našich slávnych časoch som už čítal aj o nepotrebných investíciách.

3. Medzihviezdny rádiový kontakt.

Naša vysokofrekvenčná technika je schopná preklenúť gigantické medzihviezdne dimenzie. Obrovská parabolická anténa v Arecibe na Portoriku by mohla vysielat' do vesmíru signály, ktoré by bolo možné zachytiť na každom mieste našej Mliečnej cesty. Rovnako by mohol do galaxie vysielat' signály rádioteleskop, ktorý sa stavia na Kaukaze. Z tohto hľadiska už nemáme nijaké technické prekážky. Aké znaky alebo šifry by bolo treba vysielat'? Aké oznamy, aké posolstvá, aké stanoviská?

Ľudia ako exotické pochúťky?

Pred rokmi ustráchané duše ostro a kriticky vystríhali pred tým, aby sa z pozemských rádioteleskopov vysielali signály určené pre mimozemšťanov. Tvrdili, že by sme tak „prezradili“ svoju polohu, a že predsa nemôžeme vedieť, či by nám mimozemšťania boli priaznivo naklonení, či by k nám prišli s mierovými úmyslami, alebo by nás jedného dňa prepadli. Možno by si nás dokonca zaradili na jedálny lístok ako exotické lahôdky, a mohli by nás vystavovať aj v kliebkach svojich zoologických záhrad ako zbabrané produkty nejakej zvláštnej rasy. (Napokon - asi sa nikdy nevysvetlí, či opice nepokladajú práve nás za tých, čo sú za mrežami! Závisí to predsa od toho, z ktorej strany mreže sa pozeráme na svet.) Takéto pojašenie „úvahy“ o vysielaní rádiových signálov zo Zeme sa skutočne vyskytli.

Možno sa nad nimi iba pousmiať.

Tieto nezmyselné pochybnosti skončili na smetisku minulosti. Z mnohých miest zemegule sa do vesmíru už dávno vysielajú cielené rádiové signály. I bez týchto rádiových posolstiev sme už aj tak určite prezradili polohu Zeme.

Technicky vysoko vyspelé civilizácie by totiž mohli prijímať naše bežné rozhlasové a televízne vysielanie.

Rád by som však upokojil ustráchancov: skutočne neohrozuje nebezpečenstvo, že sa ocitneme na jedálnych lístkoch mimozemšťanov, pretože sme - hore hlavu! - pridrahí. Už iba náklady na vzácnu energiu potrebnú na dopravu do inej slnečnej sústavy by boli privysoké, pretože energia sa nikde nedá získať len tak z ničoho.

Keby sa mimozemšťanom zbíhali slinky na pozemšťanov, tak by nás tu nenakladali do konzerv, aby si ich potom odviezli domov.

Lacnejšie a jednoduchšie by pre nich bolo chovať si nás doma, a na to by im stačilo odviezť si zo Zeme v chladničke iba niekoľko neporušených ľudských buniek. My už predsa tiež nezbierame šampiňóny v lesoch a na lúkach, ale ich pestujeme na špecializovaných farmách. Ani morské raky už nelovíme na otvorenom mori, ale ich vyťahujeme z chovných sádkach. Prosím vás! Vyššie vyvinuté civilizácie určite nepestujú kanibalizmus.

Fantazmagória o tom, že by nás mimozemšťania mohli „prepadnúť“, je nezmyselná už preto, lebo nemáme nič, čo by potrebovali. Je to predsa logické: Ak je niekto schopný navštíviť Zem s armádou kozmických lodí, tak:

- je oproti nám v každom prípade technicky oveľa vyspelejší,
- disponuje oveľa väčšími zásobami vzácnych surovín ako my a
- vzhľadom na to, že si uvedomuje svoju prevahu, určite nebude stáť o nejakú korisť z výpredaja na Modrej planéte.

Existuje ešte jeden motív, a to ten, ktorý národy tejto Zeme hnal do lúpežných výprav a kolonizovania cudzích území: získanie priestoru. Tento dôvod na expedíciu mimozemšťanov na Zem celkom odpadá, pretože v našej galaxii je

priestoru bárskoľko: na neobývaných planétach!

Vesmírny jazyk

Predpoklad, že existuje takmer nepredstaviteľné množstvo vysoko vyvinutých mimozemských civilizácií, je nepopierateľný.

Vysielame k nim rádiové signály v impulzoch, znakoch, šifrách, ktoré sú nám známe. No ako a čo vysielajú „oni“? Aby sme si vzájomne rozumeli, mali by sme korešpondovať v nejakej vesmírnej reči. Je takáto reč vôbec možná?

Matematik Hans Freudenthal z Utrechtskej univerzity v Holandsku predstavil v roku 1960 matematický jazyk prepracovaný do najmenších podrobností [4]. Tiež sa bude vysielat' rádiovými impulzmi, no na rozdiel od všetkých doterajších modelov myslenia by mal byť zrozumiteľný každej bytosti s technickými vedomosťami.

Freudenthalova východisková myšlienka je celkom jednoduchá: nech by cudzie bytosti vyzerali akokoľvek, vzhľadom na svoju vysoko vyvinutú inteligenciu budú vedieť stavať rádioteleskopy, pretože chcú (rovnako ako my!) nadviazať medzihviezdne spojenie. Kto má vedomosti nevyhnutné na stavbu rádioteleskopov, vie zaobchádzať s elektronikou, a tú nemožno vyrobiť bez ovládania pravidiel a vzorcov matematiky. Matematika je teda abecedou vesmírneho jazyka.

My rátaťme v desiatkovej sústave. Iste nebudeme ďaleko od pravdy, keď sa budeme domnievať, že našich desať prstov nám pritom poskytlo prirodzené počítadlo. Desiatková číselná sústava sa k nám dostala okolo začiatku siedmeho storočia po Kr. z Indie, kde sa vyvinula z brahmiského spôsobu písania číslíc. Egypťania mali hieroglyfy vyjadrujúce 1, 10, 100, 1000 atď. Nemali by sme však s aroganciou, ktorá nám je vlastná, predpokladať, že všade vo vesmíre sa ráta na desiatich prstoch.

Kto vie, či iné „koruny tvorstva“ nemajú jedenásť, dvanásť alebo osem prstov... a napriek tomu sú inteligentné? Každá živá bytosť bude mať prinajmenšom dva prsty. Preto zaručene možno použiť dvojkovú sústavu. Pracuje s konštantným základom 2. Výhodou dvojkovej sústavy je, že každé číslo sa dá zapísať iba za pomoci číslíc 0 a 1:

1 znamená jeden

10 znamená dva

11 znamená tri

100 znamená štyri

101 znamená päť

110 znamená šesť

111 znamená sedem

1000 znamená osem

1001 znamená deväť

1010 znamená desať

1011 znamená jedenásť

1100 znamená dvanásť

1101 znamená trinásť

1110 znamená štrnásť

1111 znamená pätnásť

10000 znamená šestnásť

10001 znamená sedemásť a tak ďalej.

Dvojková sústava, nazývaná tiež „binárny kód“, sa stala spínacou algebrou všetkých počítačov, s ktorými možno bezchybne komunikovať, pretože existujú vždy iba dva stavy: 1 alebo 0, dobre alebo nedobre, správne alebo nesprávne, áno alebo nie.

Na svete niet matematika, ktorý by popieral, že v dvojkovej sústave sa počíta jednoduchšie ako v desiatkovej.

Pomocou tejto jednoduchej číslicovej sústavy „sformuloval“ profesor Freudenthal celé posolstvá, ba dokonca filozofické texty pre mimozemšťanov. Dokázal, že pomocou tejto metódy možno oznámiť VŠETKO. Možno tak dokonca formovať a sprostredkovať aj obrazy.

Môžem to dokázať na svojom písacom stroji. Vytrhnem list z počtovníka mojej dcéry Cornelia a do jednotlivých štvorčekov v riadkoch vpišem čísllice. Takto, jedným prstom, začínam binárne „vysielat“:

1. riadok: jeden jeden jeden jeden jeden jeden nula jeden jeden jeden jeden jeden jeden

2. riadok: jeden jeden jeden jeden jeden nula jeden nula jeden jeden jeden jeden jeden jeden Tak „vysielam“ ďalej, až kým nevznikne zreteľný obraz postavičky:

111111011111

111110101111

111101110111

111110101111

111111011111

111111011111

111100001111

111000000111

110100000101

101100000101

111100000111

111100000111

111001110011

111001110011

1110011100111
1110011100111
1110011100111

Ako vidieť, koncipovať v dvojkovej sústave oznamy akéhokoľvek druhu je hračkou. Matematika môže byť základom vesmírneho jazyka.

Je to schodná cesta, ako na seba upozorniť navonok. A ako sa k nám dostanú správy z vesmíru? Počuteľné oznamy, alebo oznamy, ktoré možno previesť na znaky a symboly?

Možno predpokladať, že mimozemšťania tiež používajú najjednoduchšiu metódu počítania, čiže dvojkovú sústavu. V technickom zmysle sa totiž v podstate deje to isté, ako keď sonda vypustená k Marsu vysiela na Zem obrazy z krajiny UTÓPIA! Televízne kamery rozkladajú obrazy na body. Tieto body sa do prijímacích staníc nevysielajú rádiovými impulzmi súčasne, ale v minimálnych časových odstupoch. Tam sa poslušne zaraďujú do pripravených rastrov a formujú sa z nich prekvapivo ostré obrazy. Môj človečik vznikol rovnakým spôsobom...

Musíme sa dostať na jednu vlnovú dĺžku

Vec však má jeden háčik. Poznáme vlnové dĺžky, na ktorých vysielajú naše sondy z Marsu, Mesiaca alebo odinakiaľ. Nemáme však ani najmenšej potuchy, na akých frekvenciách vysielajú mimozemšťania.

Rádiotelegrafická snímka povrchu Marsu

Už celé roky sú na rozličných miestach sveta namierené rádioteleskopy na tisíce hviezd a pri každom novom pokuse dúfame, že zachytíme rádiové signály cudzích civilizácií.

Márne.

Nepoznáme frekvencie, na ktorých vysielajú.

Nepatrí sa tu napísať slovo, ktoré astronómovia vypúšťajú z úst, keď sa ich pokus znova skončí bezvýsledne. Jeho ozvena akoby sa vznášala okolo kupol veľkých observatórií. Je to pochopiteľné. V roku 1960 sa s optimizmom rozbehol projekt OZMA, do ktorého sa pustil tím popredných vedcov v observatóriu Westbank v západnej Virginii. Vtedy použili vlnovú dĺžku 21 cm, ktorá zodpovedá neutrálnemu vodíku. Keďže vodík sa vyskytuje v celom vesmíre, predpokladali, že by aj mimozemské civilizácie mohli využívať túto takrečeno medzinárodnú vlnovú dĺžku. A výsledok? „Na volanom čísle sa nikto nehlási. Účastník sa odsťahoval, adresa neznáma.“

Medzičasom sa zistilo, že vlnová dĺžka 21 cm je mimoriadne náchylná na poruchy: niektoré čiary v rádiovom spektre vodíka sú oveľa silnejšie ako použitá vlnová dĺžka. Skutočnosť, že cez „dialkovú ústredňu“ ruší príjem aj silný kozmický šum, robila celú vec ešte mrzutejšou a beznádejnejšou.

V súčasnosti sa experimentuje prevažne v rozsahu troj až osemcentimetrových vln. Profesor Frank Drake z

Rádioastronomického ústavu v Arecibe konštatuje [5]:

Na týchto vlnových dĺžkach sú povzbudzujúce dve skutočnosti. Po prvé sú to vlnové dĺžky, ktoré prenikajú atmosférou Zeme. Takto ich možno zo Zeme zachytávať pomerne lacnými teleskopmi. Po druhé - a to je najdôležitejšie, keď zoberieme iba tie rádioteleskopy, ktoré už v súčasnosti máme k dispozícii na prácu v týchto vlnových dĺžkach, zistíme, že nimi môžeme prijímať signály inteligentného pôvodu z predpokladaných vzdialeností rádovo 1000 svetelných rokov.

Čas je vzácnejší ako peniaze

Napriek všetkému úsiliu a napriek oduševneniu vedcov sa doteraz nepodarilo zachytiť nijaké rádiové posolstvá cudzích civilizácií. Otáčame gombíkom na nesprávnej stupnici! Keď som o tejto problematike diskutoval s americkými astronómami, opýtal som sa, prečo sa, podobne ako v autorádiách, nevyužíva technika automatického vyhľadávania a vyladovania staníc. Odpovedali mi, že technicky by to v podstate bolo možné, no na takéto plynulé automatické vyhľadávanie vysieláčov vo vesmíre jednoducho nemáme dost času. Obrovské teleskopy musia byť tak presne, ako je to len možné, zamerané vždy len na jednu hviezdu, a aj vtedy by trvalo mesiace, kým by sme stihli preskúmať všetky mysliteľné vlnové rozsahy iba tohto jedného objektu.

Nestačí tiež napojiť sa na tisíce možných frekvencií na pár sekúnd: ak teleskop zaregistruje nejaký impulz, treba zistiť, či ide o „inteligentný signál“ alebo iba o medzihviezdne rušivé zdroje. Často sa celé dni skúma vlna, ktorá sa vyznačuje miešaninou šumov. Treba odfiltrovať kozmický šum, syčanie, bublanie, klopkanie, pípanie atď., aby sa bolo možné dostať k predpokladanému „jadru“ skutočne inteligentných signálov. Pri viac ako 200 miliardách hviezd iba v našej galaxii je to síce potrebný, no podľa môjho názoru už iba z časového hľadiska len málo účinný spôsob nadväzovania rádiových kontaktov. Nepoznáme totiž vlnové dĺžky, na ktorých sa chcú mimozemšťania s nami spojiť, a pri ich hľadaní nemáme ani najmenší záchytný bod!

Konstruktívny návrh na medzihviezdnu komunikáciu Prečo vlastne pri hľadaní možných vlnových dĺžok na dorozumenie s mimozemskými civilizáciami vychádzame iba z oblasti chémie?

Vodík je všade, a tak sa upneme na vlnovú dĺžku 21 cm - ako na jednu z nespočetných možností. O čo nám vlastne ide? Hľadáme vo vesmíre chémiu?

V medzihviezdnom priestore sa v jednom centimetri kubickom nachádza 0,1 až 1000 atómov. Aby vznikli molekuly, väčšie celky, musia sa atómy spojiť. Stane sa to, keď na ne dopadne svetlo hviezdy alebo ich zasiahne „slnečný vietor“. Vytvorením molekúl vzniká vyššia úroveň energie, ktorá vysiela vlny určitej, špecifickej dĺžky. Každá takto alebo inak vzniknutá molekula má špecifickú vlnovú dĺžku, ktorú možno merať a zameriavať vysoko citlivými rádioteleskopmi. Zloženiu molekúl a ich merateľnosti pozemskými rádioteleskopmi vďačíme za svoje poznatky o „kvalite“ molekúl najrozličnejšieho druhu vo vesmíre.

Niekoľko príkladov molekúl a ich vlnových dĺžok:

Chemická značka Molekula Vlnová dĺžka

OH hydroxyl 18,0 cm
NH₃ amoniak 1,3 cm
H₂O voda 1,4 cm
H₂CO formaldehyd 6,2 cm
HCOOH kyselina mravčia 18,0 cm
H₃C-CHO acetaldehyd 28,0 cm

Jednoznačným cieľom je hľadanie života vo vesmíre.

Každý živý organizmus, či u nás, alebo na planéte vzdialenej 30 000 svetelných rokov, sa skladá zo zložitých reťazcov molekúl.

Natískajú sa otázky:

Ktorý druh molekulových reťazcov je spoločný pre všetky živé organizmy. Nevyskúšalo by zistenie tohto spoločného znaku, ktorý spája všetko živé, zároveň odpoveď na otázku, ktorú vlnovú dĺžku treba použiť na medzihviezdnu komunikáciu?

Základom všetkého, čo žije na Zemi, či už je to človek, zviera alebo rastlina, je makromolekula DNK (kyselina dezoxiribonukleová). DNK poskytuje stavebné prvky všetkého živého.

Sama DNK „nežije“, nie je to bunka, ale molekulový reťazec.

Tak ako pre iné molekuly alebo molekulové reťazce, je aj pre DNK príznačné špecifické žiarenie.

Bolo by teda nelogické nastaviť naše rádioteleskopy na vlnovú dĺžku DNK, aby sme konečne našli nejaké formy života vo vesmíre? Nehľadáme predsa ani vodík, ani kyslíčnik uhoľnatý alebo kyselinu mravčiu. Hľadáme život. Keďže DNK je spoločným základom všetkého živého, bolo by podľa mňa treba stanoviť a použiť túto vlnovú dĺžku.

Túto svoju myšlienku som si poistil akýmsi „patentom“ na použitie opísaného postupu tým, že som niekoľkým popredným ústavom a vedcom poslal list nasledujúceho znenia:

„Vážený pán profesor XY, spoločným menovateľom všetkých foriem života je DNK. Nebolo by preto ‚logické‘, aby inteligentný život komunikoval na vlnovej dĺžke, ktorá je daná spoločným základom?“

Medzihviezdne vysielacie obsluhované živými bytosťami sú v prevádzke už milióny rokov. Potrebujeme iba zistiť správnu vlnovú dĺžku, aby sme mohli zachytiť ich signály. Spoločným menovateľom je DNK.

Dňa 28. septembra 1976 mi profesor Frank Drake, riaditeľ National Astronomy and Ionosphere Center v Ithake, N.Y., napísal:

„Milý Erich, rádiové frekvencie DNK sa doteraz v laboratóriu nemerali a teoreticky ich vzhľadom na komplexnú štruktúru molekuly DNK nemožno vypočítať. Napriek tomu však poznáme frekvenciu adenínu, ktorý je dôležitou zložkou DNK. Tú sme už použili na hľadanie v rádiovom spektre, no bezvýsledne. Váš oddaný Frank Drake.“

Sme iba na úsvite hľadania foriem života v medzihviezdnom priestore. Kým príde večer, možno nájdeme metódu, ktorou budeme môcť určiť vlnovú dĺžku DNK.

Projekt Cyclops

Na objednávku Ames Research Center NASA vypracovali americkí vedci pod vedením fyzika Bernarda M. Olivera štúdiu o nových cestách nadväzovania rádiových kontaktov s mimozemskými civilizáciami. Podnetom na vznik tejto štúdie bol poznatok, že za pomoci rádioteleskopov, ktoré máme v súčasnosti k dispozícii, síce môžeme cielene vyslať krížom cez našu galaxiu, no nie sme schopní prijímať najslabšie signály rozličných vlnových rozsahov, ak nie sú nasmerované priamo na Zem.

1500 antén sústredených na obrovskom priestranstve by mohlo zachytiť rádiové signály zo slnečných sústav vzdialených až 1000 svetelných rokov.

Čo by sa teda dalo urobiť, aby sme zachytili všetky možné rádiové signály, ktoré fičia vesmírom?

PROJEKT CYCLOPS navrhuje zastavať obrovské priestranstvo riaditeľnými anténami, z ktorých by každá mala priemer 100 m. Boli by teda také veľké ako anténa, ktorú má k dispozícii Ústav Maxa Plancka pri Effelsbergu. Keby sa postavilo 1500 takýchto mamutích antén do obrovského kruhu a integrovali by sa do komplexného počítačového systému, mohlo by toto najväčšie „ucho“ všetkých čias prijímať dokonca aj obyčajné rozhlasové vysielanie v mimozemských spoločenstvách.

Tento les antén by bol schopný registrovať ešte aj dva jednotlivé fotóny* „za jednu sekundu na milión metrov štvorcových, takže by azda bolo možné zachytiť aj slabú rádiovú prevádzku na planéte v inom svete vzdialenom až 50 či dokonca 100 svetelných rokov“ [6]. Vedci, ktorí sa zúčastnili na vypracovaní štúdie, predpovedajú, že prostredníctvom PROJEKTU CYCLOPS bude možné nadviazať účinný kontakt s mimozemskými civilizáciami ešte v tomto storočí.

* fotón - elementárna častica; najmenšie kvantum elektromagnetického vlnenia, ktoré môže byť vyžiarené či pohltené
PROJEKT CYCLOPS by nám, obrazne povedané, umožnil počuť aj to, čo si naši vesmírni susedia šepkajú v posteli. Keďže les obrovských antén by sa dal využiť aj na vysielanie, bolo by možné, aby na iných hviezdach začuli kašľanie našich bláh.

Informačná jednosmerka?

Napriek všetkým technickým vymoženostiam je akákoľvek komunikácia na hrozitánske vesmírne vzdialenosti mimoriadne problematická. Či už vysielame alebo prijímame, elektromagnetické vlny sú nevyhnutne viazané na rýchlosť svetla. Keby sme v okamihu, keď práve čítate tieto riadky, dostali posolstvo zo slnečnej sústavy vzdialenej 100 svetelných rokov a odosielateľovi by sme ihneď odvysielali poďakovanie, dostal by adresát našu odpoveď vlastne až o 200 rokov. Dokonca aj odpoveď na otázku, ktorú by sme vyslali smerom k našej najbližšej sálici Alpha Centaurus, vzdialenej od nás iba 4,3 svetelného roka, by sme dostali až o 8,6 roka. Za takýchto podmienok

„doručovania telegramov“ nikto ani neočakáva nejaký dialóg. Skôr sa predpokladá, že technicky vysoko vyvinuté civilizácie nepretržite vysielajú správy o postavení svojej civilizácie vo vesmíre. Ak je tak, potom môže každá civilizácia na adekvátnej technickej úrovni počúvať toto nepretržité vysielanie. Ak by sa raz dvaja partneri dostali na spoločnú vlnovú dĺžku, mohli by si svoje situačné správy aj vymieňať. Pretože je to také samozrejmé, celkom na okraj by som rád podotkol, že určite nie sme jediní, čo sa usilujú o medzihviezdne kontakty.

Vôbec by sa mi nevidelo nezaujímavé, keby rádiové spojenie prebiehalo iba jedným smerom, keby sme mohli iba prijímať. Že je to nezaujímavé? Ale nie! Musíme si jednoducho uvedomiť, že všetky historické poznatky k nám plynú po jednosmernej ceste vedúcej z minulosti do súčasnosti. Takto sa k nám dostali cenné informácie od Egypťanov, Grékov, Rimanov a Mayov - právnické, filozofické i technické vedomosti. Do minulosti nemôžeme poslať odozvu, nemôžeme klásť otázky.

Napriek tomu nám preprava vedomostí po tejto informačnej jednosmerke prináša prospech. Jednosmerka z vesmíru by bola „darom nebies“, pretože po nej by k nám prichádzali vedomosti budúcnosti. Stačilo by počúvať! Dialóg by nebol nevyhnutný.

V odborných rádioastronomických publikáciách ma ruší sústavné poukazovanie na to, že na hľadanie mimozemských rádiových posolstiev sa využíva iba minimálna časť kapacity rádioteleskopov. Vraj existujú aj dôležitejšie veci.

Je vari dôležitejšie naháňať sa po vesmíre za novými zlúčeninami molekúl? Je dôležitejšie zameriavať a premeriavať najvzdialenejšie galaxie, ktoré sa nás netýkajú? Iste, takéto a podobné astrofyzikálne poznatky, získané prostredníctvom rádioastronómie, sú nesmierne dôležité. Každý nový detail vyplňa medzery v našich predstavách o vzniku vesmíru, v ktorom žijeme. Šokuje ma však nedocenenie najdôležitejšej úlohy - hľadania kontaktu s mimozemskými civilizáciami! Navyše pokladám toto hľadanie za rentabilnejšie vynakladanie času a peňazí. Ak budeme mať kontakt s múdrejšími „vesmírnymi susedmi“, môžeme sa od nich naraz dozvedieť všetko, čo si s takou námahou, tak náhodne a nedokonale vhadzujeme do pokladničiek svojich vedomostí. Aj napriek všetkému úsiliu, ktoré si zaslúži to najvyššie uznanie, a značným investíciám sme na svojom konte nenazhromaždili ktovieaký (vedomostný) kapitál.

Za situácie, v akej sa v súčasnosti ocitli všetci obyvatelia Zeme, by mali všetci povstať a žiadať:

HLADAJTE KONTAKTY S INTELIGENTNÝMI MIMOZEMSKÝMI CIVILIZÁCIAMI! POTREBUJEME ICH VEDOMOSTI!

Časový posun - nič protizákonné!

Keď už máme nevestu, nechceme s ňou iba telefonovať, ale ju aj zovrieť v náručí. Touto metaforou by som sa rád dostal rovno na neschodné chodníky, ktorými treba prejsť, aby sme sa dostali ku hviezdám.

Odporcovia mojej teórie neberú dostatočne do úvahy jeden fenomén. Je to večne platný fyzikálny zákon, nevymyslel som si ho, čestné slovo.

Keď kozmické lode počas letu medzi hviezdami dosiahnu extrémne vysoké rýchlosti, prejaví sa jav, ktorému sa hovorí časový posun (časová dilatácia). Tento poznatok, ktorý je vlastne pre nás objavom tohto storočia, sa ako povestná červená niť ťahne prastarými mytológiami a náboženstvami. Tento fakt teda vôbec nie je nový a dá sa len ťažko pochopiť. V reťazi mojich dôkazov je však takým dôležitým článkom, že tu musím uviesť svoj rozhovor s jedným vynikajúcim odborníkom.

Predkladám vám protokol mojich otázok fyzikovi profesorovi Edgarovi Lüscherovi z Technickej univerzity v Mníchove: Rozhovor s profesorom Edgarom Lüscherom

Možno vôbec „normálnemu“ človeku vysvetliť časový posun pri medzihviezdnych letoch?

Vychádzam z predpokladu, že vládne všeobecná zhoda o tom, čo je vlastne čas. Dostali by sme sa príďaleko, keby som sa tu pustil do definovania času. Vo fyzike je mimoriadne dôležité, ako a kde sa čas meria. Výsledok merania totiž závisí od toho, či a ako sa systém pohybuje. Pri systéme, ktorý sa pohybuje, bude výsledok merania iný ako pri systéme, ktorý sa nachádza v relatívnom pokoji.

Uvediem príklad:

Predstavte si dvojčatá. Jedno z nich sa vydá na cestu kozmickou loďou, druhé zostane na Zemi. Pred štartom kozmickej lode si obaja nastaví hodinky. Predpokladajme, že ich hodinky ukazujú aj dni, mesiace a roky. Jedno z dvojčiat sa teda vydá na cestu do vesmíru kozmickou loďou, ktorá má veľké zrýchlenie. Po určitom čase sa kozmonaut vráti na Zem. Ak sa ešte vôbec stretne s bratom, pri porovnaní hodín zistia, že kozmonautove hodinky šli oveľa pomalšie ako hodinky dvojčata, ktoré zostalo na Zemi.

Prečo? To je nepochopiteľné!

Dvojča v kozmickej lodi prekonalo iný priebeh pohybu ako dvojča na Zemi. Zmenu v meraní času vyvolalo zrýchlenie, pretože všetky fyzikálne procesy prebiehajú v rozličných systémoch rozličnou rýchlosťou.

Múdri ľudia, vzdelaní v iných odboroch ako vo fyzike, vždy znovu tvrdia, že s tou teóriou časového posunu niečo nie je v poriadku a že Einstein sa mýlil.

Einstein sa celkom určite nemýlil. Vo fyzike neexistujú domnienky, najvyšším sudcom je vždy experiment. Einsteinova predpoveď obsiahnutá vo všeobecnej teórii relativity bola nespočetnekrát preverená, a vždy s čoraz väčšou presnosťou.

Môžete to vysvetliť na nejakom príklade?

Ako viete, máme dnes k dispozícii mimoriadne presné možnosti merania času. Umožňujú nám dokonca dokázať aj nepresnosti v pohybe súhvezdí. V roku 1971 umiestila skupina fyzikov z washingtonskej univerzity a U.S. Naval Observatory takýto presný merací prístroj na palubu Boeingu 707. Druhá meracia aparátúra zostala v laboratóriu na Zemi. Boeing vyštartoval na cestu okolo Zeme raz smerom na východ, druhý raz smerom na západ. Po pristáti sa skutočne zistili rozdiely v meraní času. Prístroje na palube lietadla zaznamenali nepatrne pomalší čas ako prístroje na zemskom povrchu, a to o 59 resp. 273±7 nanosekúnd (miliardtín sekundy). A tento rozdiel vznikol pri rýchlosti iba 900

km/h na pomerne krátkej trati. Prečo sa časový posun prejavuje o to väčšími, o čo je rýchlosť väčšia? Skrýva sa za tým zákon, takzvaná Lorentzova transformácia. Je to rovnica ($t = \gamma [t' + vx' \cdot c^{-2}]$), ktorá spája systém v relativnom pokoji so systémom v pohybe. Aby sme mohli porovnať obidva systémy, potrebujeme čosi ako „prevodovku“.

Lorentzova transformácia vytvára akýsi most medzi obidvoma systémami.

Aké čísla vyplývajú z tejto rovnice?

Môžem vám tu poskytnúť tabuľku časového posunu. Môžete z nej vyčítať, koľko času uplynie na Zemi a koľko paralelne v pohybujúcej sa kozmickej lodi.

Trvanie letu tam a späť pre posádku kozmickej lode	Celkové trvanie letu pre ľudí na Zemi	Vzdialenosť bodu obratu/rok
1 rok	1 rok	0,018 pc
2 roky	2,1 roka	0,075 pc
5 rokov	6,5 roka	0,52 pc
10 rokov	24 rokov	3,0 pc
15 rokov	80 rokov	11,4 pc
20 rokov	270 rokov	42 pc
25 rokov	910 rokov	140 pc
30 rokov	3 100 rokov	480 pc
35 rokov	10600 rokov	1 600 pc
40 rokov	36000 rokov	5 400 pc
45 rokov	121000 rokov	18000 pc
50 rokov	420000 rokov	64 000 pc

Zrýchlenie: 9,81 m/s²! pc = 3,262 svetelného roka = 3,0857.1012 km. Obávam sa, že bez fyzikálno-matematického vzdelania tento neuveriteľný proces vôbec nemožno pochopiť.

Dá sa to vysvetliť aj tak, aby tomu porozumel laik?

Predstavme si, že pred sebou máme voziček a na jeho ložnej ploche je guľôčka. Keby som do guľky mierne drgol, tak by sa začala kotúľať po ložnej ploche. Ak však uvediem do pohybu aj sám voziček, bude jeho zrýchlením ovplyvnená aj guľka na jeho ložnej ploche. Je to fyzikálny dej. Zrýchlenie rakety by fyzikálne deje ovplyvnilo rovnako.

Je nepochopiteľné, prečo by tieto fyzikálne rozlične prebiehajúce deje v rozličných systémoch mali mať aj vplyv na biologický vek zúčastnených ľudí...

Aby sme to pochopili, musíme postúpiť o krok ďalej do zložitého systému chémie. Chemické procesy v podstate nie sú ničím iným ako fyzikálne deje, pretože tiež podliehajú fyzikálnym zákonom. Minerálne soli a fosfáty možno definovať chemicky. Keďže však ide o materiálne zlúčeniny, majú v konečnom dôsledku fyzikálnu povahu... a preto podliehajú fyzikálnym zákonom. Postúpme teraz o trochu ďalej: biologické procesy nie sú v podstate ničím iným ako komplikovanými chemickými procesmi. Preto aj na priebeh biologických procesov pôsobí stav systému, čiže to, či sa pohybuje alebo nie. Z toho vyplýva, že starnutie človeka tiež ovládajú fyzikálne zákony.

Biologický priebeh a subjektívne vnímanie dvojčatá v kozmickej lodi a jeho brata na Zemi by sa teda nelíšili.

Každý by mal dojem, že jeho hodinky idú celkom normálne, a mal by pociť, že starne zvyčajným spôsobom ?!

Prirodzene. Až keď si po skončení vesmírneho letu porovnajú hodinky, zistia, že ich časy plynuli celkom rozdielne.

Má muž v kozmickej lodi možnosť kontrolovať, do akej miery sa jeho starnutie líši od starnutia brata, ktorý zostal na Zemi?

Dvojčá v kozmickej lodi by si muselo zavesiť porovnať hodinky so Zemou. Kým sa kozmická loď nachádza v dosahu rádiového spojenia, mohlo by to robiť cez rádio.

Často sa zjavujú názory, že k časovému posunu dochádza iba pri lete jedným smerom a že pri návrate sa jeho účinok znova vyrovnáva!

Kto to tvrdí, nepochopil teóriu relativity! Kto takto argumentuje, odvoláva sa pravdepodobne na špeciálnu teóriu relativity, ktorá sa vzťahuje na neurýchlené systémy. Špeciálna teória relativity sa zaoberá iba systémami, ktoré sa voči sebe pohybujú rovnomerne konštantnou rýchlosťou. Pri účinkoch časového posunu naproti tomu treba zájsť za rámec tejto špeciálnej teórie relativity: potom už obidva systémy nie sú rovnocenné. Názor, že procesy starnutia by sa pri návrate znova vyrovnali, je jednoducho nesprávny.

Pán profesor, stalo sa vám niekedy, že ste museli nejakému inteligentnému biológovi vysvetľovať, ako sa prakticky prejavujú účinky časového posunu?

Nie, pretože každý inteligentný biológ tento proces už dávno pochopil. Moderný biológ predsa musí veľmi dobre ovládať fyziku. Molekulárnu biológiu vôbec nemožno pochopiť bez fyziky.

Po tomto vysvetlení takého kompetentného vedca, akým je prof. Lüscher, dúfam, že mi moji protivníci raz a navždy dovoľia operovať týmto zákonom pri dokazovaní mojej teórie. Platil vo všetkých časoch. Ak napríklad priatelia z iných hviezd odštartovali pred 40 rokmi, uplynulo na Zemi 36 000 rokov!

Kto môže vedieť, kedy a koľko kozmických lodí sa niekde vo vesmíre vydáva na vesmírne expedície? Mňa by rozhodne neprekvapilo, keby pred našimi dverami pristála kozmická loď a v dobrej nálade by z nej vystúpila jej posádka...

Riadim sa radou Julesa Verna

Pred hodinou sa poprednému telepatovi podarilo spojiť ma telefonicky s priekopníkom utopicko-technického románu Julesom Vernom, ktorý zomrel v roku 1905. Chcel som sa so starým pánom poradiť, pretože som sa obával, že ma opustí

fantázia.

Tu je telepatický telefonát v doslovnom znení:

Tu je von Däniken. Vážený majstre, práve som sa vrátil z Ameriky...

Zdravím vás, pán von Däniken. Za 51/2 hodiny, viem. Moja vidina cesty okolo sveta za 80 dní je už dávno smiešna.

Celkom rád by som žil vo vašich časoch.

Ale veď vy ste svojho času predbehli dobu! No chcem sa vami hovoriť o inom...

Ak chcete predpovedať budúcnosť, milý priateľu, môžem vám poskytnúť iba jednu dobrú radu: Vychádzajte aj naďalej z realistických predpokladov!

Práve v tejto súvislosti by ma zaujímal váš názor. Mám v úmysle uverejniť vo svojej novej knihe tvrdenie, že už okolo roku 2000 by vo vesmíre mohlo existovať mesto s 10 000 obyvateľmi, ktorí by tam žili, pracovali, skúmali, vyrábali, rodili deti, sami sa živili, ba dokonca by zo svojho mesta zásobovali energiou ľudí na Zemi. Čo na to poviete? Nie je to trúfalé?

Odpoveď neprichádzala, zo slúchadla sa ozývalo iba ohlušujúce ručanie. Keď utíchlo, opýtal som sa: Myslíte si, že túto myšlienku môžem ponúknuť svojim čitateľom?

Prepáčte, pán von Däniken, musel som sa nahlas rozosmiať.

A niekoľko prominentov, ktorí sa tu vznášajú okolo mňa, sa tiež nevedelo zdržať smiechu. Možno ste to počuli. Ako ste mohli prísť na taký absurdný nápad? Dôrazne vás vystríham pred tým, aby ste písali také voľačo! Nezožerú vám ani slovo!

Vesmírna stanica s 10 000 ľuďmi? Nie, držte sa so svojou fantáziou na pôde technicky uskutočniteľného!

Dobre. Vezmem si k srdcu radu praotca vedecko-fantastickej literatúry a zostanem na pôde uskutočniteľného. Tak ako dosiaľ.

Mám pred sebou štyri pramene, ktoré informujú o technických možnostiach projektu:

DER SPIEGEL, č. 36, 1.9.1975

NATIONAL ENQUIRER, Latana, USA, November 1975

DIE WELTWOCH, Zürich, č. 4, 28. január 1976

BILD DER WISSENSCHAFT, Stuttgart, Máj 1976

Vesmírna kolónia v roku 2000?

DER SPIEGEL:

Myšlienka vesmírnej stanice pre 10 000 ľudí sa pohybuje v oblasti už teraz technicky uskutočniteľného. K tomuto názoru dospela skupina 28 profesorov a technikov, ktorí sa týmto problémom zaoberali z poverenia Stanfordskej univerzity a NASA. Vesmírna stanica, ktorá by bola približne rovnako vzdialená (384 000 km) od Zeme i od Mesiaca, a stála by asi 100 miliárd dolárov, by mohla byť dokončená do konca tohto storočia.

Stavala by sa v dvoch fázach: najprv by sa mala zriadiť vesmírna stanica pre 2000 ľudí, ktorá by obiehala okolo Zeme, ako aj menšia stanica na Mesiaci. Tam by sa z mesačných hornín získavali stavebné materiály, dopravovali by sa do vesmíru a tam by sa montovali. Iba uhlík, vodík a kyslík by sa musel dodávať zo Zeme. Hotová vesmírna stanica, ktorá by sa raz za minútu otáčala, aby na nej vznikla umelá príťažlivosť, by mala na palube všetko, čo je potrebné na život: polia a lúky by sa pred očami obyvateľov rozprestierali do diaľky 800 metrov, pitná voda by sa získavala sústavnou regeneráciou, vzduch by bol čistejší ako nad mestami na Zemi. Z plánov vyplýva, že obyvatelia prvého vesmírneho mesta by mohli postaviť druhú, neporovnateľne väčšiu stanicu pre 200 tisíc až tri milióny ľudí. Obytné valce sú 32 km dlhé a majú priemer 6400 m.

Skôr, než tento stručný oznam vysvetlím podrobnejšie, dovoľm si urobiť malú osobnú poznámku:

Keď som v roku 1968 poslal svojmu nakladateľstvu rukopis knihy SPÄT KU HVIEZDAM, onedlho som dostal list s otázkou, či by nebolo lepšie vynechať kapitolu Guľa - ideálna forma kozmických lodí, pretože technickí konzultanti pokladali tento môj predpoklad za nedokázateľnú a veľmi nepravdepodobnú špekuláciu autora science fiction; navyše vraj moja myšlienka vytvoriť v takejto kozmickej lodi umelú príťažlivosť rotáciou tiež nebola ničím iným ako fantastickou hypotézou, preto mi odporúčali, aby som sa v záujme hodnovernosti mojich ostatných téz vzdal týchto pasáží.

Nevzdal som sa ich (viď moju knihu SPÄT KU HVIEZDAM).

Na poctu môjmu vydavateľstvu musím podotknúť, že vždy znovu preukazovalo odvahu a bez zmien zverejňovalo aj moje najriskynejšie a najsmelšie postuláty. Pritom viem (prirodzene, z dôverných zdrojov!), že aj vydavateľstvo Econ - rovnako ako McMillan v New Yorku v prípade Velikowského - malo veľké ťažkosti so svojimi ostatnými autormi, ktorí sa báli, že vydávanie kníh nejakého blúznivca v ich vydavateľstve by mohlo poškodiť ich povesť.

Tých, čo s výhradami prijali moje tvrdenie, že kozmické lode budúcnosti by mohli mať guľovú formu, azda forma technicky uskutočniteľnej obrovskej vesmírnej stanice presvedčí, že som sa až tak veľmi nemýlil. Pokiaľ ide o vytvorenie umelej gravitácie, tak vo všetkých projektoch budúcnosti sa s ňou ráta ako s pevnou veličinou.

Vesmírne mesto

Vesmírne mesto má byť umiestnené v tzv. libračnom bode ($L = 5$), čiže tam, kde sa prelínajú gravitácie Zeme, Mesiaca a Slnka, čo zaručuje stabilnú letovú dráhu. Gravitácia Mesiaca je rovná iba 1/20 gravitácie Zeme. Na dopravu materiálu z Mesiaca do vesmírneho mesta bude preto potrebná len 1/20 energie potrebnej na dopravu rovnakého materiálu zo Zeme.

Vedci a technici vychádzali pri svojom plánovaní výlučne z dnešných technických možností. Najprv má byť do bodu $L = 5$ dopravený predvoj, ktorý bude tvoriť okolo 2000 banských inžinierov. Títo ľudia budú žiť v prefabrikovaných bytoch a dielnach. Boeing môže poskytnúť systém nosičov na prepravu takýchto ťažkých nákladov už začiatkom osemdesiatych rokov!

Vďaka vzorkám mesačných hornín, ktoré priviezlo na Zem APOLLO, s istotou vieme, že na Mesiaci sa vyskytuje železo, hliník, titán a horčík. "Hutníci" tieto rudy a suroviny metalurgicky spracujú a použijú ich pri výstavbe prvého sídliska. Energie potrebnej na tieto procesy je naozaj dost: je to slnečná energia!

Súčasne s prácami predvoja sa na Mesiaci vybuduje stanica, ktorej celkové vybavenie bude podľa odhadov vážiť 15 000 až 50 000 ton. Plánuje sa aj výstavba štartovacej dráhy pre vesmírne transportéry. Prvá fáza výstavby bude trvať iba dva roky.

Materiál vytážený na Mesiaci s bude „vystreľovať“ do bodu L = 5, kde naň budú čakať technici všetkých špecializácií.

Z materiálu získaného na Mesiaci sa budú zostavovať obrovské valce - 100 m hrubé, 1 km dlhé. Plášť valcov je rozdelený na šesť pásov dlhých 1 km s týmito vrstvami: kov/sklo, kov/sklo. Na tomto plášti sú namontované pohyblivé zrkadlá, ktoré budú odrážať slnečné svetlo do vnútra valca.

Celá stanica sa jedenkrát za minútu otáča okolo svojej pozdĺžnej osi. Takto vyvolané odstredivé sily poskytnú kolonizátorom životné podmienky, na aké boli zvyknutí doma na Zemi.

Nikto sa už nebude vznášať ako dnešní astronauti v bezváhovitom stave; ľudia sa budú pohybovať ako po starej dobrej Zemi. Každá vec v stanici bude mať normálnu váhu.

Druhá skupina 2000 žien a mužov pripraví terén na osídlenie 10 000 ľudí.

Plánovači nepamätali iba na techniku, ale postarali sa aj o to, aby sa na stanici žilo príjemne. Budú tam rásť stromy a rastliny, budú tam jazerá a rieky. Zvieracie farmy sa postarajú o zásobovanie mäsom, kozy zabezpečia produkciu mlieka. Capy na vesmírnej stanici nebudú. Ak bude treba zabezpečiť kozie potomstvo, budú k dispozícii ampulky so spermiami na umelé oplodnenie.

Dr. Thomas Heppenheimer, letecký inžinier na California Inštitúte of Technology, poskytol časopisu ENQUIRER nasledujúcu informáciu: Život v plánovanom vesmírnom meste bude nielen príjemnejší ako na Zemi, ale ľudia tam hore budú mať všetko, čo treba na zabezpečenie najväčšieho rastu. Nikdy tam nebude neúroda. Prvých 10 000 ľudí bude bývať v terasových bytoch s najmodernejším komfortom. Z okien budú vidieť zvlnené obilné polia a zelené parky.

Život bude príjemný a slnečný, bude sa dať pracovať iba v košeliach.

Profesor Gerard O'Neil z Princetonskej univerzity, medzinárodne uznávaný fyzik zaoberajúci sa vysokými energiami a popredný člen výskumnej a plánovacej skupiny je toho názoru že druhé vesmírne mesto, ktoré by mali postaviť obyvatelia prvej stanice, by už mohlo mať dĺžku 30 km a poskytnúť priestor pre 200 000 ľudí. Aj obyvatelia tohto vesmírneho mesta by boli vďaka samozásobovaniu energiou a potravinami celkom nezávislí od Zeme. Profesor O'Neil nepochybuje o tom, že o 100 rokov by v takýchto vesmírnych kolóniách mohlo žiť 90 percent obyvateľov sveta. Hovorí, že osídlenie vesmíru nie je nijaká science fiction. Potrebnú technológiu máme k dispozícii, prvá kolónia by mohla byť skutočnosťou do konca tohto tisícročia.

Profesor O'Neil poskytol časopisu Bild der Wissenschaft tabuľky konštrukčne prepočítaných projektov výskumnej skupiny. Jedna z nich vám môže poskytnúť predstavu o tom, čo je dnes technicky uskutočniteľné:

Model	Dĺžka (km)		Polomer (m)		Rotácia (s)	Obyvatelia	Prevádzka od roku
1	1	100	21	10 000	1988		
2	3,2	320	36	150 000	1996		
3	10	1000	63	1 000 000	2002		
4	32	3200	114	10 000 000	2008		

Šéf sekcie NASA pre projekčný výskum mimozemského života Dr. Richard Johnson hovorí:

Všetko toto je technicky uskutočniteľné. Jediné, čo potrebujeme, sú peniaze!

Milé, drahé peniaze! Náklady na projekt vesmírneho mesta realizovateľný v najbližšej budúcnosti sa odhadujú na 100 miliárd dolárov. Utopická suma? Vôbec nie. Je to suma, ktorú môžeme prijať bez strachu a úžasu, možno dokonca s potešením. Pentagon totiž dostal na rok 1977 pridelený rozpočet 104 miliárd dolárov! Ak technici odhadujú náklady na všetky tri fázy výstavby až po funkčné vesmírne mesto „iba“ na 100 miliárd dolárov, tak na rok pripadajú „iba“ štyri miliardy dolárov, čiže jedna dvadsaťpäťina ročného rozpočtu ministerstva obrany! A pritom to bude investícia do projektu, ktorý sa rýchlo a bohato zúročí.

Keď nabudúce budem znova telefonovať so starým pánom Julesom Vernom, tak mu poviem, že som so svojou predstavou vesmírneho mesta zostal pevne stát na pôde technicky uskutočniteľného. Viackrát sa mi už nevysmeje. Zostáva mi už iba položiť štandardnú otázku: prečo by staršie civilizácie, ktoré nás prevyšujú v každom smere, nemali vo svojich vesmírnych podnikoch cieľavedome využiť to, čoho je dnes schopná naša technika?

Kto vie, kam vlastne dospel výskum?

Keďže som presvedčený, že mimozemšťania založili v strategických bodoch kolónie, z ktorých operujú vo vesmíre a ktoré im umožňujú so životom, ktorý sa tam zrodil, zaobchádzať tak, že manipulujú ešte aj so zákonom o časovom posune, s veľkým potešením som privítal projekt technicky uskutočniteľnej stavby vesmírneho mesta.

Vesmírne mesto „zakotvené“ v bode L = 5 pracuje so slnečnou energiou. Tento projekt preto možno umiestiť iba v priestore so slnečným svetlom. Predpokladám, že je možné zostrojiť aj kozmickú loď s rozmermi veľkého mesta a že môže byť dokonca nezávislá od slnečnej energie. Takzvané „rýchle“ termojadrové reaktory (ktoré sa v súčasnosti vyvíjajú) môžu nahradiť slnečnú energiu jadrovou. Urán, nachádzajúci sa na Zemi len v obmedzenom množstve, sa určite vyskytuje aj na iných planétach. Radšej sa tu nebudem púšťať do špekulácií o tom, aký druh pohonu bude využívať kozmická loď-mesto. Veľké rýchlosti vôbec nie sú potrebné, môže sa pokojne pohybovať slimáčím tempom. Po niekoľkých tisícoch rokov aj ono prenikne do systému Alpha Centauri, ak práve on bude jeho cieľom. Jeho šťastné

pristátie možno oslávi až päťdesiata generácia kozmonautov. No a čo? Medzihviezdna výprava sa vydarila! O tom, čo sa dnes objavuje, vyvíja, konštruuje a pripravuje do výroby v nespočetných výskumných pracoviskách, vedia iba tí, čo priamo pracujú na výskumných projektoch, a tie sa väčšinou udržiavajú v prísnej tajnosti. Normálni občania o tom nemajú ani potuchy.

Raz sa voľakde zjaví malá správička o tom, že sa podarilo úspešne skončiť výskum, ktorý zmení našu budúcnosť. Potom zavládne veľké mlčanie, no napriek tomu sa zaryto ďalej pracuje na technickej realizácii.

Vzdialenosti medzi fantáziou a skutočnosťou, medzi nápadom a jeho realizáciou sa čoraz väčšími skracujú. Ten, kto sa nechce zosmiešniť pred deťmi, by mal byť veľmi opatrný pri označovaní „nemysliteľných“ myšlienok za rozprávky. Sme svedkami toho, že naši vedci chodia v sedemmilových čizmách veľkého kalibru, ktoré im umožňujú v rámci jednej generácie dosahovať ciele, ktoré sme si ešte „včera“ nevedeli ani len predstaviť. Musíme si uvedomiť, že pokrok, ktorý sa deje priamo pred našimi očami, je pre vedcov, ktorí sa na ňom zúčastňujú, čímisi celkom obyčajným. Ich mysle už dávno zamestnávajú nové, „nemysliteľné“ plány.

Keď sa ma pýtajú, odkiaľ beriem odvahu nepokladať nič za technicky NEMOŽNÉ, môžem odpovedať iba jedno: môj archív ma presvedča o tom, že VŠETKO je možné. Veď len posúďte:

ŠPIONÁŽNE FOTOGRAFIE Z VESMÍRU

Výzvedná činnosť prostredníctvom družíc dosiahla technickú úroveň, ktorá hraničí s nepredstaviteľným. Americkí nebeskí špióni môžu z rádiometrickej snímky zistiť, či sa v Brežnevovej dači niekto zdržiava, alebo či je voda v bazéne prezidenta Cartera zohriata. Rusi zas môžu napríklad zistiť, či v niektorej z 18 podzemných pevností s interkontinentálnymi raketami v Arizonskej púšti práve nemajú návštevu [8].

TANK SO SMRTIACIMI LÚČMI

V Redstone Arsenal v Huntsville vzniká prvý americký laserový tank, pripomínajúci akéhosi utopického „kríženca medzi tankom a ponorkou“, z ktorého otáčavej veže možno odpaľovať smrtiace laserové svetlo. Laserový lúč silný niekoľko sto kilowattov je vraj dostatočne silný na to, aby prenikol človekom, plášťom lietadla a dokonca aj tenkými oceľovými platňami. „Tá vecička bez ťažkosti prenikne hocikým“, charakterizuje zbraň budúcnosti odborník na zbrane americkej armády [9].

SMRTIACE LÚČE - ANGLICKÁ TAJNÁ ZBRAŇ

Včera v noci prenikli na verejnosť správy o najtajnejšom projekte britskej vlády, do ktorého už investovala niekoľko miliónov libier, aby sa urýchlil vývoj smrtiacich lúčov na ničenie lietadiel, rakiet a tankov. Lúče, ktoré menia science fiction na realitu, sú také silné, že prederavia aj hrubé kovové platne. Hovorca ministerstva obrany povedal: „Môžem potvrdiť, že sa pracuje na využití laseru ako ničivej zbrane, ktorú bude môcť použiť kráľovské námorníctvo, letectvo i armáda.“ [10]

LÚČMI DO MOZGU

Londýnsky hlavný inžinier Charles Bovill charakterizuje svoju novinku ako skutočne humánnu zbraň: nekrvavú, pohyblivú a účinnú najmä tým, že vyvoláva paniku. Pri tejto zbrani ide o vrhač ultrazvuku a infračerveného svetla, ktoré rušia určité elektrické prúdy (alfa-vlny) v ľudskom mozgu. Ľudia podľahnú panike a utekajú. Je to ideálny prostriedok na nekrvavé rozháňanie demonštrácií [11].

SEDEM STRAŠNÝCH ZBRANÍ

Spôsobujú zvýšenie tlaku krvi, ktorý v maximálne krátkom čase spôsobuje smrť. Superžiarivá bomba uvoľňuje röntgenové lúče a lúče gama veľkej intenzity. Usmrcuje elektromagnetickým žiarením, pričom nevzniká žiadna rádioaktivita [12].

POČASIE AKO ZBRAŇ

Využitie krúпов, dažďa a snehových búrok ako zbrane v budúcich vojnách podľa mienky Medzinárodného ústavu pre strategické štúdie v Londýne už dávno nepatrí iba do tematiky vedeckofantastických románov. Po nasadení pesticidov najrozličnejšieho druhu, ktorými možno zničiť úrodu a zbaviť listov celé pralesy, hrozí teraz ovplyvňovanie životného prostredia vojenskými „výrobcami počasia“. Takto možno viesť vojny, pričom si nikto ani nevšimne, že ide o vojnu. Umelo spôsobené neúrody by sa nedali rozlíšiť od prírodných podmienených a mohli by krajinu zraziť na kolena aj bez vyhlásenia vojny [13, 14].

Nová technika? Obohratá pesnička! Pripadá mi to tak, akoby nejaký čitateľ stál za mojím písacím stolom a šepkal mi do ucha: „Čo majú tieto správy o apokalyptických ničivých zbraniach spoločné s vašou teóriou?“ Veľmi veľa! Zo správ a oznámení, ktoré mám k dispozícii, sa usilujem zistiť, kam až dospela súčasná moderná technika. Pritom mi je jasné, že to, čo dnes vieme, je už dávno zapadnuté prachom: keď sa rozšíri správa o nejakom výdobytku, už dávno je prekonaný, inak by totiž neznali stále len obohraté pesničky. Klobúk dole pred toľkou výskumnickou horlivosťou... no napriek tomu sa mi ústa rozširujú do kyslého úsmevu. To, čo tu na nás čaká ako hrôzy budúcnosti, je totiž už dávno minulosťou. Je to jednoducho stará, obohratá pesnička!

Skutočne nejde o nijaké nové zbrane. Ani zďaleka sme sa ešte nedostali na úroveň zbraní našich prapredkov! V mytológiách sa realisticky hovorí o hrôzostrašných zbraniach, o zbraniach starých „bohov“, aké by si primitívne mozgy našich prapredkov nikdy neboli mohli vymyslieť. Keďže sprostredkovatelia svätých spisov ani rozprávači mýtov nemohli mať ani potuchy o našich terajších či budúcich systémoch zbraní, museli si pre svoje reportáže nájsť spoľahlivé a súčasné zdroje informácií: pozorovanie a zážitky priamo na bojisku.

Preto pri inventúre súčasnej i budúcej techniky poukazujem na systémy zbraní, ktoré už kedysi prejavili svoju ničivú silu.

Keďže „som doma“ v starých mytológiách a svätých spisoch, napína ma osviežujúca myšlienka, že mimozemskí návštevníci pravdepodobne úplne dokonale ovládali a ovládajú všetko, čo dnes vymýšľame a zajtra budeme vyvíjať. Technické možnosti z našej prítomnosti i budúcnosti môžu byť pre nás virgulami, ktoré nám umožňujú robiť objavy v

minulosti.

Znemožňuje energetický faktor medzihviezdne vesmírne lety?

Vždy znova sa objavujú tvrdenia, že medzihviezdny vesmírny let nie je možný už iba kvôli energetickému faktoru. Medzihviezdna kozmická loď so štartovou hmotnosťou 200 000 ton by potrebovala viac energie, ako sa v súčasnosti spotrebúva na celom svete energie vyrobenej z fosílnych palív. Vari sú blaho a budúcnosť ľudstva pochované vo fosílnych energiách?

Energetická družica

V septembri 1975 odznelo na 26. kongrese Medzinárodnej astronautickej federácie v Lisabone naliehavé odporúčanie postaviť družicovú slnečnú elektrárňu. Skupiny bádateľov, ktoré sa medzičasom ujali tohto projektu, chcú umiestiť energetický satelit na stacionárnu obežnú dráhu vo výške 36 000 km nad povrchom Zeme.

Družica pozostáva zo 4 km širokého a 12 km dlhého areálu slnečných kolektorov s mikrovlnovým prenosovým zariadením kotúčovitého tvaru s priemerom 1 km. Elektrina v množstve 8000 megawattov, vyrobená v takejto slnečnej elektrárni, by sa vo forme mikrovlnového lúča prenášala na stacionárne ploché antény na Zemi, kde by po odčítaní prenosových strát bolo k dispozícii na spotrebu 5000 megawattov [15].

Z technického hľadiska neexistujú nijaké problémy, ktoré by bránili uskutočneniu takýchto projektov: sme schopní dostať družice na obežnú dráhu, aby odtiaľ vysielali slnečnú energiu na Zem.

Takýchto energetických vagabundov však, žiaľ, možno použiť aj ako zbraň. Sústredené lúče z vesmíru by mohli spáliť úrodu, premeniť celé mestá a oblasti na žeravé peklo a popol, roztopiť ľad na póloch a spôsobiť potopu sveta.

Vodíkové hospodárstvo

Prenáhľenci by radi ukončili diskusiu o vyhliadkach medzihviezdných vesmírnych letov ustáleným tvrdením, že by nevyhnutne stroskotali na otázke energie.

Správy „Rímskeho klubu“ a vzbura krajín produkujúcich ropu spôsobili, že svetová verejná mienka sa priam vyžíva v pesimizme, ktorý predpovedá stroskotanie všetkého pokroku na nedostatku energie. Všetko, čo sa dnes pohybuje na kolesách, všetko, čo hýbe kolesami - možno s výnimkou železníc poháňaných elektrinou vyrobenou vo vodných elektrárnach -, poháňa energia vyrobená z obmedzených zásob fosílnych palív: uhlia, ropy, zemného plynu a energetických bridlíc. No aj energia získavaná z rádioaktívneho prvku urán narazí napriek všetkému súčasnému optimizmu na prirodzené hranice využitia. Zemská kôra obsahuje urán v priemernom množstve 2 g na tonu a tieto 2 g treba získavať nákladným postupom z rúd veľmi chudobných na urán. Jadrové elektrárne, ktoré ľudstvo „zhadzuje“ do prírodných scenérií jednotlivých krajín ako „záchranné kotvy“, sú založené na uráne. Chytrí a prezieraví skeptici tvrdia, že v najbližších rokoch, keď budú všetky jadrové elektrárne pripravené na výrobu elektrickej energie, nebudú už na Zemi k dispozícii dostatočné zásoby uránu.

Fosílni nosiče energie nie sú regenerovateľné. Keď ich raz spotrebujeme, zmiznú zo zemegule - a po nich zostanú iba produkty vysoko rozvinutej techniky, na ktorých výrobu spotrebovalo ľudstvo fosílna palivá. Táto pozostalosť sa však ocitne na smetisku blahobytu, pretože bez energie sú všetky tieto výrobky nepoužiteľné a bezcenné.

Napriek tomu však nie som zástancom energetického pesimizmu. Zdroje energie, ktoré sa postupne vyčerpávajú, treba nahradiť novými. Technické riešenia už dnes umožňujú v rozhodujúcej miere obmedziť výpredaj vzácnych zásob energie a surovín. Motory všetkých druhov možno napríklad prestavať na pohon tekutým vodíkom (LH₂). Firmy ako GENERAL ELECTRIC, PRATT & WHITNEY už niekoľko rokov robia úspešné pokusy s LH₂ ako zdrojom energie.

Skôr, ako ho bude možné všeobecne používať aj v automobiloch, treba vyriešiť jeden technický problém: motory poháňané LH₂ si vyžadujú väčšie nádrže.

Denník NEUE ZÜRCHER ZEITUNG zhrnul prednosti vodíkového hospodárstva budúcnosti:

Vodík je plne syntetický produkt, ktorý možno získavať z nevyčerpaceľnej a prakticky všadeprítomnej základnej substancie nášho života - z vody.

Vodík je vôbec najčistejšie palivo, pretože pri jeho spaľovaní s kyslíkom zo vzduchu znova vzniká iba neškodná voda. Odpadá vytváranie „nepriateľov životného prostredia“, akými sú CO₂, CO, SO₂ a sadze, ktoré sú sprievodnými produktami spaľovania fosílnych palív.

Vodík, resp. jeho „popol“ - voda - je absolútne nejedovatá látka, a preto je recyklovateľný v rámci prirodzeného kolobehu vody v biosfére.

Vodík možno skladovať v plynnom, tekutom i pevnom skupenstve.

Vodík možno prepravovať a distribuovať sieťou potrubí.

Vodík má univerzálne použitie a už dnes sa používa ako základná látka v rámci veľkých technicko-chemických výrobných procesov [17].

Nie, medzihviezdne vesmírne lety nestroskotajú na nedostatku energie. Budeme sa iba musieť rozlúčiť so starými formami energie.

Moderní „bohovia“ sú všade

1. októbra 1976 obiehalo vo vesmíre okolo Zeme 8529 objektov.

Medzi nimi bolo 794 družíc a z nich bolo 54 sond. A zvyšok?

To je vesmírny odpad. Úlomky rakiet a družíc. Rukavica, ktorú stratil astronaut Eduard White pri vesmírnej prechádzke. Čo by robili ľudia bez vynájdenia zipsu? Do čoho by večer čo večer hľadeli, keby nebolo obrazovky? Vieme si predstaviť súčasnosť bez telefónu, chladničky, automobilu či coca-coly?

To všetko sú vynálezy, ktoré využívame rovnako samozrejme ako kľučku, ktorý vynášli okolo roku 600 pred n. l. v Mezopotámii. Vonkajšie steny družice RELAY pozostávajú z ôsmich voštinovitých vrstiev hliníka s 8215 slnečnými článkami. Jej hlavnou funkciou je prenášanie televíznych a rozhlasových programov, ako aj transkontinentálnych telefonických hovorov. Družice síce voľným okom nevidíme, no dnešný štýl života by bol bez nich nemysliteľný. Ich

„božie“ oko je všadeprítomné.

Družice prenášajú rozhlasové a televízne vysielanie, telefonické rozhovory a vzdelávacie programy. Poskytujú navigačné informácie lietadlám a lodiam, hlásia na Zem astrofyzikálne údaje, sú nasadené do špiónážnej hry medzi Západom a Východom. Družice odhaľujú krdle kobyliiek, varujú pred požiarimi, víchricami a nepriateľskými útočníkmi. Merajú hĺbku morí, vysielajú informácie o podzemných ložiskách nerastných surovín. Družice dokážu viac než iba ponúkať krátkodobé predpovede počasia.

10-ročná predpoveď počasia

Uprostred októbra 1975 vyslala NASA na stacionárnu obežnú dráhu vo výške 36 200 km nad rovníkom prvú operačnú meteorologickú družicu, ktorá môže v 30-minútových intervaloch prenášať snímky Zeme a oblakov z 25 percent povrchu našej planéty. Oko tejto družice je schopné vykonávať svoje úlohy aj za tmavých nocí v infračervenom rozsahu spektra.

To je veľa, ale zároveň málo, keď vieme o plánoch, v ktorých má totiž začať vysielat' a hodnotiť svoje údaje družicová sieť pozostávajúca zo 4 až 6 veľkých satelitov na geostacionárnych dráhach, synchronizovaných so Slnkom. Činnosť tejto siete bude kontrolovať ďalšia družica. Cieľom je dosiahnuť, aby bolo do roku 2000 možné vypracúvať jednoročné predpovede počasia pre jednotlivé regióny a 10-ročnú predpoveď pre každú pologuľu [18].

Moderní „bohovia“ sú všadeprítomní. Horovo oko bdie.

Družice sa zatiaľ používajú na pozorovanie a sprostredkovanie informácií. Nie je však ďaleko hodina X, keď budú môcť aj zasahovať do udalostí na Zemi, či už na základe rádiového povelu zo Zeme... alebo samostatne. Umožňuje to miniaturizácia počítačov.

Kolega robot

Odhaduje sa, že v súčasnosti pracuje viac ako 500 vedcov na realizácii inteligentného počítača. Neradi počúvajú, keď sa hovorí, že konečným produktom ich výskumu bude inteligentný robot, aj keď práve toto je cieľ, o ktorý sa usilujú! Vždy znova sa opakujú tvrdenia, že inteligencia je a zostane výsadou človeka a počítač - rozumej: robot - nebude schopný samostatne myslieť. Sú to iba babské reči a zároveň akási pilulka na upokojenie pre tých, ktorým futuristická technika naháňa strach.

Odbor počítačovej techniky, ktorý si kladie za cieľ vytvoriť inteligentný robot, sa nazýva umelá inteligencia (ARTIFICIAL INTELLIGENCE-AI). Centrami výskumu AI je Massachusetts Institute of Technology a Stanfordská univerzita v Kalifornii.

Myslím, že vždy, keď sa hovorí o počítačoch budúcnosti, je vhodné myslieť na roboty. Počítače a roboty patria k tej istej rase, do mozgu robota možno vkladat' počítačové programy.

Kde leží hranica medzi počítačom a robotom v prípade technického výtvoru, ktorý hrá s človekom šach? Počítače sú nadané „bytosť“: riešia tie najťažšie matematické úlohy rýchlejšie ako ich tvorca, človek; komplikované technické procesy riadia lepšie a bezchybnejšie ako ich konštruktér, človek; čítajú a píšú rýchlejšie ako ich učiteľ, človek; majú nepomerne spoľahlivejšiu a rozsiahlejšiu pamäť ako ich archivár, človek; vedia svoju činnosť kontrolovať rýchlejšie, ako je človek schopný žmurknúť, presnejšie ako ich inštruktor, človek; vedia sa učiť a kombinovať ako človek.

Dnes sa na veľkých diagnostických klinikách vkladajú do počítačov údaje o veku, rase, výške, váhe, doteraz prekonaných chorobách, operáciách, užívaných liekoch, momentálnych ťažkostiach a ich príznakoch atď. Počítač tieto údaje poslušne a svedomito registruje ...a v zlomku sekundy vyplýje diagnózu. Pacient hneď vie, kde a prečo ho bolí alebo tlačí.

Tvrdí sa (a je to pravda), že to nie je „skutočné vedenie“.

Vedomosti v ľudskom mozgu však tiež vznikajú rovnako, a to spracovaním informácií prostredníctvom vnemov, ktoré prijímame cez senzory, akými sú oči, nos, uši, pokožka, jazyk, a prostredníctvom výchovy, tvorby slov, pojmov atď.

Tak ako programovanie počítača, uskutočňuje sa aj programovanie ľudského mozgu binárne. Z množstva uschovaných informácií vyvodí mozog závery. Čo iné robí počítač? Tiež kombinuje, vyvoláva uložené informácie, porovnáva ich a kombinuje. Na základe vedenia, ktorým je vyzbrojený, dospieva k samostatným záverom. Vytvára činnosť. Robot. Je trochu zvláštne, že sa zatiaľ neoblieka na Savile Row v londýnskej City, no to všetko sa ešte môže stať, a navyše sa tu nechceme zaoberať otázkami vonkajšieho vzhľadu. Ani Mona Lisa nie je „pekná“, no je mimoriadne zaujímavá!

Japonský automobilový priemysel pracuje s menšími výrobnými nákladmi ako všetky iné automobilky sveta. Tak ako všade inde, aj tu uplatňujú racionalizačné opatrenia, no zároveň nasadzujú čoraz viac robotov [19]. „Roboty preberajú také zložité práce, ako je napríklad oblúkové zváranie hrubých oceľových plechov alebo lisovanie jednotlivých častí. NISSAN používa robot na zváranie výplní, čo podstatne zrýchľuje montáž karosérií. V budúcnosti sa predpokladá aj export tohto robota.“

Plánovači vesmírnych letov si už dávno podali ruku s kolegom robotom. Vedia, že vďaka technike miniatúrnych modulov sa môže stať najdôležitejším „mužom na palube“: váži menej ako množstvo astronautov, ktorí zo svojich čiastkových vedomostí môžu dať dohromady iba zlomok znalostí, ktoré je robot schopný poskytnúť a vyhodnotiť v zlomku sekundy, kým si páni tvorstva ešte lámu hlavu nad správnym opatrením. Tento spoľahlivý technický sprievodca nie je chorľavý; ak sa aj niektorá jeho časť práve necíti dobre, v priebehu niekoľkých nanosekúnd samostatne nájde cestu, ktorá mu umožní sprostredkovať potrebnú informáciu. Robot nič neje ani nevylučuje. Ktorá živá bytosť má takéto predpoklady na vesmírne lety?

Pred desiatimi rokmi som v knihe SPOMIENKY NA BUDÚCNOSŤ navrhol vytvoriť superpočítač, ktorý by bol spojený s inými počítačmi na dôležitých miestach: tak by boli všetky poklady ľudského vedenia

- a) sústredené na jednom mieste,
- b) sústavné k dispozícii a

c) programovaný učebný proces by mu umožňoval byť sústavne na úrovni najnovších vedomostí, pričom by vysoko prekonal všetky knižnice aj s miliardami kníh, ktoré sú v nich uložené.

Na jar 1975 [20] som sa dočítal, že Nemecká spolková republika venuje do roku 1978 celkovo 440 miliónov nemeckých mariek na uloženie všetkých zverejnených vedomostí ľudstva do 16 supermozgov.

Samostatné mozgy v riadených zbraniach

Pri zdôvodňovaní mojej teórie je dôležité dostatočne oceniť tento čiastkový technický aspekt. Dnes je to možno ešte futurologia, no nie je ďaleko deň, keď bude na vesmírny let pripravený robot, ktorý bude vo vesmíre reagovať... a rozhodovať bez zasahovania človeka. Bude „vedieť“, kedy a či sa k „jeho“ kozmickej lodi približuje nepriateľská družica, ktorú bude môcť zničiť tepelnými lúčmi. Bude zisťovať balistické dráhy smrtonosných rakiet letiacich vo veľkých výškach a spôsobí ich výbuch. Viem si predstaviť, že v budúcnosti budú roboty, správajúce sa celkom ako ľudia, kvôli nedostatku personálu „mysliacimi“, plnohodnotnými pomocníkmi v domácnosti. V novinách sa už nebudú objavovať inzeráty ako: „Hľadám opatrovatelku dieťaťa na niekoľko hodín“, ľudia budú mať jednoducho roboty, ktoré sa budú hrať a rozprávať s deťmi a dávať na ne pozor.

Výskum robotov pokročil ďalej, ako by sme mohli a mali tušiť. Inteligentné počítače-roboty už stoja za dverami, ktoré si samy otvoria.

To je iba jedna koľaj bádania, na ktorej konci bude človek postupne zbavený trónu. Mozog s miliardami buniek na minimálnom priestore má ešte vždy vyššie kapacity ako pamäť počítača. Živý mozog má oproti počítačom jednu prednosť: je imúnny voči rušivým elektromagnetickým žiareniam. Nečudo, že v USA a v bývalom ZSSR sa intenzívne pracuje na možnosti implantovať samostatné živé mozgy namiesto počítačov do riadených zbraní. Noviny NEUE ZÜRCHER ZEITUNG uverejnili nasledujúcu správu [21]:

Je nepochybné, že zbrane riadené zvieratami by mohli byť veľmi lacné a účinné a navyše by boli celkom imúnne voči elektronickým poruchám... Vzdialeným cieľom takýchto prác je teda dosiahnuť, aby zvierací mozog, čiže veľmi kompaktné a výkonné biologické zariadenie na spracovanie dát, reagoval želaným spôsobom na podráždenie vyvolané obrazom cieľa, ktorý má zbraň zasiahnuť.

Ťažba vo vesmíre

Vesmírne vzdialenosti sa v žiadnom prípade nebudú prekonávať iba kvôli medzihviezdny vesmírnym letom. Aj zarytí odporcovia vesmírnych letov uznávajú, že vzhľadom na vyčerpávanie zásob surovín na našej planéte musíme vynaložiť všetko úsilie na zabezpečenie náhrady.

„Ťažba vo vesmíre je možná,“ vyhlásil Thomas B. McCord, astrofyzik v Massachusetts Institute of Technology. „Železo, nikel a iné kovy by sa dali ťažiť na asteroidoch (planétky obiehajúce po eliptických dráhach okolo Slnka), odkiaľ by sa dopravovali na Zem. V tomto smere neexistujú nijaké nevyriešiteľné technické problémy.“ [22] Podľa výpočtov by bolo možné získavať z asteroidov kovy v hodnote 140 miliárd dolárov ročne. Opticko-teleskopickými a spektrálno-analytickými výskumami sa už dávno podarilo zistiť, že niektoré asteroidy v asteroidovom pásme medzi Marsom a Jupiterom sú zložené prevažne zo železa a iných kovov.

Baníci by museli byť umiestení na asteroidoch. Kovy by sa tavili slnečnou energiou, odlievali by sa do ingotov a dopravovali by sa na Zem. Jediný kubický kilometer materiálu z asteroidov by pokryl svetovú potrebu železa na 15 rokov a niklu na 1250 rokov. Myslíte si, že je to iba fantastický výlet do krajiny Utópia? Nemyslím.

Priemysel nezvykne vyrábať výrobky, ktoré nikto nepotrebuje. Skaďandre sa dnes vyrábajú sériovo ako konfekcia, aby boli vesmírnymi pioniermi účelne oblečení. Časy, keď sa šilo na mieru pre astronauta XY, sú preč. Dokonca ani fantastická televízna kozmická loď ENTERPRISE už nie je nijakou utópiou:

Prezident Gerald Ford rozhodol, aby raketoplán, americká viacnásobne použiteľná kozmická loď, ktorá mala v osemdesiatych rokoch premávať medzi družicovými stanicami a Zemou, sa volala ENTERPRISE.

Medzihviezdne projekty

Hovorili sme o medziplanetárnych projektoch, ktoré sa už čiastočne realizujú a čiastočne sa práve pracuje na ich vývoji. Aká je však situácia v medzihviezdnych letoch?

Mnohé projekty, takmer zavrňajúce science fiction, už prekročili štádium základného výskumu. Patria k nim aj lekárske a biologické výskumy, ktoré si kladú za úlohu predĺžiť ľudský život alebo ho na presne stanovený čas uviesť do akéhosi zimného spánku. Koncom februára 1974 Dr. Albert R. Dawe z Office of Naval Research v Chicagu oznámil, že sa mu podarilo získať z krvi veveričky, spiaciej zimným spánkom, sérum, ktoré, podľa všetkého, vyvoláva dlhý spánok, počas ktorého dochádza k úspore energie.

Je známe, že veveričky, ježe, niektoré druhy medvedov a myši sa ukladajú na zimný spánok. Prísun energie reguluje hormón, krvný obeh pracuje na úspornom stupni. Keby sa podarilo aplikovať Daweovo sérum človeku, mohol by ľudský organizmus prekonať dlhý čas vesmírneho letu. Kozmonauti by mohli prísť do cieľa svieži ešte aj po 200 rokoch! Sérum pravdepodobne neúčinkuje iba na veveričky, pretože Dr. Dawe ho uprostred leta vstrekol ježovi, a ten ihneď upadol do zimného spánku. Všetky organické funkcie v organizme ježa prebiehali normálne ďalej, ako pri skutočnom zimnom spánku.

Tieto biologické a lekárske výskumy, zamerané na predĺženie života, môžu vďaka takémuto netechnickému riešeniu priniesť značný pokrok do medzihviezdnych vesmírnych letov: vzhľadom na dĺžku ľudského života sa totiž budú môcť podniknúť pomalšími kozmickými loďami!

Majú výskumy za cieľ aj konštrukciu rýchlejších kozmických lodí?

Strieborný pásik na obzore

Na Marylandskej univerzite pracuje profesor Joseph Weber, pokladaný za najlepšieho znalca gravitačných vĺn. Čo si treba predstaviť pod gravitačnými vlnami?

Pred viac ako desiatimi rokmi dal profesor Weber postaviť prvé antény na zachytávanie gravitačných vln a merať gravitačné signály, ktoré Albert Einstein predpokladal vo svojej všeobecnej teórii relativity.

V Mliečnej ceste denne zanikne žiarením mnoho hviezd.

Tieto premenlivé hviezdy, ktorých jas sa pri spontánnom vzplanutí zvýši aj stotisíckrát, sa nazývajú novy, nové hviezdy.

V ich vnútri, ktoré sa stláča pod pôsobením nepredstaviteľného tlaku, dochádza k prenikavému jadrovému procesu. Za niekoľko hodín alebo dní vyžiaria obrovské množstvá energie.

Gravitačné vlny

Svojimi najnovšími anténami môže profesor Weber tieto gravitačné vlny zachytávať a merať. Náklady na takýto výskum sú veľmi vysoké, no môžu sa vyplatiť. Najväčšia anténa je masívny hliníkový valec s hmotnosťou 3,6 tony, s dĺžkou takmer 4 m a hrúbkou 65 cm. Anténa je zavesená vo vákuovej tlakovej komore, ktorá ju chráni pred vplyvmi prostredia.

V tejto oblasti sa veda zaoberá základným výskumom.

Napriek tomu sa však vo vzduchu vznáša predpoklad, že práve gravitačné vlny by mohli byť médiom na pohon medzihviezdnych kozmických lodí.

Profesor Eric Laithwaite z Londýna už skonštruoval aparáturu založenú na využití antigravitácie, ktorá neutralizuje gravitačné vlny. Pred očami novinárov položil profesor Laithwaite na kuchynskú váhu desaťkilogramovú debničku. V nej boli dobre viditeľné dva zotrvačníky, ktoré poháňala elektrická energia a mimoriadne rýchlo rotovali v protichodnom smere. Keď sa zotrvačníky krútili najvyššou rýchlosťou, vážila debnička iba 7,5 kg. Gravitácia bola čiastočne zrušená. Podľa Laithwaiteovho názoru sa raz budú do kozmických lodí montovať „antigravitačné motory“. Takéto medzihviezdne dopravné prostriedky by sa mali dopraviť mimo dosahu zemskej príťažlivosti. Potom by tento motor mohla poháňať jadrová energia, možno aj gravitačné vlny, ktoré sa uvoľňujú pri výbuchoch supernov.

Profesor Laithwaite nie je len tak hocikto. Je vynálezcom elektrického lineárneho motora [23].

S krásnou pravidelnosťou, s akou vychádza Slnko, ma ľudia v diskusiách alebo v čitateľských listoch vždy znova konfrontujú s komplexnou témou, ktorú možno zhrnúť do vyjadrenia:

„Dobre, pán von Däniken, ale ako bude možné prekonať hrozitánske medzihviezdne vzdialenosti? Terajšia kozmická technika nám umožňuje lietať nanajvýš k relatívne blízkym nebeským telesám, k Mesiacu, Marsu, Venuši a Jupiteru.“ Prijímam a chápem túto skepsu.

Nie som vedec, ale iba nadšenec, laik, ktorý sa mimoriadne zaujíma o vec. Jeden filmový štáb nakrútil film o mojich cestách a o mne film, ktorý nazval TRAMP BETWEEN THE SCIENCES - Tramp medzi vedami. Názov filmu pokladám za primeraný. Ak si, bez akejkoľvek samofúby, môžem priznať nejaké zásluhy, tak hodnota mojej práce spočíva v tom, že prekračovaním hraníc medzi vedami sa mi podarilo trochu obmäkčiť fronty a urobiť ich priechodnejšími, hoci už iba tým, že sa mi podarilo vyprovokovať k spoločným útokom na mňa rozličné odbory - a tým vyvolať výmenu názorov. Nie som akademicky vzdelaný v žiadnom z odborov, ktoré sú z hľadiska môjho záujmu relevantné, no mám hádam aspoň kombinačné schopnosti vychádzajúce zo zdravého ľudského rozumu, ktoré sa nedajú vždy získať skúškou na vysokej škole. Som teda solidárny so zdravým ľudským rozumom všetkých súčasníkov a čerpám z tých obdivuhodných vedeckých riešení, ktoré prinášajú pokrok v praxi. Nemôžem ponúknuť absolútne čisté vedecké poznatky, tie musím získavať od popredných vedcov.

Keď sa však pri argumentovaní odvolávam na znalcov, môžete si byť istí, že vždy ide o kováča, a nie kováčskeho učňa. Takéto získavanie informácií má však často háčik v tom, že čistá veda je len veľmi zriedka všeobecne zrozumiteľná. Často nám ponúka čierny chlieb s tvrdou kôrkou, na ktorom si neopatrný človek môže vylámať zuby.

Čierny chlieb vedy

Pokiaľ ide o tému č. 1, čiže o to, či máme šancu prekonať medzihviezdne vzdialenosti, vybral som sa do „jamy levovej“ - k profesorovi Dr. Ing. Harrymu O. Ruppemu, vedúcemu katedry kozmickej techniky na technickej univerzite v Mníchove.

Ruppe nie je len medzinárodne vysoko uznávaným vedcom, ale aj praktikom, ktorý desať rokov pracoval v NASA, naposledy ako riaditeľ kancelárie plánovania budúcich projektov vesmírnych letov, pričom ťažisko jeho práce spočíva práve v tom, čo je pre tento aspekt rozhodujúce - v technike raketových pohonov. Opýtal som sa profesora Ruppeho na budúce možnosti medzihviezdnych letov. Na rozdiel od televíznych reportérov som svojmu partnerovi dovolil, aby sa vyrozprával.

Rozhovor s profesorom Harrym O. Ruppem

Hovorí sa, že Albert Einstein mal iba dvoch partnerov, ktorí rozumeli tomu, čo hovorí, no ani jedného z nich sa nepodarilo nájsť. Ako každý počul o jeho teórii relativity, tak dnes celý svet používa pojem STRES, a pritom väčšina ľudí nevie, že profesor Hans Selye vytvoril tento pojem pre svoje učenie o adaptácii.

Selye, ktorému tento objav vyniesol prezývku „Einstein medicíny“, chcel napísať knihu určenú pre svojich kolegov i laikov. Pri písaní si uvedomil, že pre odborníkov musel načrieť tak hlboko do medicíny, že pre laikov sa text stal nezrozumiteľným. Čitateľom preto odporučil, že to, čomu nerozumejú, majú preskočiť, lebo zvyšok im stačí na to, aby pochopili učenie o STRESE. Keďže ani ja nechcem svojim čitateľom spôsobovať stres, navrhujem, aby si z rozhovoru „vybrali“ iba to, čo je ľahko pochopiteľné. Jednoduchšie sa to, žiaľ, nedalo!

V priebehu dvoch desaťročí sme boli svedkami závažného rozvoja kozmonautiky. Od skromných začiatkov s malými družicami Zeme bez ľudskej posádky, lietajúcimi iba vo výške niekoľkých kilometrov, sme sa dostali k letom na Mesiac, dokonca s ľudskou posádkou, k mnohým planétam, ako aj do blízkosti Slnka. Zvykli sme si na rýchle zvyšovanie výkonov. Bude sa kozmonautika aj ďalej rozvíjať takýmto tempom?

Nečudo, že na základe toho, čoho svedkami sme sa stali, predpokladáme, že oblasť technicky dosiahnuteľného sa v

priebehu predvídateľného vývinu už čoskoro rozšíri aj na hviezdy či daleké objekty vo vesmíre. Môžem však poskytnúť niekoľko čísel, ktoré svedčia skôr o tom, že sa tak nemusí bezpodmienečne stať.

Na obežnú dráhu družíc okolo Zeme sa možno dostať v priebehu niekoľkých minút až hodiny, pričom na to treba vyvinúť rýchlosť 10 km/s. Poldruhanásobná rýchlosť nám už otvára cestu na Mesiac a iné planéty. Cesta na Mesiac trvá niekoľko dní, na iné planéty by trvala niekoľko rokov, no v tomto prípade možno veľmi účinne využiť vlastný pohyb Zeme okolo Slnka.

Keby sme medzihviezdne lety uskutočňovali medziplanetárnymi rýchlosťami, čiže okolo 10 km/s - čo je z hľadiska leteckej mechaniky možné, veď takto letí aj sonda PIONEER X -, potom by sme potrebovali časy rovnajúce sa 104-násobku vzdialenosti cieľa, keď ich vyjadríme v svetelných rokoch, čiže 4,104 rokov na najbližší objekt (= 4 svetelné roky) a 10¹⁰ rokov na najvzdialenejší objekt. Vek vesmíru sa síce odhaduje „iba“ na 10¹⁰ rokov, no aj „blízke“ objekty sú od nás priveľmi vzdialené, keď porovnáme 40 000 rokov s dĺžkou ľudského života alebo s vekom typickej pozemskej civilizácie.

Vidí teda vôbec odborník ako vy nejaké možnosti uskutočnenia medzihviezdnych letov?

Ale pravdaže! Môžeme napríklad uvažovať o nasledujúcich možnostiach:

Lety bez ľudskej posádky: Expedície uskutočnia stroje (roboty) a výsledky budú hlásiť rádiom na Zem.

Generačné lety: Do vesmíru sa vyberie celé spoločenstvo ľudí. S vlastným zdrojom energie (Minislnko). Spoločenstvo bude žiť počas letu uzavretým, nezávislým spôsobom. Skupina, ktorá dosiahne cieľ, nemusí byť nutne tá istá, ktorá sa vydala na cestu.

Spomalenie života: Životné procesy astronautov budú také spomalené (zimný spánok!), že počas dlhého letu iba málo zostarnú.

Konzervácia života: Na cestu sa vyšlú liahne, semenné a vaječné bunky, vhodné zásobníky atď. Ľudský život vznikne až vo vhodnom čase pred dosiahnutím cieľa.

Predĺženie života: Život posádky sa predĺži tak, že aj dlhé cesty budú trvať iba zlomok jeho priemernej dĺžky. V tejto hypotéze majú dôležitú úlohu KYBORGy (skratka slov kybernetický organizmus - viď knihu SPÄŤ KU HVIEZDAM), kombinácia človeka a stroja.

Nevyzývajú nás doterajšie úvahy k tomu, aby sme preskúmali hranice, ktoré podľa nášho dnešného chápania obmedzujú možnosti rozvoja techniky pohonu? Čo, ak to všetko nie je až také zložité, ako sa zdá?

Z dnes plne pochopiteľných raketových systémov je najvýkonnejší iónový pohon; energiu získava z reaktora, v ktorom prebieha štiepenie ťažkých jadier. Iónové motory urýchľujú ionizovateľné molekuly, atómy a nabité koloidné častice prostredníctvom elektrických polí. Tieto motory umožňujú dosiahnuť maximálnu rýchlosť 100 km/s, to znamená, že sú nepoužiteľné na medzihviezdne lety. Aby si vaši čitatelia mohli urobiť jasnejšiu predstavu, prikladám náčrt typickej rakety (obr. č. 1).

Aby nám bolo všetko jasné, uvedme si aj definíciu rakety: je to prístroj, ktorý má kompletný nosič impulzov na palube; údaje o zdrojoch energie sa neudávajú; nosič impulzov a nosič energie sú často identické.

Nože sa pozhovárajme o najvýkonnejšom zo systémov, ktoré nepatria k tým najšpekulatívnejším! Zlomok a pohonnej látky m sa premení na energiu - pri fúzii je v najoptimistickejšom prípade $a = 3 \cdot 10^{-3}$. Táto energia sa znova vyskytne ako pohybová energia prúdu výfukového plynu s hmotou $m(1-a)$, ktorý...

Preboha, pán profesor! Nerozumiem ani slovo...

Nie? Veď sú to jednoduché vzorce...

Určite. Ibaže ja im nerozumiem. Ani zďaleka nie som raketovým odborníkom a moji čitatelia sú tiež len laici, ktorí sa zaujímajú o to, čím sa zaoberám. Ani oni neporozumejú vášmu tajnému vedeckému jazyku!

Systém, ktorý by som vám rád predstavil, sa však nedá vysvetliť inak ako vzorcami. V našom rozhovore ešte neraz nadabíme na tento kameň úrazu!

Navrhнем vám voľačo! Presuňme všetky vzorce, ktoré sú pre laikov nezrozumiteľné a určite sú lahôdkou pre odborníkov, do prílohy k tomuto rozhovoru. Preto ohlásme: vysvetlivka č. 1 pre odborníkov!

Typické čísla

a) Užitočné zaťaženie Štruktúra

b) Pomocné prístroje (Jednotka)

c) Palivo Vzletová hmotnosť M₀

Hmotnosť po vyhorení paliva M

Hmotnostný pomer $r = \frac{M_0}{M} = 10$

Typická raketa (obr. č. 1)

PROJEKT DAEDALUS

Tak teda: tento bližšie skúmaný projekt, ktorý má umožniť medzihviezdne lety, sa volá PROJEKT DAEDALUS a spracúva ho môj priateľ Alan Bond z British Interplanetary Society.

Jadrový pulzný motor k nemu navrhol v päťdesiatych rokoch ako prvý S. Ulam z USA. Podľa tejto koncepcie sa relatívne obyčajným spôsobom vyvolá výbuch atómových bômb za dopravným prostriedkom, ktorý je zadnou časťou prostredníctvom tlmičov nárazov spojená s „odrazovou doskou“. Pri bližšom preskúmaní tohto projektu sa ukázalo, že pri veľkých verziách by bolo možné použiť aj vodíkové bomby. Tu by sa znovu žiadalo uviesť špeciálne technické údaje. Ako si to želáte?

Vysvetlivka č. 2 pre odborníkov!

Dobre. Pulzné systémy môžu rozumným spôsobom sprístupniť celú slnečnú sústavu. Napriek tomu sú pre medzihviezdnu dopravu nevyhnutné ďalšie zlepšenia.

V tomto desaťročí sa ukázalo, že malé termonukleárne výbuchy by sa možno dali vyvolať laserovými alebo

relativistickými elektrónovými lúčmi. Tým sa možno obmedziť na výbuchy so silou, ktorá je ekvivalentná niekoľkým tonám TNT* namiesto megaton, ako je to v prípade roznecovačov atómových bômb. Tu sa žiada vysvetlivka č. 3 pre odborníkov.

Výborne. Nemohli by sme byť trochu názornejší?

Dám vám schému DAEDALA (obr. č. 2) a schému znázorňujúcu priebeh letu kozmickej lode poháňanej takýmto systémom (obr. č. 3).

Úloha: kozmický lietajúci prístroj bez ľudskej posádky, ktorý vyštartuje z našej slnečnej sústavy, má dosiahnuť Bernardovu hviezdu, vzdialenú 5,91 svetelného roka. Aby bol čas letu čo možno najkratší, ráta sa iba s preletom okolo hviezdy. Kozmickú loď poháňajú malé termonukleárne explózie (hélium 3, deutérium), vyvolané laserom alebo relativistickými elektrónovými lúčmi. Prúdová rýchlosť (v) = 107 m/s.

Skratka pre trinitrotoluén, výbušninu s veľkou trhavosťou a odolnosťou voči nárazu a zahriatiu. Jej výbuch sa vyvoláva iniciačným roznecovaním.

Trhavý účinok jadrových zbraní sa vyjadruje ekvivalentným účinkom kiloton a megaton TNT.

Let by prebiehal asi nasledovne: Pri opustení parkovacej letovej dráhy pracuje prvý stupeň. Vždy, keď sa jedna palivová nádrž vyprázdni, odpojí sa. Po 2,05 roku sa prvý stupeň vyčerpá. Začína sa činnosť druhého stupňa. Po ďalších 1,76 roka sa vyčerpá aj palivo tohto stupňa. Teraz platia tieto čísla:

Vzdialenosť od Slnka Rýchlosť

3,81 roka po štarte 0,2 svetelného roka min. 0,1, max. 1,0 - priemerne 0,3 m/s²

O ďalších 48,5 roka dosiahne kozmická loď cieľ - Bernardovu hviezdu.

Prirodzene, polohu treba regulovať - napríklad spinom (krúťivý impulz, vlastná rotácia kozmickej lode) a pozorovaním hviezdneho pozadia, aby bolo možné udržať rádiové spojenie so Zemou. Bude treba robiť malé korekcie smeru letu a nepresností.

Asi päť až desať rokov pred dosiahnutím cieľa dôjde k vypusteniu mnohých, možno desiatich až dvadsiatich prístrojov, aby cieľovú sústavu preleteli ako broky pri výstrele z brokovnice; iba tak bude možné získať veľa informácií o prípadných planétach, pretože prelet okolo cieľa bude trvať len krátko.

K trvaniu letu 52 rokov treba ešte prirátat' šesť rokov, ktoré budú potrebné na to, aby sa vyslané informácie dostali na Zem.

Výsledky letu budeme teda poznať o 58 rokov po štarte.

Ak predpokladáme, že od stavby prvých prístrojov takéhoto typu až po ich štart uplynie okolo 15 rokov, tak od zadania hlavnej úlohy až po získanie prvých výsledkov uplynie 73 rokov. Ak namiesto 73 rokov dosadíme 100 rokov, tak by cieľ takéhoto letu mohol byť už vzdialený 8,8 svetelného roka namiesto 5,9 svetelného roka. Mám pocit, že tým sa možnosti tejto techniky vyčerpajú, ak nie prekročia. Ak tento lietajúci aparát vyzerá relatívne jednoducho, je to spôsobené tým, že sme sa nepúšťali hlbšie do podrobností. Preto je na mieste vysvetlivka č. 4 pre odborníkov!

Uverejním ju, aj keď z nej nerozumiem ani ň. Sľúbil som vám to predsa!

Roznecovanie jadrových výbuchov zjavne umožňuje iba skromné medzihviezdne lety. Sú tým vyčerpané všetky možnosti? Neexistujú silnejšie zdroje energie?

Silnejšie zdroje energie

Odpoveď je jednoznačná: áno! Skôr, než odpoviem podrobnejšie, dovoľm si poznamenať na okraj, že v priebehu vývoja PROJEKTU DAEDALUS môžu dnes ešte neznáme poznatky značne zlepšiť možnosti jeho realizácie!

No ale teraz sa vráťme k vašej otázke o silnejších zdrojoch energie: Pri jadrovej fúzii sa predsa premiňa na energiu iba 0,3 percenta hmoty. Čo by sa však stalo, keby sme celú hmotu premenili na energiu? Prinajmenšom teoreticky by tak vznikla možnosť priblížiť sa k rýchlosti svetla.

V malom meradle sú tieto procesy dobre známe. Napríklad pozitron* a elektrón** sa pri spojení môžu úplne premeniť na energiu. Všeobecne možno povedať, že stačí dať dokopy hmotu a antihmotu***, a dôjde k zánikovému žiareniu na oboch stranách. Kým je jadrová syntéza podľa všetkého „normálnym“ zdrojom energie vo vesmíre s nevyhnutnými, veľmi nákladnými „pecami“, totiž hviezdami, nedochádza pravdepodobne v prírode k totálnemu ničeniu hmoty vo veľkom meradle.

* kladne nabitá elementárna častica s hmotnosťou ako elektrón

** záporne nabitá elementárna častica

*** forma hmoty z atómov, ktoré sa skladajú iba z antičastíc: antiprotónov, antineutrónov a pozitronov

Niektorí pozorovatelia z toho vyvodzujú záver, že tento proces ani nie je možný. Tento záver vytvorený na základe analógie nás však podľa môjho názoru k ničomu nezaväzuje. Vychádza totiž z predpokladu, že každý realizovateľný proces sa vyskytuje aj v prírode! To je však skôr článok viery než vedecký zákon!

Zaoberali sme sa otázkami pohonu, súvisiacim s trvaním letov. Treba ich vyriešiť skôr, ako sa budeme venovať iným problémom. Ďalšia diskusia o týchto otázkach sa vymýka z rámca knihy. Pohovorme si, prosím, o všeobecne zrozumiteľných, zaujímavých aspektoch kozmickej techniky budúcnosti!

Chápem vašu prosbu, no keď sa profesor rozreční o niečom, čo patrí do jeho odboru, často predpokladá, že aj ostatným sú známe poznatky, ktoré sú jeho denným chlebičkom.

Tak teda: skôr, než sa pustíme do plánovania takého zložitého podujatia, akým je medzihviezdny let, mali by sme mať k dispozícii aspoň minimálne údaje o existencii planét, aspoň približné vedomosti o životnom prostredí a o pravdepodobnosti výskytu života na nich. Rýchla medzihviezdna kozmická loď bude počas svojho letu svedkom pozoruhodných javov pri pozorovaní životného prostredia. To je fakt, ktorý treba brať pri astronavigácii do úvahy. Naše poznatky o medzihviezdnych súradniciach a ich zmenách nie sú také presné ako príslušné poznatky o slnečnej sústave. Riadenie a kontrola letu to bude musieť brať do úvahy.

Medzihviezdny priestor je iba takmer prázdny, no vákuum v ňom je predpokladom dosiahnutia skutočne vysokých rýchlostí, pretože inak by bol odpor plynu priveľký. Odhady ukazujú, že aj pri relativistickej rýchlosti je tento odpor síce malý, ale pri dlhých letoch ho napriek tomu treba brať do úvahy.

Tento odpor však nie je jediný problém, na ktorého zvládnutie treba nájsť technické riešenia. Bude nevyhnutné vyriešiť ochranu pred zahrievaním a proti erózii, ako aj proti žiareniu, ktoré vzniká pri náraze častíc. Dlhé trvanie letu kladie vysoké nároky na spoľahlivosť technických systémov. Platí to pre lety bez ľudskej posádky, no v ešte väčšej miere pre pilotované lety.

Je nepochybne, že skôr, než sa podarí získať prostriedky na medzihviezdny let, musí dôjsť k zmenám vo všeobecnom postoji. Jeho výsledky sa totiž dajú iba ťažko predvídať a možno budú mať „iba“ podobu vedeckých údajov, ktoré však budú k dispozícii až o niekoľko desaťročí po investovaní prostriedkov. Ide teda o odvahu investovať prostriedky do ďalekej budúcnosti.

Doteraz sa nikto nezamýšľal nad sociologickými problémami, s ktorými sa stretnú posádky, ktoré vlastne budú podnikat' aj akúsi „cestu do budúcnosti“, a do úvahy bude treba zobrať aj problémy tých, ktorí zostanú na Zemi. Dnes je síce hlavnou úlohou vyriešiť problémy súvisiace s pohonom, no aj po ich vyriešení zostane veľa otázok, na ktoré treba nájsť odpoveď.

Možno po mnohých úžasných objavoch, ktoré až do dnešných dní menili svet, pokladať tento proces za ukončený? Pravdepodobne nie! Pomyslime si iba na objavenie neutrónových hviezd alebo diskusie o čiernych dierach, či na súhviezdu, ktorá vznikne kolapsom po strate „normálnej“ energie, s hmotnosťou Slnka, ale priemerom iba okolo 10 km. Budúcnosť môže aj pre medzihviezdne lety priniesť možnosti, ktoré si dnes nevieme predstaviť alebo sú v rozpore s dnešnými poznatkami. V tejto oblasti nemožno robiť racionálne predpovede - ako podnet na zamyslenie by som rád uviedol iba niekoľko „fantasmagórií“, ktoré čiastočne pochádzajú z vedeckofantastických románov:

Podnety na zamyslenie

Myslím, že už je všeobecne známe, že pri prelete okolo pohybujúceho sa vesmírneho telesa môže dôjsť k zmene rýchlosti kozmickej lode. Tento účinok sa využil pri prelete kozmických sond PIONEER X a XI okolo planéty Jupiter. Takéto zmeny rýchlosti môžu byť veľmi veľké, keď kozmická loď alebo sonda prelieta popri hviezde s vysokou rýchlosťou pohybu po kruhovej dráhe a ktorá sama veľmi rýchlo obieha okolo inej hviezdy. Predstavme si napríklad neutrónovú hviezdu, ktorá obieha okolo čiernej diery. Pri takomto manévri môže byť zrýchlenie takmer ľubovoľne veľké, pretože hlavné sily pôsobia rovnomerne na každý jeden atóm a iba prílivové sily tu môžu byť na príťaž. V každom prípade tu však možno využiť sily.

Už som povedal, že vesmír nie je celkom prázdny. Možno tam budeme musieť využiť nejaký zatiaľ neznámy fenomén. Tlak žiarenia, elektrické alebo magnetické polia už síce vieme využiť, no zdá sa, že ako hlavný zdroj energie sú prislabe, no možno by stačili na uskutočňovanie zmien smeru letu.

Ak by však raz výskumy podstaty gravitácie umožnili premeniť gravitácie v prípade želaní aj na odpudivé sily... malo by to nedozerne následky! Prirodzene, i v takom prípade by bolo treba vynakladať energiu, pretože inak by sa musel pri vystupovaní a vstupovaní do gravitačného poľa Zeme používať perpetuum mobile! Takýto objav by však predsa len mohol znamenať rozhodujúcu pomoc: Za pomoci antigravitácie (alebo iných polí) by sa mohla naša kozmická loď odrážať od nebeských telies, ba dokonca aj od celého vesmíru. Problém s nosičom impulzov rakety by bol vyriešený! Možno jedného dňa bude možné uviesť do pohybu Slnko a s ním aj celú slnečnú sústavu - alebo iba Zem s umelým slnkom - tak, že sa budú dať plánovito prekonávať medzihviezdne vzdialenosti.

Všeobecne sa hovorí, že Einsteinova teória relativity upiera všetkým časticiam možnosť dosiahnuť rýchlosť vyššiu než svetlo.

Pri bližšom pohľade však zistíme, že teória relativity nie je až taká obmedzujúca. Vyplýva z nej totiž iba to, že hmotné častice s rýchlosťou nižšou ako svetlo dosahujú nanajvýš takmer rýchlosť svetla a častice pohybujúce sa rýchlejšie ako svetlo môžu dosahovať rýchlosti, ktoré sú takmer „rovnako nízke ako rýchlosť svetla“. Častice rýchlejšie ako svetlo sa nazývajú tachyóny (hovorí sa o nich aj v knihe SPÄT KU HVIEZDAM), no ich existencia je hypotetická. Vidí sa mi nepravdepodobné, že by mohli mať význam pre medzihviezdne lety. No na druhej strane - kto vie? Možno nejaká prepracovanejšia teória relativity umožní za určitých, realizovateľných podmienok „zakázaný“ prechod do posvätných oblastí rýchlostí vyšších ako rýchlosť svetla...

Významnou pomocou by bola aj možnosť doplniť si vhodné pohonné látky počas medzihviezdneho letu. Problémy, o ktorých sme hovorili doteraz, by sa tým síce nevyriešili, no „nemožnosť“ by sa znížila.

Keď sa hmota dostane do čiernej diery, premieňa sa značná časť, asi 10 percent, tejto hmoty na energiu. Ak existujú miniatúrne čierne diery a ak ich možno vytvárať a stabilizovať, dalo by sa s nimi uvažovať ako so zdrojom pohonu.

Z hľadiska dnešnej fyziky sa mi vidí „hviezdna brána“ vo filme 2001 nepochopiteľná: vzdialenosti a čas sa nedajú zrušiť nejakým mystickým spôsobom. Rovnako rozprávkové sú hyperpriestory „kozmickej lode Enterprise“ v rovnomennom televíznom seriáli. No významný anglický fyzik a matematik Isaac Newton by so svojimi poznatkami v 17. storočí pravdepodobne označil za „nepochopiteľnú“ aj dnešnú televíznu techniku!

Ak takzvané okultné fenomény nejakým spôsobom skutočne existujú, tak sa raz napokon aj tak stanú súčasťou racionálneho obrazu sveta. Možno sa potom pred nami otvoria nové možnosti myslenia.

Dost' však bolo špekulácií! Azda sa mi podarilo ukázať, že napriek dnešnej takmer-nemožnosti medzihviezdnych letov predsa len kdesi tlie slabá iskierka nádeje. Aj táto takmer-nemožnosť je totiž relatívna, späť a našou Zemou a našimi dnešnými vedomosťami!

„Kdesi tlie slabá iskierka nádeje!“

Toto záverečné konštatovanie profesora Ruppeho, ako aj trojnásobné poznámky o tom, že dnes nepredvídateľné, nezvyčajné poznatky by mohli obrátiť hore nohami akékoľvek racionálne plány, sú dostatočnou odmenou pre tých, čo

sa zahryzávajú do tvrdého vedeckého chlebička! Pravdaže, veda musí systematicky bádať - no v šťastných hodinách jej budú nápomocné aj šťastie a náhoda.

Raz som počul nádhernú historku o tom, ako sa údajne geniálnemu chemikovi Adolfovi von Bayerovi (1835-1917), ktorý v roku 1905 dostal Nobelovu cenu za chémiu, podarilo objaviť indigové farbivá. V laboratóriu sa v sklenených bankách nad mnohými kahanmi varili kadejaké mixtúry, ktoré namiešal Bayer so svojimi asistentmi. Keď profesor aj so spolupracovníkmi odišli na obed, mal zariadenec zavrieť všetky plynové kohútiky, no zabudol to urobiť. Keď sa Bayer vrátil, našiel všetky banky popraskané a ich obsah hral na laboratórnych stoloch všetkými farbami. Horlivý zariadenec a asistenti chceli tú spúšť rýchlo upratať, no geniálny Bayer im prikázal:

„Najprv to, čo je na stoloch analyzujeme!“ A tak v jednej zo škvŕn údajne objavil chemickú zlúčeninu farbiva, ktorá sa dovtedy zložitým spôsobom získavala z indigovníka. Stalo sa to v roku 1880 a už v roku 1887 bolo na trhu syntetické indigo v najčistejšej forme. Ako to povedal Giordano Bruno? Se non é vero, é molto ben trovato! Ak to nie je pravda, tak je to veľmi dobre vymyslené!

Profesor Ferdinand Porsche (1875-1951) v jednom interview povedal, že na rysovací doske načrtnol nespočetné návrhy tvaru karosérie VW, no tú pravú našiel až vtedy, keď na dovolenke celé dni pozoroval kolóniu chrobákov. Až vtedy si uvedomil, že práve forma chrobáka je ideálna aj pre tvar karosérie osobného vozidla.

Veda by si mala predplatiť náhodou a šťastie!

Chcel by som iba pripomenúť, že s nimi nemožno vopred rátať. Na základe mojej teórie by som však rád podotkol, že mimozemšťania s kultúrou a civilizáciou staršou o mnoho tisícročí možno kedysi tiež stáli pred rovnakými prekážkami, ktoré sa nám dnes vidia neprekonateľné. Cieľavedomým výskumom alebo pomocou šťastia a náhody či vďaka spontánnym geniálnym myšlienkam sa im ich však podarilo prekonať.

Nikto mi nemôže vyčítať, že by som niekedy hovoril o zázraku skorej realizácie túžby ľudstva. Tvrdím iba:

„To, že my sme zatiaľ nezvládli techniku medzihviezdnych vesmírnych letov, neznamená, že mimozemšťania ju už dávno nemajú v malíčku! Indície svedčiacie o ich niekdajšom pobyte na Modrej planéte sú až priveľmi závažné.“

Niekoľko týždňov po mojom rozhovore s profesorom Ruppem som poštou dostal časopis ANCIENT SKIES z augusta 1976, ktorý vychádza v Chicagu. V ňom som si prečítal Ruppeho článok, z ktorého by som tu rád odcitoval záver:

„Poskytol som interview Erichovi von Dänikenovi do jeho novej knihy. Na moje veľké prekvapenie som bol nútený prehodnotiť svoj tvrdý, starý postoj o NEMOŽNOSTI medzihviezdnych letov. Teraz konštatujem, že podľa všetkého sú obmedzené medzihviezdne lety k cieľom, ktoré nie sú vzdialené viac ako desať svetelných rokov, uskutočniteľné.“

TRETIA KAPITOLA

MÝTY SÚ REPORTÁŽE

Dňa 16. mája 1792 prišiel Henri Guellemin na večeru k svojmu priateľovi Charlesovi Sansonovi do Faubourgu-Saint-Germain. Zostal uňho na noc, lebo Robespierre v celom Paríži znova vyhlásil zákaz vychádzania po deviatej hodine večer.

Sanson (1740-1793) bol kat. Tak ako mnoho jeho kolegov, aj on obsluhoval gilotínu, mechanizmus popráv, ktorý vynášiel lekár Guillotin a ktorý Robespierrovi umožnil iba v samom hlavnom meste „bezbolestne“ pripraviť o hlavu asi 15 000 ľudí.

Sanson mal tú česť poslať na druhý svet kráľa Ľudovíta XVI. a Máriu-Antoinettu.

Keď 17. mája skoro ráno Guellemin odchádzal zo Sansonovho bytu, po niekoľkých krokoch ho zatkli. Obvinili ho, že minulú noc rozdával na Ile de la Cite štvavé letáky a v bitke prebodol jedného jakobína.

Keď sa ctihodný a nenahraditeľný Charles Sanson o niekoľko hodín dozvedel o zatknutí svojho priateľa, pobral sa na revolučný tribunál a dal tam zaprotokolovať, že Guellemin bol iste obvinený zo zločinu omylom, lebo od večera 16. mája do rána 17. mája bol uňho vo Faubourgu a z bytu sa nevzdialil.

Parížskemu katovi však nikto neveril, lebo Guellemin medzitým, hoci mučený, ale predsa len vypovedal o takých faktoch, o ktorých mohol vedieť len ten, kto sa tej nočnej vzbury zúčastnil, ako napríklad to, že v ľavom hornom rohu letáka bol zobrazený červený klinec, že predposledný riadok pamfletu bol hore nohami, že na bitke sa zúčastnili aj dve ženy, ktorým jeden jakobín strhol z hlavy kapuce, že vražedná dýka mala čepeľ z damascénskej ocele.

Sanson nechápal, odkiaľ jeho priateľ toto všetko vie. Svojou výpoveďou sa teda vydal smrti pod gilotínou.

Dňa 29. mája priviedli Henriho Guellemina k vražednému nástroju na námestí Gréve. Gilotínu spustil jeho priateľ.

Nikdy sa nevysvetlilo, odkiaľ vzal Guellemin svoje vedomosti, no boli to drahé vedomosti, lebo za ne zaplatil hlavou. Rovnako sa dajú vysvetliť aj nemenej zarážajúce vedomosti, ktoré majú Dogoni a ktoré by však vlastne ani nemali mať. A to metódou dôkazu faktov. Hovorím o tajomstvom opradených vedomostiach Dogonov, ktorí našťastie neskončili na gilotíne, ba čo viac, 225 000 ich ešte dnes žije na náhornej rovine Bandiagara a v pohorí Hombori v západoafrickej republike Mali.

Koncom roku 1975 som v istej novinovej správe čítal, že britský astronóm Robert Temple napísal knihu, ktorej obsah údajne potvrdzuje moje teórie. Dokázal vraj totiž, že v prastarej mytológii dogonských černochoch sa zachovalo celkom konkrétne poznanie systému Sírja s takými vedomosťami, ktoré by Dogoni podľa úrovne svojho vzdelania vlastne nemohli mať. Ako sa uvádzalo v správe, Temple vraj dokázal, že Dogoni oddávna poznali polohu, gravitáciu a obežnú dráhu neviditeľného sprievodcu Sírja.

Táto správa ma zelektrizovala.

Kto sú títo dogonskí černoši? Nikdy som o nich nepočul.

A kto je ten mister Temple?

Napísal som niekoľko listov do môjho „5. stĺpca“ v Anglicku. Kto je Robert Temple a čo publikoval o Dogonoch a ich tajomných vedomostiach? Zároveň som si zaobstaral hromadu literatúry o Dogonoch. Bola tam aj kniha Roberta K. G. Templea ZÁHADA SÍRIA [1]. Fascinujúca kniha. Napísal som mu a pogrätuloval som mu k jeho objavu. O niekoľko mesiacov sme sa stretli v Londýne.

Vyšlo najavo, že Temple - v rozpore so správou - nie je nijaký britský astronóm, ale americký lingvista (jazykovedec). Narodil sa v roku 1945 a je to mimoriadne tichý, korektný človek, ktorý však ešte netuší, koľko mrzutostí a nevráživostí ho čaká, keď bude mať knihu úspech, aký si zaslúži a ktorý mu i ja zo srdca želám. Skutočnosť, že Temple je členom Kráľovskej astronomickej spoločnosti (Royal Astronomical Society) dokazuje jeho vedeckú kvalifikáciu. Každých 50 rokov, na každú slávnosť Sigui, si Dogoni pripravujú masky, ktoré si starostlivo uschovávajú a umožňujú tak sledovať podobu týchto slávností až do zatiaľ bližšie neurčenej minulosti.

Za extrakt poznatkov o neobyčajných a nepochopiteľných vedomostiach Dogonov o systéme Síria vďačím v prvom rade viacnásobným rozhovorom s Robertom Templom, lebo až jeho zásluhou som natrafil na literatúru o Dogonoch. Prvé zabezpečenie stôp

V roku 1931 navštívil francúzsky antropológ Dr. Marcel Griaule kmeň dogonských černocho, ktorý dnes žije na nánomej rovine Bandiagara a v pohorí Hombori v západoafrickej republike Mali. Bolo to bádateľské stretnutie, ktoré Griaule miatlo a fascinovalo. Zoznámil sa s mytológiou, ktorá bola eitovsky zložitá a akosi nevysvetliteľne súvisela s hviezdami. U černošských kmeňov existovali obrady, ktoré sa opakovali a ešte i dnes sa opakujú len raz za päťdesiat rokov. Preto si na ne musela každá generácia pripraviť nové masky. Dogoni ich už po stáročia odkladajú do akéhosi dedinského archívu, ktorý prichádzajúcim generáciám poskytuje svedectvo o minulosti.

V roku 1946 Griaule znova navštívil Dogonov. Tentoraz ho sprevádzala etnologička Dr. Germaine Dieterlen, ktorá sa neskôr stala generálnou tajomníčkou Société des Africanistes v Musée de l'Homme v Paríži.

Výsledky štvorročných výskumov zhrnuli obaja výskumníci v roku 1951 v práci Sudánsky systém Síria [2].

Etnologičkina správa o mýtoch černošského kmeňa však zaujala len malý okruh odborníkov. Predsa však správa pôsobila ako časovaná nálož, ktorá o 25 rokov - áno, musím to tak povedať - vybuchla.

Čo je na mýtoch Dogonov také prekvapujúce? Sny, náboženské poverby, fantazmagórie alebo exaktné vedomosti?

Štyri kmene ako svedkovia Griaule a Dieterlenová skúmali vedomosti domorodcov o Síriovom systéme v štyroch skupinách sudánskeho obyvateľstva: u Dogonov z Bandiagary, u kmeňov Bambara a Bozo z okresu Segu a u Miniankov z kraja Kutiala.

Hneď na začiatku autori konštatujú fakt, ktorý treba mať na mysli, ak chceme pochopiť vecnosť toho, čo zistili. Píšu: Z našej strany zozbierané dokumenty nedali podnet k nijakej hypotéze alebo skúmaniu pôvodu. Iba sme ich usporiadali tak, aby sme výpovede štyroch najdôležitejších kmeňov mohli zhrnúť do jediného expozé. Nikdy nestála otázka tak, aby sme sa dozvedeli, odkiaľ môžu ľudia, ktorí nevlastnia nijaké nástroje, poznať pohyb a zvláštne vlastnosti prakticky neviditeľných hviezd.

Každých 50 rokov oslavujú Dogoni svoj sviatok Sigui. Obsahom obradu je túžba po obnove sveta. Termín sviatku určuje Po Tolo, hviezda Sigui. Po je najmenšie obilné zrnko, ktoré Dogoni poznajú. Botanický názov pre po alebo fonio (ako sa nazýva v západnej Afrike) je Digitaria Exilis a pod názvom Digitaria sa malé po dostalo do odbornej literatúry. Podľa dogonskej mytológie vraj digitaria raz za 50 rokov obehne jasne žiariaci Sírirus, pričom tento sprievodca zostane neviditeľný. Dogoni si ďalej rozprávajú aj to, že Digitaria je vraj najťažšou hviezdou, ktorá určuje polohu Sírira tým, že ho na jeho obežnej dráhe obieha.

Opis Sírira a jeho sprievodcu

Dogonská mytológia siaha do dávnych čias, ktoré nevieme presne určiť. Kde sa vzali poznatky o Síriri a Síriri B, ktoré sme my získali až v minulom storočí?

Sírirus sa v astronómii označuje aj ako Pes, ale toto označenie je prekonané. Pochádza ešte z obdobia, keď Sírirus vychádzal na oblohu počas horúcich letných dní, čiže počas dosť pravidelne nastupujúcej páľavy koncom júla a začiatkom augusta. Už dávno je známe, že presnosťou, rotáciou zemskej osi dochádza asi za 26 000 rokov k spätnému pohybu priesečníka (jarného bodu) rovníka a ekliptiky (zemskej dráhy), že sa teda zmenia súradnice hviezd.

Pozorovania jednej hviezdy sa musia preto zredukovať na pozorovania inej hviezdy.

Sírirus je hviezda prvej veľkosti v súhvezdí Veľkého psa, najjasnejšia hviezda bielej farby na južnej oblohe, vzdialená 8,5 svetelného roka (1 svetelný rok = 9,5 bilióna km). Sírirus má stáleho sprievodcu 9. veľkosti, takisto bielej farby. V roku 1844 ho objavil königsberský astronóm Friedrich Wilhelm Bessel (1784-1846) a v roku 1862 ho ako prvý uvidel americký optik a mechanik Alvan Clarke (1804-1887)! Kým Sírirus je normálna hviezda, jeho sprievodca Sírirus B patrí do triedy bielych trpasličích hviezd s veľmi veľkou hustotou.

Tento opis je v každej dobrej príručke.

Keď sa neviditeľný stal viditeľným

Až v roku 1834 objavil Bessel, že vlastné pohyby Sírira sú nepravidelné, že sa nepohybuje priamočiario, lež skôr akosi vlnovite. Desať rokov mu jeho asistent musel v pravidelných intervaloch merať polohu Sírira. A tak sa mu potvrdilo podozrenie, že Síriovu dráhu ČOSI ovplyvňuje. To neviditeľné ČOSI nazvali astronómovia Síririom B. Aj napriek použitiu najlepších ďalekohľadov tých čias, zostal Sírirus B ešte v prvej tretine minulého storočia nebeským telesom, s ktorým si hvezdári nevedeli rady. Domnievali sa, že ide o nesvietiacu hviezdu. Domnievali sa...

F. W. Bessel v roku 1834 zistil, že vlastný pohyb Sírira nie je pravidelný, a na základe toho dospel k záveru, že Sírirus musí mať malého sprievodcu. V roku 1862 objavil Clarke z Washingtonu Síriovho sprievodcu na predpovedanom mieste. Je to biely trpaslík s priemerom 41 000 km, ale s hmotnosťou rovnakou, ako má Slnko. Kresba hore znázorňuje pohyb obidvoch prvkov medzi rokmi 1850 a 1950. Spodná kresba ukazuje polohy ich dráh v roku 1930. Sprievodca má jasnosť 8,6, no možno ho len ťažko pozorovať, pretože jeho svetlo zaniká v svetle hlavnej hviezdy (pomer jasnosti 10

000:1).

Lenže v roku 1862 Američan Clarke, ktorý si už urobil meno ako konštruktér mnohých veľkých ďalekohľadov, našiel ďalekohľadom, zostaveným zo šošoviek s priemerom 47 cm, dosiaľ neviditeľného SŠiria B na mieste, ktoré predpokladal Bessel! Pretože Sírirus B sa nachádzal v nepatrnej vzdialenosti od mimoriadne žiarivého Sírira, nedala sa stanoviť jasnosť jeho teraz už objaveného sprievodcu: Sírirus B sa totiž nenachádzal v tieni, ale v priveľmi jasnom svetle svojho veľkého brata.

Medzitým Sírira B zaregistrovali ako „bieleho trpaslíka“.

Biele trpaslíci majú veľmi veľkú hustotu, no ich svietivosť je asi 0,0003%. Keď porovnáme hustotu Sírira A a Sírira B, vyjde nám tento pomer 0,42:27000! Sírirus B má priemer 41 000 km, ale rovnakú hmotu ako Slnko. Pre túto obrovskú hmotnosť je Sírirus B schopný ovplyvňovať dráhu jasného Sírira A v rytme $50,4 \pm 0,09$ rokov tým, že ho odvádza na opakujúcu sa vlnivú dráhu.

V tabuľke to vyzerá takto:

Absolútna jasnosť Sírirus A 1,3

Sírirus B 11,2

V slnečných jednotkách hmota polomer hustota

2,4 1,8 0,42

0,96 0,034 27000

Čo vieme dnes - čo vedeli Dogoni

Čo vieme dnes

To, že Sírira A ovplyvňuje Sírirus B sa zistilo a preskúmalo až v polovici minulého storočia.

Sírirus B bol neviditeľný. Na zistenie jeho obežnej dráhy boli potrebné najmodernejšie, silné ďalekohľady a intenzívny výskum.

Sírirus B je nepatrná hviezda, „biely trpaslík“.

Obehnutie Sírira B trvá $50,4 \pm 0,09$ roka.

Sírirus B je biely trpaslík s mimoriadnou hustotou.

Čo vedeli Dogoni

Sírirus nie je základom systému: je jedným zo stredov obežnej dráhy malej hviezdy, ktorá sa volá Digitaria. Dogoni Digitariu nikdy nevideli.

Digitarii, o ktorej existencii sa vedelo, ale nikto ju nevidel, sa posielali duchovné a materiálne súčasti obete.

Digitaria je nekonečne malá.

Za svojej existencie dala všetko, čo existuje.

Obehnutie Digitarie trvá asi 50 rokov a zodpovedá tak prvým siedmim vládnym obdobiam po sedem rokov.

Digitaria je najťažšia hviezda.

Určuje najmä polohu Sírira tým, že ho obieha.

Americký lingvista Robert Temple nakreslil podľa údajov v dogonských mýtoch a podľa výsledkov najmodernejších astronomických výskumov diagramy obežnej dráhy Sírira B. - Jeho komentár:

„Podobnosť je taká zarážajúca, že aj necvičené oko ihneď postrehne, že obe znázornenia sú až do najmenších detailov identické. Perfekcionisti si naozaj nemusia vytiahnuť svoje milimetrové pravítka! Skutočnosť je evidentná a hovorí, že kmeň Dogonov vo všeobecnosti ovláda najneuveriteľnejšie a najjemnejšie princípy Sírira B a jeho obežnej dráhy okolo Sírira A.

Ide teda o absolútnu zhodu modernej vedy a poznatkov z prastarých mýtov!

Ak sa u Dogonov traduje, že Digitaria sa v priebehu roka obráti okolo svojej osi, nevieme síce, či ide o rok na Zemi alebo o rok na Digitarii, no skutočnosť, že primitívny černošský kmeň vôbec čosi vedel o vlastnej rotácii nebeského telesa, aj tak pokladám za zarážajúcu. Veď poznanie, že naša Zem sa otáča okolo svojej osi, nie je až také staré. Ale Dogoni už odpradáva vedia, že vírivý pohyb je základným pohybom sveta! Dnes vie už každý, že galaxie sa otáčajú v špirálach.

Jedného dňa naši astronómovia pravdepodobne objavajú ešte aj to, čo Dogoni vedia už dávno - ako dávno? -, že Sírirus B v nijakom prípade nie je jediným sprievodcom žiariaceho Sírira. V dogonských mýtoch sa spomína hviezda Emme Ya, ženské Sorgho, väčšia ako Digitaria, ale štyrikrát ľahšia, ktorá v priebehu 50 rokov nadobudne väčšiu obežnú dráhu rovnakým smerom ako Sírirus B. Po povzbudzujúcich verifikáciách Síriovho systému podľa Dogonov by mali naši astronómovia zobrať vážne úlohy, ktoré im kladú mýty. Traduje sa totiž, že hviezdu Emme Ya sprevádza satelit, ktorý sa volá „hviezdou žien“. Vedia aj o treťom sprievodcovi Sírira, ktorého nazvali Obuvníkom. Ten je vraj od Sírira vzdialený oveľa viac ako iné planéty a krúti sa v opačnom smere.

Údaje o Emme Ya a o Obuvníkovi sa ešte nedajú preskúmať. Nemáme ešte takú technicko-astronomickú aparaturu, aby sme mohli určiť polohu akýchkoľvek satelitov hviezdy, vzdialenej 8,5 svetelného roka. Preto Emme Ya a Obuvníka nepokladám až do ich vedeckého overenia za očividné objekty, ktoré by dokazovali, že Dogoni majú vedomosti, ktoré by, súdiac podľa ich vedomostnej úrovne, vlastne mať nemohli.

Hľadajú sa zadné dvierka!

Už vidím ako moji kritici zúfalo hľadajú zadné dvierka, za ktoré by, akoby mávnutím čarovného prútika, mohli skryť celý ten príbeh s Dogonmi.

Počujem ich, ako sa pýtajú, či vôbec možno „veriť“ výskumom oboch francúzskych bádateľov. Ale, ale! Ktože to tu narieka za „vierou“? Griaule a Dieterlenová pracovali serióznejšie ako tí, ktorí by z exaktnej vedy ihneď chceli urobiť apel na „vieru“. Keď obaja Francúzi v roku 1951 predložili svoju správu, zdalo sa, že pristátie na Mesiaci je čírou utópiou a moje knihy vyšli takmer až o dvadsať rokov. Ja som ich teda nemohol infikovať svojou fantáziou. Prečo by

si, pri všetkých dogonských bohoch, dvaja uznávaní vedci vymýšľali takú story?

Nie, oni iba priniesli z afrického bušu fakty.

Rozumnejšie by znelo, keby sa niekto spýtal, či tie úžasné vedomosti o Síriovom systéme „nezavliekol“ do nehostinnej horúcej krajiny nejaký cestovateľ po Afrike, niekto, kto mohol vedieť o astronomických objavoch z polovice 19. storočia.

Tento cestovateľ by musel byť prvotriednym astronómom... a napoly bláznom. Kto iný by totiž mohol byť tak absurdne ctižiadostivý, že by chcel primitívnym černochoom vykladať o neviditeľnom sprievodcovi Síría?

Musím však trpkos sklamať všetkých skeptikov, ktorí sa chytajú slamky a tvrdia, že predsa len kedysi musel nejaký veľký Neznámy dôkladne informovať Dogonov, lebo - a to musíme čestne priznať - ich vedomosti sú jednoducho nevysvetliteľné.

Tento mister X by však musel svoje kurzy astronómie usporadúvať v Mali, vo vlasti Dogonov už pred stáročiami - teda v čase, keď u nás po poznatkoch o Síríovi B nebolo ešte ani chýru, ani slychu! Drevené masky Sigui tvoria nepretržite archivovanú zbierku, ktorú vedci datujú do začiatkov 15. storočia. Kto mi dokáže, že vo fonde vtedajších západných, vedecky overených znalostí boli aj zmienky o systéme Síría B, toho pozývam na cestu do Mali.

Tam, kde to červená niť dovoľuje, treba šiť dvojmo až trojmo. U Dogonov sa ešte nachádzajú rodinné sudy na pivo, z ktorých možno usudzovať na rané slávnosti Sigui.

Oddávna musel každý hogon (starosta dediny) pliesť na slávnosť nádobu z chlebovníkových vlákien. Bola to nepriepustná tkanina, v ktorej kvasilo prvé rituálne pivo. Toto prvé pivo rozdeľovali v malých dávkach všetkým rodinám a tie si ho primiešali do vlastného. Počas obradu Sigui sa rodinné pivné sudy museli dotýkať hogonovho kvasného suda. Po slávnosti sa všetky kvasné nádoby zavesili v úhladných a stálych radoch na hlavnú hradu hogonovho domu. - Patriarcha Ongnonlu Dolo, jeden z najstarších hogonov v oblasti hovoril, že jeho pradedo okrem tých súdkov, čo viseli na jeho dome mal ešte osem ďalších a oveľa starších. Nielen podľa masiek, ale aj podľa spomínaných kvasných nádob sa zistilo, že história prvých slávností Sigui siaha až do 12. storočia. Národopisci však nie sú si vôbec istí, či sa prvé slávnosti konali práve v týchto skorých časoch. Usudzuje sa, že slávnosti Sigui sú ešte o 1000 rokov staršie, lebo, pokiaľ je známe, Dogoni neobývali odkiaľkoľvek ten istý geografický priestor: predpokladá sa, že do Mali prišli z nám neznámych oblastí. Nech sa už obrady Sigui začali kedykoľvek, bez vedomostí o Síríovi B by neboli bývali možné.

Nič nie je natoľko pochabé, aby som to už vopred nechcel odstrániť z prichádzajúcej odozvy.

Ak vyslovím tézu - musím to zdôrazňovať? - , že Dogoni museli svoje vedomosti získať od mimozemšťanov, všetci supermúdri budú namietat', že Síríus B nie je planéta, a tak z nej predsa nemohli prísť nijaké mimozemské bytosti. To by som ani nikdy netvrdil. A nie je to ani v dogonských mýtoch. Tam sa totiž hovorí o satelitoch.

Veľa sa diskutovalo o tom, či dvojhviezda môže mať planéty a či vôbec môže existovať planéta v priestore dvoch slnäk. Astronómia vo všeobecnosti odmieta existenciu planét s možnosťou života v okolí dvojhviezd, lebo v podmienkach komplikovaných gravitačných pomerov medzi oboma slnkami by planéty museli obiehať okolo obidvoch centrálnych telies po „nemožnej dráhe“.

To sú dnešné názory. Dokázať sa nedajú. Ďalekohľadmi, ktoré máme dnes k dispozícii sa planéty v iných slnečných sústavách nedajú zistiť. Skutočnosť, či systém Síría planéty má alebo nemá, nemeni nič na fakte, že Dogoni poznajú Síríus B odpradáva. Bez siete a dvojitého dna a bez najskromnejších ďalekohľadov.

Ak už nič nepomáha, siahneme v dnešných časoch po akupunktúrnych ihlách... alebo po neobmedzených možnostiach parapsychológie. Akupunktúra je bezbolestná. Parapsychológia bolí, ak má racionálne veci objasniť iracionálnymi. Tí celkom prefikani možno povedia: „Veď je to také jednoduché! Nejaký, niekedy a niekde sa v mozgu niektorého z Dogonov vyvinuli mediálne schopnosti. Jeho duch zaletel k Síríovi B a tam sa všetko dozvedel!“ - No prosím, ako jednoducho sa to dá vysvetliť.

Odkazy na otázku Odkiaľ?

Madame Geneviève Calame-Griaulová vydala v roku 1970 podľa podkladov svojho nebohého otca knihu Čierna Genezis [31]. Nachádzajú sa v nej odpovede na otázku ODKIAĽ pochádzajú vedomosti Dogonov.

Amma bol jediný praboh.

Stvoril hviezdy z hrúd zeme, ktoré rozhodil do vesmíru.

Toto podanie mi čertovsky pripomína teóriu „veľkého tresku“, ktorú súčasná veda prijíma ako najpravdepodobnejšie vysvetlenie vzniku vesmíru. Do vedy ju zaviedol belgický fyzik a matematik Georges Lemaitre. Podľa tejto teórie sa pred miliardami rokov všetka hmota zhustila do praatómu, do ťažkej hmoty vo vesmíre, ktorá sa ustavične stláčala k jadru. Energia sa tak silne znásobovala, že hruda hmoty explodovala a roztrieštila sa na miliardy častí. Počas dlhého obdobia konsolidácie sa tieto časti zhromažďovali do nekonečného množstva galaxií. Táto teória o veľkom tresku vošla do literatúry pod vtipným názvom Big-Bang-Explosion – „výbuch big bangu“.

Nebolo meno boha Ammu označením tohoto „big bangu“?

Voda z kameňa

Dogonský kňaz Ogotemmel dal zapísať:

„Životnou silou Zeme je voda... Táto sila je dokonca aj v kameni, lebo vlhkosť je vo všetkom... Nommo zostúpil na Zem a priniesol vlákna rastlín, ktoré už rástli na nebeských pláňach... Po stvorení Zeme, rastlín a zvierat stvoril Nommo prvý ľudský pár, z ktorého neskôr vzišlo osem ľudských prapredkov.“

Títo prapredkovia žili nekonečne dlho.

Ak sa čo i len trochu vyznáme v mytológiách všetkých kontinentov, je len samozrejmé, že po vykonanom diele sa Nommo vrátil „do neba“. Nové a zarážajúce je však zistenie, že „voda je dokonca aj v kameni“. Odvážna myšlienka rozprávačov mýtov, keď si pomyslíme, že hromady povalujúceho sa kamenia na Sahare a na savanách pokladali iba za

neužitočné neprijemnosti.

V horninách je voda, ale to je celkom nový poznatok. Keď sa skúmali možnosti prežitia ľudí v kozmických staniaciach na Mesiaci, robili sa aj pokusy s horninami. Dospelo sa k technickému riešeniu, ako so značnou námahou možno uvoľniť z horniny vodík a kyslíkové molekuly a ako ich zlúčiť.

Za podania, ktoré sú záhadné iba na prvý pohľad, sme vďační Ogotemmelimu. Zaznamenal, že celkom prví prapredkovia ľudí sa pokúšali svojho stvoriteľa Nommo vyhľadať v nebi, ale pretože všetci si boli svojou podstatou rovní, museli zostať žiť oddelene a nesmeli sa navzájom navštevovať. Jeden z nich, ktorý sa neskôr stal prvým pozemským kováčom, zákaz vraj nedodržiaval a našiel si inú ženu. Ogotemmeli povedal: A keďže sa tým stali nečistými, museli sa odlúčiť od ostatných. Aby však mohli žiť, zostúpili na Zem... lebo tu sa znečistili.

Mimovoľne myslím na karanténu!

Ak predpokladáme, že Nommo ako mimozemšťan na našej planéte nevyrastal, potom ani nemal pozemských predkov. Tento Nommo, udomácnенý vo vesmíre, teda cieľenou umelou mutáciou zmenil existujúci, v jeho chápaní však nedostatočne vyvinutý život „na svoj obraz“.

Tento „zušľachtený“ život sa naďalej vyvíjal v podmienkach planéty Zem; z tohto prostredia a proti nemu vyvinul obranné látky proti životunebezpečným pozemským baktériám. Mutáciou zmenený život sa vo svojom prostredí imunizoval. Aby neriskoval vlastný život, nesmel sa Nommo ani v „nebi“ dostať do styku so svojimi výrobkami. Tie sa museli vrátiť medzi sebe rovné na Zem, kde sa „znečistili“.

Bledá líška

Štrnásť rokov po svojej prvej správe predložili Griaule a Dieterlenová v knihe Bledá líška (Le renard pâle) ďalší materiál o dogonských vedomostiach o Síriovom systéme. Z ich zápisov dokázali, že astronomické vedomosti Dogonov ďaleko presahujú rámec už preskúmaného systému. Dogoni si odovzdávali aj informácie o našej slnečnej sústave, o Jupiterovi a o Venuši. Nepoužívali len Síriov kalendár, ale poznali aj slnečný kalendár a viedli si špeciálnu poľnohospodársku agendu.

Keby sme sa však začali týmto zaoberať, zašli by sme príďaleko. Mne išlo o to, aby som predložil vedecky doložené vedomosti Dogonov o Síriovej sústave. Vlastne - kto to môže poprieť? - veď tie vedomosti nemohli mať.

Sú staré celé storočia. Černosi však nikdy nemali nejaké opticko-astronomické pomôcky, neovládali nijaké algebrické výpočty... a napriek tomu oddávna disponujú vedomosťami, ku ktorým sme sa my dostali práve pred sto rokmi.

V renomovanom vedeckom časopise NATURE [4] sa rozoberalo Síriovo tajomstvo. Michael Ovenden, profesor astronómie na Vancouverskej univerzite v Kanade sa pokúsil nájsť príčiny nevysvetliteľných javov:

Aby sme pochopili prežívanie starých tradícií u Dogonov, stačí si len spomenúť, že v 16. storočí sa v Timbuktu v Mali darilo poprednej moslimskej univerzite. Cez Timbuktu sem prúdili grécke, egyptské a sumerské tradície.

No a? Mení to niečo na tom, či to boli Dogoni, ktorí prví poznali najpresnejšie podrobnosti o Sírriu B, alebo či tie vedomosti boli ešte staršie a patrili do vedomostného bohatstva Grékov, Egyptanov a Sumerov? Vôbec nič! Pretože okrem dogonskej tradície o sústave Sírria B dosiaľ neexistuje nijaká iná exaktná tradícia!

Dokonca akceptujem aj vysvetlenie profesora Ovendena, ak už nejaké musí byť: vedie nás do ešte vzdialenejšej minulosti.

Mýty sú historické spomienky

Dogonský mýtus pokladám za typický príklad toho, že, vychádzajúc z ich prekladu z gréčtiny, všetky mýty obsahujú „slovo“, „výpoveď“ a „rozprávanie“. Vo svojej časovo neobmedzenej tradícii si nárokuje na pravdu, čo treba vziať na vedomie. Kedysi, keď vznikli, boli reportážami prežitých udalostí. Prví rozprávači mýtov nepotrebovali nijaké mnohohlasné komentáre: nevedeli, o čom rozprávajú.

Z miesta archeologických vykopávok niekde na svete si vezmi nejakú veľmi starú hlinenú črepinu a zahrab ju na vzdialenom mieste pod dvojmetrový nános piesku alebo kamenia. Potom prived' na toto miesto archeológa s rytom. Porozpráva ti o tomto nálezte fantastický príbeh, kto kedy a prečo tu sídlil.

Daj do ruky etymológovi, teológovi alebo filozofovi text mýta, ktorý dosiaľ nepoznal. Budeš sa čudovať, keď budeš počuť, čo všetko si prapredkovia pri tomto mýte mysleli a čomu všetkému museli veriť a čo všetko chceli týmto fantasticko-nejasným nápisom vyjadriť.

Človek nadobúda dojem, že tí páni museli kedysi s prapredkami hrať guľky - presne tak totiž, ale aj rozdielne (v závislosti od fakulty), interpretujú prastaré mýty. Je teda pochopiteľné, prečo veľký filozof Karl Jaspers (1883 - 1969) nedôveroval „vedeckej povere“; podľa neho mýty vždy obsahovali náznaky a šifry, ktoré si vyžadujú vysvetlenie. Ak jadro obsahu mýtov budeme pokladať za začiatok historického vedomia, otvorí sa nám brána k našim raným dejinám. Treba nájsť jadro!

Podľa môjho názoru nemôže ísť o to, aby sme chceli pochopiť každúčkú vetu, každúcké slovo. V najlepšom prípade môžeme v textoch nájsť najväčšieho spoločného menovateľa, no aj tak nebudeme vedieť, na akej vratkej pôde sa pohybujeme.

Dokazuje to sám výskum mýtov: To, čo bolo dnes na betón isté, sa na druhý deň zmenilo na hromadu trosiek, o ktorú sa niektorí prefikanci ďalej usilovne potkávajú a iní ju zasa najradšej rýchlo zametú pod koberec.

Výhodnejšie je hľadať jadro, vylúpnuť ho a balast, ktorý naň naniesli generácie, odhodiť. Groteskné na tom je, že podstatu príbehov nepochopili ani sami rozprávači. Pretože im chýbali vhodné (napr. technické) výrazy, zostávala podstata ukrytá ako časovaná nálož v záplave slov a zmätených obrazov.

Moja zvedavosť nemá hraníc. Chcel by som vedieť, ako to vlastne bolo s tými mytologickými bohmi - aký význam majú okolnosti, za ktorých sa na Zemi objavili a pôsobili. Aká bola ich „osobnosť“, z akej látky pozostávala. Ak to boli duchovia, ako to, že ich bolo možné vidieť a zhovárať sa s nimi? Prečo sa „bohovia“ vôbec zjavovali, prečo pracovali a zabávali sa na našej starej Zemi? Čo sledovali predvádzaním svojej moci, svojich vedomostí, svojej zručnosti? Prečo

nezostali na Zemi?

Prečo sa zakaždým všetci vydali na svoju nebeskú cestu? Prečo ohlasovali svoj návrat? Boli títo bohovia vo všetkých krajinách a na všetkých kontinentoch skutočnými bytosťami, alebo boli iba výplodmi bujnej fantázie?

K jadru mytologických správ podľa mňa patrí presný opis Príchodu a správania sa bohov, vecné odkazy na vznik vesmíru a prvého života na Zemi, ale aj „zrod“ prvých rozumom obdarených bytostí, ako aj každá zmienka o začiatku ľudskej kultúry: o obrábam pôdy a pestovaní rastlín, o chove zvierat, o presných správach z ciest neznámych návštevníkov. Za základnú zvesť pokladám správy o prapočiatočnom akte stvorenia sveta, ktoré sú také presné, že im nemusíme veriť, ale ich môžeme odhaľovať.

Môj rodák, senior veľkých biológov, profesor Adolf Portmann (1897) označuje tak vedu, ako aj mýtus iba za „pokusy ľudského ducha o nastolenie poriadku“. To je formulácia, ktorá mi dáva odvahu, hodnotiť mýty z hľadiska poriadku prítomnosti. USPORADÚVAŤ by som chcel na základe rubra dnešných vedomostí, USPORADÚVAŤ bez filologického punktičkárstva.

Usporiadanie je pre filatelistu, akým som aj ja, vzrušujúca činnosť. Človek začína s prázdnyimi políčkami a s pôžitkom sa pozerá, ako sa postupne zapínajú stanovenými témami. V mojej zbierke mýtov sa grécke políčka bohato zaplnili už v škole, iné však zostali prázdne. Dogonské mýty ma povzbudili k tomu, aby som si vzal pod lupu africké mýty. Výnosný pokus o usporiadanie!

Pokusy o usporiadanie

AFRIKA

Políčko I: „nebo“.

Ako charakterizovali africké mýty nebo?

Z kníh, ktoré sa zaoberali mytológiou, viem, že naši prapredkovia si nebo predstavovali ako nebo, ničeho, ako nič. Za čias môjho starého otca to bola prijateľná poistka proti prekvapeniam. Vtedy sa ešte nelietalo do vesmíru. Vtedy nám ešte nijaké obrovské teleskopy neumožňovali astronomický pohľad cez veľké okno do „ničoho“. Vtedy sa ešte nevedelo, že nebo je veľmi reálny svet, v ktorom iba naša Mliečna cesta má podľa odhadov asi 200 miliárd hviezd. Preto dávny výskumník mýtov absolútne nič nevyčítam, no nechápem tých dnešných, ktorí napriek modernej vede ešte vždy predstavujú ľuďom nebo ako imaginárny svet snov. Robia to preto, aby sa mýty naďalej mohli „vznášať“ v nekontrolovateľnom iracionálne?

Mytológia v kameni

Človek, alebo opica? Neviem. V každom prípade táto bytosť, vytesaná z monolitu vážiaceho 20 ton, uprene hľadá na nebesá. Je to pozorovateľ, akí podľa všetkého existovali v dávnych časoch. Na snímke je olmécka socha zo San Lorenza v Mexiku.

Pre africké národy a kmene bolo však nebo odjakživa jednoznačne reálnym a veľmi živým svetom. A hoci sa od seba odlišovali farbou pleti, telesnými proporciami, kapacitou mozgu, hoci žili v rozličných kultúrach a vyznávali rozličné náboženstvá, a hoci ich oddeľovali rozličné kmeňové rituály, sociálne a politické štruktúry, všetci mali rovnakú predstavu, že nebo je obývané a že odtiaľ k nim prichádzajú skutoční bohovia.

Obývané nebo

Uvediem niekoľko príkladov (ďalšie príklady z afrických mýtov s podobným obsahom sa nachádzajú v zozname literatúry k tejto kapitole) toho, čo sa hovorilo v afrických mýtoch o obývanom nebi, ktoré posielalo na Zem svojich všemohúcich poslov [5]:

MASAJOVIA: Dvojice bohov splodili svetlý nebeský ľud, ktorý bude žiť večne. Boh zoslal niekoľko detí na Zem.

JA-LUOVIA: Prapredok Apodho zostúpil so svojou ženou a s celým kultúrnym majetkom z neba.

MADI-MORUOVIA: Prví ľudia bývali v nebi. Kým modrý vták nepredobal nebeské rebríky, existovala medzi nebom a zemou čulá premávka.

GANDAOVIA: Obidve praženy spadli z neba.

NYOROVIA: Boh zoslal z neba prvú dvojicu ľudí, keď zariadil svet. Mali chvosty a splodili dve dievčatá a jedného chlapca, z ktorých sa zasa zrodil chameleon, praotec ľudstva, a Mesiac.

PYGMEJOVIA v Kivu: Praotec kmeňa spadol z neba.

KULUWOVIA: Prvý ľudský pár prišiel z neba s osivom, s motykou, so sekerou, s mechmi atď.

LULUOVIA BENA: Boh zoslal na Zem štyroch svojich synov.

AŠANTI: Sedem ľudí, ktorých stvoril boh, sa po reťazi spustilo na Zem. Keď tu splodili ľudí, vrátili sa do svojej nebeskej vlasti.

V tom neobývanom Nič, v ktoré údajne primitívi verili, vládol teda celkom pekný ruch!

Veľký kmeň Masajov v severovýchodnej Afrike vo svojich mýtoch rozpráva o červených, modrých, bielych a čiernych prabohoch, ktorí spoločne zostúpili z oblačnej krajiny. Zdá sa, že títo bohovia chápali svoje pozemské úlohy rozdielne, lebo jeden zrúcal to, čo druhý práve postavil. Podľa presvedčenia Masajov, boli „bohovia“ po fyzickej stránke skutočnými bojovníkmi. Masajovia si rozprávajú, že v nebi boli aj zvieratá, lebo biely boh, ktorý stvoril Slnko, Mesiac a hviezdy a splodil rastliny, zoslal z neba zvieratá, a tak sa postaral o dostatočnú faunu.

Rovnako rušno je aj v mýtoch bantuského kmeňa Ziba v Tanzánii. Ich prastarý boh sa volá Rugaba. Sú takí múdri, že ho nevzývajú a ani mu neprinášajú obete, lebo vedia, že sídli ďaleko vo vesmíre obklopený tajomnými bytosťami, s ktorými strávil dlhý čas v temnote. Len čo sa skončilo obdobie temnoty, stvoril Rugaba prvú ľudskú bytosť. (Každé dieťa vie, najneskôr od prvých televíznych prenosov letov na Mesiac, že vesmír, nebo je zdanlivá nekonečná temnota. Dnes už rozumieme, prečo Rugaba stvoril prvého človeka, až keď mal túto temnotu za sebou, vtedy totiž prišiel na našu planétu.) Ako tvrdia bádatelia, stokrát opísané nebo malo byť pre primitívne národy rajom dokonalej blaženosti a radostného večného života. Tento nový „mýtus“ však nevychádza, lebo v nebi sa aj umieralo. V bantuskom kmeni

Džaggaov pod Kilimandžárom sa traduje, že človek, ktorého poslali naspäť do neba, tam aj zomrel, rovnako ako zabudlivá žena, ktorá mala odísť priniesť svoj darček [6]. Nie, mýtické nebo nebolo pre starých afrických rozprávačov nijakou nirvánou. Bolo to miesto, kde život a smrť stáli tesne vedľa seba, bol to skutočný svet. A propos: mimozemšťania nie sú nesmrteľní.

Božský zlosynovia

Políčko 2: technickí bohovia.

V Keni, medzi Masajskou stepou a Rudolfovým jazerom žije kmeň Nandi so spríbuzneným kmeňom Sukov. Ich najvyšší nebeský šéf sa volá Tororut. Býval v nebi, mal síce ľudskú podobu, ale mal krídla, ktorých úder vyrobajú blesky a ktorých mávanie spôsobuje hrmenie.

Nandiovia poznajú boha, na ktorého mene by si človek jazyk polámal - Chepkeliensokol. Toto príšerné slovo v preklade znamená: vec s deviatimi lúčovitými nohami. Zvlášť, však?

U Pangwov, významného bantuského národa, sa traduje tento pozoruhodný, zvláštny mýtus [7]:

Bol zabalený vo zvláštnom vajci. Z neho si vzala oheň pramatka. Vajce prasklo a z oboch polovic vystupovali všetky viditeľné veci. Horná polovica sa zmenila na korunu stromu a vypínala sa vysoko do neba. Spodná polovica zostala na Zemi.

Pravdaže ma láka, aby som túto správu okomentoval, ale hanbím sa, lebo jej šifry sú také jasné, že ihneď zistíme, že stará, prežitá a prerozprávajúca technika je identická s našou modernou technikou, videnou našimi očami.

Veľký dážď a čo sa stalo potom

Políčko 3: prastav Zeme

Bembovia sú černošský kmeň v Zambii. V ich mýtoch sa traduje, že na počiatku bola Zem pustá a samé bahno. Prišiel boh Kabezya - odkiaľže asi? - a urobil poriadok. Usmernil vody, najskôr stvoril rastliny a potom zniesol z neba zvieratá. Zároveň zoslal na Zem aj dvoch ľudí, ktorí ju zaľudnili svojimi neužitocnými potomkami.

V južnom Kongu sa zasa v kmeni Pendov traduje, že na začiatku čias nebolo nič. Všade sa rozprestierala tma. Na Zemi neboli ešte nijaké rieky, hoci neprestajne pršalo. Až keď prestalo pršať, najvyšší boh Mawese usmernil vody do riečnych tokov, potom stvoril nevedomých ľudí, ktorí nemali ešte úplné telo, ale len bruchá. Mawese bol stvoriteľom vesmíru so všetkými hviezdami, ale aj majstrom v pestovaní prosa, kukurice a paliem, no aj odporné hady boli jeho dielom.

Maweseho omrzela samota, vzal si za ženu Muvadilu, a keďže bol mimoriadne plodný, stal sa otcom všetkých národov. Keď sa mu napokon zdalo, že Zem je už dosť zaľudnená, vrátil sa do svojho neba a zobral si so sebou niekoľko svojich ľudí.

Tých neskôr opäť poslal na Zem s ohňom.

Mawese myslel naozaj na všetko.

Bantuský kmeň Bušongov opisuje vo svojom mýte [8] perfektne chronologicky priebeh stvorenia:

Spočiatku bola na Zemi iba tma a celá Zem bola pokrytá vodou. Potom prišiel Bumba, obor svetlej pleti, ktorý jedného dňa dostal žalúdočné kŕče a podával sa. Najprv vydával hviezdy, Slnko a Mesiac. Slnčné teplo vysušilo vodu a zjavili sa plytčiny. Jeden Bumbov syn vydával rastlinu, z ktorej povstalo všetko ostatné rastlinstvo. Potom vydával pozemské bytosti, najskôr najdôležitejšie zvieratá, potom ľudí. Vydával aj liečivá, meteorický kameň a britvu. V stvorení potom pokračovali zvieratá. Keď už bola Zem tým všeobecným dávením stvorená, prišiel Bumba do dedín medzi ľuďmi a zakázal jesť niektoré jedlá. Jedného človeka vymenoval za prvého kráľa, za boha na Zemi. Potom sa vzniesol do vzduchu a zmizol v nebi.

Odhliadnuc od nie práve príjemného spôsobu, akým Bumba uviedol Zem do pohybu, sú znalosti o prastave Zeme zarážajúce.

Naše znalosti sa datujú rokom 1953!

Vtedy urobil Dr. Stanley Miller svoj slávny pokus, ktorým chcel v umelo vytvorenej praatmosfére pomocou ožarovania minerálov, solí, fosfátov atď. dokázať v skúmavke prvé predpoklady života. Výsledok úspešného pokusu pokrstila veda na „prapoličku“. Stručne povedané: Millerovi sa podarilo dokázať, že na začiatku organického života sa vyparili obrovské množstvá vody a s teplým vyžarovaním Zeme vystúpili v plynnom skupenstve nahor. Vo veľkých výškach sa ochladili a v podobe lejaka sa spustili na Zem. Obdobie, v ktorom sa s prapoličky utvoril živý roztok pre prvý primitívny život, odhaduje veda na 1,2 miliardy rokov. Na zopár rokoch hore alebo dolu predsa nezáleží.

Kedy a od koho sa rozprávači mýtov dozvedeli o tomto základnom kolobehu?

V takomto presnom poradí udávajú totiž aj mýty priebeh udalostí: Nič - pusto - bahno - dážď - slnečné teplo - súš - rastliny - zvieratá - ľudia - jedlá - lieky - nástroje - oheň.

Genéza pozoruhodných kvalít!

V tvorivom rozporení

Políčko 4: „stvoriteľ“

Keď bolo mýtické nebo čímsi imaginárnym, konečnou stanicou zvanou Túžba, mohli sa tam hore - podľa logiky - pohybovať iba „postavy“ bez tiel, jednoducho - duchovia, nech už si pod tým predstavíme čokoľvek. Bohom-duchom z afrických mýtov však môžeme mocne potriasť ruku. Shakehands s duchmi?

Gréci prezývali Pygmejov pre ich malý vzrast „palčekmi“ alebo „trpaslíkmi“. Žili v tropických pralesoch pri jazere Kiwu. Vedeli, že ich boh Imana je v nebi dobre zaopatrený. A nezháľal tam, keď stvoril ľudí. Bolo to takto:

Boh stvoril aj Ruremu a ten prišiel, aby spolu s bohom stvorili Zem. A hoci je Rurema obyvateľom neba, stvoril všetko na tomto svete a navyše má telo (!). Aj kováci (!) bývajú hore, nikdy nezostúpili na Zem. Ich miesto pobytu je nebo...

Zem bola lesom, ktorý vzišiel sám od seba, no stvoril ho Rurema.

Lubovia (Balubovia) zrástli z viacerých kmeňov do jedného bantuského národa s mnohými dialektmi, ktorý žije v

južnom Kongu medzi Lualabou, horným tokom Konga a jazerom Tanganika. A hoci rozprávajú mnohými jazykmi, všetci majú spoločného hlavného boha Mukulu, ktorý býva v nebi. Najskôr stvoril hviezdy, Slnko a Mesiak. Až keď požíval nebeské osvetlenie, stvoril Zem, kde promptne vyčaril vodu, zasial semená rastlín a usídlil zvieratá.

Po tejto príprave otca rodiny zoslal hlavný boh na Zem Kyombu, prvého človeka s dvoma ženami. Kyomba vzal na Zem vo svojich vlasoch - človek číta a žasne - semená vzácnych rastlín a to, čo roznečuje oheň. Tento viacúčelový homo naučil zaostálych obyvateľov Zeme pomenovávať veci, ktoré nepoznali, a učil ich, ako ich majú rozumne používať.

Mytológia - historická skutočnosť

Historické vedomie sa začína tvorením mien a pojmov. To je jasné. Skutočnosť, že tento začiatok podnietili návštevníci z neba, svedčí o prevahe ich inteligencie. Už v roku 1870 povedal slávny etymológ profesor Max Müller v prednáške na Royal Institution v Londýne:

„Tvrdím, že každá správna etymológia nám poskytuje historické skutočnosti, lebo už prvé udelenie mena bolo historickou skutočnosťou. A to skutočnosťou, najvyššou dôležitou pre neskorší vývoj ideí staroveku.“

Ja-Luovia z oblasti Viktóriinho jazera tvrdia, že ich prapredok Apodho zostúpil z neba s obilím a dobytkom - synchronne s mýtom kmeňa Bassari, podľa ktorého dal nebeský boh Unumbotte pozemšťanom semeno na siatie, pričom ich však nabádal, aby zem, ktorá ešte nebola skyprená, skypřili. Kým nebola pôda zničená chemikáliami, dával boh užitočné biologické rady.

Ak by sme sa riadili podľa afrických mýtov, potom bolo nebo kedysi veľkým semenárskym obchodom a zároveň sklénikom s bujnou vegetáciou. Tussiovia z Rwandy (Burundi) vedia, že na začiatku ich existencie sa nebo rozdelilo a všetko osivo sa vysypalo na Zem. - Nebeské knieža Mugulu, praotec kmeňa Džaggov si zobral so sebou jeden banán, jeden zemiak, jeden struk fazule, jeden kukuričný klas a jednu sliepku. Ale keď zabudol na zrno pre sliepku, musel sa ešte raz vrátiť do neba a nik ho viac nevidel: stihol ho tam osud všetkých smrteľníkov, zomrel. Muguluovo nebo teda nebolo rajom blaženej nesmrteľnosti! Napokon, rovnaký osud stihol aj nebeskú ženu Unyoro pri rovnakej príležitosti: zabudla zobrať semeno eleuzíny (druh trávy), odskočila si do nebeského sklénika a tam skonala [9].

Pretože stvoritelia boli zrejme skúsenými kolonizátormi, pri nastoľovaní poriadku sa vari naskytla aj odpoveď na otvorené otázky. Všetci sme podľahli predstavám, ktoré nám vnútili antropológovia, že všetko sa pekne-krásne vyvinulo jedno z druhého. Pre všetko, čo žije, máme rodokmene... s nesprávnymi údajmi napr. pri kukurici, banánoch, pšenici. Dnes sa na trh dostávajú stále novšie a novšie odrody. Na základe naozaj solidných poznatkov sa nanajvyš komplikovanými postupmi križia rastliny, stromy a zvieratá. Ktože mal v praveku takéto vedomosti? Kto bol vtedy tými pestovateľmi a chovateľmi... alebo dovozcami?

Žalostná spomienka: Plodenie bez partnera

Masajské mýty nás nútia premýšľať. Ich silný biely boh vyrobil v nebi prvého muža, ktorému dal meno Maitumba. Len čo sa biely boh postaral o hmotné zabezpečenie na modrej planéte, poslal Maitumba na Zem. Tam sa stal akýmsi africkým Noem - praotcom nášho pokolenia. Bez pozemskej partnerky splodil všestranne nadaný Maitumba sedem ľudí: sám zo seba, lebo bol zároveň mužského aj ženského pohlavia.

Tu som zo záplavy slovne prebujnených informácií vybral jadro (akýsi záchranný bod!). Aj keď musíme našich prapredkov poľutovať, nemôžeme prehliadnuť, že všade sa vynára správa o tom, že prvé pozemské stvorenie bolo zároveň mužského i ženského pohlavia. Táto informácia je naozaj pozoruhodná!

Nech už boli naši jednoduchí predkovia akokoľvek primitívni - hlúpi predsa len neboli a aj oči mali na pozeranie. Keďže nemali obydlia, boli odsúdení na voyeurstvo, a tak okolo seba pozorovali, ako sa všetko im rovné pári a aj sami sa teda horlivo oddávali tejto nanajvyš príjemnej rozmnožovacej činnosti.

Bytosti, ktoré boli mužom i ženou v jednom tele? Nenaznačuje sa tu nejaký absolútne nepochopiteľný umelý akt stvorenia alebo zušľachtenia? Je to taký pozoruhodný oriešok, že ho neskôr ešte rád rozlúsknem.

Záhadný je aj príbeh „Missis Sunshine and Mister Moon“, ktorý si rozprávajú príslušníci kmeňa Ndonga-Ambo: Slnko a Mesiak vraj kedysi jedávali spolu, no raz Mesiak pripálil pečeň. Nato sa Slnko nahnevalo. „Previnil si sa!“ povedalo a spálilo mu tvár. Odtedy má vraj Mesiak na tvári jazvy.

Je to iba rozprávka, ale odkiaľ černosi vedeli, že na povrchu mesiaca sú „jazvy“ (škrabance)?

Otvorené otázky

Namiesto poznámok pod čiarou len niekoľko otázok:

Školská etymológia hovorí, že naši prapredkovia si svojich „bohov“ určite predstavovali na nebi, lebo nebo s hviezdami bolo pre nich čímsi nekonečným, nedosiahnuteľným, slovom: blaženosťou. - Kde inde, ako vo vesmíre, si mali hľadať svojich „bohov“? Odtiaľ predsa k nim všetci prichádzali, mali telo a v batožine tie najužitočnejšie veci a v hlave tie najmúdrejšie rady. Je teda samozrejmé, že sídlom ich „bohov“ bolo „nebo“, ale to nebo bolo veľmi živé, aktívne.

Keby sa čo len raz alebo dva razy vyskytla topografia neba a opis činnosti bohov v celkom rozdielnych podaniach, mohol by som to pokladať za náhody básnickej intuície. Témy však znejú a capella.

Možno to ešte pokladať za náhodu?

Ľudia sa pravdepodobne vo všetkých dobách správali návykovo. Žili a žijú stále rovnako. Alpské zore nie sú pre horala takým výnimočným zážitkom ako pre letného návštevníka, pretože ten ich zo svojho obloka vídava často. Keď pri prvých letoch do vesmíru televízia prenášala návrat kozmonautov priamo z Pacifiku, ľudia zatajovali dych. Sledovanosť televízie vtedy dosiahla stupeň, ktorý sa odtedy dosahuje hľadám iba každé štyri roky pri vyvrcholení olympijských hier. Opakovanými letmi na Mesiak sa senzácia stala rutinou. Záujem opadával a v správach sa vyskytovali už iba niekoľko sekúnd trvajúce šoty. To, čo sa opakuje, zovšednieva, prestáva sa o tom hovoriť. Referovalo sa o senzáciách To, čo sa tradovalo z pokolenia na pokolenie, museli byť senzácie! Celkom určite to však

neboli prírodné úkazy sprevádzajúce každodenný život, ako nás to učia. Samozrejme, že jedného dňa sa zasiatie semena do pôdy, chov zvierat, ako aj pomenovanie vecí v okolitom svete stalo súčasťou každodenného života. Keby to tak bolo bývalo vždy, nikto by nebol o to ani len slovom zavadil. Lenže začiatok stál za to, aby sa o ňom hovorilo, lebo ho sprevádzali neslýchané okolnosti.

Ako blesk z jasného neba sa zjavovali bohovia s čudnými menami v nezvyčajných dopravných prostriedkoch. To teda boli novinky! Tie sa museli porozprávať potomkom.

Mýty by sme mali čítať cez moderné okuliare, potom by senzácie lepšie vynikli.

Niekoľko prázdnych miest v africkom mytologickom albume sa podľa mňa zaplnilo. Spomedzi skvostov tejto zbierky je dogonský mýtus „tmavomodrým Mauríciom“. Ani za cenu milovníkov mytológie sa ho nemožno zbaviť.

Ako mohol vzniknúť mýtus?

Zostavím príklad, ako prípadne mohol vzniknúť mýtus.

V roku 15 000 p. n. l. pristane kozmonaut uprostred Austrálie. Primitívni praobyvatelia sa zo strachu stiahnu do svojich prbytkov. Postupne sú čoraz väčšími dôverčivejší, ako zvieratá, ktoré si zvykajú na pohľad svojho nového pána.

Uvedomujú si, že cudzinec im nechce ublížiť. Chvíľu však potrvá, kým sa kozmonaut ako-tak dohovori s primitívnymi obyvateľmi - on s nimi, nie oni s ním! Tých zopár posunkov, ktoré chápu, nestačí na to, aby im vysvetlil to podstatné, a to, že nie je boh. Na to však nestačia ani znaky, ani gestá. Pre divochov zostáva cudzinec bohom, lebo ho videli prichádzať z neba za značného hluku.

Ako im má kozmonaut bez akýchkoľvek jazykových prostriedkov vysvetliť to, čo jemu prichodí neuveriteľne jednoduché? Všetko by sa vyriešilo, keby primitívi pochopili, čo si boh vo svojom jazyku zúfalo mrmle: „Ľudkovia, nebláznite! Som bytosť z mäsa a kostí, pokojne sa ma dotknite! Pozrite, prichádzam síce z neba, ale z hviezdy, ktorá sa veľmi podobá vašej otčine. Tam hore je moja vlasť, priatelia! Nebojte sa toho svetla, ktorým som vás pri pristavaní vystrašil! Boli to reflektory, ktorými som hľadal miesto na pristátie. Len sa pozrite, toto sú káble, ktorými sa privádza prúd z generátora!“

Praobyvatelia mu však nerozumeli ani slovo, a aj keby boli rozumeli, neboli by mu kúpili jeho skromné tvrdenie, že nie je boh. Veď predsa na vlastné oči videli, ako prišiel z vesmíru. To bol výkon hoden boha.

Čo sa bude odohrávať v ich mozgoch, keď kozmonaut odletí medzi seberovných?

Ako to poviem svojim deťom?

Mozgy „pracujú“. Medzi tými niekoľkými slovami jazyka, ktorým sa dorozumievajú, hľadajú prirovnania, ktorými by vyjadrili to, čo zažili. Boh sa zjavil na dopravnom prostriedku, ktorý za sebou zanechával trblietavú horúcu stopu. Pri opisovaní si pomohli Slnkom: o ňom vedeli, že je jasné, horúce a guľaté. A tak rozprávajú, že prišlo ČOSI, čo bolo jasnejšie a horúcejšie ako Slnko, a krútilo sa to ako kotúč. To ČOSI robilo neuveriteľný hluk... takmer ako hromobitie. To zvláštne ČOSI prišlo z oblakov a pohybovalo sa to, takže to muselo byť vozidlo. Ibaže vozidlá sa pohybujú po zemi a toto priletelo. Všetci to videli. Ako to poviem svojim deťom? Vedia, ako sa vo vzduchu pohybujú vtáci... Áno, tak to bolo: vozidlo v tvare otáčajúceho sa kotúča, zahalené do oslnivého svetla, jasnejšieho a horúcejšieho ako Slnko, sa pohybovalo ako obrovský vták smerom k zemi. To ČOSI bolo aj veľmi nebezpečné a nie celkom guľaté. Veľmi nebezpečné boli obrovské hady, ktoré sa plazili po zemi.

Áno, tak to bolo: vozidlo nebezpečnejšie ako had a v tvare vajca. Bytosť, ktorá sa vyškríabala z vajca a podišla k nim, mala drahý odev. Áno, boh mal odev, akoby zo striebisto sa ligitajúcich kožušín.

Takto alebo podobne sa mohla táto senzáčná udalosť zhnúť do príbehu, ktorý sa potom tradoval. Nečudo, že už piata generácia po dni X ani len netušila, čo sa naozaj udialo. Čudné však je, že filológovia po 15 000 rokoch predstierajú, že presne vedia, čo si prapredkovia mysleli, ba čomu dokonca verili!

Ako znie výklad mytologických udalostí jedného slávneho etymológa [10]?

Nebeský strom

V mytologických piesňach sa často spomína veľký dub, jablňo alebo ružový ker a zdá sa, že niet pohybnosti o tom, že ide o imaginárny strom, na ktorom každý deň na východe narastie Slnko.

Slnko sa tu nazýva ružou alebo zlatým jablkom, a keďže ruža i jablko potrebujú kmeň, na ktorom by mohli rásť, panuje názor, že každé ráno vyrastie neviditeľný strom, ktorý až do poludnia rastie vyššie a vyššie a večer zasa klesá k zemi alebo ho zotnú.

Ktovie odkiaľ tí znalci, pravda, pokiaľ sami nedisponujú božským vnuknutím, berú svoje autoritatívne poznatky, z ktorých mozgových závitov dolujú to, čo si prapredkovia („nepochybne“) museli myslieť, ako sa odvažujú tvrdiť, že vedia, čomu ľudia kedysi dokonca verili.

Zavádzanie

Je rozohraný veľký bluff. Kto má straight flush, postupku piatich kariet jednej farby?

Raz sa dozviem, že obsahom mýtu je skutočný príbeh pretvorený na bájkku. Keď som sa s tým už takmer vyrovnal, ktosi mi pošepká: omyl, je to bájka pretvorená na historickú udalosť.

O čo tu vlastne ide? Ak sa traduje skutočný príbeh, prečo sa potom skrýva za mimikry bájky? Ak je to však bájka, kde je potom skutočný príbeh? Mali by sme sa dohodnúť na jednej forme.

Z porovnání príslušného výskumu vyplynulo približne toto:

Národ A si rozprával rovnaký príbeh ako národ B, používal pritom podobné slovné kmene, narábal s rovnakými pojmami morálky, vyznával s ostatnými rovnaké božstvá. Z toho sa potom usudzuje, že tie a tie kmene mali zrejme kedysi spoločný základ alebo podliehali tým istým vplyvom. Lenže porovnávací mytologický výskum nevie povedať, či jeho porovnania vychádzajú z pôvodného významu opisovaných udalostí.

Samozrejme, že mnohé mýty obsahujú myšlienky a alegórie, ktorých jadro nie je pre nás zrozumiteľné, a preto ich možno aj rozlične interpretovať. Niektoré informácie ani nie sú v súlade s tým, čo o starých národoch a časoch s

istotou vieme.

Rozpory namiesto zrozumiteľnosti

Mýty boli odjakživa obľúbeným predmetom štúdia. Prístup k nim však po storočia zahatávali náboženstvá. Trvalo dlho, kým sa pripustila možnosť, že v ľudovej tvorivosti sa môžu skrývať aj pravé historické tradície alebo, že dokonca môžu vypovedať podstatné veci o pôvode sveta. Pomerne skoro vedci uznali, že mýty obsahujú verné a výstižné údaje o národoch a rodinných zväzoch, o zakladaní sídel a o správaní sa kmeňov. Náboženské, jazykovedné, etnografické ale aj materialistické výklady však iba nadhadzovali nové a nové otázky. Výzerá to tak, akoby sa skalpely čisté vedeckých disciplín nemohli priblížiť ku koreňom vecí.

Nie je práve najvhodnejšie, aby som apeloval na vieru, keďže mne oveľa väčší záleží na vedomostiach. Pri hľadaní právd, ktoré nemajú podenkový život, nám mýty môžu veľmi pomôcť. Až dnes a práve dnes! Pomocou moderných technických vedomostí možno z ľudových tradícií vylupnúť tvrdé jadrá. Táto metóda má tú výhodu, že nás rýchlejšie privedie k jasným výsledkom, lebo technika nám poskytuje funkčné skutočnosti našej doby.

Inžinieri to nazývajú „racionálne pracovať“. Akademické továrne na myslenie by sa od toľko preklinanej techniky mohli ešte veľa naučiť: každý problém totiž privedie naspäť k jeho najjednoduchšiemu variantu; hľadá riešenia, ktoré nebudú prekonané už zajtra len preto, lebo východisková základňa zo včerajška bola omylom. Technika si nemôže dovoliť všetky tie zbytočné obchádzky ani priviesť nás na scestie.

Nemý jazyk

Čo sa mytológie týka, najjednoduchší variant problému má tú prednosť, že nás dovedie najbližšie k novej pravde. Na začiatku totiž jednoznačne stojí bezmocnosť jazyka. Slovná zásoba prvých spravodajcov bola obmedzená, pojmy, ktoré používali, sa vzťahovali výlučne na jednoduchý každodenný život a ustavične sa opakujúce prírodné javy. Kmeň a jeho príslušníci, zvieratá, rastliny, prvé nástroje a jednoduché zbrane - to všetko malo svoje označenie, oheň a Slnko, voda a vietor, deň a noc, východ a západ slnka, blesk a hrom, narodenie, choroba a smrť mali svoje pomenovanie. Ak sa však prihodilo NIEČO, čo sa tou skromnou hŕstkou slov nedalo bezprostredne opísať, vymýšľali si ľudia opisy, pri ktorých využívali podobnosti a vytvárali tak obrazy, ktoré však dnes môžeme pochopiť rozumom. Slovom - poéziou. Mýlili by sme sa, keby sme sa domnievali, že rozprávanie a myslenie sú vzájomne späté funkcie, že bez reči sa nedá myslieť. To je takisto matematika (a tým aj proces myslenia), keď anonymný kupec v poslednom rade aukčnej siene v Sotheby zdvihne ruku, rozťahne päť prstov a dá tak svojmu prostredníkovi v prvom rade pokyn, aby ponúkol 50 000 dolárov. Keď boháč rozťahne prsty dvakrát, vyskočí jeho ponuka na 100 000 dolárov. Nepadlo ani slovo, ale intenzívne sa myslelo. Posunková reč, gestikulácia môže byť takisto informáciou, rovnako ako obrazy, piesne a hudba. Často vie vyjadriť aj to, čo nie je schopná vyjadriť reč. Nikto nevie a ani nikdy nebude vedieť, akými posunkami starí rozprávači sprevádzali svoje príbehy.

Možno, že všetky situácie dopínali smiechom, plačom, neartikulovanými spontánnymi zvukmi... a tým aj „rozprávali“! Spomínam si na stretnutie s jedným pastierom na jednom z Berninských vrchov v mojej vlasti. Rozprával povesti o banskom škriatkovi, ktorý tam vraj straší ešte aj dnes. Tam, kde pastierovi nestačili slová, alebo sa mu jazyk nezdal dosť výrazný, začal zrazu výrazne gestikulovať. A bolo mu rozumieť. Bez slov. Podiel gestikulácie na ústnom podaní sa absolútne ignoruje.

Reč je milované nevlastné dieťa myslenia. Ustavične pokrívka za udalosťami. Vždy ešte len hľadá a tvorí pojmy pre to nové, čo sa už stalo. Jazyk nie je nemenná „vec“, obsah jeho pojmov sa neprestajne mení. Na pozadí terajšieho stavu vývoja jeho používateľov nikdy nie je bez hodnoty: zakaždým adaptuje ducha času. Dokonca od dátumu, odkedy máme k dispozícii prvé písomné záznamy reči, iba čo narastá skutočná nejasnosť. Mýty však siahajú oveľa ďalej za rok nula nášho letopočtu, do najstaršej, sotva preskúmanej minulosti.

Koľko ráz už mohli kedysi používané slová zmeniť svoj význam! A navyše, všetci, ktorí sa ujali mýtov, vkladali do slov iné sémantické významy. A teda aj preto sa v rozličných časoch a z rozličných stanovísk vykladali tak protichodne. Za dôležité sa pokladali poetické opisy a prehliadalo sa, či už vedome alebo nevedome, jadro tých výpovedí, ktoré takrečeno v panenskej čistote prežili, lebo obsahovali prežitú, pretrpenú a vyrozprávanú látku. Táto látka sa dá spoznať aj v precenenom obale.

PREDNÝ VÝCHOD

Nanebovstúpenie. Kresťanský sviatok podľa biblickej legendy, zahalenej temnotou.

Nanebovstúpenie ako literatúra faktu, v ktorej sa naša planéta opisuje z veľkej výšky.

Môžeme sa o tom dočítať v babylonskom epose o Etanovi.

Bol vykopaný v Ninive s knižnicou na hlinených doštičkách, ktorá patrila asýrskemu kráľovi Aššurbanipalovi (669-626 p.n.l.) Dnes je táto najvýznamnejšia zbierka babylonskoasýrskej literatúry z veľkej časti uložená v Britskom múzeu v Londýne.

Nevie sa, kedy epos vznikol. Niektoré časti z neho obsahuje oveľa starší epos o Gilgamešovi (po r. 2000 p.n.l.) zaznamenaný v akkadčine. Mýtus o Etanovi môže siahať až do začiatkov ľudských dejín, lebo je zobrazený na pečatidle, starom 5000 rokov.

Nasledujúce ukážky som vybral z druhej a tretej časti eposu o Etanovi [11]:

Najstaršia reportáž z vesmíru

Etana sa obracia na boha Samasa s prosbou, aby mu zaobstaral bylinu zrodenia (taktiež: bylinu nesmrteľnosti). Samas ho posiela za „Orlom“. Ten sa Etanu pýta, čo si želá. Na jeho prosbu: „Daj mi bylinu zrodenia!“ vynesie Etanu k nebu stálic.

Počas letu „Orla“ šesťkrát upozorní svojich sprievodcov na to, ako sa Zem v ich pohľadoch čoraz väčší scvrkáva [12]:

Keď ho už chvíľu nesie nahor, povie orol Etanovi:

„Pozri, priateľ môj, ako sa krajina zmenila, pozri na more smerom k vrchu sveta. Tá krajina tamto vyzerá ako vrch, more sa zmenilo na vodný tok.“ Keď ho už zasa chvíľu nesie nahor, povie orol Etanovi: „Pozri, priateľ môj, ako sa krajina zmenila. ...Zem vyzerá ako lesný porast.“

„Orol“ so synom človeka stúpa čoraz vyššie a vyššie a znova a znova nabáda svojho sprievodcu, aby pozeral dolu a rozprával mu, čo vidí. Napokon celú zem vidí „len takú malú ako chatrč“ a šire more je drobné „ako dvorček“.

Táto reportáž, ktorú profesor Richard Hennig už v roku 1928 v „Ročenke Zväzu nemeckých inžinierov“ označil za „zrejme najstaršiu povest“ o lietaní na svete“, sa končí fascinujúcim textom:

Eagle has landed!

Priateľ môj, pozri, ako sa zmenila krajina.

„Krajina sa zmenila na koláč a šire more je veľké ako košík na chlieb.“

A znova ho vyniesol vyššie a povedal: „Priateľ môj, pozri, krajina už zmizla.“

„Vidím, že krajina zmizla, a moje oči sa nekochajú v širom mori!

Priateľ môj, nechcem stúpať k nebu. Zastaň, aby som sa mohol vrátiť na Zem!“

„Eagle has landed!“ hlásili astronauti stredisku kozmických letov v Houstone, keď prvá kozmická loď s ľudskou posádkou pristála na Mesiaci.

„Orol pristál!“

Rovnako triezva a vecná mi prichodí správa o Etanovom kozmickom lete. Eagle is landed.

V knižnici z hlinených doštičiek z Ninive sa našli aj časti mýtu o „Počiatku sveta“. Sotva ešte niekoho ohromí, že aj v tejto veľmi starej správe o stvorení zaznievajú už dnešné znalosti o vzniku sveta (prapoliévka) [13]:

„Kedysi, keď nebo nebolo ešte pomenované, a zem takisto ešte nemala meno, keď oceán, prapočiatok, ploditeľ, a šum morského prílivu všetko poradil, keď neboli vytvorené polia a nebolo vidieť ani trstinu, kedysi, keď tu ešte neboli bohovia, nič nemalo svoje meno ani osud, vtedy boli stvorení bohovia, vznikli Luhmu a Lahamu, rýchlo plynul sled času.“

Na hrote nad plameňmi

Sargon I. (2334-2279 p.n.l.), zakladateľ tretej asýrskej svetovej ríše, bol pokrokový vládca. Cenné diela všetkého druhu dal zozbierať do obrovskej knižnice. Našli sa tam aj zápisy o veľkej potope, staršie ako biblické správy a Genezis stvorenia sveta. Biblická Genezis má celkovo 31 veršov, oveľa staršia asýrska je vyrytá po oboch stranách siedmich hlinených tabuliek s viac ako 1000 riadkami.

Americký asyrológ Fred Talmimi, prezident Assyriology Research Foundation, pracuje už 40 rokov na novom preklade asýrskych klinopisných textov. Talmimi, ktorý podporuje moju teóriu o návšteve mimozemšťanov na Zemi, mi napísal: Význam pôvodného asýrského slova „boh“ by najpresnejšie vystihol preklad na hrote nad plameňmi. Aj vznik diel, ktoré zozbieral Sargon I., by sme mali datovať do oveľa dávnejšej minulosti, ako sa dnes uvádza.

Na hrote nad plameňmi? Pozrime sa, ako je to u Ezechiela!

Zhora nad oblohou, ktorá bola nad ich hlavami, bola podoba trónu, čo vyzeralo ako drahokam zafír. Na podobe trónu bola zhora postava, ktorá vyzerala ako človek. A videl som lesk, akoby lesk mosadzného zrkadla, čo vyzeralo ako oheň, ktorý mal okolo seba dvor až hore k miestu, ktoré vyzeralo ako bedrá; avšak ďalej od miesta, ktoré vyzeralo ako bedrá, videl som niečo podobné ohňu, čo bolo obklopené jagotom. Ez. I, 26-27

Pretože na kresťanskom Západe sa pokladá za autentické to, čo stojí v biblii, nech sa o „hrote nad plameňmi“ vyjadri kvarteto mužov.

Ako temný bas - Mojžiš, zakladateľ Jahveho náboženstva:

„Celý vrch Sinaj bol zahalený dymom, pretože Hospodin zostúpil naň v ohni a jeho dym vystupoval ako dym z pece a celý vrch sa veľmi otriasal.“ 2 M 19, 18

Ako basbarytón - Dávid, kráľ:

„Hlas Hospodinov kreše plamene ohňa. Hlas Hospodinov otriasa púšťou, Hospodin otriasa kádešskou púšťou.“ Ž 29, 7-8

Ako vášnivý barytón - žalmista:

„Na vodách buduješ si siene, z oblakov robíš si povozy, na krídlach vetra sa uberáš. Vetry si robíš poslami a blčiace plamene sluhami.“ Ž 104, 3-4

Ako zvučný tenor - Micheáš, prorok:

„Lebo hľa, Hospodin vychádza zo svojho miesta, zostupuje a kráča po výšinách zeme. Vrchy sa rozplývajú pred ním a údolia sa rozštiepujú, ako sa vosk roztápa od ohňa, ako vody, ktoré sa valia po vrchu.“ Mich I, 3-4

Fred Talmimi sa domnieva, že na asýrskych pečatiach a v spisoch možno spoznať najmenej u ôsmich postáv rozličné povolania, lebo ich preložené mená sú veľmi príznakové. Talmimi mi dal tento zoznam:

RÁMAMI ŠAMANI (Samayi) „vysokí“

KHALABI „nebeskí“

SAPAQI „piloti“

SAPARI „astronauti“

GABARI „cestovatelia“

ARAYI „obri“, „pripútani k zemi“ alebo „ľudia zeme“

RAYI „kontrolóri“ alebo „pozorovatelia“

Čo nám povedia asýrske správy, keď raz budú staré pojmy preložené do moderného jazyka?

Povedz mi, kde sú korene...

Svetoznámí etymológovia [14] sa domnievajú, že celá mytológia sa dá vysvetliť znalosťami slovných kmeňov.

Dôležitou úlohou jazykovedcov je nepochybne objasňovať význam slov spätným skúmaním slovných kmeňov. Ja tu však vidím jeden háčik, na ktorom uviaznu aj tie najstarostlivejšie vypracované výsledky výskumu: nikdy nebudeme môcť vypátrať vzory, podnety, udalosti, ktoré viedli k vzniku slov a pojmov. Čo sa nimi pôvodne myslelo? Pretože na to nevieme čestne odpovedať, nemôžeme ani opísať kmeň, ktorého korene nie sú známe. Na koreň veci sa však dostaneme až vtedy, keď konečne do prekladov zaradíme aj adekvátne slovíčka zo sveta modernej techniky. Potom to pôjde bez trikov a vzniknú také reportáže, aké sa kedysi tradovali a ktorým až dnes znova môžeme porozuntieť. Pravda, ak budeme chcieť.

Tisíc a jedným dôkazom chcem napomôcť prerazenie tohoto Poznatku.

Tenno - cisár a boh

JAPONSKO

Šintoizmus bol až do 15. decembra 1945, keď ho víťazní spojenci zakázali, japonským štátnym náboženským kultom - a jeho hlavou bol Tenno, cisár, najvyšší boh a pozemský miestodržiteľ v jednej osobe. Spojenci chceli zrušiť pevne zakorenenú japonskú tradíciu, lebo hlava štátu, ktorú uznávajú ako božstvo, sa vymykala pôsobeniu ich rozkazov: a tak boha zosadili.

Stará tradícia šintoizmu sa zachovala v troch análoch: Kojiki, ktorý vznikol roku 712, obsahuje dejiny prvých udalostí, Nihongi napísal princ Toneri a datuje sa do roku 720. Má 30 zväzkov a je to akýsi druh oficiálnych dejín ríše. Kujiki zasa opisuje dejiny udalostí v praveku. Hoci tieto diela vznikli až po Kristovi, niet pochybností, že sú odpismi oveľa starších originálov a že boli prebraté ešte dávnejšie z ústneho podania.

A znova: big bang!

Skôr ako budem citovať začiatok Nihongi [15], pripomeniem už načrtnutú teóriu veľkého tresku, podľa ktorej astrofyzici tvrdia, že vesmír vznikol výbuchom praatómu. Možno v ňom totiž nájsť čertovskú podobnosť s touto dnešnou teóriou:

Kedysi dávno, keď nebo a zem neboli ešte oddelené a nerozlišovalo sa mužské a ženské (!), vládol zmätok, takmer ako slepačie vajce a v jeho chaotickej hmote bol zárodok. To čisté a svetlé z neho sa natenúčko rozprestrela a vzniklo nebo; to ťažké a matné zostalo na mieste a vznikla zem.

Pokiaľ ide o zlúčenie jemného, išlo to ľahko, ťažké a matné sa spájalo len ťažko a nedokonale.

Preto aj vzniklo ako prvé nebo a až potom nadobudla určitú formu zem.

Profesor Lemaitre, ktorý zaviedol Dopplerovým efektom* overiteľnú myšlienku veľkého tresku, hovorí:

„Všetka hmota vesmíru sa ako ťažká masa spojila do jedného praatómu.“

Nihongi: a v jeho chaotickej hmote bol zárodok...

* Podľa Christiana Dopplera (1803-1853). Efekt spočíva v zmene výšky tónu, ak sa zdroj zvuku alebo pozorovateľ pohybujú. Ak sa ich vzájomná vzdialenosť zväčšuje, tón sa prehľbuje, ak sa vzdialenosť zmenšuje, tón sa zvyšuje. Astrofyzici dnes hovoria: V procese trvajúcom miliardy rokov sa Zem ochladzovala, tvorili sa minerály, voda, kovy atď. Pre voľne sa vznášajúce plyny tento proces nastal až vtedy, keď sa dostali do dosahu príťažlivosti niektorého z nebeských telies.

Nihongi: Pokiaľ ide o zlúčenie jemného, išlo to ľahko, ťažké a matné sa (naproti tomu) spájalo len ťažko a nedokonale.

Preto ... najskôr nebo ... a až potom ... zem.

Vo vesmíre sa pôsobenie big bangu ešte stále prejavuje: galaxie sa neprestajne od seba vzdďľujú, čo je dokázateľné posunom spektra k červenej. A navyše: medzi slnkami, planétami a mliečnymi cestami sa naďalej vznášajú molekuly rozličných plynov. Astrofyzika môže k starej objaviteľskej pesničke pripojiť každý deň nový verš.

Nihongi: To čisté a svetlé z neho sa natenúčko rozprestrela a vzniklo nebo; to ťažké a matné zostalo na mieste a vznikla zem.

Krajiny ako ryby na vode Trochu súčasnej geológie!

Každé dieťa sa v škole učí, že najvrchnejšia vrstva zeme sa volá zemská kôra, ktorá pri objeme našej planéty 1 083 219 miliónov km³ len ťažko môže dosiahnuť v porovnaní s jablkom takú hrúbku, akú má jeho šupka. Zemská kôra spočíva na žulovitej vrstve, ktorá však pod oceánmi do značnej miery chýba.

Spodná hranica zemskej kôry sa nachádza asi 8 až 15 km pod hladinou mora, 30 až 40 km od povrchu nížin, 50 až 70 km od povrchu náhorných rovín a veľhôr. Do hĺbky 2900 km siaha zemský plášť a v hĺbke 5100 km sa začína zemské jadro. Horúca roztavená hmota vo vnútri Zeme, nasýtená plynmi sa nazýva magma.

V roku 1912 založil geofyzik Alfred Wegener (1880-1930) teóriu posunu kontinentov, ktorú neskôr výskum morí povýšil na prax. Wegener vychádzal z veľkého prakontinentu vo veľkom pacifickom mori, ktorý sa v strednom veku dejín zeme rozpadol na viacero častí - odkaz na to, že napríklad Južná Amerika a Afrika, Severná a Južná Amerika od seba „odplávali“ až v čase tohto rozpadnutia prapevniny. Nie je to tak dávno, čo Wegenerova teória predstavovala nepochybný vedecký poznatok!

Čo o tom vie Nihongi?

A tu medzi nimi vznikli božské bytosti. Preto aj plávanie pevnín na začiatku stvorenia sveta možno prirovnať k plávaniu ryby hrajúcej sa na hladine.

Zvláštne? Zvláštne.

Nihongi je výborne informované. Čo možno namietat proti tomu, že informátormi boli bohovia, ktorí vznikli v nebi, ktoré ich vytvorilo ako absolútne čistých mužov. Etymológovia hovoria, že „tieto božské postavy treba, samozrejme, chápať len symbolicky. V skutočnosti neexistovali.“ [16] Ak v mýtoch predvídame niekdajšie skutočnosti - zjavne príšerný nápad! -, potom sú trdované príbehy, ktoré inak slúžia za všetko možné, práve „len“ mýtmi. Len? Po ktorom rodokmeni sa potom máme vyšplhať hore, ak mytológia našich najstarších dejín spočíva len v symbolike? A keď už ide teda len o symboliku, potom sa nám núka otázka: čo tie symboly predstavujú?

Slovo symbol pochádza z gréckeho symballein, čo znamená hádzať dohromady, prevrhnúť. Slovníky ho vysvetľujú takto:

„Symbol preberá zosobnený vzťah medzi znakom a označením a ako v podobenstve znázorňuje zmysel zamýšľaného. Viacero znakov môže vyjadrovať jeden obsah, rozličné obsahy môžu byť spojené jedným znakom.“

Prosím, len smelo nasledujme poučenie, že mýty treba chápať symbolicky! Potom sa však chcem presne dozvedieť, v čom spočíva „zmysel zamýšľaného“, potom chcem vedieť všetko o tom „zosobnenom vzťahu“. Nie, ani pokus správať sa nezáväzne, nevedie k ničomu. Chcem to vedieť presne. Oveľa presnejšie.

V jednom texte sa hovorí:

Časti Nihongi, v ktorých sa vysvetľuje vznik vesmíru, majú nasledovný úvod: V JEDNOM TEXTE SA HOVORÍ [17]:

V jednom texte sa hovorí: Keď sa nebo a zem od seba oddelili, uprostred prázdnoty sa nachádzala vec ťažko opísateľného tvaru. V jej vnútri samo od seba vzniklo božstvo.

V jednom texte sa hovorí: Pradávno, v časoch, keď zem bola mladá a mladá bola aj pôda, všetko dookola plávalo ako olej na vode. V tom čase vznikla vo vnútri krajiny vec, ktorá sa podobala na trstinový výhonok. Z neho potom transformáciou vznikali božstvá s menami... Ďalej uprostred prázdnoty vznikla vec, ponášajúca sa na plávajúcu olejovú škvrnu, a tá sa takisto zmenila na božstvo.

Uprostred prázdneho priestoru vec ťažko opísateľného tvaru... V tej veci vzniká božstvo... Uprostred krajiny sa zjaví vec, ktorá vyzerá ako výhonok trstiny... z nej vzhádzajú božstvá.

Ako to poviem svojmu dieťaťu? Výhonky trstiny majú vrcholky prúdnicevého tvaru, ktoré sa na konci zaoblujú.

Ľuďom, ktorým je trstina známa ako pracovný materiál, sa týmto prirovnaním dala vnuknúť predstava tej „vечи“, a to kozmickej lode.

Čo sa týka nachádzania pomenovaní pre dosiaľ nevidené veci, sme my, strašne múdri ľudia 20. storočia, nepokročili ani o kúsok ďalej!

Lietajúce taniere - vynájdené v 20. storočí, objavené anno 4000

Pred 30 rokmi tvrdil jeden muž, že videl na oblohe „vec“, ktorá - áno, ako vyzerala? - vyzerala ako lietajúci tanier.

Odvtedy tvrdia tisíce ľudí, medzi nimi aj bývalý americký prezident Jimmy Carter, že aj oni videli „lietajúci tanier“. Prvý objaviteľ nenašiel pre neznámy lietajúci objekt priliehavší názov, a tak teda hovoril o lietajúcom tanieri.

S radosťou si predstavujem, ako sa etymológovia v roku 4000 zahľbia do výkladu mýtu 20. storočia! Prehrabávajú sa vo vykopaných novinových archívoch a v knižniciach. Ustavične všade narážajú na tie osudné lietajúce taniere. Ich archeologickí kolegovia už dávno poskladali črepiny a dokázali, že ľudia svojho času vytvory takéhoto druhu podkladali pod nádobu na pitie, nazývanú šálka. Ale čo s tými vecami, ktoré, ak máme veriť mýtom, sa pohybovali vo vzduchu, menili svoju farbu, predvádzali prekvapujúce kľučky atď.?

Etymológovia z roku 4000 sa zhodnú na tom, že tieto lietajúce taniere boli iste náradím na všeobecne pestovaný druh športu, pretože pod zvyškami betónu arény vykopali z bronzu odliateho muža, ktorý vec podobnú týmto tanierom hádzal zrejme do vzduchu. A vedecký výklad mýtu v roku 4000 je na svete!

A nijaké občianske iniciatívy!

Ako v afrických dogonských mýtoch aj podľa Nihongi zostúpilo z neba osem osôb, teda celá posádka, ktorá i pri pristávaní, tak aj pri štarte narobila otrasný hluk a dym:

Keď ako prvý vystúpil na nebesia Susa no Wo no Mikoto, s hromovým buracaním sa privalilo veľké more, dalo sa do pohybu a hory a výšky hlasno zastenali pod náporom mocnej božskej prírody.

Odskočme si (v pas de trois) do Indie a na biblické miesta!

V Mahabharate [18], zápise indických mýtov, ktoré obsahujú 80 000 dvojverší a siahajú do hlbkej minulosti, sa píše: „Bhima letel so svojou Vimanou na obrovskom ľúči, ktorý sa leskol ako slnko a vydával hluk podobný duneniu búrky.“ U Ezechiela sa „veľkoleposť Pána“ pri zjavení spája s takým hlukom, ktorý možno prirovnať len k „rinčaniu vo vojenskom tábore“ a k „hučaniu veľkej vody“. Keď biblický vládca pristane na svätom vrchu, vystraší svoje okolie dymom, otrasmi, hlukom, ohňom a zápachom.

V dnešných časoch by sa proti takémuto obťažovaniu ohradili občianske iniciatívy: ľudia sa včas dozvedia, čo sa kde plánuje. V tých časoch však obťažovanie prichádzalo bez ohlásenia „zhora“.

Napokon, metafory, ktoré používali starí kronikári, môžeme nájsť ešte aj v správach, ktoré rozoslali do sveta šikovní reportéri pri štarte prvej rakety z mysu Canaveral na východnom pobreží Floridy. Mimoriadna vec, ktorá sa vyskytne prvý raz, nemá ešte pomenovanie. Poďme nazad do Japonska.

Nebeské ríšske klenoty

V Kojiki, v knihe o dávných udalostiach, posielala slnečná kráľovná Amaterasu svojho vnuka Ninigi na zem, aby vládol Japonsku. Ninigi pristane na jednom vrchu v západnej časti ostrova Kjúšú a prinesie si so sebou tri rekvizity: tajomné kovové zrkadlo, meč a šnúru drahokamov. Tieto cisárske insígnie existujú ešte aj dnes.

Milióny Japoncov sa každý rok vydávajú na púť do mesta Ise na Honšú, najväčšom zo štyroch hlavných ostrovov, aby si v Naiku vo „Vnútornej schránke“ chrámu uctili posvätné zrkadlo, najvyšší z ríšskych klenotov. Meč je uložený v chráme Atsuta pri Nagoji v strednej oblasti Honšú a šnúra drahokamov je v cisárskom paláci v Tokiu.

Originál posvätného zrkadla je vraj uložený vo Vnútornej schránke, zabalený vo viacerých obaloch, ktoré nikdy neboli a ani dnes nebudú otvorené. Ak niektorý z obalov naruší zub času, horliví kňazi ho ihneď nahradia novým. Čo sa skrýva v zázračnom balíčku, nevie nikto.

Vnukom nebeského Ninigi bol Jimmu Tenno, prvý japonský vládca. Tenno, titul japonských cisárov, znamená nebeský vládca. Mýtická dynastia siaha až k slnečnej bohyni Amaterasu. (O takýchto hierarchiách existujú správy na celom svete. Napr. aj všetci egyptskí faraóni boli potomkami bohov.) Každý nový Tenno sa po nástupe na trón vydá na cestu, aby v chráme v Ise oznámil bohom, že prevzal trón. Na ceremoniáli sa za celé časy zmenilo iba to, že cisári

necestujú už v uzavretom volskom povoze, ale železnicou v salónnom vagóne.

Dokonca aj mýtický Jimmu Tenno vraj odpočíva vo svojej hrobke. Podľa tradície nastúpil na trón v prvý deň prvého mesiaca mesačného roku 660 p. n. l.

Keď som bol na jar roku 1976 v Japonsku na televíznom nakrúcaní, pokúsil som sa získať povolenie na návštevu Jimmuho mauzólea. Zo všetkých strán som počul iba: to nejde. Okrem Príslušníkov cisárskej rodiny majú všetci smrteľníci vstup zakázaný a do Vnútornej schránky môže vstúpiť výlučne len Tenno. - Útechou mi však bolo, že japonskí filmári zabezpečili vrtulník, s ktorým som niekoľkokrát obletel mýtický hrob.

Okrem vodnej priekopy, ktorá obrňuje mauzóleum ako pevný hrad, umelo zalesneného vřska, pod ktorým sa vraj nachádza hrobka, ako aj niekoľkých menej pôsobivých múrov, som však nevysledil nič. Vôbec nič.

Ktorýsi Japonec mi poradil, aby som svoju túžbu vstúpiť do tajomstva vyslovil v tejto knihe. Cisársky dvor je dnes vraj taký moderný, že aj touto neobyčajnou cestou by sa mi mohla naskytnúť príležitosť, že by ma pustili k hrobu Jimmu Tenna.

Prekonal som už oveľa väčšie útrapy, aby som sa dostal k nezvyčajným veciam, takže týchto pár riadkov, ktoré stoja za pokus, mi nerobí nijakú námahu. Wait and see.

Príbeh o Ostrovanovi a časovej dilatácii

V mytológiách sa to hemží grandióznymi udalosťami, ktoré sú pre ľudstvo zrozumiteľné až odvtedy, čo Albert Einstein objavil teóriu relativity. Tomuto vzácnemu príkladu „odborného“ mýtu predchádzal môj rozhovor s profesorom Lüscherom, v ktorom sme si vysvetľovali večný zákon časovej dilatácie.

Príbeh o OSTROVANOVI je teda v pradávnom podaní Tango-Fudoki [19] zaznamenaný takto:

V dištrikte Yosa je oblasť Heki a v nej dedina Tsutsukaha.

Medzi obyvateľmi tejto dediny bol muž, ktorý sa volal OSTROVAN. Tento muž mal peknú postavu a krásou sa mu nikto nevyrovnal. Za cisára, ktorý vládol ríši z paláca Asakura, vyplával OSTROVAN sám na more, aby lovil ryby. Pretože nič nechtyl, v člene zaspal. Vtom sa pri ňom zjavila dievčina nevidanej krásy. OSTROVAN sa jej spýtal:

„Ľudské obydlia sú odtiaľto veľmi ďaleko a ani na širom mori nikoho niet. Kto si a prečo si tak nečakane prišla za mnou?“

Dievčina s úsmevom odpovedala: „Prišla som zo vzdušných krajín.“ OSTROVAN sa znovu opýtal: „Z akých vzdušných krajín si prišla?“

Dievča odpovedalo: „Prišla som z neba. Prosím ťa, zanechaj pochybnosti a buď na mňa láskavý. Chcem žiť s tebou večne, ako je večné nebo i zem. Ak chceš poslúchnuť moje slová, zatvor na chvíľku oči.“

Čoskoro sa doplavili k ostrovu, ktorý bol posiaty perlami. Oči OSTROVANA ešte nikdy nevideli taký lesk. Z ligotajúceho paláca vyšlo sedem chlapcov, ktorí sa volali Plejády* a za nimi vyšli ďalší ôsmi, ktorí sa volali Hyády**.

*Plejády - súhvezdie siedmich hviezd.

**Hyády - hviezdokopa v hlave súhvezdia Býk. Presne odmerané pohyby jej členov tvoria základ vzdialenostnej stupnice vo vesmíre.

OSTROVAN sa zoznámil s otcom a matkou krásneho dievčaťa a oni mu vysvetlili rozdiel medzi svetom ľudí a nebeským sídlom. OSTROVAN sa oženil s dievčinou z neba a veselie bolo desaťtisíckrát väčšie ako na zemi u ľudí. Po troch rokoch sa zrazu OSTROVANA zmocnila túžba po domove. Cnelo sa mu po rodičoch. Neprestajne ho sužoval zármotok a žiaľ.

Vtedy sa ho dievčina spýtala: „Od istého času pozorujem tvoju tvár a vidím, že je iná ako inokedy. Prosím ťa, povedz mi, po čom túžiš.“

OSTROVAN odpovedal: „Moja maličkosť opustila vlast' svojich blízkych a priateľov a prišla do ďalekej krajiny bohov. Premáha ma túžba po nich. Ak smiem vysloviť želanie, chcel by som ísť na chvíľku domov a uvidieť svojich rodičov.“

Keď sa rozlúčili, nasadol na loď. Povedala mu, aby zatvoril oči. Vtom sa zrazu ocitol vo svojej vlasti v dedine Tsutsukaha.

Keď si prezrel miesto, zbadal, že dedinčania aj všetko ostatné je iné. Nenašiel tam nič, podľa čoho by mohol spoznať svoj dom. A tak sa spýtal jedného dedinčana: „Kde teraz býva OSTROVANOVA rodina?“

Dedinčan odpovedal: „Odkiaľže si, keď sa spytuješ na takého starého človeka? Ako som počul z rozprávania starých ľudí, kedysi dávno tu býval muž menom OSTROVAN. Ale ten vyplával na šire more a nikdy sa nevrátil. Odvtedy uplynulo už vyše 300 rokov. Prečo sa naňho zrazu spytuješ?“

OSTROVAN sa s plačom obrátil a odišiel.

A tu, tak ako to mám rád, sme natrafili na tvrdý oriešok mýtu: do rozprávkového znejúcej love story je zaobalený fakt, ktorý bol dokázaný až v našich časoch (po Einsteinovi!). Časová dilatácia! OSTROVANA museli do „sveta bohov“ dopraviť kozmickou loďou obrovskou rýchlosťou. OSTROVANOVI sa zdalo, že tam strávil len tri roky, no pri návrate do svojej pozemskej vlasti sa dozvedá, že tam už medzitým uplynulo vyše tristo rokov. Nevinne pôsobiaci príbeh, ktorý nám poskytuje fakty. Dočerta! Kto môže túto skutočnosť vyvrátiť?

Tour d'horizon

Na potvrdenie toho, že už staré mýty obsahujú vedomosti o zákonoch časovej dilatácie, neexistuje len tento pekný, s námahou ale aj so šťastím nájdený príklad. Len letmá tour d'horizon ukazuje, že pre indického boha Višnu bol jeden ľudský život „len okamihom“, že mýtickí čínski cisári boli „nebeskými vládcami“, ktorí po nebi lietali na drakoch chrliacich oheň a žili 18 000 pozemských rokov. Čínska mytológia hovorí, že prvý vládca P'an Ku putoval vesmírom 2 229 000 pozemských rokov. Dokonca aj v nám dobre známom Starom zákone sa píše, že v rukách Boha sa všetko deje „v jednom čase a dvoch časoch a v jednej polovici času“. Žalmista to vyjadril básnicky:

Lebo tisíc rokov je pred tebou ako jeden deň, ktorý včera uplynul, ako nočná hliadka. . .

Odkedy som odišiel z Japonska, cmúľam dva horkosladké cukriky. V tamjších starých mýtoch straší boh, ktorý sa

volá Omohi-kane no kanu. Dal som si to preložiť a bol som prekvapený, keď som zistil, že doslova to znamená: Božstvo, ktoré v sebe spája silu myslenia viacerých bohov. Tento boh bol zrejme akýmsi komputerom. Zvláštne. Rovnako zvláštne ako podnet od japonských archeológov.

Archeológia pozná japonské sošky dogu, figúrky z kameňa alebo hlíny, vymodelované ako hlavy kozmonautov v kombinézach s obrovskými okuliarmi.

Táto forma sošiek dogu (sú aj iné) sa prvýkrát objavuje približne okolo roku 600 p. n. l. Lenže presne v tom čase odovzdávali nebeskí bohovia Jimmu Tennovi, prvému japonskému cisárovi, jeho ríšu. . . a vo vzdialenosti 20 000 km vzdušnou čiarou sa v roku 592 p. n. l. stretol prorok Ezechiél s kozmickými loďami - koincidenca je to vznešené cudzie slovo, ktorým sa označuje časová zhoda dvoch udalostí. To slovo sa mi páči! pozri: Späť ku hviezdám Blumrich: Da tat sich der Himmel auf - Die Raumschiffe des Propheten Hesekiel. Tu sa nebo otvorilo - Kozmické lode proroka Ezechiela. Diagonálne okolo zemegule nám eskimácka mytológia poskytuje dôkaz, ktorý by tu nemal chýbať [20]:

Prví ľudia boli oveľa vyšší ako ľudia dnešní. Vedeli lietať so svojimi magickými domami a lopaty na odpratávanie snehu sa pohybovali samostatne a samy od seba aj sneh odpratávali. Ak sa vtedajším ľuďom zažiadalo inej stravy, jednoducho nasadli so svojich lietajúcich domov a odleteli na nové miesto. Lenže jedného dňa sa ktosi začal sťažovať na hluk, ktorý lietajúce domy spôsobovali. A keďže slová sťažovateľa mali veľkú váhu, domy stratili svoju schopnosť lietať a od tých čias sú ľudia so svojimi domami pripútaní na jedno miesto... V tých časoch však mohol sneh horieť ako oheň a oheň často padal z neba.

Vtedy ešte neexistoval ani ľad.

Mýty stredo a juhoamerických národov (Mayov, Inkov) a obyvateľov juhomorských ostrovov som do tohto svetobopínajúceho obrovského radu nebeských príbehov nezahrnul. Jediným dôvodom je to, že ich mýtom som sa venoval už vo svojich predchádzajúcich knihách a prirodzene, ak je to čo i len trochu možné, chcem sa vyhnúť tomu, aby som sa opakoval.

Pri všetkej skromnosti si však dovoľím „opačnej strane“ pripomenúť niektoré už známe výroky.

LATINSKÁ AMERIKA

Jedna neslýchaná príhoda, ktorá nie je ešte zaznamenaná v nijakom vedecko-mytologickom diele, ale ktorá ta patrí ako skvost, by predsa len mala dôstojne zastúpiť latinskoamerickú oblasť.

Tento mýtus obsahuje takmer všetky essentials, ktoré od poriadneho mýtu o prítomnosti a činnosti „bohov“ možno očakávať.

Kronika z Akakoru

Historik a sociológ Karl Brugger (1942) už roky žije ako novinár v Južnej Amerike. Od roku 1974 tam pôsobí ako spravodajca Nemeckého rozhlasu a Nemeckej televízie v Riu de Janeiro. Brugger je známy ako odborník na Indiánske otázky.

V roku 1972 sa pri sútoku riek Rio Solimoes a Rio Negro, teda tam, kde sa začína Amazonka, zoznámil s Indiánom Tatuncom Narom. Je to náčelník kmeňov Ugha-Mongulala, Dacca a Haischa. Je mestic. Keď sa Bruggerovi s veľkou námahou a pomocou znalosti ľudí podarilo prekonať mesticovu nedôverčivosť, dozvedel sa od neho neobyčajný príbeh, ako sám hovorí, najneobyčajnejší, aký kedy počul. Je to príbeh kmeňa Mongulala, „národa, ktorý si pred 15 000 rokmi bohovia vyvolili“. Náčelník povedal, že tento príbeh so všetkými udalosťami je vraj zapísaný v „Akakorskej kronike“ [21].

Vo svojej hotelovej izbe nahral Brugger Tatuncov „nekonečný monológ, prerušovaný iba vymieňaním magnetofónovej pásky“. Správa Tatunca Naru sa začína v roku nula vyvolených kmeňov a končí sa v roku 12 453. To znamená, že podľa nášho letopočtu sa kronika začína v roku 10 481 p. n. l. a končí sa v súčasnosti - v roku 1972!

Nakoniec mal Brugger 12 nahovorených pásovk. Nebol však presvedčený, či počul „fantastickú rozprávku“ alebo či sa tá správa dá doložiť. Profesionálne zvyknutý o všetkom pochybovať a všetko dôkladne preverovať, začal sám skúmať dokumenty. Keď Tatunca Nara pri neskoršom stretnutí svoj príbeh opakoval, „akoby sa ho bol naučil naspamäť“ a doplnil ho mnohými podrobnosťami, začal Brugger príbehu „veriť“, aj keď mu jeho neslýchanosť prichodila ako výzva. Brugger prekontroloval pravdivosť informácií, dal prepísať zvukový záznam a uverejnil ho. Zoznámil som sa s ním a dlho som sa s ním zhováral.

Nie je to človek, ktorý by sa dal obalamutiť!

Kniha jaguára rozpráva o kolonizácii zeme bohmi až do čias druhej svetovej pohromy. Kniha orla sa zaoberá časovým úsekom od roku 6000 do roku 11 000 indiánskeho letopočtu.

S dovoľením vydavateľstva citujem iba z týchto dvoch najstarších kníh, lebo veľmi úzko súvisia s mojou témou.

Predkladám tu doslovné úryvky zo správy Tatunca Naru, tak ako ich Karl Brugger preložil, zrešeroval, spracoval a v máji 1975 uverejnil.

Tatunca Nara rozpráva:

„Akakorská kronika, písané dejiny môjho národa, sa začína hodinou nula, keď nás opustili bohovia. Vtedy rozhodol Iná, Prvé knieža Ugha Mongulalov, že všetko, čo sa stane, treba zapísať v dobrom jazyku a zreteľným písmom. A tak svedčí Akakorská kronika o dejinách najstaršieho národa na svete. Od samého začiatku, od hodiny nula, keď nás opustili niekdajší vládcovia... Rozpráva o pôvode časov, keď môj národ bol ešte jediný na pevnine...

Na začiatku bolo všetko chaos.

Ľudia žili ako zvieratá, nerozumne a v nevedomosti, nemali zákony, neobrábali pôdu, neobliekali sa a svoju nahotu ani nezakrývali. Tajomstvo prírody im bolo cudzie. Žili vo dvojiciach alebo v trojiciach, ako ich v jaskyniach alebo skalných puklinách spojila náhoda. Chodili po štyroch. Až kým neprišli bohovia. Tí im priniesli svetlo.

Kedy sa to všetko odohralo, nevieme. Odkiaľ sa vzali cudzinci, iba tušíme. Pôvod našich niekdajších vládcov je zahalený hustým závojom, ktorým neprenikli ani vedomosti kňazov.

Podľa rozprávania našich praotcov to muselo byť 3000 rokov pred hodinou nula, 13 000 rokov p. n. l. v letopočte Bielych Barbarov. Vtedy sa zrazu na nebi objavili zlato sa lesknúce lode.

Obrovské ohnivé znamenia osvecovali rovinu. Zem sa otriasala a nad horami burácal hrom. Ľudia sa v úcte sklonili pred mocnými cudzincami, ktorí prišli, aby ovládli zem.

Ríša z mnohých planét

Za svoju vlasť označili cudzinci Švertu, vzdialený svet v hĺbinách vesmíru.

Tam žili ich prapredkovia. Odtiaľ prišli, aby iným svetom odovzdali svoje vedomosti. Naši kňazi hovoria, že to bola mocná ríša pozostávajúca z mnohých planét, ktorých je ako zrník prachu na ceste. A ďalej hovoria, že oba svety, svet našich niekdajších vládcov a Zem, sa každých šesťtisíc rokov stretávajú. Vtedy sa bohovia vracajú.

...Kto môže pochopiť skutky bohov? Kto pochopí ich činy?

Lebo skutočne boli mocní a pre obyčajných smrteľníkov nepochopiteľní. Vyznali sa v pohybe hviezd a v zákonoch prírody.

A vskutku - poznali najvyšší zákon sveta. Stotridsať rodín našich predkov prišlo na zem...

Akakorská kronika, písané dejiny národa Ugha Mongulala, sa začína až po odchode niekdajších vládcov v roku nula. Vtedy prikázal Iná, prvé knieža Ugha Mongulalov, zapísať všetky udalosti v dobrom jazyku a zreteľným písmom a s náležitým rešpektom voči našim niekdajším vládcam...

Akakor, hlavné mesto ríše Ugha Mongulalov založili pred 14 000 rokmi naši predkovia pod vedením niekdajších vládcov. Oni ho aj pomenovali. Aká znamená pevnosť, kor znamená dve. Akakor je Pevnosť dve...

Chrámové mestá prapredkov zostali záhadou aj pre môj národ. Ich stavby svedčia o vyššom vedomostnom stupni, pre obyčajných ľudí nepochopiteľnom. Pre bohov neboli pyramídy iba príbytkami, ale zároveň boli znakom života a znakom smrti. Boli symbolom slnka, svetla, života. Niekdajší vládcovia nás učili, že medzi životom a smrťou, medzi životom a ničím je miesto, ktoré podlieha inému času. Pyramídy boli pre nich spojením s druhým životom... Vládcovia vesmíru stvorili štyri kúty sveta a štyri svetové strany, bytosti na nebi a na zemi...

Deň, keď bohovia opustili zem

Bohovia vládli z Akakoru. Vládli nad ľuďmi a nad zemou.

Mali lode, ktoré boli rýchlejšie ako let vtáka. Lode, ktoré za dňa i za noci doplávali do cieľa bez plachát i bez vesiel. Mali magické kamene, cez ktoré pozerali do diaľky. Videli cez ne mestá, rieky, vrchy, jazerá. Čokoľvek sa na zemi alebo na nebi stalo, odzrkadľovalo sa v nich. Ale to najzázračnejšie boli podzemné obydlia. A bohovia ich odovzdávali svojim vyvoleným služobníkom ako svoju poslednú vôľu. Lebo niekdajší vládcovia pochádzajú z rovnakej krvi a majú toho istého otca...

V deň, keď bohovia opustili zem, zavolali si k sebe Inú...

„Iná, odchádzame. Dali sme ti dobrú radu a poučili ťa o múdrych zásadách. Vraciame sa medzi svojich... Naše dielo je vykonané. Naše dni sa naplnili... Vrátime sa, ak budete v ohrození. Teraz sa však ujmi vyvolených kmeňov. Zaveď ich do podzemných obydlií, aby tam boli chránení pred blížiacou sa pohromou.“

A Iná videl, ako sa ich lode s rachotom a šľahajúcimi plameňmi vzniesli k nebu. Za Akakorskými vrchmi sa stratili z dohľadu. Len Iná videl ich odchod.

Bohovia opustili zem v nulte hodine roku 10 481 pred n. l. podľa letopočtu Bielych Barbarov. Dali štartový signál novému úseku dejín nášho národa, ktorý čakali zlé časy, potom zlato sa ligotajúce lode niekdajších vládcov zhasli ako hviezdy na oblohe...

V srdciach vyvolených služobníkov zostal iba obraz bohov.

Vrúcny pohľadmi pozerali na nebo. No zlato sa lesknúce lode sa nevrátili. Nebo bolo prázdne. Nebolo počuť ani hláska.

Nebo zostalo prázdne...

Akakorská kronika obsahuje Tajomstvá vyvolených kmeňov... Opisuje vzostup a pád jedného bohmí vyvoleného národa až do konca sveta, keď sa bohovia vrátia, potom, keď tretia Veľká pohroma zničí ľudstvo...

Tak je to napísané. To hovoria kňazi. Tak je to zaznamenané dobrým jazykom a zrozumiteľným písmom.

Tatunca Nara potom rozpráva o dvoch globálnych katastrofách, ktoré vyhubili takmer celé ľudstvo. V roku 10 468 pred n. l. vraj došlo k neuveriteľnej potope, ktorá bola spojená s extrémnou zmenou podnebia:

„Toto je zvesť o zániku ľudstva. Čo sa stalo na zemi? Kto ju roztriasol? Kto roztancoval hviezdy? Kto spôsobil, že zo skál vytryskla voda?... Nastala príšerná zima a po zemi sa prehánal mrazivý vietor. Nastala strašná horúčava a ľudia spaľovali jej dych. Ľudia i zvieratá utekali v panickom strachu. Zúfalo pobehovali sem a tam. Usilovali sa vyliezť na stromy, ale tie ich odhadzovali preč. Usilovali sa dostať sa do jaskýň, no tie sa nad nimi zrútili. To, čo bolo dolu, obrátilo sa naviach. To, čo bolo hore, prepadlo sa do hĺbín...“

Návrat bohov

Keď tí, čo prežili, vyliezli zo svojich úkrytov, zem bola zmenená, ale Ugha Mongulalovia to prežili, rovnako ako aj druhú strašnú katastrofu! A konečne sa vrátili z vesmíru túžobne očakávaní bohovia:

„Ešte ležalo na tvári zeme šero. Slnko a Mesiac boli zahalené. Vtom sa na nebi objavili lode, obrovské a zlaté. Radosť vyvolených služobníkov bola veľká. Ich niekdajší vládcovia sa vrátili späť. Zostúpili na zem celí trblietaví. A vyvolený ľud im prinášal darčeky: perá veľkého lesného vtáka, včeli med, kadidlo a ovocie. Všetko to položili bohom k nohám... Všetci, až po tých najnepestrejších, sa v údoliach dvíhali a obdivovali svojich prapredkov.

Ale veľa ich už nebolo... Žilo už len málo ľudí, ktorí mohli pozdraviť Niekdajších vládcov...

A tak môjmu národu... zostala len spomienka... ako tie popísané zvitky papiera a zelené kamene. Naši kňazi ich uschovávajú v podzemných priestoroch chrámu v Akakore, kde sa nachádza aj Lhasov lietajúci kotúč a zvláštny povoz, ktorý vedel ísť cez hory aj cez vodu. Lietajúci kotúč sa ligoce zlatou farbou a je vyrobený z neznámeho kovu.

Má tvar hlineného valca, vysokého ako dvaja na sebe stojaci muži a rovnako širokého. Kotúč ponúka miesto pre dvoch ľudí. Nemá ani plachtu, ani veslá.

Ale naši kňazi rozprávajú, že Lhasa vedel na tom lietat' rýchlejšie ako najsilnejší orol a tak ľahučko sa pohyboval v oblakoch ako list vo vetre. Podobne tajomný je aj ten zvláštny povoz.

Sedem dlhých nôh nesie veľkú postriebrenú lastúru. Tri nohy sú nasmerované dopredu, štyri dozadu. Podobajú sa na krivé bambusové palice a sú pohyblivé. Na koncoch sa nachádzajú kotúče veľkosti lekna..."

Takto je to zaznamenané na magnetofónových páskach, ktoré nahral a preložil Karl Brugger. Sú to prežitie a tradované dejiny jedného latinsko-amerického národa od roku 13 000 pred n. l. Ako hovorí Brugger, „niekdajší vládcovia, ktorých nazývame bohmi“, prišli na zem a tých, ktorých tu stretli, pretvárali „na svoj obraz“, dali im mená, jazyk a písmo, podelili sa s nimi o poľnohospodárske znalosti, vytvorili im zákony, ktoré šťastie platia ešte aj dnes a ako ochranu pred pohromami im zanechali podzemné obydlia.

Tatunca Nara je naozaj povolaný, podávať túto správu. Tuje jeho životopis zo záznamu:

„Na konci obdobia dažďov roku 12 416-1937 podľa letopočtu Bielych Barbarov, stala sa v Akakore dlho očakávaná udalosť. Reinha porodila syna Sinkaiu. Sinkaiov prvorođený syn som ja, Tatunca Nara, posledné zákonné knieža Ugha Mongulov..."

V súčasnosti, ktorá je založená na čistom materializme, nám prichodí správa Tatuncu Naru nehodnoverná, pretože všetko fantastické sa nehodí do vyváženého „obrazu o svete“: odložíme to do zásuvky s poznámkou

NEHODNOVERNÉ. Pre toho, kto sa však vymaní z vplyvu ducha doby a čo len trochu sa vyzná vo veci, je Indiánova správa plná reality. - Čo povedia moji protivníci na túto realitu? Nevedel som, čo je na lístku napísané. Povolaní priatelia mi preložili, že Tatunca Nara ma pozýva na večeru.

18. októbra 1976 vydala spravodajská agentúra AFP z Mexiko-City, že sa našla „kostra neznámej bytosti a že je možné, že ide o mimozemskú bytosť“. - Dôvod tejto domnienky vysvetlil vedúci Antropologického múzea: Ide o bytosť, dosiaľ na zemi neznámu. Jej kostra má chrbticu, ramenné kosti s výrastkami a lebku podobnú psej, na ktorej však nie sú očné jamky, no zato má názrak choboty.

Táto správa mi pripomenula jeden opis z rozprávania Tatuncu Naru:

V strede miestnosti, z ktorej stien vychádzalo tajomné svetlo, stáli štyri kvádre z priehľadného kameňa. Keď som sa k nim so všetkou úctou priblížil, spoznal som v nich štyri tajomné bytosti. Štyri živé mŕtvolky. Štyroch spiacich ľudí. Boli to traja muži a jedna žena. Ležali až po hrud' v akejsi tekutine. Vo všetkom sa podobali ľuďom. Ibaže mali po šesť prstov na rukách i na nohách. Spiaci bohovia. Že by z hĺbín mexickej pôdy vyhrabali spiaceho „boha“?

1:1000 alebo 1000:1?

V jednej diskusii*, ktorú o mojej teórii usporiadalo 16 vedcov, hovorí profesor Joachim Illies:

Tisíc príkladov pre pravdepodobnosť nejakého riešenia 1:1000 nezmení nič na jeho nepravdepodobnosti, ba ani nerobia riešenie o nič pravdepodobnejším, ako by to mohol urobiť jeden príklad. Toto sú zákony matematiky a zároveň zákony rozumného myslenia, o tom sa nedá viesť nijaký vážny spor.

Naozaj nie, veľavážený pán profesor? O logickej správnosti tejto argumentácie vôbec nie som presvedčený. Pre mňa, jednoduchého občana, má desať indícií, ktoré niečo tvrdia, oveľa väčšiu hodnovernosť, ako len jedna indícia! Ale keď Illies uprednostňuje „jeden jediný prípad“, má ho v dogonskom mýte o Siriovi. Nech sa páči, poslušajte si. $2 \times 2 = 4$. Kto by to chcel poprieť? Matematika nepotrebuje nijaké indície, má jasné pravidlá, je to závideniahodná veda. Zákony myslenia rozumu takúto absolútnu jasnosť nemajú. Bohužiaľ. Rozum poslal na elektrické kreslo alebo na šibenicu vrahov, o ktorých sa neskôr ukázalo, že boli nevinní - bol to malér rozumu? Nespočetné množstvo „rozumných“ vedeckých teórií žije z indícií.

Ako príklad uvediem Darwinovu evolučnú teóriu. Mnohé, ba väčšina astronomických a astrofyzikálnych teórií existuje na základe (viacerých!) indícií - tak napríklad všeobecne uznávaná teória profesora Freda Hoyla, podľa ktorej sa v pravesmíre vytvoril kyslík „z ničoho“. Aj sociologické modely budúcnosti niektorých marxistických pseudovedcov žijú z indícií, rovnako ako takmer každá archeologická domnienka.

V čom to môže byť, že „tisíc príkladov“ (= indícií) na miske váh je v jednom prípade takých ťažkých a v druhom sú ľahšie ako pierko? To je tá vyššia vedecká spravodlivosť?

Pocity znechutenia

Samozrejme, že som sa zamýšľal nad tým, odkiaľ sa vzala takáto špeciálna spravodlivosť. Každý človek prichádza na svet s určitým druhom počítača - s mozgom. Od prvého dňa sa v ňom sústreďujú všetky zmyslové vnemy a vôľové konania.

* Ernst von Khuon: Waren die Götter Astronauten? Boli bohovia astronautmi?

Molekulové pamäťové jednotky a nervovo-elektrické spinacie nrvky sa integrujú v 14 miliardách buniek šedej mozgovej kôry. Tam sa ukladajú a spracúvajú informácie. Už dojča v kolíske prijíma informácie pomocou receptorov: to je horúce, studené, vlhké, suché, to vonia, tamto páchne, to je čierne, biele, viacfarebné. Neskôr prichádzajú cielené, špeciálne informácie od rodičov, učiteľov a kňazov: toto smieš robiť, tamto nie - toto je správne, tamto nesprávne. A jedného dňa človek začne pomocou uložených vedomostí samostatne kombinovať a konať. Vie, čo prebúdzá lásku a nenávisť, čo vyvoláva radosť a bolesť, rozkoš a odpor.

Fyziológ londýnskej univerzity, profesor H. J. Campbell, ktorý hosťoval v Inštitúte Maxa Plancka v Nemecku a na Collège de France v Paríži, zistil, že ľudský mozog vždy a za každých okolností túži po „uspokojení“ [22], ba že je naň naprogramovaný. Pritom Campbell nemá na mysli len sexuálne uspokojenie. Uspokojenie máme napríklad aj z úspechov v povolani, rovnako ako aj z verejného uznania za mimoriadny výkon. Zlosť, neistota a útoky na vašu osobu, či už v duchovnej alebo materiálnej sfére, vzbudzujú pocit znechutenia.

Keď si to uvedomujeme, vieme dokonca ľudsky pochopiť, že aj u fundovaného odborníka môžu vzniknúť pocity

znychutenia, keď mu výsledky jeho dlhoročnej usilovnej práce niekto naštrbí. Pestovaným hlasom širil z katedry svoje vedomosti - číre uspokojenie, deň čo deň nové a krásne. A tu zrazu, ach, hrôza, sa začne jeho starostlivo vybudované myslenie otriasať.

Vznikajúcim pocitom znychutenia sa, žiaľ, neubrání ani vedec.

Touto poznámkou sa nechcem dotknúť integrity nijakého vedca, len chcem každého ako spoluobčana zatiahnuť do ľudských, až priveľmi ľudských záležitostí.

ČÍNA

Viac ráz som už uvažoval o tom, prečo tie premúdre počítače nenaklmíme časovými údajmi z dávnych mýtov a legiend, ale aj náboženských spisov. Ktovie, pýtam sa sám seba, či by sa zo vzťahu medzi božskými a ľudskými rokmi v zachovaných podaniach nedala vyrátať rýchlosť pradávných kozmických lodí, a tým aj vzdialenosti medzi obývatelnými „svetmi bohov“?

Počítačové programy z Kandžuru a Tandžuru

Vždy som pátral po presných číslach, ktoré by som mohol ponúknuť do počítačových programov. Niečo som našiel vo francúzskom preklade [23] prastarých tajomných kníh KANDŽUR a TANDŽUR. Preklad je z roku 1883.

Heslovite k obom knihám:

Vlastne je to podcenenie, keď označíme Kandžur s jeho 108 foliantmi, 9 oddeleniami s 1083 knihami ako jednu knihu.

Kandžur obsahuje posvätné texty lamaizmu. Tandžur s 225 zväzkami tvorí k nemu komentár. Obidve čínske blokové tlače zaberali toľko miesta, že ich museli uschovávať v pivniciach domov viacerých dedín v tibetských horských údoliach. Sú to tajné spisy. Dosiaľ bola preložená len stotina pôvodných textov. Kedy vznikli, sa nevie.

Jedna z kníh Kandžuru sa volá Zbierka šiestich hlasov. Nasledujúci citát je z kapitoly Božský hlas:

Existujú rozličné nebesá a tieto nebesá nie sú otvorené pre všetky božstvá. Aj keď je bohov veľa, ani oni nesmú nikdy porušiť tri základné zákony, ktoré sa nazývajú takto: oblasť želaní, oblasť s rozpínaním a oblasť bez rozpínania. Tieto tri zákony sa rozdeľujú do pododdelení. Dohromady existuje 28 bydlísk. Oblasť želaní ich má šesť.

Po podrobnom opísaní rozličných oblastí a ich vládcov sa v každej oblasti uvádzajú iné božské roky vo vzťahu k ľudským rokom:

Časy Štyroch kráľov

V nebi Štyroch veľkých kráľov zodpovedá 50 pozemských rokov jednému dňu a jednej noci. Život tu trvá 500 rokov, alebo keď rátame v pozemských rokoch - 9 miliónov.

Nad nebom Štyroch kráľov je druhé nebeské bydlisko... 100 rokov medzi ľuďmi znamená v tomto nebi jeden deň a jednu noc. Dĺžka života je tu 1000 rokov. Ak rátame v ľudských rokoch, tak je to 3600 x 10 000 rokov, čiže 36 miliónov rokov...

Po tomto nebi nasleduje miesto s množstvom oblakov. Tu sa nachádza sedem trezorov ako jedna veľká zem. Tu je jedným dňom a jednou nocou pre bohov 200 pozemských rokov. Ich život trvá 2000 rokov. Vyjadrené v ľudských rokoch je to 144 miliónov rokov...

Po tomto nebi nasleduje bydlisko Tuzitov. 400 ľudských rokov u týchto bohov zodpovedá jednému dňu a jednej noci.

Dožívajú sa 4000 rokov. Keď to prerátame na ľudské roky, je to 576 miliónov rokov...

Za svetom tuzitských bohov ... sa nachádza piate bydlisko ... Bohovia sa môžu premieňať a majú päť živlov ... 800 ľudských rokov zodpovedá u týchto bohov jednému dňu a jednej noci. Dožívajú sa 10 000 rokov, a to v ľudských rokoch zodpovedá 2 biliónom 304 miliónom rokov...

Nad piatym nebom sa týči šiesta rezidencia... Títo bohovia môžu meniť všetko, a na potešenie majú záhrady, lesy, zámky a paláce a všetko, čo si len želajú. Toto je vrchol oblasti želaní.

1600 ľudských rokov tu zodpovedá jednému dňu a jednej noci.

Dĺžka života je tu 16 000 rokov, čo prerátané na ľudské roky znamená 9 biliónov 216 miliónov rokov...

Tabuľka časových zákonov „nebeských bohov“

Pozemské roky	Božské roky	Dĺžka života	Ľudské roky
V 1. nebi 50	1 deň, 1 noc	500	9 000 000
V 2. nebi 100	1 deň, 1 noc	1 000	36 000 000
V 3. nebi 200	1 deň, 1 noc	2 000	144 000 000
Vo 4. nebi 400	1 deň, 1 noc	4 000	576 000 000
V 5. nebi 800	1 deň, 1 noc	10 000	2304 000 000
Na vrchole želaní 1600	1 deň, 1 noc	16 000	9 216 000 000

Počítače vedia vyrátať, koľko ráz za svoj život dostane Eskimák nádku, ako často si Stredoeurópan mení spodnú bielizeň alebo aká veľká je pravdepodobnosť, že pán Smith z Milwaukee v USA sa zoznámí s pánom Dupontom z Marseille.

Tu ponúkam nenásytným počtárom bohaté sústo, výpočty s množstvom známych veličín.

Ak v ríši Štyroch kráľov 50 pozemských rokov zodpovedá jednému dňu a jednej noci, akou rýchlosťou sa musí pohybovať kozmická loď, aby s ohľadom na zákony časovej dilatácie vznikol pomer 50 pozemských rokov k 24 božským hodinám?

Ak budeme mať prvú vzdialenosť, môžeme postupovať ako Sherlock Holmes. Conan Doyle by svojho múdrego detektíva nechal pri prenasledovaní páchatel'a konať takto: z existujúcich zistení určí miesto činu. Potom kružidlom narysuje kruh, v ktorom sa musí zločinec nachádzať, ak sa dal na útek pešo; keďže pozná rýchlosť, akou sa pohybuje

autá, nakreslí druhý kruh, v ktorom treba pátrať, ak je páchatel' motorizovaný; najväčší kruh nakreslí v prípade, že zločinec použil lietadlo, ktoré za čas X príde na miesto Y.

Troška cieľavedomej fantázie Sherlocka Holmesa by mohla exobiológov priviesť k exaktným výsledkom a vedcom dopomôcť k „zadržaniu“ potulujúcich sa páchatel'ov v kozmických lodiach.

Návrh podľa počtárskej kuchárskej knihy: Za stred kruhov si stanovme našu slnečnú sústavu a zoberme do úvahy odklon dráhy našej slnečnej sústavy za posledných 10 000 rokov vo vzťahu k iným slnečným sústavám. Neznáme nájdeme v rovnici štvrtého stupňa, lebo algebraický základný materiál máme k dispozícii v zákonoch časového posunu a vo vzťahu Zem-bohovia.

Tolko vedeckých a politických výpočtov skončí v košoch na papier a najneskôr zajtra sa ocitnú v šrotovacom stroji. Prečo raz nenaklmime aj nejaký počítačový program, ktorý by mohol priniesť dôležité údaje z minulosti pre budúcnosť? Nemusel by to byť zlý program len preto, že ho navrhujem ja.

Mýtické vajce, uvarené vo vesmíre

Keď pátram po stopách v literatúre, ale aj keď cestujem po svete, zakaždým natrafím na vajce ako symbol kozmickej lode*. A teraz sa s touto uhladenou vecou stretám ešte aj v Cítralakšane, 2. kapitole Tandžura [24]:

* pozri: SPÄT KU HVIEZDAM

Keď bola odstránená pevná škrupina vajca svetov, zlaté vajce premohlo temnotu a z vody povstalo všetko. Zo zlatého vajca vzišiel praotec zeme.

V tibetských legendách sa znova a znova vynára kozmické vajce. V jednej z nich sa píše [25]:

Z nestvorenej bytosti vzniklo biele svetlo a zo základnej látky tohoto svetla vzišlo dokonalé vajce: zvonka bolo žiarivé a skrz-naskrz bolo dobré. Nemalo ani ruky, ani nohy, a predsa malo silu pohybu. Nemalo krídla a predsa lietalo. Nemalo ani hlavu, ani ústa, ani oči, a predsa vydávalo hlas. Po piatich mesiacoch to nádherné vajce prasklo a vyšiel z neho človek...

V podaniach čínskej kultúry Liao sa hovorí, že náš svet vzišiel z vajca. Prví ľudia prišli na zem v „červeno-zlatých vajciach“; vajcia vyzerali ako „veľké žlté vrecia“. Ich tvar opisujú ľudia z kmeňa Liao jednotne: šesť nôh, štyri krídla, nijaká tvár, nijaké oči [26].

Vajce svetov je ústrednou témou mytológie. V jednej z najstarších modlitieb Egyptskej knihy mŕtvych sa rozprávači modlia:

Ó, vajce svetov, vyslyš ma!

Som Horus už milióny rokov!

Som vládca a majster trónu.

Oslobodený od zla, vznášam sa v časoch a v priestoroch, ktoré nemajú hraníc.

Aj v Piesni o pôvode vecí v Rigvéde, v zbierke najstarších indických obetných mýtov [27], je zreteľný motív vajca:

V tých časoch ešte nebolo Nebytie ani Bytie, nebol ani vzdušný priestor, a ani nebo nad ním..

Vialo bez vetra v prirodzenosti to jediné, a okrem neho nebolo nič.

Celá noc bola zahalená tmou, oceán bez svetla, stratený v noci.

A tu, čo bolo skryté v škrupine, sa zrodilo v žiari lúčov.

Keď krížom preložili meraciu šnúru, čo bolo potom dolu a čo hore?...

Kto postrehol, odkiaľ pochádza stvorenie?

Bohovia prišli z tejto strany.

Kto teda hovorí, odkiaľ sa vzali?

„Škrupina, v ktorej bolo ukryté to životaschopné“, ležala „vo vzduchoprázdne“, kde nebolo „nijaké nebo“ [28]. Z tejto škrupiny sa „v žiari lúčov“ zrodilo „to jediné“.

Obráz ako šifra. Vajce ako opis neznámeho lietajúceho objektu.

Jadrá mýtov sú si v mnohom nesmierne podobné, ale úplne identické sú v úsilí, vytvoriť predstavu niečoho, čo nikdy nikto nevidel.

Z bohatstva rozprávania indiánskeho kmeňa Chibchov, ktorí žijú vysoko v Kordilierách vo východnej Kolumbii, zaznamenal španielsky kronikár Pedro Simon [29] tento mýtus:

Bola noc. Na svete ešte nebolo nič. Svetlo bolo zatvorené v jednom veľkom „akoby dome“ a vychádzalo z neho. Tento „akoby dom“ ukrýval v sebe svetlo, aby mohlo z neho vychádzať. Vo svite svetla začali vznikať veci...

Vajcia vyrobené na objednávku?

Vajce, o ktorom sa hovorí v mýtoch, treba chápať ako symbol života, lebo život zjavne vylieza, vystupuje alebo jednoducho prichádza z vajička, a to väčšinou výbušné a akosi zrazu.

V prípade, že vajcia neboli zhotovené pre zvláštne účely výkladu mýtov, vždy, od samého začiatku mali krehkú škrupinu.

Lenže: zo zlatého, určite nerozbitného vajca vzišiel praotec sveta (Tandžur) - vo „zvláštnom“ vajci bol zabalený blesk; toto vajce prasklo a vyšli z neho „všetky viditeľné veci“ (Pangwe) - s „majstrom trónu“ na palube sa v priestore a čase vznášalo vajce svetov (Kniha mŕtvych) - v sprievode žiarivých lúčov sa zjavila „lastúra“ a z nej povyskakovali bohovia (Rigvéda). Indiánsky rozprávač nevedel zrejme nájsť vhodné podobenstvo na opísanie vecí, ktorá prišla z neba, a tak hovoril o „akoby dome“.

Keď sa v mýtoch hovorí o premožení temnoty, hovorí sa, že sa tým myslí tma, ktorá obklopuje vajičko v tele matky.

Tento dobre myslený mýtus však nevychádza, lebo temnota, v ktorej sa pohybuje vajce svetov, je presne definovaná: Zakaždým ide o tmú pred miliónmi rokov, ktorá ustavične zahalovala časy, keď neexistovalo ešte ani Bytie, ani Nebytie, a ktorá vládla pred hodinou nula všetkého bytia.

Atóm z vajčiek vší

Rozmanitosť nápadov, s akou sa znázorňuje nepredstaviteľné, je nesmierna! V Tandžure napríklad môžeme obdivovať, ako názorne je tam vysvetlená najmenšia čiastočka prvkov, atóm [30]:

Stojí tam, že osem atómov tvorí konček vlasu. Znalosť tejto miery vedie k vete, že konček vlasu sa rovná ôsmim hnidám - vším vajičkam). Osem hnid tvorí jednu voš a osem vší sa vysvetľuje ako jedno jačmenné zrnko. prirodzene, že osem atómov nestačí na konček vlasu, no pokladám za geniálne, ako rozprávač opísal svojim poslucháčom to najmenšie, čo existuje. A napokon: osem vší už naozaj vydá za jedno jačmenné zrnko. Nepatrný atóm sa stal čímisi, čo si možno predstaviť. Netreba sa tu utiekať k symbolom, netreba písať komentáre, netreba vysvetľovať, čo má autor „na mysli“. Realita ako tvrdé zrnko je absolútne jasná. Myslím na rabína, ktorého jeden veriaci požiada o radu. „Rozprávaj!“, povie mu rabin a vypočuje si, o čo ide. Keď mu to veriaci začne vysvetľovať, rabin ho preruší: „Prestaň! Keď musíš vysvetľovať, čo vlastne máš na mysli, už na tom niečo smrdí!“ - Z toho by si mohli vziať ponaučenie aj výrobcovia poznámok pod čiarou!

Reč, ktorú nikto nevie čítať V Tibete sa to len tak hmýri mýtmi.

V Gyerlape, genealógii tibetských kráľov, sa spočiatku hovorí o 27 legendárnych kráľoch. Medzi nimi je sedem nebeských kráľov, ktorí zostúpili po nebeskom rebríku. Sú označení za bohov svetla, ktorí na konci svojej pozemskej činnosti znova zmiznú tam, odkiaľ prišli. Dokonca aj najstaršie budhistické spisy údajne spadli v skrinke z neba [23]. Budhizmus v Tibete je iný ako v Indii. Do tibetského budhizmu sa vliali učenia tantrovej školy, ktorá spája prívržencov tých hinduistických náboženských skupín (šakta), ktoré uctievali jedného najvyššieho boha. Preto táto zmes obsahuje oveľa viac mytológií pretkaných budhistickými menami ako „čistý“ budhizmus.

V mýtoch tibetského budhizmu žil „veľký učiteľ“ zvaný Padmasambhava (alebo: U-Rgyan Pad-Ma), ktorý prišiel z neba a doniesol spisy v neznámej reči. Nikto im nerozumel. „Veľký učiteľ“ ich ukryl do jaskýň dovtedy, kým im ľudia neporozumejú [30]. Počas svojho pobytu na Zemi si „veľký učiteľ“ vybral svojho obľúbeného žiaka Pagura Vaircana a dovolil mu, aby po jeho odlete preložil niekoľko kníh z cudzieho jazyka. Dodnes skutočne existujú tibetské spisy s nadpismi v celkom neznámej reči. Zatiaľ sa ich nikomu nepodarilo preložiť. Takéto pozostalosti umožňujú pokladať mýty za niekdajšie reality.

Na zlatých tátošoch späť do vesmíru

Ako opisuje obľúbený žiak rozlúčku s „veľkým učiteľom“?

Myslím, že tak dobre, že by si za to zaslúžil výbornú známku:

Tu sa na nebi zjavil oblak a dúha, a tá sa sklonila veľmi nízko. Uprostred oblakov stál kôň zo zlata a striebra... Celý svet videl, ako im (bohom) vzduchom išiel v ústrety. Keď kôň vyletel na jeden lakeť smerom k nebu, Padmasambhava sa obrátil.

„Budete ma hľadať a nikdy neprestanete,“ povedal a odletel.

Kráľ a jeho okolie boli ako ryby na suchu... Keď pozreli hore, videli Padmasambhvu veľkého ako havrana; keď znova zdvihli pohľad videli ho veľkého ako drozda, neskôr zas vyzeral ako mucha, a potom sa už rozplýval, bolo ho vidieť nejasne ako všie vajičko. No a keď znova obrátili pohľady k nebu, už ho viac nevideli.

Zarážajúci pendant k správe o Etanovom kozmickom lete!

Tam to bola reportáž z pohľadu kozmonautov, ktorým sa zem stráca z očí - tu sa o tom píše z pozemského hľadiska - ako sa „veľký učiteľ“ stráca vo vesmíre na koni zo zlata a striebra.

S prepáčením, pán profesor Illies, je proti rozumu, ak by sa o tieto indicie nemalo dať „oprieť“, ak ich ako náhody zmetieme zo stola!

Veď nanebovstúpenie koňa má dvojníka aj v biblii. Tam síce nie je opísaná s takou optickou rafinovanosťou, ale proroka Eliáša aj tam oslovujú ako „učiteľa“, ktorý vedel o nebi viac ako všetci spoluobčania. Stane sa to, keď „učiteľ“ hovorí so svojim obľúbeným žiakom Elizeom:

Zrazu, ako tak šli a zhovárali sa, oddelil ich od seba ohnivý voz a ohnivé kone a Eliáš vstúpil vo víchrici na nebo, Elizeus to videl a kričal: Otče môj, otče môj. Vozy Izraela a jeho jazda!

A už ho viac nevidel. Potom zodvihol Eliášov plášť, ktorý spadol z neho, vrátil sa a zastal na brehu Jordánu. 2 Kr 2, 11-13

Milióny a milióny pokladajú Eliášovo nanebovstúpenie na ohnivom koni za bernú mincu, lebo je to napísané v biblii. Prečo sa za skutočnosť nepokladá tibetská mytológia? To, čo ponúka žiak, je obrovský rozprávačský výkon: Tibeťania poznali „veľkého učiteľa“, žil medzi nimi, dával im užitočné rady, zhovárali sa s ním a on bol taký múdry, že ovládal jazyk, ktorému oni nerozumeli. „Veľký učiteľ“ bol teda osobnosťou. A potom sa jedného dna pred ich očami vrátil do neba, ktoré vždy označoval za svoju vlasť. Do vzduchu sa teda nevzniesla bytosť bez tela, ale bytosť z mäsa a kostí. Spočiatku bol ešte veľký ako havran, potom už malý ako drozd, potom už iba drobný ako mucha a napokon nepatrný ako všie vajičko, až kým celkom nezmizol. Vynikajúca reportáž!

Iba kvôli poriadku spomeniem, že celkom podobné mýty o nanebovstúpení sa trádajú v mnohých kultúrach na všetkých kontinentoch. Na túto tému by sa dala napísať celá dizertácia!

INDIA

Na rozdiel od mýtov v Kandžure a Tandžure, z ktorých je preložený len zlomok, je indický epos Mahabhárata nepochybne najrozsiahlejšia preložená báseň dejín jedného národa. Z 18 oddelení, do ktorých je rozdelených 180 000 veršov, citujem z „Aržunovej cesty za Indrom“.

Let do Indrovho neba

Keď strážcovia svetov odišli, ženal si Ardžuna, postrach nepriateľov, aby k nemu prišiel Indrov nebeský voz. A v záplave svetla zrazu prišiel voz s Matalis, rozháňajúc tmú zo vzduchu a osvetľujúc oblaky, napínajúc svetové strany hlukom podobným hromu.

Bol to skutočne čarovný nebeský obraz, od ktorého sa nedali oči odtrhnúť.

Potom vystúpil na voz a žiaril ako vládca dňa.

S čarovným výtvarom vyletel radostne hore, s nebeským vozom podobným Slnku, biely výhonok z Kuruovho kmeňa. Keď sa blížil k miestu, ktoré bolo pre smrteľníkov, putujúcich po zemi, neviditeľné, uvidel tisíce nádherných nebeských vozov.

Tam nesvieti ani Slnko, ani Mesiak, ani oheň tam nežiari, ale vo vlastnom lesku tu svieti ušľachtilým účinkom to, čo na Zemi vidíme ako hviezdy, pre veľkú vzdialenosť podobné lampám, hoci sú to veľké telesá.

Nepřidu tu každému nezaujatému čitateľovi na um svetlá majáka? Nikto sa nemusí deliť so mnou o moju bujnú fantáziu aby mal pred očami obraz voza v záplave svetla, ktorý rozháňa tmú zo vzduchu a osvetľuje oblaky. Kronikár však nevyčaril iba abstraktný obraz, od ktorého nemožno odtrhnúť oči. Zaznamenáva skutočné sprievodné javy, napríklad, že voz naplnil svetové strany hlukom podobným hromu. Pohľadom sledoval voz, až kým sa nevzdialil do vesmíru, ta, kde nesvieti ani Slnko, ani Mesiak.

Je to jasné. Povož sa pohyboval von z našej slnečnej sústavy. Keby sme mali obsah mýtov hľadať iba v hmle, do ktorej ich ustavične ponárame, nemohli by sme od nich čakať precíznosť, ktorú nepochybne nachádzame v opise Indrovho nanebovstúpenia. Kronikár však chcel, aby ho budúce pokolenia pochopili. Preto s optickými a akustickými podrobnosťami opísal, že hviezdy sú „veľké telesá“, čo zo Zeme nikto nemohol vidieť: To, čo na Zemi vidíme ako hviezdy, pre veľkú vzdialenosť podobné lampám, sú veľké telesá!

Táto správa nie je zahalená hmlou, nepotrebuje ani poznámky pod čiarou. Tak to je a nepotrebuje to nijaké vysvetlenie. Optické zobrazenie mýtov

Bolo by neprijemné, keby ústne podania existovali iba v dávnych spisoch, pretože kvôli nim sú si filológovia stále vo vlasoch, aj to preriedených. Dajú sa tak nádhorne interpretovať raz tak, raz onak. Lenže: mnohé, o čom sme hovorili, existuje aj v umeleckých zobrazeniach, ktoré môžeme vidieť a dotknúť sa ich.

Takéto rané svedectvá som zozbieral. Preto zaraďujem do procesu svoju knihu MÔJ SVET V OBRAZOCH ako dôkazový materiál. Dôrazne upozorňujem slávny súd na to, že ide o nepochybne reálne existujúce predmety.

K spisom prikladám aj niekoľko takých nálezov, o ktorých sa píše aj v textoch:

Skálne maľby na Sahare, v Brazílii, v Peru, ako aj u severoamerických Indiánov.

Miniatúry na sumerských, asýrskych a staroegyptských pečatiach.

Sošky dogu v Japonsku

Pevný hrad

A to všetko nemá alebo nesmie byť závažné? To všetko nemá alebo nesmie mať silu dôkazu? Je to na smiech!

Už sám fakt, že skutočných nepriateľov vedy je potrebné hľadať v radoch jej vlastných predstaviteľov, je rozporný. S neúnavnou usilovnosťou sa na akademickej pôde stavali rozlične veľké hrady s rozlične silným opevnením; čnejú vysoko nad všetkými rúhačmi, ktorí si dovoľujú vyberať zvetrané kamene z hradných múrov, ktoré potrebujú renováciu, alebo ktorí majú tú bezočivosť, smelo sa vyškríabať na múr a vrhnúť pohľad (a všelico iné) do zeleninovej záhrady. Nevítanými metacími strelami sú v tomto boji novučičké indicie, ktoré možno predložiť.

Ale teraz vážne: chápem, že nahromadenie indicíí pred univerzitnou pôdou alebo na nej, mnohí neradi berú na vedomie. Pocity znechutenia pri myšlienke na neisté pozície, ktoré už ďalej nemožno udržať, sa množia. Predstava, že by sa mohlo pripustiť, že niekto, kto nevykonáva kňazský úrad vo svätostánku, sa nemýli až tak, aby ho poliali smolou a sírou a hodili z cimburia hradu, je strašná.

Rytiersky boj, v ktorom sa porazený čestne vzdá ešte skôr, ako utŕži zranenia, ktoré sa nikdy nezahoja, by bol celkom férovým pravidlom. Je otrasné pomyslieť na to, že by bolo treba čakať, kým obliehaní nepomrú!

Nositel Nobelovej ceny Max Planck (1858-1947), jeden z najväčších vedcov moderných čias, naozaj rátal s nutnosťou vymretia protivníkov vedeckej pravdy:

Nová vedecká pravda sa zvyčajne nepresadí tým, že odporcovia sa dajú presvedčiť a poučia sa, ale oveľa častejšie tým, že odporcovia vymrú a že dorastajúcu generáciu zoznámime s pravdou hneď od začiatku.

Mám šťastie, že popri mohutnom zástupe svojich akademických protivníkov som spoznal aj značné množstvo tolerantných, veľkorysých a prístupných vedcov, s ktorými môžem diskutovať. S niektorými z nich ma spája hodnoverné priateľstvo. Diskutujeme spolu, korešpondujeme, prosím ich o kritiku, o radu a o pomoc, a oni mi ju poskytnú. To sú zrejme tí „dobrí vedci“, o ktorých hovoril molekulárny biológ Günter S. Stent, keď si ženal kolegov, ktorí by boli bez predsudkov. Títo muži majú svoje pocity znechutenia pod kontrolou, ba aj veľkorysosť, ktorú u nich donekonečna obdivujem a s ktorou oni bez závislosti uznávajú presvedčivé argumenty. Preto nevidím dôvod, prečo by som nemal pokračovať v zhromažďovaní indicíí ako dôkazov svojej teórie „podľa najprísnejších zásad vedeckej metodológie“ (prof. Luis Navia), aj keď si jeden vedec myslí, že jeden argument nemá väčšiu silu dôkazu ako tisíc argumentov. Pretože si veľmi vážim rozum, rátam s rozumom prístupných ... a spravodlivých sudcov.

Resumé

Carl Gustav Jung (1875-1961) hodnotí mýtické pozorovania pravekých národov ako „archetypický vývin vedomia“, v ktorom „kolektívne nevedomie“ nachádza svoju obdobu v zobrazeniach dobra a zla, radosti a trestu, života a smrti. Rovnako ako iné výklady, sú mi proti srsti aj psychologické výklady. Tam, kde na seba tvrdo narážajú skutočnosti, by sa nemali jadrá správ rozpúšťať na nerozoznateľné zložky psychologickou kyselinou soľnou, a potom sa znova hrať na „Hádaj, čo som?“.

Výsledky výskumov nám už jednoducho sotva poskytnú pocit novozískanej istoty. Stále máme pocit, že sme sa chytili

do siete ohrození, ktoré sa od objavu k objavu iba zväčšujú. Dokonca aj to, čo by mohlo pôsobiť pozitívne, nás zasahuje ako Jóbova zvesť. Len čo nejaký vynález nenájde skúšobňu, bezohľadne sa pýtame na straty: Nebude mať na ľudí nejaké nepriaznivé účinky? Už sama forma otázky je znepokojujúca, bez ohľadu na to, aká bude odpoveď. Pritom každý človek odjakživa túži iba po tom, aby dostal odpovede na otázky o súvislostiach, ktoré by mu vysvetlili jeho existenciu, ktoré by odpovedali na PREČO, NAČO a KVÔLI ČOMU. Náboženstvá odpovedajú na tieto otázky liturgiou viery, dnešný človek by však chcel VEDIET namiesto VERIŤ. Už nie je veľa ľudí, ktorí v modlitbe skutočne nachádzajú pokoj.

Rovnako ako neveriaci, aj oni hľadajú pravé odpovede. Nikto sa natrvalo nedá odbiť provizórnymi odpoveďami, ktoré hneď majú podporu materialistické svetonázory. Ide o hŕstku Právd, ktoré nebudú spochybnené zo dňa na deň. Som presvedčený, že také pravdy existujú, stačí len brať mýty z dávnych čias ako skutočnosti, ktoré sa odohrali a vybrať z nich jadrá, ktoré vnesú svetlo do našej minulosti a zároveň (pokiaľ sa z nich poučíme) nás zbavia strachu z budúcnosti.

Vieme totiž, čo bolo a čo bude možné.

Dávam do zápisu: Mýty o stvorení sveta všetkých národov všetkých svetov sa podobajú.

Najstarší bohovia-stvoritelia vždy prichádzajú z vesmíru a po vykonanom diele sa ta aj vracajú. (Až neskoršie pokolenia bohov prichádzajú z jaskýň, z hĺbín zeme, z vody.) Prabohovia disponujú lietajúcimi strojmi, ktoré sú napospol charakterizované ako vajcovité telesá, veľké ako obrovský vták, ako obrovský had, pozostávajúce z kovových obalov, s oknami, z ktorých prebleskuje svetlo, s ligotavým trupom, svetlým a žiarivo oslepujúcim ako Slnko, ktoré osvetľujú tmavú noc, šíria okolo seba hluk, pristávajú a štartujú s ohromujúcim rachotom, útvary s ohnivým chvostom, pod ktorými sa zem otriasa alebo horí, ktoré zakaždým prichádzajú z vesmíru a vždy v ňom aj miznú, ponárajú sa do nekonečnej temnoty, majú silu obrovských vtákov alebo lietajúcich zlatých ohnivých tátošov. Sú čímisi neopísateľným, sú to akoby domy.

Bohovia-stvoritelia robia modrú planétu obývateľnou. Vytvárajú predpoklady na vznik flóry a fauny.

Prabohovia plodia inteligentného človeka.

Prabohovia učia prvých inteligentných ľudí, radia im ako používať nástroje, učia ich pestovať rastliny a chovať zvieratá, vytvárajú prvé zákony spoluzitia, starajú sa o infraštruktúru.

Bohovia dosadzujú svojich potomkov za pozemských miestodržiteľov (pracisárov, prakráľov, faraónov).

Prabohovia sa po splnení úlohy vždy vracajú do vlasti, do vesmíru a sľubujú, že znova prídu.

V biblii, ale aj u Goetheho vždy nájdeme vhodný citát. Tentoraz som ho našiel v Olympanovi z Weimaru:

„O tom, že svetové dejiny treba z času na čas prepisovať, niet dnes najmenších pochybností. Takáto potreba však nevzniká preto, že sa dodatočne objavili ďalšie udalosti, ale preto, že sa objavujú nové názory, preto, že súčasníci dospievajú k postojom, ktoré im umožňujú po novom nazerať na minulosť a posudzovať ju.“

Napísané v roku Pána 1829.

Aký zarmútený musí byť Olympan, že jeho správny poznatok ešte ani takmer po 150 rokoch nebol v praxi uznaný!

ŠTVRTÁ KAPITOLA

„BOHOVIA“ BOLI Z MÄSA A KOSTÍ

Keď som v roku 1975 cestoval po Indii, potreboval som v Srinagare pri rozhovore s jedným indickým priateľom bibliu, aby som mu mohol preložiť jednu pasáž z Ezechiela.

Všetko, čo som mohol na tejto expedícii čo i len trochu potrebovať, som mal naložené vo svojom landroveri - bibliu však nie.

Len tak mimochodom som poprosil hotelového vrátnika, aby mi zohnal bibliu voľakde v meste. Poslíček sa po niekoľkých hodinách, počas ktorých obišiel všetky kníhkupectvá v meste, vrátil s prázdnyimi rukami. Najvydávanejšiu knihu na svete tam jednoducho nemali. Opýtal som sa riaditeľa hotela, či by nebol taký dobrý a neopýtal sa svojich kresťanských známych, a dúfal som, že sa k biblii dostanem aspoň takýmto spôsobom. Riaditeľ obtelefonoval svojich známych, no bez výsledku. O niekoľko dní som sa usiloval získať jeden výtlačok biblie znova v Bombaji, no nepodarilo sa mi to ani tam.

Po týchto skúsenostiach mi svitlo: načo by Indovi bola „naša“ biblia? Veď preňho je iba zbierkou mýtov, rozprávok a legiend. Až ďaleko od domova, kde sa biblia pokladá za knihu kníh, si človek uvedomí, že inde vo svete jej ani zďaleka neprpisujú hodnotu svätej knihy. Túto hodnotu určuje - v závislosti od náboženstiev a kultúr, ale aj od zemepisných vzdialeností - iba vládnúca viera. Čo je jednému sväté, je pre iného iba nič nehovoriacou bájkou.

V koncepte tejto knihy zrazu zavládol chaos.

Vtedy sa mi pred očami mihli dve kapitoly: Jedna bola nadpísaná titulom „Mytológie“, druhá „Sväté knihy“. Po neúspešnom hľadaní biblie v Indii a pri pohľade na nazhromaždený pramenný materiál som si uvedomil, že takéto rozlišovanie nemá zmysel. Veď kto na kresťanskom západe pokladá za svätú Rigvédu, indickú „knihu o stvorení sveta“? Kto už dnes bude rátať medzi sväté knihy egyptskú Knihu mŕtvych, keď doba faraónov je pre nás už viac ako 2000 rokov prachom zapadnutou minulosťou a sotva niekoho pochováajú podľa svätých rituálov Knihy mŕtvych? Ktorý juhoamerický kmeň by ešte dnes zaradil Avestu, sväté spisy Parsov, medzi večne sväté knihy?

Ktorý Arab by bol ochotný uznať posvätné rozprávania tchajwanských horských kmeňov za pravé božie slová?

Pamätám sa, akoby to bolo včera, ako som pri nočnej prechádzke v bombajskom prístave takrečeno hodil koncept tejto kapitoly do Arabského mora. Vtedy som sa rozhodol, že textami starých kníh z piatich kontinentov dokážem, že moji bohovia pôsobili na našej Zemi konkrétne, veľmi aktívne a veľmi agilne, a nechám na úsudku čitateľa, či tieto pramene

možno pokladať za sväté či nesväté.

Téma dôkazov sa nezmenila. Ide mi o to, aby som presvedčivými indíciami z nezmanipulovaných, prastarých prameňov definitívne vyjasnil, že bohovia neexistovali ako „duchovia“, ale ako celkom telesné bytosti - že sa ich existencia nevyčerpávala iba veľkolepými „zjaveniami“ a ich blahoslaveným návratom do nebeského domova - že bohovia tu na Zemi usilovne plodili synov a dcéry, že v (posvätných i neposvätných) knihách zanechali oznamy a vedomosti. ... a že bohovia robili aj celkom nevoľné chyby.

Skrátka a jasne: dokážem, že bohovia neboli tým, do čoho ich vznešene štylizovali náboženstvá. Siahnem hlboko do bohatého, závažného pramenného materiálu.

Avesta

Hoci to tak znie, ale Avesta nie je meno nejakého investičného fondu. Je to slovo, ktoré pochádza zo stredoperzštiny a znamená „základný text“ alebo „učenie“. Avesta obsahuje všetky náboženské texty Parsov, dnešných prívržencov Zarathustru.

Parsovia sa bránili prijať arabský islam, a preto sa v 10. storočí vysťahovali do Indie. Sú odsúdení na vymretie: manželstvo uzatvárajú neskoro a len medzi sebou, preto je pôrodnosť u nich nízka; dnes žije sotva 100 000 potomkov tých Peržanov, ktorých dorozumievacím jazykom je novoindický jazyk gudžaráti, kým pri bohoslužbách používajú avestský cirkevný jazyk, ktorý má vlastnú abecedu, ale časom sa stal takmer nezrozumiteľným.

Parsovia sa vyznačujú veľkou láskavosťou a vysokou mravnosťou a odmietajú - čo je zvlášť sympatické - všetky pokusy obracať inovercov. Škoda, že pre svoju malú početnosť nemajú možnosť rozšíriť tento nádherný postoj po celom svete.

Z pôvodného rozsahu Avesty sa dodnes zachovala iba štvrtina. Obsahuje výzvy k obetiam Jasná, Jastý s hymnami na 21 božstiev, zbierku staroiránskych mýtov s neskoršími doplnkami, Visprat so vzývaním vyšších bytostí a napokon Videvat, cirkevný zákonník s predpismi o očiste a pokání.

Časti tohto staroperzského náboženstva sa zachovali v klinopisných textoch, ktoré dali zhotoviť kráľ Dareios Veľký (550-486 pred n. l.), jeho syn Xerxes (okolo 519-465 pred n. l.) a jeho vnuk Artaxerxes okolo 424 pred n. l.)

Najvyšší boh sa volal Ahuramazda (Aura) a bol stvoriteľom neba a Zeme. Všetci ostatní bohovia, s malými výnimkami, sa spomínajú len súhrnne. Chcel by som hneď dodať, že našťastie, pretože cudzie mená s ich zvláštnym pravopisom nám pri čítaní robia ťažkosti a spôsobujú zmätky, lebo k nim nemáme taký vzťah ako k Jozuovi, Nehemiášovi, Abdijášovi, Abakukovi alebo Malachiášovi, ktorých rovnako cudzo znejúce mená nám vtĺkali do hlavy na hodinách náboženstva. Keď si však chceme rozšíriť obzor, voľky-nevoľky musíme mená týchto pánov prehltnúť. Dobrú chuť! Moderná hygiena

Avesta obsahuje v mnohých pododdeleniach nanajvýš moderné vedomosti. V mýte o stvorení sveta [1] sa hovorí: Nato Jima rozkázal, aby sa Zem rozostúpila, aby sa zväčšila o tri tretiny svojej dovtedajšej veľkosti. Na jednej tretine teraz kráča vpred dobytok, ťažné zvieratá a ľudia, podľa svojho želania a vôle, ktorá je vždy iba ich vôľou. - 2. Fargard, verš 39-41

Dnes vieme, že 70,8 percenta povrchu Zeme tvorí voda a 29,2 percenta, čiže necelú tretinu, súš. Predkovia starých Peržanov však ešte nemali našu zemeguľu zmapovanú. Kto im povedal, že na jednej tretine kráča vpred „dobytok, ťažné zvieratá a ľudia“? Oznamenia ducha a duchov nebyvajú také presné.

Hygienické pokyny, ktoré dal boh Ahuramazda prorokovi Zarathustrovi (okolo 630-588 pred n. l.), sa jednoznačne týkajú bakteriálneho prenosu chorôb, rovnako ako v 3. knihe Mojžišovej. V Aveste znejú takto:

Hlboko v údolí zomrie muž. Z výšin hôr sa do údolia, k telu mŕtveho, zlietnu vtáky a zožerú ho. Potom vtáky z údolia opäť vzlietnu k výšinám hôr. Letia k stromu, tvrdému alebo mäkkému. Pľujú naň, dávajú naň a špinia naň. Z hlbokého údolia ide muž k výšinám hôr. Ide k stromu, na ktorom boli vtáky, potrebuje drevo na kúrenie. Zotne tento strom, rozseká ho a porube... Mŕtvolu, ktorú roznesú psy, vtáky, vlky, vetry alebo muchy, človeka znečistí. - 5. Fargard, verš 1-12

U Mojžiša nájdeme obdobný opis: Nečisté je každé lôžko, na ktorom ležal ten, čo má výtok, a každý predmet, na ktorý si sadne, bude nečistý... Kto si však sadne na predmet, na ktorom sedel ten, čo má výtok, musí si oprat' šaty a umyť sa vodou... Kto sa dotkne tela toho, kto má výtok, musí si oprat' šaty a umyť sa vodou... A každé sedlo, na ktorom jazdil ten, čo má výtok, bude nečisté. Každý, kto sa dotkne čohokoľvek, čo bolo pod ním, bude nečistý až do večera...

Hlinená nádoba, ktorej sa dotkol ten, čo má výtok, musí byť rozbitá... 3 M, 15, 4-12

To sú postupy aplikovanej fyziológie, ktoré nám dnes ako samozrejme ponúkajú poznatky lekárskeho výskumu. Tieto poznatky vtedy očividne nepatrili k všeobecnému fondu skúseností, pretože ich vždy oznamovali - a nielen Zarathustrovi a Mojžišovi - bohovia. S podobným správaním sa totiž stretávame v rozličných starých spisoch a zakaždým je to boh, ktorý robí hygienickú osvetu.

Nechcem vstúpiť do arény preto, aby som sa zúčastnil na spore o to, ktoré z podaní je staršie a ktorá posvätná alebo neposvätná kniha prevzala svoje vedomosti zo zaručene ešte starších prameňov. Hádať sa o tom, kto kedy od koho čo preberal, je strašne nudné. Pre mňa je dôležité zistenie, že sa vedelo o reťazovej reakcii prenosu chorôb: mŕtvolu - vták - strom - človek alebo pacient - lôžko chorého - sedlo - nádoba. Odkiaľ to ľudia vedeli? Boh-duch sa takými - natoľko dôležitými! - pletkami nezaoberal. Najskôr to bolo tak, že z blahobytnej industrializovanej planéty vyslali študovaného, múdreho pomocníka so šikovnými rukami a nohami.

Ak zoberieme staré mýty doslovne, tak všetky národy prijali svoje praktické vedomosti z prvej ruky - od bohov. Samozrejme, možno argumentovať tým, že naši predkovia mali dosť času na to, aby sledovali cesty kontaktných infekcií a nemuseli pritom vedieť nič o pôsobení choroboplodných mikroorganizmov. Možno. Prečo však bola všeobecná skúsenosť vložená vždy do úst bohom ako významné odhalenie? Muselo to byť predsa len prekvapujúce zistenie, keď na jeho oznámenie zvlášť obťažovali bohov. Napokon: odkiaľ mali naši dávni predkovia vedieť, že

obývateľná je len tretina Zeme? "Duch" nerozdeľuje povrch Zeme na štvorčeky ako kartografi.

„Duch“ nemá oči.

Predpokladám teda, že bohovia boli z mäsa a kostí.

Hviezdy so zvláštnymi schopnosťami

Podľa písomných pamiatok Parsov tvoria hviezdy vojsko, ktoré je rozdelené na rozličné húfy, a tým zas velí jeden vojvodca.

Vládnú tam vojenský poriadok. Hovorí sa o vojakoch rozličných hviezdnych sústav a výslovne sa poukazuje na bitky, ktoré medzi sebou vedú. Za najvyššieho vládcu hviezd sa označuje Tistrya, ktorého meno nesie aj jedna z hviezd. O hviezde Tistrya sa hneď štyridsaťkrát spievajú chválospevy v najvyšších tónoch - napríklad takto:

...Velebíme Tistryu, túto hviezdu žiarivú. Velebíme aj nebo, ktoré sa riadi jej zákonmi. Velebíme nekonečný čas.

Velebíme čas, vládcu dlhého obdobia...

Tistar-Jast Khorda-Avesty

Je pozoruhodné, že hviezdy sú velebené pre ich mimoriadne blahodarné vlastnosti - asi takto:

Velebíme žiarivú a majestátnu hviezdu Tistryu.

Velebíme hviezdu Catavaeca, ktorá vládne vode, silnú hviezdu stvorenú Mazdom.

Velebíme všetky hviezdy, ktoré obsahujú vodné semeno.

Velebíme všetky hviezdy, ktoré obsahujú semeno Zeme.

Velebíme všetky hviezdy, ktoré obsahujú semeno stromu.

Velebíme hviezdy, ktoré sa volajú Haptoiringa, majestátne, prinášajúce spásu, vyzývajúce k odporu proti Jatusovi...

Afrigan Rapithvin, verš 13

V učených interpretáciách som sa dočítal, že to boli len fantazijné arabeskové ozdoby pre uctievaných bohov. Je to skutočne tak? Domnievam sa, že za tým je konkrétna vec.

V knihe Dabistan [2] napísal šejk Mohammed Fani, že Parsovia pokladali planéty za jednoduché telesá guľovitého tvaru.

Tak predsa! Galileo Galilei vyvolal až v roku 1610 n. l. svojím Posolstvom hviezd revolúciu v oficiálnych astronomických vedomostiach, lebo ním dokázala správnosť Koperníkovho systému.

Ten istý na písanie nadaný šejk opisuje vo svojej knihe rozličné chrámy, ktoré podľa želania bohov na počesť planét ich pôvodu vybudovali Parsovia. Atraktívna zvláštnosť: v každom chráme bol guľatý model planéty, ktorej bol zasvätený. Každý chrám mal svoj domáci poriadok a spôsob obliekania, odvodený od príslušnej planéty. V Jupiterovom chráme sa bolo možné ukázať iba v odeve učenca alebo sudcu; vo svätyni Marsa nosili Parsovia odevy vojenskej červenej farby a zhovárali sa „povýšeneckým tónom“ ako v dôstojníckom kasíne. Vo Venušinom chráme - ako inak? - sa smialo a žartovalo, v chráme Merkúra sa muselo vyjadrovať ako rečník alebo filozof. V Mesačnom chráme sa parskí kňazi správali ako deti a zápasili medzi sebou, naproti tomu v chráme Slnka sa obliekali do zlata a brokátu a správali sa tak, ako sa patrí na iránskych kráľov.

Astronomické časy

V najstarších rozprávaniach Parsov sa opäť stretávam s astronomickými predstavami o čase, ktoré mi pripomínajú účinky časového posunu. Takto vyzeral letopočet u Parsov:

Obchutenie Saturna okolo Slnka zodpovedalo jednému dňu.

Podľa dnešných astronomických výpočtov by to bolo 29,5 roka.

30 takých dní tvorilo jeden mesiac - čo sa rovná 885 pozemským rokom.

12 takýchto mesiacov zodpovedalo jednému roku, a to je 10 620 pozemských rokov.

Pre milión takých parských rokov používali označenie ferd.

Milión ferdov tvorilo jeden verí a milión vertov nazývali mert.

Dokonca na označenie jedného milióna mertov mali pojem jód, 3000 jódov bol jeden vód a 2000 vadov bol jeden zad.

Prvá monarchia vraj vládla z neba vyše 100 zadov. Podľa mojich výpočtov to muselo byť 25-miestne číslo.

Čo to má znamenať?

Jednoducho sa pýtam: Načo a prečo potrebovali Parsovia rátať čas v takých dimenziách? V každodennom živote im bol taký „kalendár“ na nič, celkom na nič. Prelomy tisícročí sú pre nás veľkými cezúrami v dejinách, na také dlhé obdobia predpovedáme iba mimoriadne perspektívy do budúcnosti. V letopočte Parsov by jedno tisícročie bolo práve jedným mesiacom.

Nie, takéto rátanie času by malo zmysel výlučne v súvislosti s astronómiou a plynutím času: Velebíme nekonečný čas. Velebíme čas, vládcu dlhého obdobia...

Védy

Jedno z 80 000 dvojverší indického národného eposu Mahabhárata z predkresťanskej minulosti vyjadruje filozoficky nezmerateľnosť času:

Boh objíma priestor i čas.

Čas je semenom vesmíru.

Védy (staroindicky véda = veda) obsahujú najstaršiu náboženskú literatúru árijských Indov. Staroindičtina, ktorou sú napísané, je podstatne staršia ako neskoršia sanskrtská literatúra, ktorá ich prebrala. Védy predstavujú zbierku všetkých spisov pokladaných za „nadľudské“ a inšpirované a o čase ich raného vzniku sa ešte vedú spory.

Podobne ako parská Avesta, tvoria aj védy štyri veľké celky.

1028 hymien Rigvédy je adresovaných jednotlivým bohom; pôvodne bola zbierka hymien v písomne potvrdenom vlastníctve popredných kňazských rodín. Neskôr sa hymny stali všeobecným majetkom a po celé storočia sa od slova do slova ústne odovzdávali z pokolenia na pokolenie. Rigvéda tak zostala najstarším, ďaleko do minulosti siahajúcim

prameňom jazyka, folklóru a náboženstva. - Sámavéda obsahuje melódie, ktoré v podstate transformujú texty Rigvédy do piesní. V Jádúrvéde sú zozbierané obetné zaklínadlá, v Atharvavéde triky bielej a čiernej mágie.

Obsah všetkých štyroch véd sa ešte vždy vo viacerých školách traduje ako najcennejší kultúrny poklad. Bez zachovania týchto hodnôt by bol pravdepodobne chudobný stámiliónový indický Pud ešte rýchlejšie a brutálnejšie podľahol totálnemu rozkladu.

Jedným z najlepších znalcov staroindických literárnych pamiatok je profesor Dr. Dileep Kumar Kanjilal zo Sanskrtskej univerzity v Kalkate. 12. augusta 1975 som navštívil tohto priateľského vedca a z rozhovoru s ním uvádzam niekoľko úryvkov: Pán profesor, aké staré sú najstaršie védské texty?

Najstaršie texty musíme datovať do obdobia okolo roku 5000 pred n. l.

Staré texty treba interpretovať technicky

V rozličných indických prekladoch zo sanskrtu som našiel opisy lietajúcich vozov. Sú to len mytologické výplody fantázie?

India je veľmi stará krajina s mimoriadne bohatou sanskrtskou tradíciou. Podľa môjho názoru ide v prípade lietajúcich vozov, často nazývaných vimanami, skutočne o akési lietajúce stroje. Pri tom množstve interpretácií, ktoré dnes existujú, neslobodno zabúdať na to, že na všetky tieto opisy sa 2000 rokov stále pozeráme takrečeno rovnakým pohľadom. Teraz, keď vieme, že lietajúce stroje existujú, musíme k celej problematike pristupovať po novom. Už nám nepomôže, držať sa starých názorov. Každý poznatok viazaný na určitú dobu, prechádza procesom zmien. Za opismi lietajúcich strojov sa iste skrýva skutočnosť, opisy majú iný význam, než sa im doteraz prikladal. Prirodzene, že obsahujú veľa mytologických prvkov, ale usilujeme sa zistiť vedeckú pravdu, ktorá sa skrýva za týmito technicky pôsobiace textami.

Z Mahabháraty poznám príbeh o Ardzunovom vstupe do Indrovho neba. V najrozličnejších etapách letu sa tam opisuje „čarovný výtvor“ nebeského voza, ktorý sa s „hromovým rachotom“ vzniesol k oblakom. Môže si taký znalec sanskrtských textov ako vy pri tomto opise pomyslieť na kozmickú loď?

Pasáž o Ardzunovej ceste do neba, ktorú práve spomínate, nie je úplná. Zdá sa, že používate nedokonalé preklady. V origináli by ste sa dočítali, že Ardzuna vidí niekoľko lietajúcich vozov, ktoré sa zrútili a nie sú schopné letu. Iné lietajúce vozy stoja na zemi a ďalšie sú už vo vzduchu. Tieto jasné pozorovania lietajúcich a letu neschopných vozov dokazujú, že pôvodní autori správy presne vedeli, o čom hovoria.

Sú staroindickí bohovia nesmrteľní?

Vo všeobecnosti nie. Zrejme prechádzajú tromi štádiami a na konci tretieho zomierajú. Sú teda vystavení smrti ako my. Napokon, aj bohovia senilnejú a majú celkom normálne starecké prejavy. V sanskrtských textoch dochádza - takmer by som povedal, že „prirodzene“ - k početným sobášom medzi bohmí, ktorí spolu plodia deti, ale obcujú aj s ľuďmi.

Potomkovia bohov z týchto spojení majú znalosti a zbrane svojich otcov. V Rámajáne (popri Mahabhárate, druhom najväčšom indickom epose - EvD) je jedno miesto, kde sa hovorí, ako vznikli púšte spustošením strašnými zbraňami bohov. Opisy takých zbraní nájdete aj v Mahabhárate.

Profesora Kanjilala pokladám za významného znalca.

Len čo som sa vrátil do hotela, vyhľadal som si v Mahabhárate pasáž, na ktorú ma profesor Kanjilal upozornil. Našiel som ju v 8. knihe Mahabháraty, nazvanej Musala Parva:

Atómové bomby pred tisícročiami

Neznáma zbraň je oslňujúci blesk, ničivý posol smrti, ktorý všetkých príslušníkov Vrišni a Andhaka premenil na popol. Spálené telá boli na nepoznanie. Tým, ktorí unikli smrti, vypadávali vlasy a nechty. Hrnčiarske výrobky pukali bez príčiny, vtáky zbeleli. Potrava bola zakrátko otrávená. Blesk sa spustil k zemi a zmenil sa na jemný prach.

Správa z Hirošimy alebo z Nagasaki?

Na tie obrazy nikdy nezabudneme.

6. augusta 1945 dopadla na Hirošimu prvá atómová bomba.

Vyžiadala si 260 000 ľudských životov, počet zranených bol obrovský. O tri dni nato atómová bomba zničila Nagasaki. 150 000 mŕtvych. Obrazy, ktoré nám nedali spávať. Ľudia zoškvení žiarou na veľkosť bábik. Postihnutí bez vlasov a pokožky, ktorí zomierali v poľných lazaretách. Stromy a polia, ktoré ľahli popolom. Na to neslobodno zabudnúť.

Americký filozof Georg de Santayana (1863-1952) povedal:

Tí, ktorí sa nepamätajú na minulosť, sú odsúdení na to, aby sa zopakovala.

To, čo sa opisuje v Mahabhárate, sa stalo pred nevedno koľkými tisícročiami:

Bolo to, akoby sa rozpútali všetky živly. Slnko sa točilo v kruhu. Svet spálený žiarom zbrane, sa vlnil v horúčave. Slony popálené žiarom divo pobehovali sem a tam... Voda bola horúca, zvieratá hynuli... Oheň vyčíňal a stromy padali v radoch ako pri lesnom požiari... Kone a bojové povozy zhoreli, vyzeralo to ako na zhorenisku. Tisíce vozov bolo zničených, potom sa rozhostilo hlboké ticho... Bol to hrozný pohľad. Mŕtvol padlých boli zohavené strašnou horúčavou, takže už nevyzerali ani ako ľudia. Nikdy predtým sme nevideli takú hroznú zbraň a nikdy predtým sme o takej zbrani nepočuli.

Hirošima? Nagasaki? Alebo pred tisícročiami niekde na ďalekom subkontinente?

Nebo skríklo, zem zammlala odpoveď, zablysko sa, vzbĺkol plameň, pršala smrť. Jas zmizol, oheň vyhasol. Do čoho udel blesk, zmenilo sa na popol.

Hirošima? Nagasaki? India?

Nie, citát z babylonsko-sumerského eposu o Gilgamešovi.

Spomienky na budúcnosť.

Nemali by sme byť takí zbabelí a odbavovať takéto texty ako bezpredmetné mýty a ich pôvodcom podsúvať ešte aj poetickú fantáziu. Množstvo podobných správ v starých písomných pamiatkach premieňa predpoklady na istotu:

„Bohovia“ zhadzovali z (ešte) neznámych lietajúcich objektov atómové alebo vodíkové zbrane.

Pred deviatimi rokmi som v súvislosti s dosiaľ neobjasnenou príčinou výbuchu v Tunguskej tajge na Sibíri 30. júna 1908 nastolil otázku, či by tam mnohé príznaky - zuhoľnatení ľudia, zničené stáda sobov, holé spálené stromy - nemohli svedčiť o tom, že tam došlo k jadrovému výbuchu. Opäť ma raz označili za rojka.

O tej udalosti existuje 80 rozličných teórií. Medzinárodne uznávaný sovietsky geológ Dr. Alexej Zolotov venoval 17 rokov svojho života takmer výlučne výskumu tejto záhady v tajge. V posledných rokoch mu pomáhala vedecká komisia zložená z pracovníkov niekoľkých odborov. 15. októbra 1976 oznámil Zolotov v Moskve, že v júni 1908 v tajge nepochybne explodovala kozmická loď na jadrový pohon. Ešte dnes merateľné rádioaktívne látky, ako aj dodnes zjavné zvláštne príznaky ničenia v tomto priestore vylučujú všetky teórie, ktoré sa dosiaľ pokladali za pravdepodobné. Na otázky ako: „Nebol to predsa len dopad obrovského meteoritu?“ alebo „Nemohlo to byť zemetrasenie?“ odpovedal Dr. Zolotov z akadémie vied odvážnou vetou: „Bola to kozmická loď a ja to dokážem!“

Som rád, že to môžem v tejto knihe zaznamenať. Po objavení štiepenia jadra pracovali Američania od roku 1943 do roku 1945 na výrobe uránovej bomby. Prvá vybuchla 16. júla. 1945 na pokusnej strelnici pri Los Alamos v Novom Mexiku. Druhá dopadla na Hirošimu, tretia na Nagasaki. Nie, nie, veľavážení experti, musíte ísť konečne s farbou von. To, o čom nám podávajú správy starí kronikári, nie je výplodom bujnej fantázie. To, o čom nám nechali záznamy, bolo kedysi prežitou, hrôzostrašnou skutočnosťou. Duchovia nemajú zbrane. Bohovia však boli bytosti z mäsa a kostí.

Rámajána

Už som sa zmenil o tom, že Rámajána je druhý najväčší indický epos. V protiklade s Mahabháratou je to umelý epos, pretože za jeho tvorcú sa podľa domácej legendy pokladá básnik Valmiki. Jeho dielo vzniklo v 4. alebo 3. storočí pred n. l. Hrdinom eposu je kráľovský syn Ráma, ktorému démonický obor Ravana uniesol manželku Sítu na ostrov Lanka. Za pomoci kráľa opíe si ju Ráma priviedol naspäť. Rámu uctievali aj ako indické stesnenie boha Višnu, a preto Rámajánu pokladajú v Indii za Posvätnú knihu.

Aj 24 000 šlók (dvojverši) Rámajány je bohatým zdrojom indícií svedčiacich o vesmírnych cestách bohov. Podrobne sa opisuje nádherný voz, ktorý ihneď vyvoláva asociáciu s kozáckou loďou. Prekrásny voz - s celou rodinou na palube – sa vznesie do vzduchu. Je zvláštne, že toto vozidlo je opísané ako lietajúca pyramída, ktorá štartuje kolmo hore. Vo veršoch je napísané, že pyramída bola vysoká ako trojposchodový dom a že tento zvláštny výtvar preletel z dnešnej Srí Lanky až do Indie. Prekonal teda viac ako 2000 míľ. Vo vnútri boli okrem sedadiel pre viacerých cestujúcich aj „tajné komory“. Keď sa táto lietajúca pyramída zdvihla zo zeme, narobila, pochopiteľne, veľa hluku. Aj o tom sa dočítame v sanskrtských textoch.

Vel'a „o“

Zdá sa, že od druhej polovice minulého storočia a na začiatku tohto storočia bolo moderné rozširovať poznatky o starých sanskrtských textoch v nemeckom jazykovom priestore.

Vzniklo mnoho dobre mienených prác, za ktorými možno vycítiť desaťročia namáhavej práce. Čitateľov, ktorí sa o vec mimoriadne zaujímajú, by som rád posmelil, aby si takéto diela požičali v knižniciach. Keď sa napríklad v Rámajáne jednoznačne hovorí o lietajúcom stroji, ktorý otriasa horami, dvíha sa s rachotom, spaľuje lesy, lúky a špice domov, profesor Ludwig [3] to komentuje nasledovne: „Je nepochybné, že tým môže byť mienená iba tropická búrka.“ - Ó, svätá prostota!

Profesor Hermann Jacobi je autorom nemeckého, aj keď nie doslovného prekladu Rámajány. Kapitoly po kapitole, verš po verši podáva vlastne obsah z druhej ruky. Keď pán profesor narazil na celky [4], ktoré mu pripadajú nezmyselné, pretože sa v nich hovorí o lietajúcich objektoch, márnomyseľne ich prejde s poznámkami ako: „Nezmyselné táraniny“ alebo „Toto miesto možno pokojne vynechať, obsahuje len fantasmagórie“.

V zúrišskej Ústrednej knižnici som našiel nespočetné väzky o indickej literatúre, o indickej mystike, o indickej mytológii a celé metre komentárov k Mahabhárate, k Rámajáne, k vedám, ale len veľmi málo priamych čiastočných prekladov. Vedecké komentáre o indických textoch ma už nezaujímajú odvtedy, čo som sa dozvedel, čo všetko sa z dôvodu diletantského prístupu k obsahu zamlčuje, a odkedy mi je jasné, že cudzie posvätné knihy nám západniari naočkovani bibliou predávajú s arogantným presvedčením, že „naše“ náboženstvo je predsa neporovnateľne hlbšie a pravdiviešie! Neznášam zatracovanie iných náboženstiev!

Sedemdesiat rokov sa tak pracovalo bez toľko vyzdvihovaného vedeckého odstupu. Nikomu neprišlo na um predložiť nekomentovaný kompletný preklad Rámajány alebo Mahabháraty. Vždy narážame len na zlomky, no v komentároch by sme sa mohli bez milosti utopiť.

Preto som sa pridržal jediných veľkých prekladov do angličtiny - prekladu Mahabháraty od Čandru Potrapa Roya, Kalkata 1896 [5], a prekladu Rámajány (ktorých je v angličtine viacero) od M. Natha Dutta, Kalkata 1891 [6]. Vědy existujú aj v dobrých nemeckých prekladoch.

Samarānganasutrādhāra

Poznám jazykolamy, na ktorých sa musia cvičiť mladí herci.

Na hereckých školách by sa mali pokúšať vyslovovať nadpis jedného sanskrtského textu, ktorý znie:

Samaránganasutradhára [7]. Kto to zvládne, nech mi zavolá.

Pod týmto príšerným slovom sa skrýva opis vimanov, lietajúcich vozov. Podobali sa na naše vrtuľníky a podľa opisu museli mať mimoriadnu manévrovaciu schopnosť: mohli stáť vo vzduchu, obklobovať Zem alebo sa od nej vzdďaľovať a strmhlav útočiť na pozemné ciele. Žiaľ, chýbajú podrobné údaje, ktoré by umožnili vozidlo rekonštruovať, ale nie azda „z nevedomosti, lež preto, aby sa predišlo ich zneužitiu“. Neviem, či už vtedy existovali teroristi, ktorí by si tie fantastické vimany mohli zostrojiť. Cieľom bolo prinajmenšom chrániť sa pred priemyselnou špiónažou a výrobou bez licencie.

Predsa však sa zachovali veľmi pôsobivé opisy [8]:

Teleso musí mať silnú a odolnú konštrukciu... z ľahkého materiálu... Sila spočívajúca v ortuti, ktorá uvádza do pohybu hnaciu víchricu, umožňuje mužovi zázračným spôsobom prekonať na nebi obrovskú vzdialenosť. Rovnako možno zostrojiť pre „boha v pohybe“ viman veľký ako chrám. Treba doň zabudovať štyri silné nádrže na ortuť. Keď sa zahrejú regulovaným ohňom zo železných nádrží, získa viman z ortuti silu hromu a zjaví sa na nebi ako perla...

V Rámajáne sa takto plasticky opisuje lietajúci voz:

Keď nastalo ráno, nastúpil Ráma do nebeského voza. Sila voza je neobmedzená. Voz mal výšku dvoch poschodí a viacero oddelení a okien... Bol farebný a mohutný... Keď sa vzniesol do vzduchu, zaznel nebeský zvuk...

Dnes sa lietadlá a kozmické lode často označujú zvieracími menami: Bocian, Sup, Sokol, Orol atď. Ak sa raz tieto pojmy budú vykladať mytologicky, budem mať pre to pochopenie. Čo už len hľadá orol na Mesiaci (Eagle has landed)?

V Rámajáne, ale ani v texte s nevysloviteľným názvom sa však vimany neoznačujú symbolickými pojmami alebo mytologicky vysvetliteľnými menami. Bez okolkov sa tam hovorí o lietajúcich vozoch, o nebeských vozoch alebo o vozidlách bohov medzi oblakmi. Nie, tvrdeniu interpretov sanskrtských textov, že opisy mali hrdinov skrášliť a ozdobiť, už neuverí nijaký moderný človek. Panebože, čo všetko by sa ešte dalo v textoch objaviť, keby naši inžinieri kozmických letov ovládali sanskrt, tento dva a pol tisícročia starý umelý jazyk, a vedeli by v ňom čítať?! V Indii je dodnes jazykom vedy a poézie.

Vzdušný boj a lietajúca opica Rámový príbeh Rámaján som už načrtol. V časti "Ráma a Sita" sa presne opisuje, ako zloduch Rávana odvádzá čarovnú Situ vo vzdušnom voze, ktorý je podobný slnku. Letel ponad údolia, lesy a vysoké vrchy. Ani výkriky o pomoc, ani modlitby unesenej hrdinovej manželky nedonúti zloducha, aby sa vrátil.

Keď sa Ráma dozvie o únose svojej Sity, ktorý sa ponášal na prepad, vydáva vojensky stručný rozkaz: „Pripravte hneď vzdušný voz.“

Ráma medzitým preletí oceán v smere na ostrov Lanku (dnešný Cejlón). Ale Rámov vzdušný voz musel letieť veľkou rýchlosťou, lebo čoskoro sa stretne v boji s Rávanom. Nebeským šípom zostrelí voz únoscu, ktorý sa zrúti do hĺbín. Sita je zachránená, prestúpi do manželovho nebeského voza, ktorý sa na Rámov povel s veľkým hrmotom vzniesol k vrchu z oblakov.

Ráma sa môže pokladať za šťastného, že má niekoľko šikovných druhov v zbrani, lebo poznajú neuveriteľné kúsky. Jeden z týchto talentovaných druhov je kráľ opíc Sugriva so svojim ministrom Hanumanom. Sugriva sa môže na želanie zväčšiť na obra, alebo scvrknúť sa na chlapca veľkého ako palec. No je najmä odvážnym pilotom: keď štartuje z horstva, lámu sa vrcholce kopcov, skalopevné vrchy sa kývajú, obrovské stromy strácajú konáre a lámu sa, na zem sa rúti spĺška dreva a listia. Vtáci a zvery z vrchov utekajú do svojich skrýš.

Odvážny opičiak štartuje niekedy so svojou lietajúcou debnou aj z mesta; nikomu sa to nepáči, lebo vtedy sa krásne lotosové jazierka Srí Lanky vylejú z brehov. Mešťania nevedia pochopiť to, čo vidia. S horiacim chvostom sa vzniesie nad strechy a zapáľuje ohromné požiare, výškové stavby a veže sa rúcajú a sady sa pustošia.

Procesia dejinami ľudstva?

Len analfabeti môžu prehliadnuť, že v staroindických textoch boli opísané lietajúce vozy. Kto to neguje, nechce to brať na vedomie, lebo sa mu to nehodí k jeho predstave o svete. V zmysle Darwinovej teórie, ktorá tvrdí, že všetky živočchy prekonal pomalý a pokojný vývoj, sa pripisovalo napredovanie vývoja techniky a ľudskému vedomiu.

Pritom nesmel pôsobiť nijaký zásah zvonku. Takto treba vysvetľovať aj nevysvetliteľné vývojové skoky. Ak sa vývoj hodnotí obyčajne ako procesia postupujúca krôčik za krôčikom dejinami ľudstva, musí robiť - keď neobstojí nijaké presvedčivé vysvetlenie - skoky patriace do kategórie svetových rekordov. Profesor Loren Eiseley, profesor antropológie na univerzite v Pensylvánii, sa pustil do počasia:

Máme všetky dôvody veriť, že bez poškodenia síl, ktoré sa zúčastnili na vytváraní ľudského mozgu, nemohol vytvoriť húževnatý a dlhotrvajúci boj medzi viacerými ľudskými skupinami také vysoké duševné schopnosti, aké dnes badáme u všetkých národov na Zemi. Teoretikom vývoja tu pravdepodobne čosi uniklo - nejaký iný vývojový činiteľ.

Tak je to, ale: „Duch nespadol z neba“ (9)! To fantastické, čo sa vynorilo v starých textoch a čo sa nedá zahrnúť do teórie vývoja, sa odmieta ako balamutenie, len čo sa odvodí iná teória: mimozemšťania manipulovali hominidov a náhle (vzhľadom na dĺžku dejín ľudstva) ďalej rozvili ich duševné schopnosti.

Patová situácia: Teória stojí proti teórii.

Kým sa majitelia jednej teórie nebudú tváriť, akoby boli osobne pri tom, keď sa homonidi stali inteligentnými, môže byť všetko v poriadku a nikto neutrpí potupu.

Ak je vývoj kontinuálny dej, prosím si - presvedčivé! - vysvetlenie, akým „riadením“ sa v rozličných kútoch sveta zrazu dostali do starých kníh opisy kozmických dopravných prostriedkov, ako sa uskutočnili napr. interkontinentálne lety v pohodlných družiciach, prečo títo cudzinci, ktorí prišli z neba, poučili našich prapredkov o všetkých praktických zariadeniach a potom sa po splnení určeného poslanca navždy vrátili na planétu svojho pôvodu.

Odkiaľ mali naši predkovia konštrukčné výkresy pre tak presne opísané nebeské vozy? Odkiaľ mali znalosti o materiáli, ktorý treba použiť? Odkiaľ mali navigačné prístroje? (Ani jeden boh neletel z Indie na Cejlón len tak „za nosom“!) Veď oblohu nebrázdili nijaké detské šarkany alebo jednomotorové športové lietadlá! Nebeské vozidlá boli vraj vysoké niekoľko poschodí, niektoré vyzerali ako obrovské chrámy. Také niečo sa nestavia v komôrke rodinnej dielničky! Prečo sa tieto bytosti nevyvíjali ďalej v zmysle evolúcie?

Krok za krokom? Veď sme už pred niekoľkými tisícročiami pristáli na Mesiaci!

Keď bol z poverenia NASA rozvinutý projekt Saturn, spolupracovalo na programe 20 000 dodávateľských firiem. V celej sanskrtskej literatúre niet ani jedného riadka, v ktorom sa spomínajú technici, továrne alebo skúšobné lety. Nebeské dopravné prostriedky sa zjavili náhle, prirodzene, no prekvapujúco. Stvorili a obsluhovali ich „bohovia“. Na našej planéte sa nič nezlepšovalo, neplánovalo a nevytvárало.

Preto tvrdím: Duch predsa len spadol z neba!

Nemôžem si odpustiť ešte jednu poznámku. Keď som pred rokmi referoval o rovine Nazca* a v záhadných čiarami v peruánskom predhorí Ánd som videl pristávaciu dráhu pre vesmírne lode, dostal som posmešnú odpoveď, že Vesmírne lode nepotrebuju letiská. Basta.

* Spomienky na budúcnosť

Prvá (a zároveň doteraz najväčšia) dráha „pre lode z vesmíru“ sa dokončuje v Amerike. Dôvod: Space-Shuttle (vesmírny transportér) má nahradiť nosné rakety, má vynášať na obežnú dráhu vesmírne rakety s posádkou i bez nej. Ale v oblasti zemskej atmosféry je raketoplán Space-Shuttle pre obmedzené zásoby paliva schopný manévrovať len za istých okolností. Vesmírni astronauti potrebujú obrovskú dráhu, lebo sa na ňu musia dostať už pri prvom nálete; pri opakovanom štarte pohonná hmota nestačí. Prvý Space-Shuttle bude štartovať r. 1978. Udáva sa mu životnosť 35 000-60 000 letových hodín.

Bola naša budúcnosť už skutočnosťou?

Dopravné prostriedky, o ktorých sa hovorí v indických textoch, konštrukčne zrejme neprekonali Space-Shuttle. Mohli lietať okolo Zeme, mohli zostať vo vzduchu stát, aj dostať sa medzi hviezdy, pričom vyžarovali svetlo takej intenzity, akoby boli na oblohe dve slnka.

Tieto pozorovania vyvolávajú špekulácie, či nemali spomenuté fotónové motory, hypotetický konečný cieľ techniky vesmírneho letectva. Profesor Eugen Sänger (1905-1964), slávny bádateľ o raketách a skúmateľ vesmírneho lietania, skúmal možnosť fotónového pohonu, ktorý mohol bez strát pri premene energie teoreticky dosiahnuť rýchlosť svetla. Tento pohonný systém vesmírnych telies by vypúšťal riadený zväzok elektromagnetických vln, azda svetla, a tým by vznikala posuvná sila.

Fotóny sú nehmotné elementárne čiastočky s veľmi krátkymi vlnovými dĺžkami. Profesor Ernst A. Steinhoff hovorí, že pri súčasných technologických postupoch sa sotva dá uvažovať o fotónovom pohone. Je jasné, že v súčasnosti sa to nedá uskutočniť. Ale technologické predpoklady sa denne zlepšujú. Prečo by vlastne cudzie inteligencie nemohli mať už dávno tieto postupy k dispozícii? Pravda, my sa pokladáme za korunu tvorstva...

Ale keď raz budú aj na našom nebi premávať kozmické lode s fotónovým pohonom, potom bude ich odlesk vyzeráť ako blesk a žiariť vo veľkej výške ako druhé Slnko.

Božský arzenál zbraní

Akí telesní boli bohovia, dokazujú bojové stopy, ktoré zanechali v Mahábhárate. Ak budú v tomto indickom epose listovať vojaci z Východu i zo Západu, v ústach sa im začnú zbíhať slinky - bohovia mali zbrane vražednej ničivej sily. V Adi Parva, v jednej z kníh Mahábháraty, daruje boh Agni hrdinovi Vasudevovi disk Chakra s uistením, že ním môže poraziť svojich nepriateľov: zbraň sa vždy vráti k tebe, keď splní svoju úlohu.

Keď sa udatný Vasudeva dostane do ohrozenia života, použije disk Chakra proti svojmu nepriateľovi Shisupalovi: kotúč disku v okamihu odtne kráľovi hlavu a vráti sa do rúk Vasudevovi.

Pomysleli by sme si, že to bol bumerang nabrúsený ako ostrý nôž. Ale táto zbraň bola rozpálená ako oheň, bol to dar „boha slnka“. Vasudeva by sa bol hrozne popálil, keby ho bol vzal do rúk.

Arjuna*, hrdina eposu, vedel, že bohovia, čo zotrvávajú medzi nimi, majú rafinované zbrane. Preto sa obrátil na boha Šivu s prosbou o veľkú zbraň. Šiva mu ju dal s takýmto návodom na použitie (10):

Ó, mocný hrdina, dám ti svoju obľúbenú zbraň pushapat. Ale musíš dbať, aby si ju nesprávne nepoužil. Ak ju hodiš proti slabému nepriateľovi, zničí celý svet. Táto zbraň je schopná zabiť každého... Po očistnej obeti ho Šiva zasvätil do tajov používania zbrane. Potom rozkázal Arjunovi, aby prišiel do ríše nebesťanov. Arjuna sa modlil k Šivovi, pánovi vesmíru, ktorý s Urnou, svojou manželkou, zmizol v oblakoch ako zapadajúce slnko...

* aj Ardžuna

Od boha Kuveru, ktorý sa opisuje ako akýsi správca zbrojnice, dostane Arjuna antardhanu, veľmi vzácnu a príjemnú zbraň, lebo sa ňou dajú uspať protivníci. Nádherná vízia! Aké krásne by bolo, keby sa vojská NATO a varšavského paktu navzájom uspali. Pravda, šéf OSN, ktorý rozhoduje, kedy sa majú prebudiť, by musel byť veľmi inteligentný... Ostatne, len čo Arjuna prevezme hypnotickú zbraň, Indra, pán neba, so svojou manželkou Sachi vstúpi do svojho nebeského bojového voza a rozkáže hrdinovi, aby nastúpil k nemu a vzniesol sa s ním do neba.

Popri správach a bojoch sa Mahábháratou vinie boj dynastií Kaurava a Pandava o moc. Bohovia sa stále doň zapájajú, vždy víťazia ich čudné zbrane. V jednej bitke je proti vojskám Pandavy nasadená narayana:

Hmot trhajúci uši sa rozliehal po bojisku. Zbraň narayana sa vymrštila do vzduchu, tisíce šípov z nej vyletelo ako syčiacie hady a spadlo na všetky strany na bojovníkov.

To sa píše v knihe Drona Parva Mahábháraty.

Človeku to mimovoľne pripomenie Stalinov organ, ktorý používala Červená armáda v druhej svetovej vojne. Zbraň dostala meno podľa usporiadania odpaľovacieho zariadenia a zvuku približujúcich sa striel, ktorý pripomínal organ. „Bohovia“ sa zdali byť nepredstihnuteľní vo vynachádzaní zlovestných zbraní. A Arjuna ich mal. Preto ho vyzvali, aby odpálil iba „prvú zbraň“, ktorú od nich kedysi dostal, pretože „posledná zbraň“ by mala hrozný účinok. Pravda, ani „prvé zbrane“ neboli papierovou hračkou.

Zbrane vyleteli do vzduchu, vyrazili z nich plamene, podobné veľkému požiaru, ktorý Zem na konci jej veku pohltí, tisíce šupín z hviezd spadlo z neba. Zvieratá vo vodách a na zemi sa triasli od strachu. Celá Zem sa chvela.

V knihe Aunšana Parva Nahábháraty.

Našťastie už vtedy boli rozumní muži, ktorí vedeli, čo by sa stalo, keby sa použila „posledná zbraň“. Keď boj vrcholil, zapojil sa doň aj mudrc Veda Vyasa a vyzval bojujúce strany, aby stiahli „poslednú zbraň“, ktorú sem dopravili. Keby sa nasadila do boja... na Zemi by zavládla na dvanásť rokov suchota... a zabila by aj nenarodené deti v telách matiek. Vietnam!

Nám, občanom 20. storočia, sa hrôza spálenej zeme, bezlistých stromov, znetvorených detí a zomierajúcich mužov a

žien stala traumou. Preklatie totálnej vojny, ktorú pozná len porazený.

Kiežby sa vždy našiel mudrc, ktorý umlčí „poslednú zbraň“.

Zbrane, ktoré „bohovia“ vždy poskytli pri nedorozumeniach na Zemi, sú dokladom na moje konštatovanie, že „bohovia“ boli bytosti z mäsa a kostí. Zbrane opísané v staroindických textoch nezodpovedali technickej úrovni prapredkov. Cesta k zbraniam tejto ničivej sily vedie však cez vývojové stupne technológií, po ktorých museli zostať aj iné technické „pamiatky“ než zbrane. No niet ich. Zbrojné systémy sa objavili náhle, tak ako lietajúce prístroje.

Nedám zo seba robiť hlupáka. Bránim sa proti interpretáciám, že ide len o fantáziu, ktorá sa zahniezdila do mytológie. Aj fantázia potrebuje počiatočný zápal, niečo ju musí prebudiť.

Ale keď sa pritom „prejavia“ exaktné znalosti, o ktorých nikto nemohol mať ani zdania, potom treba údajne nepochopiteľné vysvetliť z dnešného hľadiska. Preto som v 2. kapitole predstavil dnešný vývoj a výrobu zbraní! Treba sa zmieriť s tým, že pri vysvetľovaní takých textov sa kedysi nemohli brať do úvahy moderné systémy zbraní ani medziplanetárne lietajúce objekty. Tieto zlaté časy nevedomosti sú preč. Poznáme jadrové zbrane, sme svedkami počiatkov praktického medziplanetárneho lietania. Musíme (ak sme poctiví) uplatniť svoje znalosti pri vysvetľovaní starých textov - hoci pritom človek môže prísť o slávu, že je najväčší, a evolučná teória sa môže pravdepodobne zvrátiť. Naozaj nespadlo NIČ z neba?

Výhlady vesmíru

Aj Rigvéda ponúka bohov z mäsa a kostí, ktorí cestujú vo vesmíre. Uvediem len vzorky, ktoré môžu nahradiť pestrý vesmírny prospekt:

Všetci sa z tohto sveta vyberajú najprv na Mesiace... Mesiace je brána do nebeského sveta, a kto vie odpovedať na jeho otázky, tomu dovolí zísť aj ďalej... Rigvéda, 1. Adhyaya.

Všetka úcta Vayovi, majiteľovi vzdušného priestoru, majiteľovi vesmíru! Ó, dovol mi, obetnému pánovi, nájsť si miesto. Otvor bránu do nebeského priestoru, do svetového priestoru, aby sme ťa videli, aby sme dosiahli vševládu. Všetka česť majiteľom neba, majiteľom vesmírneho priestoru. Dovoľte mi nájsť si miesto. Ta by sme chceli ísť.

Rigvéda, 24 (11).

Ctihodný poučá svojho žiaka:

Vesmír je väčší ako žiara, lebo vo vesmíre je oboje, Slnko i Mesiace, sú tam blesk, hviezdy a oheň. Z moci vesmíru voláme, počujeme a odpovedáme; vo vesmíre sa tešíme a netešíme; rodíme sa vo vesmíre, rodíme sa pre vesmír; uctieva vesmír! Kto uctieva vesmír, ten dosiahne vesmírne kraje, neohraničené svety bohaté na svetlo, podnikne veľké cesty, a ako ďaleko sa rozpína vesmír, tak ďaleko mu bude dovolené zísť... Rigvéda, 7(12)

Ctihodný učiteľ nesprostredkoval svojmu žiakovi nijaké modely na filozofické idey, ako by sa azda mohlo povedať, a preto by tento text nemal mať nič spoločné s „pravým“ vesmírom.

Mám pred sebou rodokmene takých ctihodných učiteľov, ktoré siahajú cez 56 generácií až po toho pána, ktorý mal prvotné vedomosti. S tým rozdielom, že tie z Rigvédy siahajú do nerovnako najstarších čias, je to ako štafeta, ktorá sa v biblickej genealógii nesie od Dávida k Abrahámovi, od Abraháma k Adamovi, k pôvodným prameňom poznania. Človek si nemôže vziať genealógiu len preto, že sa mu hodí, a inú, rovnako solídne overenú, odvrhnúť. Ctihodným učiteľom v indickej oblasti sa patrilo odovzdávať ďalej nezmenenú tradíciu. Šic!

Mesiace je brána k vesmíru. Presne tak! Preto sa naň Američania a Rusi zamerali ako na prvý cieľ. Kto obstojí v skúške a pristane na Mesiaci, toho pustí aj za seba. Medzitým sa ľudia dostali k Marsu a pozorujú Venušu a Jupiter. Hoci doteraz máme iba okrajové znalosti o vesmíre, môžeme si položiť otázku, či aj pre obyvateľov iných planét nebol Mesiace skúšobnou stanicou. V posledných dvanástich rokoch sa nesmierne pokročilo dopredu, keďže už niet sporov o živote inteligentných bytostí a civilizácií na mnohých ďalších planétach.

Majitelia vzdušného priestoru, majitelia vesmíru, vševláda?

Čo podnecuje obe vedúce mocnosti našich čias, aby lietali do kozmu? Ak ide len o nostalgiu, potom sú to privysoké náklady a priveľká námaha. A na dosiahnutie výrazného technického pokroku prostredníctvom nesmierne vzdialeného cieľa by sa dali vymyslieť aj lacnejšie méty. A klásť si ich! Ložiská surovín modrej planéty budú vyčerpané v čase, ktorý sa dá presne predvídať. Medziplanetárne lety si vynútila potreba nájsť a musieť nájsť nové ložiská na iných planétach. Samozrejme, popri mnohých iných motívoch hrajú významnú úlohu aj vojenské aspekty, ale predovšetkým je to poznanie, že vyplundrovaná Zem bude zakrátko neobývateľná.

Za súčasného poznania sa ľudia zhodli v tom, že v kozme sú tisíce a tisíce civilizácií, ba už sa ani nevedú spory o tom, že pravdepodobne jestvujú staršie civilizácie, než je tá naša. Z toho vyplýva logicky len jedno: staršie civilizácie sa mohli už pred mnohými tisícročiami ocitnúť na svojich planétach v takých ťažkostiach, k akým začiatkom 3. tisícročia nevyhnutne aj my smerujeme. Ó, majitelia vesmíru, ukážte nám miesto. Tam sme chceli ísť.

Vesmírne stanice už dávno nie sú fantastické výmysly autorov vedecko-fantastických kníh. Sú k dispozícii konštrukcie, možno ich postaviť tak ako vesmírne rakety, vypustené v Amerike a v Rusku, ktoré dosiahli úplne presne svoj cieľ. Aj štvorposchodová vesmírna stanica, ktorú v mierke 1:1 vymodelovali z poverenia NASA dve americké firmy, je už prekonaná.

Plánujú a konštruujú sa vesmírne stanice, ktoré budú môcť vziať na palubu niekoľko stovák vedcov a technikov. V podmienkach umele vytvorenej príťažlivosti sa budú môcť vo vesmíre venovať bádaniu. O možnosti vesmírnych letov sme už hovorili. Preto tu poznamenám len to, že sa plánujú aj vesmírne kliniky. Zdravotníci vedia, že niektorí pacienti, ktorí sa pokladajú za nevyliciteľných, sa vo vesmíre môžu uzdraviť.

Keď malá skupina astronautov dokázala, že organizmus sa zaťažením vesmírnych letov nepoškodzuje, majú lietať v budúcnosti do vesmíru aj ženy. NASA teraz cvičí astronautky.

Všetky predpoklady Rigvédy budú platiť aj pre nás: Rodíme sa vo vesmíre, rodíme sa pre vesmír!

Všetko to, čo sa stalo vo vesmíre, ako o tom hovoria staré texty, bude raz našou skutočnosťou. Je to „len“ otázka

peňazi.

V demokraciách chýba krátkozrakým poslancom odvaha určovať si ciele, ktoré nedonesú výsledky hneď zajtra. Prežitie ľudstva nie je nijaká výnosná volebná téma. Nikde v západnom svete. Verejná mienka sa obracia na omnoho dôležitejšie úlohy, napríklad v treťom svete. Prehliada sa, že my všetci aj s naším svetom sedíme v jednom člne. Keď už komíny priemyselných krajín nebudú dymiť, musí modrá planéta ohlásiť úpadok. O, majitelia vesmíru, otvorte brány! Neustále problémy s božími synmi

V knihe Adi Parva Mahábháraty sa hovorí o počatí a výchove polobožského hrdinu Kárnu. Nevydatú Kunti navštívil boh slnka. Oplodnenie bohom má za následok, že porodí syna, ktorý sa podal na otca, lebo žiaril ako samo slnko.

Niekdajšia panna Kunti sa obávala hanby, a preto uložila dieťa do škatule a tajne ho položila na hladinu rieky. Udatná žena Adhirata vytiahla chlapčeka z vody, nazvala ho Kárna a vychovala ho ako svojho syna.

Ktože by sa nepamätal na dojemný príbeh o malom Mojžišovi, ktorého takisto dali v lykovom košíku do vôd Nílu, odkiaľ ho vytiahla faraónova dcéra na súš?

Je to kríž s nespočetnými božími synmi. Nielenže sa stovky týchto členov božského Jet-Setu tmolia v mytológii, ale nájdenie ich aj v tzv. „úradnej“, celkom vážnej literatúre. Napríklad v Kumránskych textoch, ktoré sa našli r. 1947 v jaskyniach na svahu kopca zvažujúceho sa k Mŕtvemu moru, sa opisuje taký ohromujúci príbeh, že hoci sa opakujem*, musím ho spomenúť, lebo sem patrí. Pochopiteľne zvitok Lamech, v ktorom je zapísaný, je po 2000 rokoch poškodenejší než tisíckrát vypožičaná kniha; načali ho čas a vlhkosť. Pomerne zaujímavé je to, čo zostalo v zlomkoch. Tu nejde o mýtus, ale o udalosť zaznamenanú v historickom čase.

*Spomienky na budúcnosť

Lamech, Noemov otec, sa jedného dňa vrátil z cesty, ktorá trvala dlhšie než deväť mesiacov. Bol teda právom prekvapený, keď našiel v rodine drobného chlapčeka, ktorý nemohol byť jeho a ktorý vyzeral tak, že nezapadal do rodiny. Ktože môže mať Lamechovi za zlé, že to svojej žene Bat-Enoš ostro vyčítal.

Ona sa však zaprisahávala, že semeno musí byť od neho, Lamecha, lebo nikdy nemala nič ani s vojakom, ani s nijakým cudzincom, ba ani s nikým z božích synov: pane môj, prisahám ti..., že to semeno bolo od teba, počala som od teba aj oplodnil si ma ty, a nie nejaký cudzinec, ani strážca, ani nijaký syn neba... (13) Lamech jej neveril ani slovo. Nesmierny znepokojený sa šiel poradiť so svojim otcom Matuzaleom. Ten si vypočul neobvyklú historku, dôkladne porozmýšľal, ale nedošiel k nijakému záveru, a preto vyhľadal múdreho Henocha. Chlapčenské kukučie vajíčko v počestnej rodine donútilo staručkého Matuzalerna, aby podstúpil námahu ďalekej cesty, veď do veci sa muselo vnieť jasno. Čo by si ináč ľudia pomysleli?

Henoch si vypočul Matuzalema. Že sa z čistého neba zjavilo chlapčiatko, ktoré nevyzerá veľmi ako človek, ale skôr ako syn nebies: očami, vlasmi, pleťou, ničím sa nehodí do rodiny.

Múdry Henoch si všetko vypočul a potom poslal Matuzalema domov so znepokojujúcou správou, že ľudstvo a Zem postihne strašný súd; všetko mäso bude zničené, lebo je špinavé a skazené. Ale svojmu synovi Lamechovi vraj kázal, aby si chlapčeka nechal u seba a dal mu meno Noe; že malý Noe je vyvolený, aby sa stal praotcom všetkých tých, čo prežijú veľký súd nad svetom.

Na tejto rodinnej príhode zaráža to, že sa tu niekoľkokrát spomína syn nebies ako legitímny ploditeľ, ale aj to, že už Noemovi rodičia boli upovedomení o budúcej potope. Ale predovšetkým je pozoruhodné, že starý otec Matuzalem si vypočul správu od toho istého Henocha, ktorý podľa tradície čoskoro nato vystúpil na nebesia v ohnivom voze.

Môj priateľ Henoch

Tento Henoch je môj priateľ, prenasledujem ho. Mám mimoriadny nos na tajomné osobnosti, tým viac, keď sa tento muž len tak mimochodom spomína v Starom Zákone. Henoch si nezaslúžil, aby ho len tak odbavili, lebo je autorom vzrušujúcej knihy. Keby nás boli cirkevní otcovia pokladali za dospelých čitateľov biblie, bola by KNIHA HENOCH dostala miesto v Knihe kníh! Ale stará cirkev ju vylúčila zo „všeobecného používania“. Je to dostatočný dôvod na to, aby som sa s Henochom spriatelil a ustavične sa s ním zapodieval.

Keď sa dozvieme, čo má Henoch oznámiť, urobila cirkev - zo svojho hľadiska - dobre, že knihu nedala na verejnosť: prináša také háklivé správy, že by bola mohla Boha Starého zákona zbaviť jeho miesta.

Kto bol tento Henoch, ktorého meno znamená po hebrejsky zasvätený, znalý?

Mojžiš ho označuje ako siedmeho z desiatich praotcov, teda predpotopného, tohto syna Jaredovho, ktorý po tisícročia stojí v tieni svojho syna Matuzalema, o ktorom Genezis tvrdí, že sa dožil 969 rokov - práve „taký starý, ako Matuzalem“. Rozprávač Piatich kníh Mojžišových necháva žiť zasväteného Henocha len 365 rokov a potom ho nenechá zomrieť, ale odoberá sa na ohnivom voze do neba.

Môžeme sa pokladať za dvojnásobne šťastných: po prvé preto, že prorok šedivej minulosti nám zanechal správu o svojich obdivuhodných zážitkoch s bohmi, a po druhé, že tieto správy sa opäť vynorili a podávajú sa v prvej osobe. Henochova kniha vraj bola - a v tom je väčšina moderných bádateľov zajedno - pôvodne napísaná v hebrejčine alebo aramejčine. Tento pôvodný text sa stratil a dodnes sa nenašiel.

Keby to bola bývala definitívna strata, neboli by sme sa dozvedeli nič o tomto vzácnom dokumente. Ale Etiópania si preložili grécky preklad pôvodného textu, ktorý vznikol v ranokresťanskom období a našiel sa v Egypte. Dnes sa nedá zistiť, kedy bolo toto znenie Henochovho textu pojaté do starozákonného kánonu abesínskej cirkvi, a odvtedy sa zaraďuje do zoznamu svätých písiem.

Pravý Henoch

Správa o existencii Henochovej knihy sa dostala do Európy v prvej polovici 18. storočia. Anglický cestovateľ po Afrike a zakladateľ výskumu o Etiópii James Bruce (1730-1794) neobjavil len prameň Nílu; zo svojho viacročného pobytu si doniesol aj tri exempláre Henochovho textu. Najprv ho preložil neskorší arcibiskup z Cashelu profesor Richard Laurence s chybami do angličtiny, kým nemecký orientalista a protestantský teológ August Dillmann

(1823-1894) dal svojím prekladom podnet na interné odborné diskusie o Henochovi.

Preklad vyšiel r. 1851. Odvtedy boli texty doplnené asi 30 ďalšími etiópskymi rukopismi a porovnané s gréckym znením. Nesmierne akademické porovnanie textov malo za výsledok, že máme dočinenia s pravým Henochom.

Odborníci sa ešte nevzdali nádeje, že hebrejský alebo aramejský pratek sa raz predsa len objaví na nejakom egyptskom pohrebisku. Záznaky sa dejú stále. V niektorých bibliách, ktoré majú aj apokryfy, je Henochova kniha obsiahnutá.

Grécke slovo „apokryfy“ znamená „skryté spisy“ alebo v tajnosti držané sväté knihy.

Ja mám preklad Henocha z Tübingenu z r. 1900. Viem, že jestvujú aj modernejšie preklady, ale v tübingenskom je taký poznámkový aparát od 17 odborníkov, aký nenájdeme ani v jednom vydaní. Tieto poznámky sú užitočné, lebo naznačujú rozličné možnosti prekladu - nechcú indoktrinovať, ako treba text chápať. Z tübingenského prekladu cítiť, aká zarazenosť sa chytala učencov pri tom zaškatuľkovanom, komplikovanom, ba často chaotickom texte. Nehanbili sa priznať si bezradnosť z astronomického radu čísiel, fyzikálnych opisov a z genetických manipulácií, ktoré sú dnes celkom zrozumiteľné. Preto ponúkajú k desiatim riadkom Henochovho textu dvadsať riadkov poznámok pod čiarou, v ktorých sa otvorene predkladá celá škála možných prekladov. A mne ide o to.

Keď sa usilujeme interpretovať Henochov text výlučne teologicky, zostáva labyrintom čudných správ, cez ktoré nevedie k cieľu nijaké Ariadnino vlákno. Keď si však odmyslíme arabeskné rozprávanie v obraznej reči a vezmeme len kosť, potom si my, dnešní ľudia, prečítame nesmierne dramatické rozprávanie, pričom nemusíme zmeniť jediné písmenko.

Dôležité je ešte spomenúť, že skúmatelia Henocha pripisujú jadro knihy jednému autorovi a jednoznačne datujú jej vznik do tretej tretiny druhého predkresťanského storočia. Takto teda našla tradícia jedného autora. - Dávno sa upustilo od prechodnej domnienky, že by kniha mohla byť kresťanského pôvodu.

Rečová bezmocnosť spravodajcu

Na všetko, čo som povedal o vyjadrovacích schopnostiach spravodajcov, nájdeme príklad v Henochovom texte. Tak pozorovateľovi, ako aj čitateľovi chýbajú konkrétne pojmy na zachytenie toho, čo sa stalo. Očitý svedok a pisateľ boli v situácii, do ktorej sa môže dostať každý, kto má opísať špirálovité schody a pritom nesmie použiť ruky. Potrebuje ich porovnať.

Musí sa pohrať s „vyzerá to ako“. Dávnovekí pozorovatelia sa k tomu uchýľovali vždy vtedy, keď to potrebovali, lebo slovíčkami svojej doby museli opísať neznáme, nikdy nevidené udalosti. Keďže nevedeli opísať zážitok presnými slovami, pokúšali sa o výplody (orientálnej) obrazovej reči, ktoré hojne zabiehali do inotajov rozprávkovvej alegórie. Čím väčší bol zážitok z udalosti, tým väčší bujnela fantázia.

Pre spoznanie skutočného obrazu udalosti sa mi zdá legitímne odradiť farby, aby vystúpila do popredia čiernobiela dokumentárna fotografia: momentka. Nám takisto vyrazili reč prvé dokumentárne snímky Marsu na televíznej obrazovke. Aj pisatelia o udalostiach z dávneho dávnoveku mali pod dojemom šokujúcich zážitkov podobné pocity.

Prehľad prvých piatich kapitol Henochovej knihy ohlasuje súd nad svetom: nebeský Boh opustí svoj byt, aby sa s chórmi svojich anjelov zjavil na Zemi. V ďalších deviatich kapitolách sa hovorí o páde „anjelov odpadlíkov“, ktorí sa napriek zákazu svojho boha spojili s dcérami ľudí. Tito „anjeli“ dostali od svojho „boha“ také presne ohraničené úlohy, že naozaj sa dajú ťažko zaradiť do chóru nebeských bytostí.

Semjasa učil zaklínať a rezať korene, Baraqel pozeráť sa na hviezdy, Kokabiel astrológiu, Ezechiel náuku o oblakoch, Arakiel znaky Zeme, Samsaviel znamenia Slnka, Seriel znaky Mesiaca, Armaros odovzdával riešenia zaklínacích formuliek...

Znie to tak, akoby bol boh urobil z anjelov odborných referentov na vykonávanie zvláštnych úloh pri svojom pobyte na Zemi. Ešte sa dozvieme, že referenti boli zbehlí vo svojej oblasti, a niet pochybností, že vedomosťami vysoko prevyšovali vzdelanostnú úroveň vtedajších obyvateľov Zeme.

V kapitolách 17-36, v „neuhladenom jadre“ knihy sa opisujú Henochove cesty do rozličných svetov a do ďalekých nebeských oblastí. Kapitoly 37-71 sprostredkujú takzvané obrazové reči, mnohoraké primery, ako ich bohovia rozprávajú prorokovi. Henoch dostal priamy rozkaz zapísať obrazové reči, aby ich mohol sprostredkovať ďalekým národom. Zrejme jeho súčasníci nevedeli porozumieť týmto technickým informáciám, lebo ide o správy pre budúce pokolenie. To nie je moja interpretácia, tak je to zapísané u Henocha!

Kapitoly 72-82 obsahujú podrobné údaje o obežných dráhach Slnka a Mesiaca, o priestupných dňoch, o hviezdach a o mechanike nebies, podávajú geografické ciele v univerze.

Zvyšné kapitoly obsahujú Henochove rozhovory so synom Matuzalemom, ktorému oznámi prichádzajúcu potopu. Napokon nasleduje happyend, keď Henoch zmizne vo svojom ohnivom voze na nebi.

Odkiaľ mal Henoch svoju múdrosť

Slovanská Henochova kniha (14) obsahuje údaje, ktoré v abesínskej nenájdeme. Opisuje sa v nej, ako sa Henoch stretol s nebesťanmi: Keď som sa dožil 365 rokov, bol som jeden deň druhého mesiaca sám doma... Tu sa mi zjavili dvaja veľmi veľkí muži, akých som na Zemi nikdy nevidel. Tváre im horeli ako Slnko, oči mali ako horiace fakle; z úst im šľahal oheň; ich odev a ich spev boli nádherné, ich ramená ako zlaté krídla. Stáli pri hlave mojej postele a volali ma menom. Zobudil som sa a vstal som z lôžka; potom som sa im zblednutý od strachu poklonil. Nato ma obaja oslovili: Buď spokojný, Henoch! Neboj sa! Večný Pán nás poslal k tebe, máš ísť dnes s nami do neba. Daj svojim synom a svojej družine pokyny, čo majú v tvojom dome robiť!

Ale nech ťa nikto nehľadá, až kým ťa Pán neprivedie naspäť k nim...

V náboženských interpretáciách sa vždy znova tvrdí, že náš predpotopový patriarcha mal zjavenie alebo videnie. Správa je nepríjemne presná, odporuje tomuto výkladu. Henoch sa totiž zobudí a dáva na žiadosť oboch mužov pokyny, čo sa má za jeho neprítomnosti urobiť. Keď sa o Henochovej ceste do neba zdôrazňuje, že bola len víziou

smrti, musím povedať: Páni, prosím, pozrite sa presne, lebo v texte stojí, že prorok sa čulý po svojich „viziách“ vrátil verne k svojej rodine.

To, že Henochove zážitky boli spísané, nie je šťastná náhoda. Veď dostal striktný rozkaz zaznamenať všetko, čo zažil (15). Pán mi povedal: „Ó, Henoch, pozri na písmo nebeských tabúl, čítaj, čo je na nich napísané a zapamätaj si podrobnosti“.

Pozrel som si všetko na nebeských tabuliach, prečítal som všetko, čo na nich bolo napísané, zapamätal som si všetko a prečítal som knihu.

Henoch, pisateľ, zostavil úplnú náuku múdrosti, ktorá je cenná pre všetkých ľudí a je sudkyňa celej Zeme.

Je to kniha, písmo spravodlivosti a ostré napomenutie večných strážcov.

A teraz, syn môj Matuzalem, ti rozpoviem všetko a napíšem to pre teba; všetko som ti odhalil a odovzdal ti knihy, ktoré sa týkajú všetkých týchto vecí. Ochraňuj, syn môj Matuzalem, tieto knihy pred rukou svojho otca a odovzdaj ich budúcim generáciám sveta.

Všetko je tu také vecné, také vedomé, že ten, čo dáva úlohy, nemohol byť nijakou imaginárnou bytosťou. V nijakom náboženstve nežiadal boh podrobné opísanie svojich činov.

Zo slovanskej Henochovej knihy sa dozvieme aj to, koľko kníh bolo nadiktovaných Henochovi. Tam je zapísané, že ich nediktoval Boh osobne, ale že to vykonal „z poverenia“ archanjela Bretila:

A opísal mi všetky veci v nebi, na Zemi a v mori, pohyby všetkých prvkov, ročné obdobia, priebeh dňa a zmeny, príkazy a náuky. A Bretil hovoril ku mne 30 dní a nocí; jeho pery hovorili neprestajne, a ja som neúnavne zapisoval.

Keď som skončil, mal som napísaných 360 kníh.

„Veční strážcovia“

Čo nájdeme v knižnici usilovného pisateľa o často citovaných „večných strážcoch“?

Pred týmito udalosťami bol Henoch ukrytý, a nikto z ľudí nevedel, kam sa utiahol, kde sa zdržiaval a čo sa s ním stalo...

Hľa, tu na mňa, Henocha, pisára, strážcovia veľkého svätca, zavolali a povedali: „Henoch, ty pisár spravodlivosti, choď a povedz strážcom nebies, ktorí opustili nebo, sväté večné miesto, so ženami nemravné hýrili ako ľudia, vzali si ženy a uvrhli sa do veľkej záhuby na Zemi.“

Bolo by ruhačské premeniť týchto „strážcov nebies“ na anjelov nevinnosti. Ak to predsa urobili (vzali si ženy), pripadne vykladačom svätých písiem, že to nesmú urobiť. Veď anjeli sa nesmú zaplietť s pozemskými ženami. Tu musela pôsobiť skupina - reč je o 200 mužoch, ktorí splodili 1000 detí - ktorá sa vypravila bez žien hľadať objekty svojej telesnej rozkoše.

A ako všetky okupačné armády aj ich našla!

Títo a všetci ďalší si vzali ženy, každý z nich si vyvolil jednu a... poškvrnili sa nimi... Ženy otehotneli a porodili obrov dlhých 300 lakt'ov. Dostali sa k dcéram ľudí, spali u nich a poškvrnili sa ženami... Ale ženy porodili obrov a tým bolo všade na Zemi plno krvi a spravodlivosti.

Ak ešte boli pochybnosti o pôvode a druhu „strážcov“, Henoch ich jednoznačne odstraňuje. „Pán“, ktorý má nepochybne právo rozkazovať strážcom, volá Henocha:

„Pristúp a vypočuj si moju reč. Choď a povedz strážcom nebies, že som ťa poslal, aby si za nich prosil: Vlastne vy by ste mali prosiť za ľudí, a nie ľudia za vás. Prečo ste opustili vysoké a večné nebo, spali u žien, poškvrnili sa dcérami ľudí, vzali si ženy a konali ste ako ľudia a splodili ste synov obrov. Hoci ste boli nesmrteľní, pošpinili ste sa krvou žien, splodili ste deti z mäsa a krvi, zatúžili ste po krvi ľudí a splodili ste krv ako tí čo sú smrteľní a pomínuteľní.“

Bolo to jasné. Henoch stojí pred veliteľom strážcov. „Strážcovia“ nie sú iba výmysel tohto dávnovekého proroka. Hovorí o nich aj Ezechiel. Vynárajú sa aj v Gilgamešovi. Hovorí sa o obroch, ktorí sa rodili. Baruch uvádza dokonca čísla o počte obrov pred potopou:

Boh zoslal na Zem potopu a vničil všetko živé a aj 4 090 tisíc obrov. Voda preliala o 15 lakt'ov najvyššie vrchy.

V Henochovej správe sa sotva dá prepočítať sarkastický posmech veliteľa, ktorý očakával, že jeho poddaným nebudú robiť advokátov ľudia, ale skôr jeho strážcovia sa budú prihovárať za synov Zeme. Vysoký pán sa veľmi hnevá na svoju družinu pre kopuláciu s dcérami človeka, ktoré sú „smrteľné a pomínuteľné“. On a jeho ľudia sú totiž zdanlivo nesmrteľní. Tento nimbus by sa mohol rozplynúť po hanebných nociach lásky i s tým, čo z nich vzíde. Veliteľ, nespokojný so svojimi ľuďmi, nakoniec spozná zákony posunu času pri medzihviezdnych letoch! Keby bola družina plodila deti na Zemi, boli by obyvatelia tejto mikroplanéty odhalili podvod a spozorovali by, že návštevníci, ktorých pokladali za bohov, vôbec neboli nesmrteľní!

Aj keď to bola nehoda, šéfa hnevala najmä neposlušnosť posádky, ktorú nechal na Zemi, aby plnila výskumné a výchovné úlohy, zatiaľ čo sám sa vypravil s vesmírnou loďou za inými úlohami v slnečnom systéme. Práve preto, že jeho odborní referenti predstavovali vybraný pozemský personál, nemali sa páriť s dcérami ľudí. Tu urobila horúca vášeň kozmickému plánovaniu hrubú čiaru cez rozpočet, čo bolo pre veliteľa na zlosť.

Prosím, myslíte na obrov, splodených napriek zákazu. Nechám ich, nech v celej svojej veľkosti dupocú veľkými nohami dávnovekom na dôkaz, že existovali! Pred týmito udalosťami bol Henoch v ústraní, a ani jedno z detí človeka nevedelo, kde sa skrýval, kde sa zdržiaval.

Dnes to možno znie ako rozprávka, ale vo vtedajších časoch bolo neobvyklé, keď sa telesný človek náhle a bez stopy stratil z povrchu Zeme. Vtedy ešte kidnapping nepatril ku každodenným zábavám chorej spoločnosti. Henochovo zmiznutie by sa nebolo nikdy vysvetlilo, keby si sám nerobil zápisky. Henoch sa zúčastnil na vesmírnom lete!

Henochova cesta do vesmíru

Astronaut Henoch podáva správu: Odniesli ma do neba. Vstúpil som a potom som šiel až k múru z krištáľových kameňov, ktorý bol obkolesený žeravými jazykmi - začal mi naháňať strach. Vstúpil som medzi jazyky a blížil som sa k veľkému domu postavenému z krištáľových kameňov. Dlážka bola vykladaná krištáľovými kameňmi, podobne ako

steny domu aj jeho základy boli z krištáľu. Strecha bola dráhou hviezd a bleskov, medzi nimi ohniví cherubíni, a jej nebo pozostávalo z vody. Jeho steny obklopoval ohnivý múr a jeho brány plápolali ohňom.

Bol tu aj iný dom, väčší než tamten; všetky dvere boli otvorené. Všetko tu bolo nádherné, skvelé a veľké. Dlážka bola z ohňa, ďalšiu časť tvorili blesky a lietajúce hviezdy a strechou bol blčiaci oheň. Zbadal som vysoký trón. Vyzeral ako pokrytý inovatou; a okolo neho bolo čosi, čo pripomínalo žiariace slnko. Spod trónu vychádzali prúdy horiaceho ohňa, ani som sa nemohol na to dívať. Sedelo na ňom veľké veličenstvo; jeho odev bol ligotavejší než slnko a belší než čerstvo napadaný sneh. Okolo stáli desaťtisíckrát desaťtisíce, a veličenstvo robilo všetko, čo sa mu uráčilo. A tí v jeho blízkosti sa nevzdalovali vo dne ani v noci a neodchádzali od neho.

Odviedli ma a premiestnili inde. Videl som miesta svetiel, zásobárne bleskov a hromu. Videl som ústia všetkých riek Zeme a ústie hĺbky.

Videl som nárožný kameň Zeme a videl som štyri vetry, ktoré nesú Zem, a pevnosť neba. Videl som vetry neba, ktoré pohybujú slnkom a všetkými hviezdami, hojdajú ich. Videl som vetry, ktoré nesú oblaky nad Zemou; videl som cesty anjelov a na konci Zeme som videl nebeskú pevnosť nad Zemou.

Videl som hlbokú priepasť so stĺpmi nebeského ohňa a videl som, ako medzi nimi padali ohnivé stĺpy; nedali sa zmerať ani do hĺbky, ani do výšky. Za touto priepasťou som videl miesto, a nebola nad ním nebeská pevnosť, ani pevná zem pod ním, ani voda, ani nijaké vtáčstvo. Toto miesto bolo ako púšť desivá. Videl som tam sedem hviezd ako veľké horiace vrchy. Keď som sa naň opýtal, povedal mi anjel: „Toto je miesto, kde sa končia nebo a Zem.“

Putoval som, až som prišiel na miesto, kde nebolo nič. Tam som natrafil na čosi hrozné: nevidel som nebo nad sebou a nijakú pevnú zem pod sebou, ale iba pusté miesto. Bol tam veľký oheň, ten horel a blčal. Miesto malo zárezy až do priepasti a bolo plné rúcajúcich sa ohňových stĺpov.

Opis je jednoznačný, ja podám len vysvetlivky.

Henoch používa pri opise svojej účasti na vesmírnom lete porovnania, ktoré mal k dispozícii, takže pri tejto udalosti môžu byť aj jeho zasvätení súčasníci. Začína sa (ako u Ezechiela) štartom v medzidopravníku k materskej vesmírnej lodi. Henoch sa nevie vymaniť z údivu a z obáv.

Materiál vesmírnej lode nepozná. Musí prirovnávať vonkajšiu plášť odolnú voči vysokej teplote ku krištáľovým kameňom, lebo jeho súčasníci ich poznali z chrámov a palácov. Vyzerá ako... Pohonné dýzy, ktoré sa pri štarte rozhoria, blčia ako ohnivé jazyky. Keďže sú z rovnakého materiálu ako vonkajšia plášť, pripadá mu aj vnútorný ako z krištáľu. To, čo sa Henochovi vidí byť „strecha“, samozrejme nie je nič iné než výhľad z okienka, ale nevie nič o skle neprepúšťajúcom horúčavu, cez ktoré môže pozorovať dráhy hviezd. More ohňa, ktoré obklopuje sondu, je atmosférou nezoslabený odraz silného slnečného svetla na vonkajšej vrstve vesmírnej lode.

Ani by sme nemohli rozumieť textu, aj keď je neviem ako jednoduchý, keby sme napríklad neboli mali možnosť vidieť spojovacie manévry sond amerických a ruských astronautov vo vesmíre. Tu preliezali Rusi zo svojej malej družice cez uzáver do väčšej americkej družice.

Na takomto prestupe do vesmírnej lode, pravdaže väčších rozmerov, sa Henoch zúčastní, keď referuje, že sa dostal do väčšieho „domu“. Opäť ho fascinuje ligotavá nádhra a krása (pochopiteľne, lebo doma žil vo veternom stane!). Opäť mu chýbajú bežné slová hovorovej reči, ktorými by mohol pretlmočiť svojim krajanom svoje dojmy.

Tu, vo väčšom dome, vidí veliteľa, „veľké veličenstvo“. Poslúchajú ho všetci ľudia, a tak si Henoch predstavuje, že to musí byť „veľké veličenstvo“: nad neho niet. Jeho odev sa mu zdá ligotavejší než slnko a belší než sneh. Prirovnanie nie je také prekvapujúce, keďže Henoch a jeho druhovia nosia hrubý odev utkaný z kozej srsti. Výzor astronauta sa mu vidí taký pompézny, že sa utieka k prirovnaniam, ktoré vyzerajú absurdne. Ale v podobnej situácii sa aj dnes ocitajú žurnalisti pri prehliadkach špičkovej módy, keď majú napríklad opísať nový look predvádzaný v Paríži, ako bol pred niekoľkými rokmi štýl astronautov od Pierra Cardina. Vtedy žonglovali aj dnešní spravodajcovia so známymi, smelými prirovnaniami, aby si čitateľ vedel predstaviť kreácie tvorcov módy. A rovnako si počínal Henoch.

Kto je slepý, nech pokladá opis vesmírnych družíc za „tvár“, sen alebo víziu. Tento útek do nekontrolovateľného celkom zlyhá pri pozorovaniach, ktoré sú natoľko presné, že sa ani len trochu nemôžu pri opise zmeniť na víziu. A keďže Henoch sa púšťa aj do dlhých radov čísiel, ktoré sa dajú overiť, rozsýpa sa zúfalá argumentácia s víziami na prach.

Videl, hovorí prorok, ústie všetkých riek Zeme; opisuje zem nikoho v atmosfére, kde nežijú nijaké vtáky, zónu smrteľného chladu, v ktorej už nie sú horizonty, „miesto, kde je koniec Zeme a neba“. Henoch vystihol nehostinnosť všehomíra.

Henochov meteorologický satelit

Tam videli moje oči tajomstvá bleskov a hromu, tajomstvá vetrov, ako sa delia, aby viali ponad Zem, a tajomstvá oblakov a hmiel. Videl som, odkiaľ vychádzajú na to miesto a ako sa odtiaľ nasycuje prach Zeme.

Potom mi ukázali všetky tajomstvá bleskov a svetiel, a ako sa blahodarne blýskajú, aby nasýtili Zem. Lebo hrom má presné pravidlá, koľko má znieť, má to určené. Blesk a hrom nie sú nikdy rozdelené; oba odlietajú hnaní duchom a neoddeľujú sa.

Lebo keď sa blýska, ozve sa hrom mojim hlasom.

Henoch oznamoval poznatky, ktoré sme my obyvatelia Zeme získali až tisícročia neskôr bádanim. Ako je známe, hrom Tento obrázok bol zostavený počítačom z viacerých snímok, ktoré urobila meteorologická družica ESSA V 8. 9. 1967. Dá sa rozoznať viac ako desať centier búrok a hurikánov, ktoré boli vtedy známe pod peknými menami Beulah, Doria, Chloe, Monica a Nanette. vzniká náhlým rozpätím vzduchu zohriateho bleskom a šíri sa rýchlosťou zvuku (333 m/sek). Hrom má pevné zákony, „koľko má znieť“. O koľko skôr by boli bývali známe prírodné zákony, keby boli mali ľudia k dispozícii Henochove texty? Starí cirkevní otcovia asi počítali s múdrymi čitateľmi biblie: tí by boli spoznali fyzikálne zákony, podľa ktorých „pracuje“ vesmír a veľký všemocný by sa bol stal nezamestnaným. Ľudia mali skôr vedieť

namiesto musieť veriť. Keď sa príležitostne dívame na poveternostné správy zo satelitu a vidíme, ako sa tvoria mračná nad Zemou, vieme, čo Henoch vo svojej správe spomína: videl to všetko na vlastné oči z veľkej výšky. „Videl som zásobárne bleskov.“ Aj toto pozorovanie sa nepochybne nedá urobiť z chrbta ľavy. V obrovských výškach sa také „zásobárne“ dajú vidieť. Blesky sú obrovské iskrové výboje medzi rozlične nabitými oblakmi, ktoré si budujú medzi sebou výbojové kanály. Až keď taký kanál dosiahne Zem alebo iný zhľuk oblakov, príde k hlavnému výboju „so stĺpmi nebeského ohňa“. Až dovtedy sa blesky takpovediac zbierajú v zásobárňach. Ale Henochovi netreba nič vyčítať! On nemá ani najmenšiu predstavu o elektrine a nijakú predstavu o tom, ako horí nebo, keď sa ozve len normálny blesk s energiou 100 kilowatthodín. Samozrejme, že tieto fyzikálne pochody pozoroval vo veľkej výške ako... nebeský oheň!

Henochova výskumná sonda Zeme

Po tých dňoch, na onom mieste, kde som videl, ako všetky tajomné veci vyzerajú, - zdvihol ma totiž veterný vír a zanesol na západ -, zazreli moje oči všetky skryté veci, ktoré sa mali stať na Zemi; jeden železný, jeden medený, jeden strieborný a jeden zlatý vrch, a jeden z olova. Anjel hovoril: „Vyčkaj trochu a všetko skryté sa ti objaví. Tie vrchy, ktoré videli tvoje oči: vrch zo železa, z medi, zo striebra, zo zlata, z mäkkého kovu i ten z olova, všetky sa pred твоjim vyvoleným roztopia ako vosk pred ohňom a budú ako voda stekať zhora po kopcoch...

Toto bude koniec, lebo poznajú všetky tajomstvá... aj všetky skryté sily a sily všetkých tých, ktorí vykonávajú čary..., ktorí odlievajú sochy pre celú Zem; napokon aj to, ako sa dobýva striebro z prachu Zeme a ako vzniká mäkký kov zo zeme. Lebo olovo a cín sa nezískavajú zo zeme ako prvé, je to prameň, ktorý ich vyrába.“

Viem, že satelity používa moderná veda na skúmanie Zeme - ako v programe ERTS NASA (Earth Resources Technology Satellites). Tieto vesmírne dopravné prostriedky krúžia v tisícikilometrovej i väčšej výške po polárnej obežnej dráhe našej planéty. Sú vybavené multispektrálnymi televíznymi kamerami a prístrojmi rádiometrického pozorovacieho systému. Televízne kamery a rádiometre zachytia v obraze asi dvestokilometrovú oblasť. Veľmi kontrastné snímky (fotografie so simulovanou farebnosťou) sa využívajú na bádanie v geológii (tvorba zemskej kôry), geodézii (zobrazenie povrchu Zeme), hydrológii, oceánológii, na zisťovanie znečistenia vzduchu a vody atď. - ale predovšetkým na hľadanie ložísk rúd a nálezísk plynu, ropy a vody. Aj archeológia mala veľký osov z moderných vesmírnych sond. Tento satelit určený na geofyzikálny výskum je okrem meno schopný na základe meraní pomocou laserových lúčov predpovedať zemetrasenia. Laserové lúče sa odrážajú od povrchu zeme a sú následne vyhodnocované počítačom satelitu. Na základe časových diferencií odrazov laserových impulzov (s presnosťou na 10 bilióntin) možno usudzovať na pohyby zemského povrchu.

Dnes je to tak, ako o tom referoval Henoch v dávnom dávnoweku pri svojom výlete do vesmíru: satelity vyhľadávajú ložiská rozličných kovov, objavujú pod povrchom Zeme železo, meď, striebro, zlato vo vrchoch.

Aj Henochove odkazy, že „striebro sa dobýva z prachu Zeme“, sú konkrétne. V dostupnej zemskej kôre sa striebro vyskytuje v množstve 0,1 g na tonu. Striebro je často aj odpadom pri iných kovoch, zriedkavejšie pri aktívnych ložiskách s asi 500 g na tonu. Stále sa musí „dobývať z prachu Zeme“. Rýdze striebro sa v kôre Zeme nachádza veľmi zriedka; vyplavuje sa pri pražení redukčným postupom pri 1100-1200 oC z trosky... vyteká ako „z prameňa“. Aj cín, ktorý sa v doteraz preskúmanej zemskej kôre vyskytuje v množstve 3 g na tonu, sa v elektrických peciach roztaví a potom vyteká ako z prameňa.

Henoch znamená po hebrejsky zasvätený. Počas vesmírneho letu ho zrejme skúsení astronauti zasvätili do technológií, ktoré boli za jeho čias úplne neznáme.

Referenti na zvláštne použitie

Toto sú mená ich vodcov. Meno prvého je Jejun; to je ten, ktorý zvedol všetky deti anjelov, dopravil ich na pevninu a zvedol ich dcérami ľudí. Druhý sa volal Asbeel; ten dával deťom anjelov zlé rady, pretože si sprnzili telá dcérami ľudí. Tretí sa volal Gadreel; to je ten, ktorý ukázal ľudským potomkom všelijaké smrtiace úder. Zvedol aj Evu a ukázal deťom ľudí.

Vraždiace nástroje, pancier, štít, bojový meč a vôbec všelijaké vražedné nástroje. Od tej chvíle sa zbrane rozšírili medzi obyvateľmi pevniny. Štvrtý sa volal Penemue; ten ukázal ľudským potomkom rozdiel medzi trpkým a sladkým a vyjavil im všetky tajomstvá múdrosti. Naučil ľudí písať atramentom na papier, čím sa podnes mnohí prehešili až naveky. Piaty sa volal Kasdeja; naučil deti človeka všeličomu, čo je zlé úderom do embria v tele matky, aby odišlo, aké sú rany duše, čo je pohryznutie hada, čo sú poruchy, aké vyvoláva obedňajšia horúčava... Michal stvoril zem nad vodami a jeho zásluhou pritekajú z odľahlých vrchov životodarné vody...

Henoch, respektíve pisateľ rozprávania, označuje text ako reč obrazov. Akoby to boli maľby na skle: Motívy sa trblietajú, ale cez ne nevidno.

Diverzifikácia

Jejun a Asbeel boli zodpovední za kopuláciu mimozemšťanov s deťmi ľudí a tým za výrobu obrov, ktorých niekdajšia existencia sa ešte dokáže. Gadreel, biologicky a technicky zbehlý, sa vyznal v zbraniach, vrátane výroby neznámych vražedných nástrojov. Svoje vedomosti musel získať mimo zemských oblastí, inak by Henoch nebol taký prekvapený. - Penemue bol všestranný vedec. Priniesol ľuďom nielen písmo a naučil ich používať atrament a papier, ale odovzdal im aj znalosti, mnohoraké „tajomstvá“, ktoré podľa príkazu dával ďalej.

Kasdeja ovládal nejaký bojový šport ako karate („všelijaké zlé úder“), využívaný nielen na boj muža proti mužovi. Poznal miesto v matkinom tele, kde sa dal vyvolať bolestivý potrat bez akýchkoľvek nástrojov. Kasdeja poznal aj terapiu proti úpalu („rany, ktoré vznikajú z poludňajšej horúčavy“), a odovzdával ďalej aj znalosti zo psychiatrie („rany duše“). Stačí len malý myšlienkový posun, aby sme v Michalovi vytušili architekta („stvoril zem nad vodami“).

O tom, ako dôkladne sa „anjeli“ pripravovali na svoje úlohy, Henoch poznamenáva:

Videl som, ako v tých dňoch dostávali anjeli dlhé motúzy a vzali si krídla, vyleteli a obrátili sa na sever. Pýtal som sa

anjela: „Prečo si vzali tie dlhé motúzy a odišli?“ Povedal mi:

„Odišli merať. Títo donesú spravodlivým miery spravodlivých a motúzy spravodlivých... Vyvolení začnú bývať u vyvolených a to sú tie miery... Miery odhalia v hĺbke zeme všetky tajomstvá a tí, čo v púšti zahynuli...“ Asasel... im ukázal všetky kovy vrátane ich spracovania a náramky a šperky, použitie očných šminiek a krašlenie očných viečok, najvzácnejšie a najvyberanejšie kamene a všelijaké farbičky...

Tu sa „vyvolení“ zjavne oboznámia s novými, správnymi mierami. Čože už bol lakeť, dĺžka predlaktia, podľa ktorého sa meralo a ktoré mohlo byť dlhšie alebo kratšie! „Miery spravodlivých“, to boli ciachované meracie pásma, ktoré odteraz platili - nimi mohli vyvolení zmerať aj „tajomstvá hĺbok“, v ktorých mali - popri kovoch - nájsť „najvzácnejšie a najvyberanejšie kamene“, aby ich spracovali na šperky. Akým zúšľachteným spôsobom života žili tí, medzi ktorými sa Henoch zdržiaval, vysvetľujú pokyny pre kozmetické umenia. Aké primitívne boli v porovnaní s tým moderné kolonizačné metódy.

My sme darovali divochom bezcenné sklené perly, a oni ukázali, ako sa majú ženy umelecky šminkovať.

Astronómia v čase pred potopou

Videl som nebeské hviezdy, a videl som, ako ich všetky volal po mene. Videl som, ako boli vážené spravodlivou váhou podľa svojej svetlosti, vzdialenosti a dňa svojho zjavenia.

V skutočnosti astronómia klasifikovali hviezdy podľa ich mena, ako aj podľa veľkosti („vážené spravodlivou váhou“) a podľa hodnôt svetlosti („podľa svojej svetlosti“), ale aj podľa svojho umiestnenia („vzdialenosti miesta“) a dňa ich prvého pozorovania („dňa svojho zjavenia“). Prorok pred potopou musel teda dostať presné údaje o bytostiach, ktoré boli vo svojom intelektuálnom vývoji neporovnateľne ďalej než on sám a všetci jeho súčasníci, lebo všetko sa to muselo stať pred potopou. Henoch sám je ešte len informovaný „hlasmi neba“ o udalostiach, ktoré sa majú stať v ďalekej budúcnosti:

Lebo celý svet sa zrúti a Zem zaplaví potopa a všetko na nej zahynie. Pouč ho, aby sa pred ňou zachránil a aby jeho potomstvo bolo zachované pre všetky pokolenia sveta.

Najmä takéto často sa opakujúce upozornenia podnietili skúmateľov Henochových textov, aby nebrali do úvahy predpoklad, že by mohlo ísť o texty, ktoré vznikli za čias kresťanstva.

Ale potopa bola v kresťanských časoch už legendárna udalosť z ďalekej minulosti! Keď sa v Henochových textoch zaznamenali údaje z doby pred potopou, ako sa teda dostali do vedomia (primitívnych) ľudí, keď za ich čias ešte nejestvovali?

Do mnohých kapitol sa zaraďuje stručný prehľad astronómie pred potopou, ktorý tvoria najkomplikovanejšie podrobné astronomické údaje so zlomkovými a mocninovými počtami.

Uvádzam tu iba zlomok tých údajov, ktoré môže pochopiť aj človek neskúsený v astronómii:

V ten deň vychádza Slnko z onej druhej brány a zapadá na západe; vracia sa na východ a vychádza v tretej bráne 31. rána a zapadá na západe neba. V ten deň sa noc skrúti a má deväť častí, a deň má deväť častí, a noc je dlhá ako deň a rok má presne 364 dní. Dĺžka dňa a noci, a krátkosť dňa a noci, rozdiel medzi nimi vzniká obehom Mesiaca... Čo sa týka malého svetla, ktoré sa nazýva Mesiacom, jeho východ a západ je v každom mesiaci rozličný; jeho dni sú ako dni Slnka, a keď je jeho svetlo rovnomerné, dosahuje jeho svetlo sedminu svetla Slnka, a takto vychádza... Prvá polovica z neho trčí 1/7 a zvyšok jeho kotúča je prázdny a tmavý, s výnimkou 1/7 a 1/14 polovice jeho svetla...

Čo obsahuje Henochova kniha, to nám, tak nesmierne pokrokovým obyvateľom Zeme, napriek odporu cirkvi museli odhaliť Mikuláš Koperník (1534), Galileo Galilei (1610) a Johannes Kepler (1609)!

Keď čítam knihy o dejinách, mám dojem, že ani jeden hrdina neopúšťa svet bez „posledných slov“. Aj Henoch sa pridŕžal tohto pekného mravu. Prv než zmizne vo vesmíre na svojom „ohnivom voze“, dá tým, čo zostávajú na Zemi, podľa slovanského Henochovho textu toto ponaučenie: A knihy, ktoré som vám dal od Boha, neschovávajú! Hovorte o nich všetkým, ktorí si to želajú, aby cez ne spoznali dielo Pána!

Ja som poslúchol želanie proroka.

Ezdra a rýchli pisári

Statočná, ale nie božská odpoveď

Moje dokazovanie, že „bohovia“ i so svojimi „anjelmi“ boli telesné bytosti, vyvolá veľký odpor. Keď poviem, že Boh je vševéduci, nezaznie nijaký odpor. Dostal som od Boha odpoveď: „Len niečo ti môžem povedať o znakoch, na ktoré sa ma pýtaš. Nie som schopný povedať ti niečo o tvojom živote, sám to neviem.“

Túto sympatickú, statočnú odpoveď Boha odovzdal aj prorok Ezdráš (Ezdra = hebrejsky pomoc), židovský kňaz a znalec Pisma, ktorý sa r. 458 pred Kr. vrátil na čele tých nepočetných, čo prežili, z babylonského zajatia do Jeruzalema. Do Starého zákona sa dostalo skromných desať kapitol Ezdrášovho textu. Okrem týchto uznaných Ezdrášových kníh máme dva apokryfy, cirkevnými otcami neuznané knihy a „štvrtú knihu Ezdrášovu“, prepchatú tajomnými vedomosťami. Aj tento apokryf z prvého pokresťanského storočia padol za obeť redaktorom biblie.

Pretože sa Ezdrášovi všetko, čo mal oznámiť, zdalo priveľmi fantastické, chcel aj on veriť, že sa mu jeho vládca zjavil vo videní a urobil ho spolumajiteľom a oznamovateľom tajomných znalostí. Keď sa mu potom vševéduci Boh na jednoduchú otázku statočne prizná, že nevie odpovedať, zistíme my kibici, aký bezvýznamný je veľký vládca bez vševéduceho postoja: opýtaná bytosť si vôbec nepripadala božská.

Päť rýchlych pisárov

Ten, čo dával Ezdrášovi rady, bol vlastne obdivuhodný pragmatik: Zhromaždi národ a povedz im, aby ťa 40 dní nehľadali. No ty si nahotov mnoho písacích tabúl, vezmi k sebe Saraju, Dabriu, Selemiu, Ethana a Asiela, tých päť mužov, lebo vedia rýchle písať, a potom príď sem.

Keď s tým budeš hotový, jedno môžeš zverejniť, druhé odovzdáš potajme mudrcom. Zajtra o tomto čase začneš s písaním.

Tak bolo za 40 dní spísaných 94 kníh. Keď však uplynulo 40 dní, povedal mi Najvyšší: 24 prvých napísaných kníh môžeš zverejniť, aby si ich hodní aj nehodní prečítali. Ale posledných 70 kníh zadrž a odovzdaj múdрым svojho ľudu. Nový dôkaz o tom, že mimozemské bytosti mali jasne definovaný záujem, aby odovzdali neskorším generáciám doklady o svojej prítomnosti na Zemi a poznámky o zanechanom poznaní. Ezdrášov text vznikol zrejme za výnimočných okolností. Neznámy mal veľmi naponáhlo, a tak si objednal päť mužov, „ktorí vedia rýchle písať“. Muselo ich byť naraz päť. Dnes by ich zastúpil jeden stenograf, keby nebol poruke magnetofón.

Deportácia blažených

Ezdráš sa v rozhovore s „najvyšším“ (pánom, veliteľom, panovníkom) rozhorčí nad nespravodlivosťou na tomto pozemskom svete. Ako v iných svätých spisoch prisľúbi veľký Neznámy, že jedného dňa v dalekej budúcnosti sa vráti „z neba“ a vezme k sebe „spravodlivých a múdrych“. Kam? Na ktorú asi planétu?

Domov partnera rozhovoru musel byť vzdialený od nášho slnečného systému niekoľko slnečných rokov, lebo robí poznámky o časových posunoch. Ezdráš sa, prirodzene, čuduje a pýta sa celkom naivne, či nemohol naraz stvoriť všetky pokolenia minulosti, prítomnosti a budúcnosti, aby sa neskôr mohli všetky „zúčastniť“ na návrate. K tomu tento dialóg:

Najvyšší: „Opýtaj sa materského lona a povedz mu: Keď porodiš desať detí, prečo má každé svoj čas? Požiadať ho, aby ti ich porodilo desať naraz!“

Ezdráš: „To nemôže, len každé v jeho čase.“

Najvyšší: „Tak som i ja urobil Zem materským lonom pre tých, ktorí, každý vo svojom čase, sú počatí. Na svete, ktorý som stvoril, som stanovil určité poradie.“

Tajomstvo čias

Ezdráš rozmýšľal o časovom poradí. Chce vedieť, či pri návrate z neba budú šťastnejší mŕtvi alebo tí, čo prežili.

Najvyšší ho uisťuje: Tí, čo prežili, sú omnoho blaženejší než mŕtvi.

Táto lapidárna odpoveď je pochopiteľná. Už v „druhom videní“ povedal „Najvyšší“ prorokovi, že Zem je stará a už „ma za sebou mladícku silu“. Ak pokladáme vo všetkých časoch platné zákony posunu času za dané, potom môže byť naša Zem pre znečistenie prostredia a rozloženie priemyslového osídlenia už dávno neobývateľná, keď sa bude trúbiť na veľký „návrat“. Prežívajúci chrčivo dýchajú posledný kyslík. Keď „Najvyšší“ odvedie tých, čo prežijú, na inú planétu, budú s odstupom „blaženejší“.

Najvyšší potvrdí Ezdrášovi, že to on hovoril s Mojžišom a dal mu pokyny:

Vtedy som vyslal Mojžiša, vyviedol som národ z Egypta a priviedol som ho na vrch Sinaj. Tu som ho zadržal mnoho dní pri sebe. Zveril som mu mnoho zázakov a ukázal som mu záhady čias.

Tak sa končí štvrtá kniha Ezdráša, ku ktorej sme sa nedostali: To som urobil v siedmom roku šiesteho týždňa, 5000 rokov, tri mesiace, dvanásť dní po stvorení sveta... Vtedy sa Ezdráš vzdialil a potom keď to všetko napísal, bol prijatý na tom mieste medzi seberočných. Nazýva sa pisateľom múdrosti Najvyššieho.

Rebelský Abrahám

Cenzúra cirkevných otcov nechala v biblii mnoho bielych miest. V Starom zákone nezostala ani Abraháмова Apokalypsa, pochádzajúca z druhého storočia po Kr. Preto sa u Mojžiša dozvedáme o Abrahámovi kadečo, len to nie, odkiaľ prišiel a že podobne ako Henocha, Ezechiela, Eliáša a iných i jeho vzali na návštevu „do neba“. V Apokalypse sa dočítame, že Therach, výrobca modiel, bol Abrahámov otec. Mladý vzdorovitý Abrahám sa nemohol spriatelieť s Jóbom svojho pôvodu, hľadal pravého Boha, ktorý sa nedal rozmnožovať v dreve a kameni. Tento vytúžený, neznámy Boh stretol jedného dňa mládenc a vyzval ho, aby opustil otcovský dom (14):

Šiel som von. Ešte som sa ani nedostal k dverám dvora, keď zaznelo veľké zahrmenie, z neba padal oheň a spálil ho (otca), jeho dom a celkom všetko vnútri na štyridsať laktov.

V Mojžišovom rozprávaní v Starom zákone sa hovorí o Abrahámovi výlučne v tretej osobe, zatiaľ čo Apokalypsa je v prvej osobe: ako u Henocha, Ezdráša alebo Ezechiela slovo má očitý svedok, niekto, ktorý bol brutálnym vystupovaním cudzincov šokovaný. Áno, prvé objavenie sa „anjelov“ ho prestraší natoľko, že na mieste zamdlel: Keď som tak počul hovoriť ku mne hlas, pozrel som raz sem, raz ta. Nebol to dych človeka, a tak sa môj duch prestrašil a duša (= vedomie) zo mňa utiekla. Bol som ako kameň a spadol som na zem, lebo som nemal už silu stáť. A ako som ležal s tvárou na zemi, začujem hovoriť hlas Svätého: „Chod, Jákob, zdvihni mi tohto muža. Nech sa spamätá zo svojho chvenia.“ Tu príde ku mne anjel... podobný mužovi, chytil ma za pravú ruku, postavil ma na nohy...

Starozákonníci sa zase ozývajú, že tu ide o Abrahámovu videnie, že text nenapísal pravdepodobne on (ako keby autorské právo ostatných autorov biblie bolo zaručené!), a preto nepatrí do Starého zákona. Abrahám Apokalypsy ide s pravdou von, hovorí v prvej osobe. Ktorý zbožný, veriaci Žid by sa bol opovážil vydávať za Abraháma, a navyše ešte aj vložiť praotcovi rodu do úst slová, ktoré nie sú jeho? Ako mohol vzniknúť taký dramatický opis stretnutia, pri ktorom nebol iný svedok, keby o ňom nereferoval sám postihnutý? Prečo by mal falšovateľ textu vkladať do úst praotcovi rodu takú hanebnosť, ako sú slová o zamdlení?

Viem si predstaviť, prečo cirkevní otcovia nechceli vidieť v biblii Abrahámovu Apokalypsu: Viackrát je v nej reč o tom, že Pán „si obľúbil Abraháma“, takéto pohnutie citov muselo zostať božskému duchu vesmíru cudzie. Ostatne o telesnej robustnosti anjela sa vari nedá diskutovať.

Z apokalyptickej správy jasne vysvitá, že tu nemohlo ísť o nijakého ducha. Keď sa Abrahám prebral z mdloby, opisuje cudzinca, ktorý spôsobil, že stratil vedomie.

Tu som videl toho, ktorý ma vzal za pravicu a postavil na nohy. Jeho telo vyzeralo ako zafír, tvár mal ako chryzolit a vlasy ako sneh, diadém okolo hlavy bol ako dúha.

Abraháмова cesta do neba

Exkluzívne vystrojený cudzinec sa predstavil ako „sluha svojho pána“, ktorý je poverený Abraháma sprevádzať.

Spravodajca opisuje v prvej osobe cestu do neba:

A stalo sa to pri západe slnka. Bol tu dym, akoby vychádzal z pece... Tak ma zanesol až po okraj plameňov ohňa. Potom sme vystúpili nahor, akoby nás unášali mnohé vetry do neba, ktoré bolo pripevnené nad nebeskou klenbou. Tu vidím vo vzduchu na tej výšine, na ktorú sme vystúpili, mohutné svetlo, neopísateľné, a vo svetle mohutný oheň a v ňom hlúčik... mohutných osôb... ktoré kričali neznáme slová.

Ako sa obrazy podobajú!

Aj Abrahám sa dostane na medzidopravníku do materskej lode, ktorá krúži na svojom orbite okolo Zeme. Pri „veľkom svetle“ Abrahám onemie, nevie ho opísať. Tu sme my prebudené deti 20. storočia oveľa šikovnejšie. Dobrým ďalekohľadom alebo malým hvezdárskym ďalekohľadom už môžeme pozorovať niektoré satelity: osvetlené slnkom žiaria ako malé svetlé planéty. Ale aké silné (slnečné) svetlo odráža práve vonkajší obal obrovskej medziplanetárnej lode! Aký mohutný je oheň, ktorý z času na čas vyšľahne z radiacej dýzy!

Abrahám sa pri lete na orbite necítil veľmi dobre: No ja som si neželal spadnúť nikde na Zem; vysoké miesto, kde sme stáli, bolo hneď rovno, ale hneď sa obrátilo dolu...

Ako sa predvída pre naše budúce vesmírne lode, aj tu už vtedy nesmierne pokročilá technika vytvorila umelú príťažlivosť pre posádku. Najjednoduchší spôsob je ustavičné otáčanie lietajúceho telesa okolo centrálnej osi. Ak sa cestujúci díva z takto rotujúceho vesmírneho korábu, má rovnaký dojem, aký opisuje Abrahám: „Bolo hneď rovno, ale hneď sa obrátilo.“ Milióny návštevníkov filmu „2001 odysea vo vesmíre“ nikdy nezabudnú na dojem z neustále sa otáčajúcej vesmírnej stanice - raz je hore Zem, inokedy hviezdy, ako vo výťahu bez dlážky a strechy, tak ako nás nabáda „večný, silný“, aby sme pozorovali: Veď si pozri zhora hviezdy, ktoré sa nachádzajú pod tebou...

Abimelech, bojazlivci a časový posun

Spočiatku to bola u mňa iba zvedavosť, aby som sa dozvedel, čo sa pred našimi čitateľmi biblie skrýva. Až neskôr sa mi cenzurované staré texty stali predmetom starostlivého štúdia.

Ukázalo sa, že práve v zatajených textoch je mnoho indícií na pravé medziplanetárne lety a poukázani na rozpínanie času, ktoré hlúpi ľudia pravdepodobne nemali rozlúštiť, lebo povest' o nesmrteľnosti bohov by sa bola rozplynula ako mydlová bublina.

V starozidovskej literatúre je „zvyšok slov Baruchových“ alebo aj „dodatok k prorokovi Jeremiášovi“, ako sa táto pamiatka volá.

Baruch bol priateľom proroka Jeremiáša a ten mu r. 604 pred Kr. diktoval svoje výroky, ktoré sa dostali aj do biblie.

Baruch zrejme zapísal aj to, čo sa nepatrilo, lebo „zvyšok“ nie je v biblii. V kapitolách 3-5 sa hovorí toto (14):

Jeremiáš, ktorý sa pokladal za jedného z veľkých prorokov (ako viacerí jeho kolegovia), bol v skutočnosti aj rodený politický agitátor. Roky ohlasoval pád Judey, ak nebude Babylon s veľkým úsilím podrobený. Nedali naňho. Tu mu oznámil „Pán“ budúce rozborenie Jeruzalema a odvrátenie židovského ľudu do babylonského zajatia. Stalo sa r. 586 pred Kr.

Jeremiáš a Baruch sa zakrádajú mestom Jeruzalem, aby z príkazu „Najvyššieho“ zakopali „chrámové poklady“, a tak ich ušetrili pred zničením. V tomto okamihu zaznejú v oblakoch trúby a „z neba prichádzajú anjeli s faklami v rukách“.

Jeremiáš žiada jedného anjela, aby mu sprostredkoval rozhovor s Najvyšším. Stretnutie sa uskutoční. Jeremiáš prosí Pána, aby ušetril jeho mladého etiópskeho priateľa, ktorý ho raz „vytiahol zo žumpy“. Pán preukáže porozumenie pre takúto vďačnosť a vyzve Jeremiáša, aby poslal priateľa „po horskej ceste“ do Agrippovej vinice. Tam sa vraj sám ujme mladíka a bude ho tak dlho ukrývať, až bude po všetkom: Nasledujúceho rána poslal Jeremiáš Abimelecha preč a povedal: „Vezmi si kôš a choď po horskej ceste na Agrippovo gazdovstvo. Dones zopár fig! Daj ich chorým a ľudu!“ Deň nato Jeruzalem obsadil nepriateľ. Tých, čo prežili, medzi nimi Jeremiáš a Ezechiel, odvedú do Babylonu do zajatia. Hrozné udalosti obišli Abimelecha, ani o nich nevedel.

A tak kráča s veselou myslou „po figy“. Zrazu sa mu začne točiť hlava. Sadne si a s košíkom s figami medzi kolenami zaspí.

Keď po istom čase precitne, obáva sa, že Jeremiáš mu vynadá, lebo sa cestou túlal. Rýchle schytí košík s figami a ide smerom k Jeruzalemu.

A teraz sa stane čosi hrozné:

Tak prišiel do Jeruzalema. Ale už nepozná ani mesto, ani jeho domy, ani svoju vlastnú rodinu... Toto nie je to správne mesto. Som zmätený... Ešte mám ťažkú hlavu... Čudné! Ako len môžem povedať Jeremiášovi, že som zmätený. A tak zase vyjde z mesta, potom pozrie na jeho symboly a hovorí: „Veď to je moje mesto, iba som sa zmýlil.“ - Vráti sa naspäť a hľadá.

Nenájde nikoho zo svojich a zase odíde preč; tu smutný zastane, veď nevie, kam má ísť.

Abimelech je zdesený. Veď odišiel, len aby rýchlo doniesol niekoľko čerstvých fig! Už nerozumie svetu.

Za mestom si čupne. Okolo ide starec. Abimelech sa ho opýta: „Čo je toto za mesto?“ – „Jeruzalem“, odpovie starec.

Abimelech sa pýta na kňaza Jeremiáša a jeho predčítača Barucha a na rad známych ľudí a dodá, že v meste už nepozná nikoho. Starec rozvážne odpovie:

„Menuješ Jeremiáša a pýtaš sa naňho po takom dlhom čase? Jeremiáša dávno so všetkým ľuďom odvliekli do Babylonu.“

Abimelech si myslí, že starcovi preskočilo, a ľutuje, že mu nemôže ani vynadať, ani sa mu vysmiať, ináč by to bol dôkladne urobil. Opýta sa ho, koľko je hodín, a vypočíta si, že od jeho odchodu prešlo iba zopár hodín: Hľa, presvedč sa sám! Vezmi si! Pozri na figy!

A Abimelech odkryl pred starcom kôš s figami. A ten videl, že sú ešte šťavnaté. Keď ich zbadal, zvolal: „Syn môj! Si bohabojný*... Pozri, dnes je to 66 rokov, ako bol ľud odvrátený do Babylonu. Aby si veril, že je to pravda, pozri na to pole. Semená ešte len klíčia, zatiaľ neprišiel čas fig!“

* pod ochranou Boha

V ďalšom pokračovaní príbehu pošle „Pánov anjel“ orla a tento pyšný vták odnesie od Barucha zajatému Jeremiášovi list, správu o tom, že jeho priateľ Abimelech žije, že sa má dobre a že vôbec nezostarol.

S takou istotou, s akou príde amen v kostole, sa ešte neukončil ani tento spor o tom, kto napísal správu, kedy vznikla, kto sú jej autori a spracovatelia a ktorá je najstaršia verzia tejto neuveriteľnej story. Mne je celkom jedno, ako sa skončí tento zápas učencov, mňa zaujímajú iba holé skutočnosti: človeka ukryje Najvyšší alebo jeden z jeho anjelov; tento človek zaspí, zobudí sa a myslí si, že si iba zdiemol, lebo „figy sú ešte čerstvé a šťavnaté, pred chvíľou odtrhnuté“! Tento človek skúma, či má ešte v hlave všetko v poriadku, viackrát ide do mesta a zase späť na horskú cestu, chce vypátrať, čo zvláštne sa s mestom stalo, s mestom, „ktoré vlastne práve opustil“. A potom sa to dozvie; nevie pochopiť, že prešlo už 66 rokov odvtedy, čo opustil Jeruzalem a zaspal. 66 rokov! Preto sa ľudia a mesto tak zmenili. Tento fenomén posunu času sa opticky demonštruje na čerstvých figách. Abimelech sa zobudí v čase, keď ešte nevisia na stromoch figy. Pôvodnému autorovi, nech to bol ktokoľvek, išlo o to, aby zachoval a presvedčivo zobrazil pre budúce generácie na vlastnej koži a na vlastné oči zažitý časový posun.

V budúcnosti si ľudia majú mať možnosť urobiť predstavu o tejto príšernej veci.

Takéto časované rozbušky boli celkom úmyselne vkladané do textov starých kníh: mimozemšťania nemali inú voľbu, inú možnosť, ako zanechať stopu po svojej prítomnosti a svojom účinkovaní v náboženstvách. Iba tu mohli byť uchované, raz v ďalekej budúcnosti objavené a ... pochopené.

Na základe indícií prichádzam k subjektívnemu presvedčeniu (je legitímne obhajovať v procese názorov subjektívnu pozíciu!), že mimozemšťania po vykonaní celkom presných úloh zanechali pred návratom na svoju planétu niekde v našom slnečnom systéme nejaký druh časovanej družice, v ktorej sú pre ďalekú budúcnosť údaje o ich prítomnosti. Časované družice v našom slnečnom systéme?

Duncan Lunan, škótsky astronóm a prezident Scottish Association for Technology and Research (= Škótska asociácia pre technológiu a výskum), sa domnieva, že taká mimozemská sonda sa v našom slnečnom systéme nachádza (16).

Obrazy schémy Epsilon Bootes, rozlúštené na základe zvláštne sa opakujúceho rádioecha, podľa názoru Lunana dokazujú, že sonda pochádza zo súhvezdia Epsilon Bootes vzdialeného 103 svetelných rokov. Prof. R. N. Bracewell z Rádioastronomického Inštitútu Stanfordskej univerzity v USA pokladá Lunanov objav za „možnosť spojenia sa s inou inteligenciou“. Lunan zo svojich pozorovaní usúdil, že umelá sonda krúži v našom slnečnom systéme už 12 600 rokov a že je v nej uložený úplný informatívny program pre ľudstvo. Opakované rádiosignály zo Zeme boli vrátené s inteligentným oneskorením na rovnakej vlnovej dĺžke.

Moja interpretácia: NIEKTO umiestnil v našom slnečnom systéme umelý predmet, ktorý vysiela rádiové signály, a ten NIEKTO bol pred 12 600 rokmi na Zemi. Táto alebo iná schránka mimozemšťanov môže podľa môjho presvedčenia obsahovať údaje o expedíciách na Zem, môže pomenovať štartovacie planéty a uviesť rýchlosti, ktorými sa vesmírne lode pohybovali, a môže obsahovať aj palubný denník o ich činnosti na Zemi. Toto a ešte viac môže obsahovať informatívny program, o ktorom Duncan Lunan predpokladá, že je v umelej sonde.

Možno to tak je, môže to tak byť.

Stopy, ktoré chcú byť odkryté Zostáva zodpovedať na otázku, ktorú mi vždy kladú po prednáškach, keď ponúknem túto hypotézu: ako mohli mimozemšťania predpokladať, že my, zaostalí obyvatelia Zeme, prideme jedného dňa na myšlienku vôbec hľadať takúto časovanú družicu v našom slnečnom systéme?

S odpoveďou na ňu sa uzatvára kruh reťaze mojich indícií a dôkazov:

Samozrejme, hľadať možno len to, o existencii čoho máme tušenie. Podľa zákonov počtu pravdepodobnosti by bolo dnes a pre budúcnosť nezmyselné hľadať NIEKDE uloženú časovanú družicu. Z geologických dejín svojej domácej planéty mimozemšťania vedeli, že by nemalo zmysel ukryť dokumenty v nejakej soche alebo v nejakom monolite: vietor, dážď, búrky, odliv a príliv by počas tisícročí všetko zničili; zemetrasenia a záplavy by vymazali každú stopu a to, čo by zostalo po prírodných katastrofách, by zničili vojny.

Kam teda s dokumentmi alebo správami o minulosti pre budúcnosť? Kde by bol spoľahlivý úkryt, ktorý pretrvá veky? Len na nejakom bode v našej slnečnej sústave! Na bode, ktorý je logicko-matematickými úvahami vypočítateľný, možno v gravitačnom poli trojuholníka hviezd, možno vnútri vzdialenej obežnej dráhy okolo Zeme, Mesiaca, Marsu alebo Venuše, možno časuvzdorne ukrytý v ťažisku kontinentov, možno na magnetickom severnom alebo južnom póle; no toto sú iba niektoré z možných logicko-matematických bodov. Ale tým by sme ešte vždy nevyrukovali s chutnou návnadou pre tých, ktorí poľujú na tento bod.

Odkazy o celi poľovačky boli vyložené v mytológiách, svätých knihách a náboženstvách. O tom ma presvedčajú indície.

Pretože „bohovia“ stvorili človeka na svoj obraz, mohli myslenie a konanie svojich stvorení predvídať a prognostikovať. Vedeli, že zvedavosť bola jedným z virulentných znakov charakteru a túžba vedieť viac druhým. Keďže mimozemšťania dôverne poznali záhyby mozgu svojich stvorení, vedeli presne, že vynachádzanie a vývoj techniky boli programované. Po vyriešení jedného problému sa bude hľadať druhý - perpetum mobile špekulatívnej myšlienkovkej akrobatiky sa nezastaví.

A raz prídu na myšlienku ovládnuť vesmír, vytúženým cieľom bude vesmírny let.

Bolo im jasné, že ich verné podoby až v tej chvíli pochopia stopy, ktoré ukryli do tradícií. S technickými znalosťami o vesmírnych letoch, ktoré dovtedy nadobudnú, preskúmajú novými (svojimi!) očami i mytológie, legendy a náboženstva, moderne ich vyložia, a preto si, keď dozrie čas, nevyhnutne položia otázku: Kde nájdeme dôkaz, že naši predkovia dostali návštevu z vesmíru? Kde by sme o tom mohli objaviť zreteľné alebo tajné odkazy?

Dozrel čas, aby sme objavili našu najstaršiu minulosť. Neprepasme túto šancu získať svoj podiel na dedičstve kozmu. Milujem bohov s malými chybami

Nedávno sa pri výskume verejnej mienky pýtali chodcov na uliciach Zürichu, ako si predstavujú „milého Pána Boha“. Odpovede sa pohybovali od „ducha“ až po „starého pána s bielou bradou vysoko nad oblakmi“.

Hoci to na prvý pohľad vyzerá komicky, tieto zmätené odpovede na zložitú otázku sa mi zdajú logické. Je to následok stáročnej indoktrinácie všetkých náboženstiev. Každému pozemskému červovi sa nahováralo, že má všade cítiť prítomnosť Boha a že aj na najskrytejšom mieste je pod jeho dohľadom.

Táto miliardnásobná bilokácia si vyžaduje Boha-Ducha, ktorý musí byť všadeprítomný a všavedúci. Len potom môže byť Boh informovaný o všetkom, čo na svete lezie a lieta, len potom sa dajú stanoviť jednotné hodnotenia pre spravodlivých a nespravodlivých, len potom sa dajú tvoriť dogmy. Len Boh-Duch môže preniknúť do všetkého a do každého: vesmír je Boh. Panteizmus, všebožstvo dominuje vo všetkých nábožensko-filozofických náukách, v ktorých sú Boh a svet identické. V zmysle týchto náuk musí byť Boh neosobný. Takéto chápanie veľký filozof Arthur Schopenhauer apostrofuje ako „zdvorilý ateizmus“. Aj v samom kresťanstve, v ktorom vystupuje Boh Otec a Boh Syn ako ľudsky konajúce osoby, je veľká dávka panteizmu, lebo ináč by ani Boh-Kristus nemohol byť všadeprítomný. Boh musí byť Duch. Všadeprítomný, všemocný a všavedúci má všemocný dar vedieť dopredu, čo a kedy sa stane. Keď takto stojí nad všetkým, sú mu ľudská bieda, chyby a omyly cudzie.

Ako Boh-Duch by však nepotreboval nijaký viditeľný dopravný prostriedok na pohyb z miesta na miesto. Len duch môže byť všade.

Toto je definícia, s ktorou by som vedel súhlasiť, keby sa v dávnejších tradíciách, napríklad aj v biblii, neobjavili protichodné názory, ktoré sú nerozriešiteľné a žitú definíciu dovedú do absurdnosti.

Biblický Boh s ľudskými pohnútkami

Biblický Boh nie je totiž pri dôkladnom pohľade všavedúci. Prorok Ezdráš to vie. Boh stojí proti človeku: Znak, na ktoré sa pýtaš, ti viem vysvetliť iba čiastočne. Ale o tvojom živote ti nemôžem povedať nič, lebo to sám neviem.

Biblický Boh nie je ani neomylný! U Mojžiša Boh najprv konštatuje, že jeho dielo, stvorenie človeka, je dobré: A Boh videl všetko, čo urobil, a hľa, bolo to veľmi dobré, 1. M. VI, 31 f.

Čoskoro ho zachváti ľútosť nad svojou prácou: Tu ľutoval Pán, že stvoril človeka, a veľmi hlboko ho to zarmútilo, 1. M 6, 6.

Boh si teda nie je istý svojím skutkom. Nakoniec sa mu zdá taký nepodarený, že svoje vlastné stvorenia opäť zničí ohromným bremenom potopy.

Aj v jeho všadeprítomnosti, podmienenej všavedúcnosťou, je ne jeden háčik. Keď Adam zjedol jablko zo stromu poznania, ktoré mu ponúkla Eva, schová sa „od hanby“ v kroví. Boh však nevie, kam sa Adam podel:

A Boh, Pán, zavolať na človeka a hovoril k nemu: Kde si? 1 M, 3, 9.

Adam uisťuje Pána, že ho síce počul prichádzať, ale od hanby sa schoval:

Kto ti povedal, že si nahý? Vari si jedol zo stromu, z ktorého jest som ti zakázal?

Adam odpovedal: Žena, ktorú si mi dal, tá mi dala ovocie zo stromu; a zjedol som ho. 1 M 3, 11-12.

Boh jednoznačne o ničom nevedel. Netušil, kde Adam trčí, a nemal ani zdaní, že Eva zvedla Adama, aby zjedol jablko. Nielen tieto neinformovanosti sú pozoruhodné. K predstave o nadčasovom Bohu sa nehodí ani to, že nevedel vopred, čo sa stane. Svet raja bol ešte prehľadný. On sám, tak to stojí v Písme, stvoril Adama a Evu, teda mal mať prehľad o ich skutkoch.

Tu niečo nehrá.

Keď teraz Adam vyzvedel, ako to urobiť, priviedla Eva na svet Kaina a Ábela. Ábel sa stal ovčiarom, Kain roľníkom, boli to podporované zamestnania, ktorých sa nedotkli krízy, a teda rozumná voľba. Obaja chlapci prinesú Pánovi obeť.

A ako ju Dokonalý Pán prijme?

S úľubou pozrel na Ábela a jeho obeť, ale na Kaina a jeho obeť nepozrel, 1 M 4, 4.

Až do tejto chvíle nedali ani Kain, ani Ábel príčinu na dvojaké posudzovanie. Nečudo teda, že v Kainovi vyvolal strach Boha nevôľu:

A Pán povedal Kainovi: Prečo sa hneváš a prečo hľadáš tak zamračený? 1 M 4, 6.

Všavedúci Boh by to mal vedieť. Ale on nezabrání ani tomu, aby Kain nezabil svojho nevinného brata! Ba musí sa pýtať:

Kde je tvoj brat Ábel? 1 M 4, 9.

Pán nie je schopný zabrániť hnusnej vražde! A nakoniec sa Bohu znepáči jeho ľudské dielo natolko, že sa rozhodne urobiť všetkému koniec:

Tu oľutoval Pán, že stvoril človeka na Zemi a veľmi ho to zarmútilo. A Pán povedal: Znesiem zo sveta ľudí, ktorých som stvoril, ako aj dobytok, aj plazy a vtáky nebeské; lebo ľutujem, že som ich stvoril, 1 M 6, 6-7.

Možno pochopiť Boha, že stvoril nepodarené plemeno. Ale či Všavedúci nemal tušiť, čo ho čaká? Koľko ľútosti a omylov!

Po potope, ktorá všetko zničí, je mu zase ľúto, že zahubil celé svoje nádherné tvorstvo. Keď Noe zakotvil na jednom vrchu, zapálil mu z vďaky obetný oheň:

Tu zavoňal Pán milý zápach a povedal si: Už neprekľajem Zem kvôli ľuďom; ved' snaženie ľudského srdca je zlé už od mladosti. Už nikdy nevyhubím všetko živé, ako som to robil doteraz, 1 M, 7, 21.

Neskoro zbadal, že jeho vlastné dielo má zlé zuby! Ten veľmi vychválený Všavedúci nevedel, čo bude jeho dielom a ako sa podarí? Zvláštne.

Ak prijmeme biblickú genézu, potom sú všetci ľudia potomkami Noema a jeho zaťov a neviest, ktorých mal na palube. Ide tu o elitu, ktorú Pán pokladal za hodnú, aby prežila. Napriek svojej prísaha sa Boh cítil prinútený zasadiť tomuto potomstvu ešte jeden ťažký úder, keď celkom zničil Sodomu a Gomoru.

Moja biblická lekcia nemá obsahovať ani viac ani menej - len jedno pozorovanie: Opisuje sa tu postava Boha, ktorý

robit chyby, ktorý sa mýlil, pociťoval ľútosť, bol schopný krvavých skutkov. Boh zobrazený v starých pozorovaniach mal nesmierne ľudské poryvy, ako sú hnev, neobjektívna láska, bezcitnosť.

Podľa mňa sú to celkom nebožské vlastnosti, alebo aspoň nie sú v súlade s predstavou onej imaginárnej, nad vecami stojacej vševedúcej bytosti, ako nám ju vysvetľovali. Chcem iba objasniť, že starozákonný Boh nebol ani vševedúci, ani abstraktný. Mohol by som poskytnúť dôkazy o tom, že vstupoval veľmi reálne do udalostí, ba že sa v akejsi ľudskej podobe dokonca „prechádzal v podvečernom chlade po záhrade“, 1 M 3, 8.

Z náboženských prameňov som si zvolil bibliu, lebo každý si moje citáty môže skontrolovať vo svojej domácej biblii. Fakt je, že bohovia sa nechovajú v mýtoch ani trochu inak.

Grécke a rímske božstvá sa síce charakterizujú ako nesmrteľné, ale na rozdiel od biblie nie ako „večné“. Sú proste neporovnateľne staršie než ľudia, medzi ktorými sa niekedy zdržujú.

Mýty z antického sveta zobrazujú aj bohov ako sympatické ľudské bytosti, ktoré si vyhadzujú z kopýtka, ktoré v hneve robia svojvoľné rozhodnutia a potom ich musia naprávať, ktoré často menia svoje názory a vyjadrujú celkom otvorene ľútosť nad nepodarenými podujatiami.

Niektorí z týchto bohov sa dokonca rodia na Zemi, správajú sa bisexuálne k dievčatám a chlapcom a často sa rebelsky vzbúria voči rodičom. Ide o generačné konflikty v božských rodinách, ktoré sa vyskytujú aj v lepších kruhoch. Otec bohov Zeus, vládca neba a vesmíru, sa nesmierne zaľúbil do svojho dvorného čašníka Ganymeda, ktorého pre jeho krásu vyzdvihol na Olymp, kam ho údajne uniesol celkom nebožským spôsobom a s jemným násilím. V tejto božskej rodine sa vôbec diali všelijaké veci. Diov syn Apollo sa zaľúbil do pekného mládenca Hyakintha, ktorý bol zároveň aj bohom plodnosti.

Apollo zabil svojho milenca tak, ako sa na boha nepatrí: prudko vrhnutým diskom! Či už úmyselne, alebo neúmyselne, božské to nebolo.

Rímsky superboh Mars, do ktorého právomoci patrila vojna, polia a rastliny, sa dal poriadne dobehnúť starou bohyňou Annou Perennou. Aby sme do vybranej spoločnosti pribrali aj nejakého germánskeho mýtického boha, spomeňme Odina (Wotana), ktorý bol nazývaný praotcom. Tento otec všetkých bohov a ľudí mal zvrátenú záľubu v prevetľovaní. Raz sa ukázal medzi ľuďom ako had, potom ako orol, inokedy ako havran.

Nebožsky hádzal oštepom a jazdil na osemnohom koni Sleipnirovi. Odin bol bojazlivý boh. Keď sa utiahol do Walhaly, vzal si so sebou hrdinov, ktorí ho mali strážiť. Nakoniec ho napriek jeho strážnemu oddielu zožral vlk Fenrir. Ak bol Odin duch, Fenrir sa nahltal vzduchu alebo čohosi takého, čo bolo materializáciou takéhoto boha.

Nemám nič proti bohom, naopak, „milujem“ ich. Ale milujem ich so všetkou ich omylnosťou, s ich nedostatkami, so všetkými ich slabosťami a omylmi. Robia ich takými ľudskými, takito bohovia sú nám oveľa bližší! Nie nadarmo si nás stvorili na svoj obraz. Ale predovšetkým tak a nie ináč „zduchovníli“ v mýtoch všetkých národov a čias.

Všetky texty tomu nasvedčujú: bohovia boli z mäsa a krvi!

PIATA KAPITOLA

KONÁ SA STVORENIE

Zákonitosti dedičnosti sú do značnej miery neznáme. Nikto nevie, prečo rozliční jedinci rovnakého rodu a jedinci rovnakého druhu raz zdedia a inokedy nie ten istý znak, prečo sa isté dieťa podobá určitými znakmi na starého otca, alebo na starú matku, alebo na ešte vzdialenejších predkov.

Toto úprimné priznanie vyslovil roku 1859 Charles Robert Darwin (1809-1882) vo svojom hlavnom diele O vzniku druhov prirodzeným výberom. Je to pochopiteľné, pretože Darwin ešte nepoznal výsledky dnešného biologického výskumu. Na svoju vývojovú teóriu, fungujúcu odvtedy ako betónovo pevné krédo o pôvode tvorstva prišiel v podstate biologickým pozorovaním na päťročnej ceste okolo sveta v Južnej Amerike a na Galapágach.

Čo má náuka o pôvode tvorstva spoločné s dokazovaním mojej teórie?

Bez vykrúcania a trikov poviem otvorene: VŠETKO. Tvrdím, že nepoznané bytosti stvorili ľudskú inteligenciu cieľenou, umelou mutáciou a že mimozemšťania zušľachtili hominidov „na svoj obraz“.

Preto sa neodťahujem od povinnosti dokázať a doložiť dôkazmi, že na vývojovej teórii je mnohé pochybné a nesprávne, pokiaľ sa mojou teóriou môžem domáhať hrať vo filharmonickom orchestri teórií prvé husle.

Noty doterajšej teórie nedávajú - aby sme zostali pri hudbe - nijaký harmonický akord, len disharmónie, od ktorých viac bolí rozum než uši.

Začnime teda pliesť oceľovú sieť dôkazov.

Najprv však niekoľko otázok, ktoré v poslednom čase nepustia „vykonávateľov“ na stopu. Čo je vlastne „život“?

Vzniká náhodou? A vzniká sám od seba? Môže taká náhoda vzniknúť všade, kde sú na to priaznivé predpoklady?

Alebo náhoda spôsobila ojedinelý, zvláštny proces, ktorý viedol k vzniku života?

To je len niekoľko otázok, ale rozdeľujú svet učencov na dve skupiny, pričom každá sa nad tou druhou znalecky usmieva.

Napríklad jedna skupina molekulárnych biológov okolo profesora Manfreda Eigena, nositeľa Nobelovej ceny za chémiu z roku 1967, vedúceho oddelenia pre fyzikálnu chémiu na Ústave Maxa Plancka v Göttingene, bola presvedčená, že už pozná podstatné súvislosti vzniku života - zatiaľ čo skupina organických chemikov okolo profesora A. E. Wildera-Smitha (1) a okolo Jamesa Coppedgea, riaditeľa Strediska pre bádanie pravdepodobnosti v kalifornskom Northbridgi, zastávala presne opačný názor (2).

Aby bolo pochopiteľné, o čo tu v tomto spore ide, a aby som vysvetlil, prečo v tom boli aj moji mimozemšťania, musím sa pokúsiť predstaviť vznik života v niekoľkých zjednodušujúcich etapách.

Veľká dráma stvorenia

Chémia na začiatku života

Pred miliardami rokov jestvovala praatmosféra, z ktorej musel vyjsť prvý život, a pozostávala z vodnej pary, metánu, čpavku, oxidu uhličitého a najrozličnejších minerálov. Vulkány vyhadzovali minerály do horúcej atmosféry, vo vyšších vrstvách ich unášali búrky, tam sa i ochladzovali a padali v mohutných pradažd'och s hrmotom na planétu. Pri prudkom pravekom daždi sa uvoľňovali z neživej prírodnej ríše, z horúcej vrstvy hornín anorganické látky a odplavovali sa do pramora. Tam vznikali akýsi chemický výživný roztok, v ktorom sa tlakom uvoľnených prásil jednoduché molekuly* zlučovali od atómu k viacnásobnej molekule. s inými molekulami.

*Molekula: najmenšia čiastočka jednotnej substance, ktorá ešte má jej chemické vlastnosti. Molekula pozostáva najmenej z dvoch, spravidla z viacerých, väčšinou rozličných atómov, ktoré môžu byť aj rovnocenné.

Vznikli aminokyseliny (organické kyseliny), lipoidy*, bázy nukleotidov**, minerálne soli a fosforečnany, bez týchto látok rastliny nemôžu jestvovať.

* Lipoidy: Na základe vonkajšej podobnosti s tukmi sa tak bežne označuje látka vyskytujúca sa v telách zvierat a rastlín, ktorá je svojou chemickou stavbou podobná tukom len čiastočne.

**Nukleotidy: Stavebné prvky nukleových kyselín.

Všetky majú jedno spoločné: sú to chemické látky, ktoré „nežijú“. Podľa terajších učebnicových názorov prebiehalo prvé dejstvo veľkej drámy takto: V nepretržitom fyzikálnom ostreľovaní výboja prabúrok spájali sa aminokyseliny do veľkých molekúl (makromolekúl) a makromolekuly vytvárali dlhé rady proteínov. Proteíny sú bielkoviny, dôležité prirodzené látky utvorené z vyšších molekúl, ktoré pozná každý náš súčasník zo svojich diétnych tabuliek; pozostávajú z uhlíka, vodíka, kyslíka a sodíka v určitom, pomerne stálom pomere.

Usilovné chemické zlučovanie pokračuje. Fosforečnany sa spájali s cukrami na cukrové fosforečnany, a tieto zase prejavovali náklonnosť k jednej z dostatočne známych báz: adenínu, guanínu, cytozínu a thymínu, a zlučujú sa s nimi. Z týchto zlúčenín vznikli spomenuté nukleotidy, ktoré sa zoraďujú do dlhého reťazca, do nukleových kyselín. Toto boli teda hlavní účinkujúci v prvom dejstve pozemského vývoja.

Do tohto okamihu, keďže prapolievka bola pripravená, sa už mali dávno osláviť niektoré zázraky! Prv než si ich vezmem na mušku, musím telegraficky zaznamenať vývoj až po prvú bunku, aby som potom bezočivo zavítal prstom do rán.

Programy pre všetky druhy

Musím sa vrátiť dozadu, lebo práve vtedy robí tá slávna hlavná vec jasne šarapatu. Dovoľujem si pripomenúť, že nukleové kyseliny sa tvoria z reťazca nukleotidov, ktorých každá jednotka má bázu z kyseliny fosforečnej* a cukru, ktorá sa viaže s adenínom, guanínom, cytozínom alebo thymídom.

* fosforylovaný cukor

Dôležité je pozorne si všimnúť tieto štyri bázy. Nukleová kyselina, ktorá plávala v pramori, ako sa píše v príslušnej literatúre (3), vždy našla niekde inú nukleovú kyselinu, s ktorou sa hneď spojila do reťazca. Keďže každá nukleová kyselina obsahuje štyri veľké dusikaté zásady - adenín / guanín / cytozín / thymín - mohli sa tieto zásady spojiť do veľkých reťazcov nukleových kyselín: adenín sa rád zlučuje s thymínom a guanín je akoby magneticky priťahovaný k cytozínu.

Týmto svorným spájaním sa do reťazca nukleových kyselín sa tvorili (a tvoria) dva rovnobežné reťazce, akási dvojité závitnica - tá preslávená DNK (DNK = kyselina dezoxiribonukleová). Táto DNK je posledná chemická predsunutá stráž pred životom a zároveň najgeniálnejší nápad prírody! Každý organizmus má svoju praDNK a každá obsahuje kód, v ktorom sú zachytené všetky charakteristiky jednotlivého druhu. Každý druh je naprogramovaný na jedinečnosť. Ohromujúce však je, že tento kompletný program je uskladnený v každej bunke!

Napríklad človek si vo svojich 50 biliónoch buniek nosí 50 biliónkrát „svoj“ program. Jeden bilión sa rovná 1000 miliardám, čo sa rovná 112.

DNK je teda kľúč k životu, ale čo je vlastne „život“?

Znamená to, že život je vždy viazaný na nejaký organizmus, v najjednoduchšom prípade na bunku. Či nejaký organizmus žije, dokazuje jeho energetická a látková výmena, ale prejavuje sa to aj jeho vývojom a rozmnožovacou schopnosťou. Funkcie vytvárajú život.

V skutočnosti dnes už táto definícia nestačí. Vírus nič nepožiera a nič nevylučuje. Jeho rozmnožovanie prebieha v cudzích bunkách, v ktorých prebýva ako parazit. Vírus „funguje“ aj bez energetickej a látkovej výmeny. Už som počul aj to, že všetko, čo sa pod mikroskopom hýbe, je život. Ľahko sa dá dokázať, že ani toto nie je pravda: pod silným elektronickým mikroskopom sa budú pohybovať i chemikálie, lebo sú z fyzikálneho hľadiska kladne alebo záporne nabité a priťahujú sa alebo odpudzujú. Možno teda zistiť pohyb, hoci substrát „nežije“. Jasné delenie na živú a neživú hmotu je dnes sotva možné. Najlepšie sa ľudia zhodnú na tom, že organický život treba chápať ako jav, ktorý prijíma energiu a delí sa, teda sám sa rozmnožuje.

V tomto zmysle predstavuje bunka prvú formu primitívneho života.

Ako vzniká?

Dvojité špirála DNK. Inflácia veľkých čísiel Každá stávka do lotérie je istá výhra.

Kto má zmysel pre dobrodružstvo veľkých čísiel, príde si na svoje.

„Helix“ znamená po latinsky „špirála“. Keď biochemici Watson, Crick a Wilkins dostali r. 1962 Nobelovu cenu za svoj model DNK, dvojvláknovú štruktúru nukleovej kyseliny, pokrstili ju dvojšpirála.

Vlákná tejto dvojšpirály môžu svoje reťazce otvárať a vytvárať zo stavebných jednotiek nukleových kyselín, ktoré ich obklopujú, kópie svojho modelu. Vlákná DNK sa oddeľujú.

Nukleotid za nukleotidom sa pripájajú akoby kôličkami na vhodnú bázu. (Poznámka v zátvorke: Zásady sú zlúčeniny, ktoré s kyselinami tvoria soli.) Logicky majú novovznikajúce molekuly reťazec z materskej molekuly a novoutvorený

reťazec, ktorý vzniká spojením sa s existujúcimi chemickými zásadami. Nové molekuly sú so „starými“ identické, vzniklo totiž len zdvojenie (replikácia). Tým by bol potom vznikol prvý primitívny život, bunka, len a len z „mŕtvych“ chemikálií. A táto bunka by sa bola - ak sa ochotne držíme tejto schémy - „zrodila“ čírou náhodou.

Ale aj náhoda má, milí priatelia, svoj vlastný druh zákonov: na prvé vytvorené bunky by sa boli museli pripojiť molekuly správneho, vhodného druhu.

No aký vysoký stupeň pravdepodobnosti má táto náhoda?

Pred nami leží kocka s číslami od 1 do 6. Aby sa nám s nejakou pravdepodobnosťou podarilo hodiť po sebe čísla 1+2, treba na to 216 hodov. Podľa pravidiel počtu pravdepodobnosti pozierač baktérii, ktorý vytvára vlákno DNK treba vynásobiť šesťkrát šesťkrát šesť, lebo nijaký škriatok nemôže prinútiť kocku, aby sa na nej objavilo už pri menšom počte hodov 1 + 2. Aj pri 216 hodoch dostaneme 1+2 iba pri určitom stupni pravdepodobnosti - ešte vždy nedostaneme s určitosťou následnosť 1+2 (4). Treba len sledovať pri ruletovom stole tváre hráčov, ktorí hrajú „podľa systému“. A vidíme, aké neisté je, že sa čísla, na ktoré stavili, zopakujú alebo im vyjdú (ich výpočty)! Na rozhraní storočí sa hráči, spoliehajúci sa na pravdepodobnosť, strieľali pri budovách hracích kasín.

Dnes zmiznú bez zaplatenia hotelových účtov. Ich spojenie s pravdepodobnosťou je stále rovnako nespoľahlivé.

Aby sme dostali čísla 1 + 2 + 3 v tomto slede, bolo by treba - a nešli by sme „naisto“ - hodiť kocku 1296-krát.

Evolúcia nie je nemožná

Dr. James F. Coppedge vytvoril veselú matematickú hru (2): Naša abeceda má 26 písmen. Keď týchto 26 písmen napíšeme na kartičky, dáme do klobúka a dobre zamiešame, potom je šanca 1 : 26, že vytiahneme A.

Slovo EVOLUTION pozostáva z 9 písmen v nemennom poradí. Pravdepodobnosť, že ich vytiahneme v správnom slede je 1 : 542 950 367 897 6.

Toto číslo vznikne, keď vynásobíme počet písmen 26 deväťkrát po sebe výsledkom, ktorý dostaneme.

Keby niekto každých 5 sekúnd vo dne v noci bez prestávky vyberal z klobúka jedno písmeno, mohol by - čisto náhodou! - zložiť slovo EVOLUTION za 800 000 rokov.

Matematik Coppedge zašiel pri svojej hre do krajnosti. Pritom je zrejme celkom vzácnym vedcom - má humor! Zvolil si svoju tézu EVOLUTION IS IMPOSSIBLE (= Vývoj je nemožný) hneď aj za predmet počtovej úlohy.

Veta pozostáva z 21 písmen a z dvoch bielych políčok medzi slovami. Za tieto políčka sa vkladajú do klobúka dva lístky s nulami.

Aká veľká je pravdepodobnosť vytiahnuť provokatívnu vetu EVOLUTION IS IMPOSSIBLE v správnom slede písmen? 1 : 8 343 900 000 000 000 000 000 000 000!

Aby sme si mohli urobiť predstavu o veľkosti tohto čísla, navrhuje Coppedge vytvoriť stroj, ktorý by pracoval rýchlosťou svetla, teda bol by schopný za sekundu vytiahnuť z klobúka bilión (= 1000 miliárd) písmen, usporiadať ich, a ak usporiadanie nebude vyhovovať, znova ich vhodíť do klobúka. Aby stroj zložil stručnú vetu EVOLUTION IS IMPOSSIBLE so správnym usporiadaním písmen, musel by pracovať nerušene plných 26 000 000 000 000 000 000 rokov!

A pritom, keby sa mu to podarilo, bola by to ešte vždy náhoda.

Pri obrane evolučnej teórie ako dôkazu, že život na našej dobrej starej Zemi vznikol z mŕtvych molekúl, je vždy a všade patrónom náhoda. V pramori sa vraj vytvorili z aminokyselín dlhé rady proteínov. Ale proteíny nevznikajú zázrakom, na to sú potrebné enzýmy (fermenty). No neobmedzená premena aminokyselín na enzýmy a potom na bielkoviny bola v praprolievke nemožná, lebo tomu bráni nezvratný zákon: zákon o pôsobení aktívnej hmoty.

Podľa tohto absolútne nesporného zákona neprebehne nikde nijaká chemická reakcia dokonale - či už v plynnej fáze alebo v roztoku -, ale naopak zastaví sa už skôr, len čo nastane chemická rovnováha. Mohli by sme dať do nádržky s vodou baktérie a pozorovať, ako úžasne rýchlo sa tieto maličké jednobunkové tvory delením množia. Voda nebráni baktériám v replikácii, ale molekuly, a predovšetkým s nimi máme ešte vždy dočinenia, sú „mŕtve“, nerozmnožujú sa. V pramori nedovoľoval zákon o pôsobení aktívnej hmoty (aby sme zákon konečne úplne pochopili) nijaké neohraničené chemické reakcie: voda ich zastavila. Len si predstavte ten titanský boj: Ohromné, v dnešných časoch nepredstaviteľné množstvá vody stáli proti jednotlivým, mikroskopicky malým čiastočkám aminokyselín!

V tomto krátkom náčrte nemôžeme ani zďaleka čo len naznačiť všetky náhody, ktoré mali spolupôbiť pri vzniku života. Ale v samodruhej praprolievke sa fosforylované cukry mali ďalej spojiť s jednou zo štyroch základných zásad adenínom/guanínom/cytozínom/thymínom a stať sa nukleotidmi.

Nukleotidy sa prehánali hore-dolu, až - samozrejme náhodou - natrafili na vhodné nukleotidy, s ktorými sa šťastne spojili! Týmto spojeniami sa konečne vytvoril - náhodou - elixír života, nukleové kyseliny.

Nie.

Veda sa tak rada správa ako exaktná a pri dokazovaní odvrhne náhody. Ako nimi teda môže manipulovať, keď sa jej to hodí, akoby to boli železobetónové stavebné bloky? Ako môže prestúpiť jeden zo svojich najvznešenejších zákonov, zákon o pôsobení aktívnej hmoty? A ako sa môže tak bezstarostne stavať k zákonom entropie, ktoré predsa patria popri zákonoch o energii k najdôležitejším pilierom fyziky? Pri premene energie slúži entropia na výpočet časti tepelnej energie, ktorú nemožno premeniť na mechanickú prácu. Aby sme si mohli urobiť predstavu o pôsobení tohto zložitého zákona, treba si predstaviť, že energia sa chápe ako neusporiadaný pohyb atómov a molekúl. Rozličné rýchlosti a priestorové rozmiestenia sa často porovnávajú podľa hojnosti svojho výskytu. Predpokladá sa, že pri zmene stavu prechádza teoreticky menej pravdepodobný stav do teoreticky pravdepodobnejšieho. Pravdepodobnosť náhodného zhromaždenia silnejšej časti molekúl v polovici voľného priestoru je podstatne menšia než iná pravdepodobnosť, že sa molekuly rozptýlia po celom voľnom priestore. V blahoslavennej línii evolúcie sa však mlčky prijíma a predpokladá menej pravdepodobná možnosť zákonov entropie. Náhoda na náhodu. Ach, páni moji!

Sú zázraky legitímne dôkazové prostriedky?

Podľa môjho presvedčenia proti ľahkomyselnému prijímaniu predpokladu, že v pramori muselo prísť k takým chemickým reakciám, svedčia nielen základné chemicko-fyzikálne zákony, ale aj matematická pravdepodobnosť, správnejšie nepravdepodobnosť. Už každé jednotlivé spojenie molekúl by bolo samo osebe najčistejšou náhodou. A keby sa ešte potom spojili medzi sebou aj molekuly - a to v spomenutej nevyhnutnej následnosti! - boli by to série náhod najvyššieho stupňa. Tu si už treba prizvať na pomoc zázrak. Ale viera v zázraky sa do vedy nehodí.

To vari pocítili aj Darwinovi strázcovia pokladu, keď sa zriekli tejto pozície evolučnej teórie. A rýchlo ponúkli novú teóriu: proteíny sa nevytvorili v pramori, ale vznikli na okrajoch kráterov. Kým sa človek nazdal, prebehli teraz v pórovitých medzerách a trhlínach chemické reakcie nerušené zákonom o aktívnom pôsobení hmoty.

Fenomén, zázrak. Proteíny, ako vieme, sú bielkoviny a bielkoviny neznášajú horúčavu. Keby boli proteíny naozaj vznikali na týchto tmavých miestach, boli by sa veľmi rýchle zničili.

Každá bystrá gazdina vie, aké sú bielkoviny chúlостivé na teplo, preto ich len zohrieva, ale nevarí ich.

Ale bunka, vytvorená kyselinou DNK, potrebuje nevyhnutne životaschopné proteíny, pretože - dočerta! - bunka bez bielkovín nejestvuje. Prisahám: nie je to moja vina, ale je to prosto tak, aj keby sa malo v nejakej múdrej knihe písať niečo iné.

Panoráma evolúcie

Poslušne sledujeme panorámu, ktorú nám predostiera teória o vývoji druhov. Podľa nej ležala na pramori tenká vrstva, film lipidov, látok podobných tuku. Pod ňou plávali povrazce DNK a strapce z aminokyselín. Keď sa začal praveký veľký lejak, prerazili ťažké vodné kvapky film z lipidov. Vytvorili sa bubliny s obsahom DNK, aminokyselín, proteínov a nukleotidov.

Chemické laboratórium v bublinách sa stabilizovalo, ale nakoniec nevydržali búrlivé pochody vo svojom vnútri a praskli. Pretože DNK mala schopnosť replikácie, opakovali sa tieto procesy ako na bežiacom páse, čím sa potom začal aj jednoduchý spôsob rozmnožovania.

Len čo boli prisady k týmto pochodom uložené na okraje kráterov, musia zrazu opäť plávať v ohromných množstvách v pramori, ba dokonca v nepredstaviteľných množstvách, lebo nemožno chcieť od dažďových kvapiek, aby spadli práve na tie miesta, kde by pod lipidovým filmom natrafili na chýrnu DNK. Alebo prijme do veľkej hry náhod ešte aj dažďové kvapky? Veľa kuchárov pokazí kašu... Pravda, aj v teórii o vzniku života je ešte veľa hluchých miest, čo sa týka vzniku prvého života na mladšej Zemi, a sú známe aj molekulárnym biológom. Takýchto bodov je veľa, ja som sa dotkol len niekoľkých.

Ako sa môžu boľavé miesta vyhojiť aspoň do kozmeticky nebadateľných jaziev bádateľských omylov? Totiž v oblasti bádania ešte vždy neochvejne stojí najväčší monolit - kedysi v priebehu miliárd rokov sa neživé chemické látky museli usporiadať tak, že vznikol život. Ale ako?

Nositelia Nobelovej ceny v tvrdom boji

Profesor Eigen vniesol do hry na hádanky geniálnu myšlienku. Tento fyzik požadoval, aby sa chémia podrobila zákonom fyziky. Každý vie, že fyzika dokázala prítomnosť kladného alebo záporného elektrického náboja v každej čiastočke hmoty. Keďže tento poznatok sa hodí aj na molekuly, museli by sa podľa svojej povahy priťahovať alebo odpudzovať. Tým by bolo možné poslať náhodu do penzie! Procesy v makromolekulách by prebiehali podľa merateľných fyzikálnych zákonov.

Stvorenie by potom malo svoje pravidlá. Ideálne.

Chemik-fyziológ Jacques Monod, niekdajší vedúci výskumu biológie bunky v Pasteurovom inštitúte v Paríži, nositeľ Nobelovej ceny ako Eigen (za medicínu, 1965), prišiel k poznatku, že vznik života na našej planéte je natoľko komplikovaný a „nemožný“, že by sme mohli našu existenciu na svete pokladať za absolútne jedinečnú:

Starý zákon je rozbitý; človek konečne vie, že je v ľahostajnej nezmerateľnosti vesmíru sám, že z nej vzišiel náhodou.

Ešte neprešli ani tri roky od vyjdenia Monodovej knihy Náhoda nevyhnutnosti, ktorá spôsobila v celom svete rozruch, keď prekvapil odborníkov svojou teóriou Eigen (6). Výskum dynamiky procesov, ktoré sú základom selekcie a evolúcie, ukazuje, že Monodom apostrofovaná náhodná a celkom neovplyvnená situácia vo vývoji nejestvuje.

Niektoré kruhy pripisujú Eigenovej teórii význam, aký má Einsteinova teória relativity.

Prečo?

Pri vzniku a vývoji života treba rozlišovať tri roviny:

1. Chemický vývoj. - Rozumie sa ním uvoľnenie chemických látok z hornín, ako to bolo na praplanéte Zem.
2. Samoorganizácia molekúl do buniek schopných rozmnožovať sa. - Pritom ide o nevysvetlený komplex, o ktorom som predtým hovoril: Vznikla z „mŕtvej“ chémie „živá“ bunka?
3. Vývoj jednotlivých druhov. - Pod tým treba chápať Darwinovu teóriu (nie náuku!), ktorá by rada videla, keby sa druhy boli vyvinuli do svojej terajšej podoby cez zaľúbené, navzájom si naklonené páriky.

Zásluhou profesora Eigena sa postavil most, ktorý má umožniť pochopiť druhú rovinu.

Od experimentov Stanleyho Millera* sa vie, že za takých podmienok, aké existovali pred miliardami rokov na Zemi, vznikajú molekulárne zlúčeniny. Miller a všetci, čo na experimente s prapoličkou pracovali ďalej, samozrejme nemali k dispozícii nijakú originálnu dávku výživného roztoku; nebrali do úvahy ani zákon o pôsobení aktívnej hmoty. Napriek tomu laboratórne testy jednoznačne ukázali, že komplikované molekulárne zlúčeniny vznikajú samy od seba. Keď sa nám postavil do cesty múr a nevedeli sme, prečo sa tieto zlúčeniny tvoria, priniesol Eigen svojou chemickou teóriou vývoja nové riešenia (6): Exaktne definované rozdelenie atómov v molekule, priestorová štruktúra proteínu, súmerné usporiadanie stavebných prvkov do kryštálovej mriežky, bizarný tvar horského masívu alebo obraz súhvezdia viditeľný na nočnej oblohe - to všetko je výsledkom statického pôsobenia síl medzi hmotnými čiastočkami, ktoré príslušnému celku vŕtacia svoju viac alebo menej symetrickú podobu.

Pôsobenie síl sa teda zdá byť jednoduchým riešením veľkej záhady. Negatívne alebo pozitívne nabité čiastočky.

Magnetické polia.

* Porovnaj Späť ku hviezdám, str. 39.

Rozriešili sa tým všetky hádanky? Je teraz zázrak života pochopiteľný?

Kto chce za túto otázku dať prosté „áno“, ten musí - a pokladám to, pardon me!, za celkom nevedecké - prijať miliardy a miliardy náhod ako „zákonité“. Som iba obyčajný občan, ale už aj nepomerne menšie náhody sú mi proti srsti. Nemám ich rád a neprijímam ich. Ak vyčiarokneme z imponujúco jednoduchého, a preto zdanlivo presvedčujúceho výpočtu náhodu, potom prináleží za otázku prosté: Nie.

V tejto mojej skepe ma utvrdili rozhovory s profesorom Ernestom Wilderom-Smithom, vynikajúcim vedcom, ktorý sa pozrel na túto teóriu cez kritickú lupu.

To je to hlavné

Keď som navštívil profesora Wildera-Smitha v jeho dome pri Thunskom jazere, nemal na hlave ani jeden zo svojich troch doktorských klobúkov: prvý dostal za dizertáciu z organickej chémie, druhý od prírodovedeckej fakulty ženevskej univerzity, tretí od Spolkovej vysokej školy technickej (ETH) v Zürichu. Medzi jeho vyše päťdesiatimi vedeckými publikáciami má zvláštne miesto známe dielo MAN'S ORIGIN, MAN'S DESTINY (Pôvod človeka, osud človeka).

Profesor Dr. A. E. Wilder-Smith

Kedže Wilder-Smith je hosťujúcim profesorom na viacerých univerzitách, musíte mať trpezlivosť a šťastie, aby ste ho stretli.

Ja som sa s ním zoznámil na fascinujúcej prednáške na ETH o „Vývoji života“ a požiadal som ho o rozhovor. Uskutočnil sa o niekoľko týždňov. Potom sme si vymieňali listy, až konečne prišiel dlhý rozhovor pri Thunskom jazere. - V priebehu rokov som spoznal mnoho vynikajúcich, sympatických vedcov, ale iba z máloktorých vyžarovala taká suverénna vnútorná sila.

Profesor Wilder-Smith je nesmierne nábožný človek a tento životný postoj mu nebráni venovať sa exaktnej vede a skúmať podstatu vecí až ku koreňu. Nemá vysokú mienku o teóriách svojho kolegu profesora Eigena. Povedal mi, prečo.

Ľavotočivé - pravotočivé

Sám sa hnevám, že musím čitateľov vodiť po takých hrboľatých cestách k pochopeniu svojej teórie. Aj keď sú dnes niektoré pojmy, bez ktorých sa o procesoch nedá hovoriť, známe zo správ v novinách, predsa nevidíme, ako fungujú. Sú to skrátka pojmy, ktoré sa bez úžitku odkladajú do šatne chápania sveta. Ja ich však musím použiť.

Pri výskume Stanleyho Millera sa ukázalo, že všetky molekuly, obaly, v ktorých sa nachádzajú mnohé atómy, sú bez výnimky pravo- a ľavotočivé. Tieto točivé tendencie sú vlastnosti, ktoré sa prejavujú v pevných látkach, v tekutinách, plynch a roztokoch.

Pri veľkom zjednodušení si to možno predstaviť ako povrazový rebrík, ktorého pravý horný koniec pevne drží pravá ruka, zatiaľ čo ľavá ruka drží dolný koniec ľavého povrazu. Ak pravá ruka otočí rebríkom, stočí sa rebrík do pravotočivej špirály a vice versa - ľavá ruka môže silné šteblíky dostať do ľavotočivej špirály.

Povrazový rebrík (ktorý v tomto „názornom príklade“ hrá asi takú úlohu ako chemická štruktúra molekuly) sa so svojimi šteblíkmi a povrazmi pri otáčkach vo svojej podstate nezmenil. Zostaňme pri tomto veľmi zjednodušenom výklade, lebo vysvetlenie procesov v molekulách podľa zákonov polarizácie a optickej aktivity by nás odviedlo príďaleko od témy.

Aj profesor Wilder-Smith dostával pri nespočetných laboratórnych pokusoch vždy pravotočivé a ľavotočivé molekuly.

No je isté, že všetky molekuly, ktoré sa na našej planéte zúčastňujú na tvorbe života, majú výlučne ľavotočivé aktivity. Pravda jestvujú aj pravotočivé molekuly*, ale to sú len nepočtené výnimky medzi miliardami a miliardami foriem molekul.

* Pravotočivé molekuly sú napr. v penicilíne, v D-glutamínovej kyseline v hmote puzdra bunky slezinnej sneti, ako aj v niektorých látkach vyskytujúcich sa v antibiotikách, ako sú gramicidín alebo tyrocydín.)

Keď sa však, a tu je pes zakopaný, reťazce molekul aminokyselín, proteínov, nukleových kyselín alebo DNK vytvorili iba náhodou, potom by na počiatku všetkých vecí museli jestvovať ľavotočivé a pravotočivé formy molekul. Možno za to robiť zodpovednou rotáciu Zeme? Asi nie, lebo potom by sme aj pri laboratórnych pokusoch, ktoré takisto podliehajú zemskej rotácii, museli mať výlučne ľavotočivé formy. V skutočnosti však pri pokusoch dostávame obe formy - ľavotočivé a pravotočivé.

Je to na zlosť. Tým sa musí z veľkej drámy vzniku života vyčiaroknúť úloha náhody:

Ľavotočivé a pravotočivé molekuly by sa nikdy neboli mohli navzájom spojiť, lebo pôsobia na seba toxicky!

Preto penicilín usmrcuje baktérie, v ktorých sa vyskytujú, ako vo všetkom živom, iba ľavotočivé molekuly. Keby bolo pri vzniku života išlo všetko, ako sa patrí, museli by jestvovať formy života výlučne z pravotočivých alebo ľavotočivých molekul.

„Nezožrali“ ľavotočivé všetky pravotočivé molekuly? To nie je možné, lebo jeden druh je pre druhý jedom!

Ľavotočivé, pravotočivé molekuly...

Keď som priateľovi čítal tento text, priznal sa mi, že môjmu príkladu s povrazovým rebríkom celkom neporozumel. Pozri sa na svoje ruky, povedal som mu. Každé z tvojich „chápadiel“ je samostatné, konštruované rovnako: štyri prsty, naľavo palec, napravo palec. Hoci sú stvorené rovnako, nemôžeš si položiť dlane jednu na druhú, ani keď si obrátiš ruky! Hoci sú nádherne rovnaké, nikdy sa nekryjú. Rovnako, priateľ môj, sa správajú molekuly. Aminokyseliny môžu jestvovať pravotočivé i ľavotočivé a aj v tých istých konšteláciách molekul, napriek tomu má ľavotočivá molekula celkom iný „charakter“ než pravotočivá. Priateľ mi povedal, že teraz už pochopil. Uff!!

Pri všetkej svojej skromnosti predpokladám, že sa mi prepáči, ak zaobchodím s tézami veľkoryso, že vo zvláštnych prípadoch som dokonca ochotný preniesť sa cez nespočetné náhody, ba dokonca ich veľkoryso obísť. Ale nemôžem

v tme, ktorú teória okolo seba šíri, prosto odstaviť rozum. A ani to nechcem. Nevieť stráviť upozornenie, že jestvujú výlučne ľavotočivé molekuly, ktoré mi poskytol významný vedec ako fakt.

Exaktná veda, ako verím, potvrdzuje svoje teórie pokusmi.

Doteraz v nijakom pokuse nevyšli - náhodou! - iba ľavotočivé molekuly. Ako to, že v tomto prípade veda silácky argumentuje proti svojim jednoznačným výsledkom bádania?

„Už to visí vo vzduchu!“ Odpoveď je napórúdzi; hej, v zátylku cítiť dych tajomnosti. Násobilka bádania je až do konca už vyslabikovaná. NIEKTO alebo NIEČO pomáhali miešať variacu sa prapoliievku. Tu nič nezmôžu ani náhody, ani duchovia, ani zázraky. Prichytíme ich. Kým im založíme na ruky putá, prejavíme sa k „delikventom“ vskutku fair play a ešte na chvíľku predpokladáme, že naozaj vznikli výlučne ľavotočivé molekuly, ktoré po mnohých - zavrite oči! - náhodách vytvorili proteín. O pravdepodobnosti ani reči!

Vôbec najmenšia možná „živá“ jednotka pozostáva najmenej z 239 proteínových molekúl. Taká proteínová molekula sa však skladá z 20 rozličných aminokyselín a k nim ešte patria mnohé komplikované enzýmy, ktoré sa musia viazať na seba nielen v pevne stanovenom poriadku, ale všetky v ľavotočivom stave.

[illegible]

Hra na (ne)pravdepodobnosť sa stáva ešte absurdnejšou!

Ak by si bola mala prvá bunka, ktorá vznikla takou nádhernou náhodou iba z ľavotočivých aminokyselín, proteínov atď., „vytvoriť“ aj družku, ktorá by vďačila za svoje chemické „prostredie“ svojej veľkej sestre „náhode“, a preto by sa skladala takisto len z ľavotočivých organických stavebných makromolekúl, potom by bola vypočítaná pravdepodobnosť tohto procesu $1 : 1022 \cdot 7759304$.

Prádepodobnosť, že som prečítal 1.1.1992 ~~1993~~.
 Vo svojom slovníku nemám rád slovo NEMOŽNÝ. Ale patrí sem, tučné vytlačené a trikrát. Kým som to písal, pokúšal som sa predstaviť si nepredstaviteľný rad číslíc plastickej.

Do jedného riadku môjho rukopisu sa mi zmestí 75 písmen.

Jedna stránka má 37 riadkov, teda sa na ňu zmestí 2775 písmen. Keby som ich vypisoval ako na šek slovami, mohol by som umiestniť na jednu stránku dvetisíc sedemsto sedemdesiatpäť písmen. Na tisíc rukopisných stránkach by bolo už vyše milióna písmen. Ďalšieho počítania som sa vzdal. Obludné číslo s číslícovým mocniteľom si nemožno predstaviť s počtom písmen v knihách. „Slovami“ by to bolo: dvadsaťdva miliárd stosedem miliónov sedemstošesťdesiatdeväťtisíc tristoštyri písmená. Niektoré čísla sú pre nás smrteľníkov nepredstaviteľné, sú to netvory. Ale celkom ľahko sa dá pochopiť, že takými nepravdepodobnosťami, takýmto „masírovaním“ náhod sa nedá „podložiť“ nijaká, hoci na pohľad nesmierne vedecká teória. Ale „náuka“ o vývoji druhov zhltnie každú nepravdepodobnosť, len aby prežila.

Problémy s energiou v praveku

Poslušne predpokladajme, že prvá živá bunka vznikla v tejto nonstop sérii náhod. Potom sa nám však vzápätí vynorí nový problém! Bunka potrebovala k životu energiu.

Podľa klasickej učebnice sa uvoľnila radom pozitívnych mutácií.* Medzi 20 miliónmi mutácií môžeme očakávať jednu pozitívnu! Veľkoryso, ako vždy, predpokladáme, že všetky začiatkové mutácie prebehli priaznivo, takže bunky konečne mohli produkovať chlorofyl**, ktorý premenil nepatrnú čiastočku slnečného svetla na chemickú energiu. Hoci by sa tým aj problém energie vyriešili len náhodne, toto riešenie má chybu krásy, pretože pri procese premeny vzniká ako vedľajší produkt kyslík!

* **Mutácia:** vývojový proces, ktorý vedie k vzniku zmeneného dedičného znaku v skupine buniek alebo v nejakom jedinci; vývojový mechanizmus.

****Chlorofyl - pigment fotosyntézy so životne dôležitými chemickými zlúčeninami, spôsobuje, že bunka môže absorbovať svetlo.**

Pri našej chemickej exkurzii sme však ešte vždy len v praatmosfére! Tá nemá s atmosférou, ktorú dnes dýchame, vôbec nič spoločné. Musíme si uvedomiť, že praatmosféra pozostávala prevažne z metánu (asi ako banský plyn) a čpavku (s atómami dusika) a kyslík účinkoval v tejto atmosfére ako smrteľný jed. V prípade, že prvé bunky prosperovali v tejto metánovej a čpavkovej atmosfére, kyslík, ktorý by sa k nim dostal, by ich hneď zabil. Je to tak a nikto to nemôže vážne popierať.

Prečo sa na to v učebniciach nikdy nepoukáže? Prečo sa zatajujú fakty z chemickobiologických pokusov, prečo sa popierajú matematické výpočty, ktoré dokazujú neudržateľnosť náhod?

Ešte raz preskočím tieň, ktorý sa ťahá za „náukou“ ako majestátna vlečka, a tvárim sa, že prvá bunka vznikla tak, ako nám to chcú vysvetliť. Zostane to i naďalej nemožné, lebo všetky organické reakcie, ktoré vedú k tvorbe bielkovín a molekúl DNK, sú reverzibilné (zvrátne). To znamená: chemikálie, ktoré sa zlučujú, môžu sa práve tak rýchle rozložiť. Predpoklad pravdepodobnosti „konštantného“ vývoja enzýmov, proteínov a DNK sa tým znova ukázal ako neprijateľný.

K tejto chytráckej - a v pravom slova zmysle svetom hýbucej záležitosti som si vyžiadal názor profesora Manfreda Eigena. Na obe moje zásadné otázky mi odpovedal listom zo dňa 15.9.1976:

Sú chemické procesy v prapoliavke, ktoré napokon viedli k prvej bunke, reverzibilné? Ak áno, platia potom ešte fyzikálne pravidlá hry?

Eigenova odpoveď: Procesy, ktoré viedli k chemickej evolúcii a k selekcii v zmysle Darwina, boli vždy ireverzibilné.

Inými slovami: išlo tu o reakcie molekúl bohatých na energiu, ktoré sa pri uvoľnení energie spontánne združili na makromolekulárne útvary. Možno ukázať, že vývojové správanie je možné len ďaleko od rovnováhy - k tomu je vždy potrebná náhla zmena voľnej energie. Fyzikálne pravidlá hry, ktoré sme vypracovali pre vývojové procesy, sa zakladali

práve na tejto nezvratnosti procesov vedúcich k samoorganizácii.

Moja otázka: Vaša teória robí z Monodovej „náhody“ nutnosť“. Možno z toho usúdiť, že táto nutnosť sa týka aj iných planét podobných Zemi?

Eigenova odpoveď: Naša teória v nijakom prípade nerobí všeobecne „nutnosť“ z Monodovej „náhody“. Iba ukazujeme, že niektoré zákonitosti aj pri štatistickej neurčitosti jednotlivých procesov vedú k nevyhnutnému správaniu sa celku. Napriek tomu treba starostlivo rozlišovať. V rovnovážnom procese nezostáva takmer nič z náhody - okrem výkyvov nepatrného významu. Pri evolučných procesoch sa náhodné výkyvy, napr. mutácie, zosilňujú až do makroskopickej úrovne. Tým nerobíme z Monodovej „náhody“ všeobecne „nutnosť“, ale iba tvrdíme, čo vlastne vyjadruje už titul Monodovej knihy, že vznik života je vzájomná hra medzi náhodou a zákonitosťou alebo náhodou a nutnosťou.

Keď sa pustíme ďalej do podrobností, pridáme k záveru, že na podobných planétach ako Zem, t.j. na planétach, ktoré prešli podobnými chemickými procesmi ako naša planéta, musia nastať podobné živototvorné procesy, ktoré sa však vo svojej detailnej štruktúre veľmi odlišujú od tých, ktoré nachádzame na Zemi.

Odpovede profesora Eigena ma do istej miery zarazili. Je síce správne, že enzýmy robia isté reakcie pri vzniku bielkovín a molekúl DNK de facto nezvratnými tým, že dodávajú do systému združenú energiu. Ale enzýmy sa netvoria spontánne! To mi potvrdili viacerí organickí chemici. Čo je potom platná predpokladaná nezvratnosť, keď sa uskutočňuje len v istom štádiu chemického vývoja, ktorý práve pre vratnosť niektorých chemických substancií nenastane?!

Ako moje dôkazy proti tomu, čo vo všeobecnosti svedčí v prospech „prirodzenej evolúcie“, môže slávny súd preskúmať výsledky experimentov - nemal by však brať do úvahy indoktrinujúce odborné knihy. Slávny súd bude môcť potom objektívne skonštatovať:

1. Zákon o pôsobení aktívnej hmoty, ako i poučky entropie stoja proti doterajšej predstave o vzniku bielkovín.
2. Bielkoviny sa nemohli vytvoriť na horúcich okrajoch sopečných kráterov, boli by bývali zničené. Denaturované.
3. Všetky molekulové reťazce, ktoré sa zúčastňujú na výstavbe živej hmoty, sú ľavotočivé - záver, ktorý sa experimentálne ešte nepotvrdil. Pri pokusoch ponechaných na náhodu, dostávame ľavo- a pravotočivé molekulové reťazce.
4. Pravdepodobnosť prechodu makromolekulových reťazcov, vytvorených sériou náhod, na bunku je štatisticky neuveriteľne malá, dalo by sa povedať nulová.
5. Organické reakcie v prapoličke, ktoré viedli k tvorbe enzýmov, sú reverzibilné, ťažký náhodný vývoj od chemických látok k bunke je neprijateľný.

Tieto poznatky nepochádzajú z mojej bujnej fantázie. Ďakujem za ne v prvom rade rozhovorom s profesorom Wilderom-Smithom.

Na tieto hraničné situácie s nedefinovateľnými ťažkosťami vari prihliadal aj profesor Eigen. Zlomok bielkovinových štruktúr, ktoré mohli niekedy vzniknúť v celej histórii Zeme, je naozaj taký mizivo malý, že existencia účinných enzýmových molekúl by bola takmer zázrakom.

Je vôbec nejaké vysvetlenie pre ten veľký zázrak, akým bol vznik prvého života?

V definícii profesora Hansa Kuhna (7) z Inštitútu Maxa Plancka pre biofyzikálnu chémiu v Göttingene je vznik života... zákonitý proces, ktorý nevyhnutne nastáva za vhodných vonkajších podmienok.

Kuhnovi ani neprekáža skutočnosť, že život je vybudovaný na ľavotočivých molekulách, lebo je založená na... náhode, že najskôr sa mohol presadiť systém d-ribózy* s reprodukčnou schopnosťou. Problém pôvodu optickej aktivity sa javí z tohto pohľadu jednoduchý.

* Ribóza: Cukor s piatimi uhlíkmi, zložka nukleových kyselín.

Prosto a jednoducho sa nám teda podstrkuje, že prvému aminokyselinovému reťazcu, ktorý bol čisto náhodou ľavotočivý, sa neskôr prispôbili všetky ostatné molekuly v ľavotočivom zväzku. Molekuly sú „neživé“.

Neznásobujú sa samy od seba.

Až oveľa neskoršie a neporovnateľne komplikovanejšie DNK štruktúry budú mať schopnosť replikácie. Kým sa zdvihne opona k tomuto dejstvu, bude ešte treba x miliárd náhod. Učenci tu otvorene operujú akýmsi deus ex machina antického divadla, ktorý - keď to už ďalej nejde - „dodá neočakávané alebo umele prispôbené riešenia problémov“. Citujem Sokrata: Mali by sme si aj sami poradiť s vecou tak ako autori tragédií, ktorí sa z bezradnosti uchylujú „k machinám“.

Ja v takýchto rozpakoch nie som. Jestvujú totiž dva hrubé pásy kondenzačných pár, ktoré „moji“ bohovia zanechali na praoblohe.

Stopy života vo vesmíre

A) Od r. 1937 máme dôkazy o molekulách vo vesmíre. Rádioastronomické merania najmä v posledných 6 rokoch zaznamenali v medzihviezdnych oblakoch molekuly rozličných vlastností. V análoch je už zachytených vyše 20 organických molekúl*. Profesori Ronald Brown a Peter Godfrey z Monashovej univerzity v Melbourne dokázali r. 1972 FORMALDIMIN v plynnom oblaku, vzdialenom 30 000 svetelných rokov od Zeme. Aj to je organická molekula, ktorá obsahuje uhlík, vodík a dusík; patrí k základným látkam života. - Jestvuje možnosť, že „život“ - náhodou! - doniesli na Zem z vesmíru?

B) Objavitelia dvojitej závitnice (DNK) Francis Crick a Leslie Orgel uverejnili r. 1977 vo vedeckom časopise ICARUS článok: DIRECTED PANSPERMIA (8), v ktorom vyslovili teóriu, že nejaká cudzia, neznáma inteligencia vo vesmíre sa postarala o to, aby mohol všade podľa toho istého plánu vzniknúť život.

Títo cudzinci vraj vyslali vesmírnu loď s rozličnými mikroorganizmami. Doslova napísali:

Úžitková váha 1000 kilogramov by mohla dopraviť 100 vzoriek živného roztoku, pričom každá vzorka by bola mohla

obsahovať 10*5 mikroorganizmov. Kozmická loď by ani nemusela mať extrémne zrýchlenia, lebo čas jej príchodu je nepodstatný. Polomer našej galaxie je asi 105 svetelných rokov. V rozmedzí 108 rokov by teda bolo možné infikovať mnoho planét tejto galaxie, aj keby sa kozmická loď pohybovala rýchlosťou iba tisíciny rýchlosti svetla. V okruhu 100 svetelných rokov je niekoľko tisíc hviezd a tie by sa mohli infikovať asi za milión rokov.

Organické molekuly majú jeden alebo viac atómov uhlíka.

Prvý život zasiali vesmírne lode?

Je pre mňa samozrejme veľkým potešením, keď počujem z úst takých kapacít, ako sú Crick a Orgel, tieto teórie a môžem ich predložiť svojím čitateľom. Kedže takéto názory, ktoré potvrdzujú moje predpoklady, sa sotva dostanú mimo odborných kruhov na verejnosť, uvediem ich v tejto knihe.

Článok v ICARe jasne hovorí, že stvorenie sveta prebehlo plánovité. Náhoda neprichádzala do úvahy. V protiklade k riešeniu, podľa ktorého boli všetky možné slnečné systémy čisto náhodou infikované baktériami, ponúka sa mi omnoho presvedčivejšia možnosť. Zemi (a pravdepodobne aj iným planétam v ďalších slnečných systémoch) cielene dodali zárodky života návštevníci z vesmírnych lodí!

Vieme, že medzi hviezdami sú nepredstaviteľné vzdialenosti. Na ich prekonanie v kozmických koráboch s posádkami sú potrebné pohonné systémy, ktoré by zaručovali mimoriadne zrýchlenie. Tým sa vynorili už viackrát spomenuté efekty časového posunu. Keď sa vesmírne cestujúci vrátia z medzihviezdnej cesty do svojho domáceho systému, môže sa stať, že pristanú „v súdny deň“. Doma medzitým mohli prejsť milióny rokov. Z ľudí, ktorí im želali „šťastný let!“, nebude už nikto nažive.

Tomuto nebezpečeniu sa mimozemšťania vyhnú, keď deponujú v cudzích slnečných systémoch zárodky života vo svojej podobe. Keď raz takéto zárodky uložia, prebieha vývoj - bez náhod! - akýmsi automatizmom: v hĺbke galaxie rozvíjajú teraz rozličné planéty modely života v štýle domácich planét. Tak si cudzinci vytvárajú v priebehu vekov primerané životné podmienky. A aj zákony časovej dilatácie dostali mat. Geniálny plán s presvedčivou logikou.

To, čo by mohli byť len dohady, nadobúda realistické dimenzie, lebo všetok život na našej planéte vzniká, rastie a zaniká podľa toho istého genetického kódu. Fakty teda hovoria o tom, že život - pretože je modelovo rovnaký - bol na Zem prinesený z inej planéty. A hneď sa vynára otázka: Ale ako vlastne vznikol tam?

Život - kruh bez začiatku?

O tento otáznik sa zaujímal už na konci minulého storočia švédsky fyzik Svante August Arrhenius (1859-1927). Kdesi sa život musel začať, hovoril a vyslovil názor, že život je večný, a preto si netreba klásť otázku o jeho pôvode (9). Prirodzene, aj kružnica má kdesi začiatok, ale keď je uzavretá, otázka o jej začiatku sa nekladie, stala sa bezvýznamnou a nedá sa zodpovedať, pretože kruh predstavuje uzavretý systém.

To by sa, povedal Arrhenius, na začiatok kruhu musel so všetkým rešpektom posadiť Stvoriteľ, alebo ten, ktorého vo všeobecnosti označujeme ako BOH.

Prirodné vedy sa však medzitým dostali ďalej než predchádzajúce náboženské apely.

Technika by dnes už mohla umelo vytvoriť na susednej planéte Venuši podmienky na bývanie! Pred niekoľkými rokmi navrhol americký astronóm Carl Sagan, aby sa vyslali vesmírne lode s niekoľkotisíc tonami modrých rias, siníc, a tento náklad sa roztrúsil do atmosféry Venuše. Prečo? Sinice sú jediné riasy bez pravého bunkového jadra, majú fenomenálnu vlastnosť, že nehynú ani v relatívne vysokej teplote. Svojou látkovou výmenou redukujú vysoký podiel oxidu uhličitého, ktorý bráni dýchaniu, takže sa v ňom ľudský organizmus zadusi. Preto Sagan navrhol práve tieto riasy. Výlučky látkovej výmeny by pomaly znížili teplotu povrchovej plochy, až by nakoniec klesla pod 100 °C.

Modré riasy by teda spôsobili tú istú premenu, ktorá kedysi prebehla v prapoliavke: s pomocou svetla a tepla by sa veľké množstvá častíc oxidu uhličitého premenili na kyslík. Planéta Venuša by sa postupne stávala obývateľnou.

Neurobili mimozemšťania pred miliardami rokov práve takýto pokus s modrými riasami na našej Zemi? A prečo nie? Na to, čo napadlo Carlovi Saganovi, mohol takisto už dávno prísť niekto chytrejší.

Možné by to bolo. Modré riasy sú strašne staré. Ich zvyšky sa našli v 3,5 miliárd rokov starých rohovcoch - hutných kremeňoch, podobných pazúriku - v takzvanej onverwachtskej vrstve v juhoafrickom Transvaale. Podľa údajov profesora H. D. Pfluga z univerzity v Giessene zodpovedá tento stupeň vývoja dnes žijúcim riasam (10). Podľa toho jestvovali pred 3,5 miliardami rokov živé organizmy, ktoré boli schopné uskutočňovať fotosyntézu. Vtedy bola atmosféra takpovediac bez kyslíka. Umožnil prvý život na Zemi zvonku cielený experiment?

Kto túto možnosť načisto odmieta, ten musí potom, ako sa patrí, dokázať, odkiaľ pochádzajú tieto 3,5 miliardy rokov staré modré riasy! V tom období, z ktorého pochádzajú modré riasy objavené v Transvaale, bola chemická evolúcia údajne práve v plnom prúde. Podľa učebnicových názorov jestvovali v pramori akési primitívne jednobunkové formy života. Ale ako sa dostali sinice na súši do vrstiev usadenín, ktoré signalizujú, že sú 3,5 miliardy rokov staré?! Bez „vývojových skokov“ sa to nedá vysvetliť... ak človek nie je ochotný myslieť ďalej a dopredu. No od prvej bunky musel ten „malý zvyšok vývoja“ prebehnúť sám od seba. O mama mia!

Pravidlá hry!

Podľa mienky katedier antropológie sa druhy vyvinuli v obrovských skleníkoch podľa pravidiel predpokladaných Darwinom (11), samozrejme výdatne zalievaných náhodami. Jedno z druhého: Všetky jedince jedného druhu vyšli z jednej spoločnej kmeňovej formy a z miesta vzniku sa rozišli.

Keďže všetky živé formy sú priamymi potomkami tých, ktoré žili dlho pred kambrickou periódou*, môžeme si byť istí, že pravidelná následnosť rodov sa nikdy neprerušila a nijaká potopa Zem celkom nespustošila.

* Perióda skupiny útvarov - éry - paleozoika, ktorá je bohatá na skameneliny a sú v nej zastúpené všetky kmene zvieracieho sveta.

Výskum opíc

Darwinova teória je krédom antropológie. Neveriť na ňu je priamo rúhanie. Aj tomu, kto je ochotný pokladať niektoré

jej časti za overené, ale inak prejavuje odôvodnené pochybnosti, uštedria zabijácke poznámky a postavia ho na pranier. Pokiaľ sa „viera“ v nejakú teóriu nedá diktátorsky nariadiť - a tak ďaleko nechceme nechať veci dôjsť! - musí sa dať možnosť diskusii, kladeniu otázok, načúvaniu, hľadaniu inej cesty.

Hádam neprejde mesiac, aby sa nadšene neoznamoval nález lebky a každá má byť teraz naozaj tým najnovším pozostatkom „pračloveka“. To, čo robí antropológia, už nepatrí pravdu povediac do bádania o najstarších dejinách rozumného človeka.

Študuje rozličné druhy opíc! Je teda také dôležité, či je nejaká lebka stará päť alebo desať miliónov rokov? Môže to byť veľmi zaujímavé, ale je nesmierne nezaujímavé vedieť, kedy sa nejaký druh opice postavil na zadné nohy. Pri tej horlivosti, s akou sa tento výskum opíc robí, by sa mohlo predpokladať, že niektorí bezočivci budú popierať, že opice sa za milióny rokov zmenili. Všetky cicavce, ryby alebo hmyz dostali mutáciami nové formy. Prečo by práve ušľachtilá opica mala byť výnimkou? Kto to popiera?

Poprieť by som chcel, že sa niekedy v priebehu vývoja mohol jeden druh krížiť s druhým! Ak je už s chemickou evolúciou taký kríž, potom by sa stúpencom tejto náuky musela biologická evolúcia stať skutočnou nočnou morou. Je mi jasné, že tým provokujem. Prečo by stúpencomi tejto náuky mali pokojne spať na poduškách svojho zažltnutého dedičstva, zatiaľ čo ja si lámam hlavu nad tým, ako to v skutočnosti mohlo byť?

Neprovojkujem s prázdnyimi vreckami. Aby som mohol vybrať ich obsah, musím chtiac nechtiac vysvetliť, ako genetická informácia prechádza z jednoduchej bunky na vysoko komplikovaný živý organizmus.

Siamské dvojčatá

DNK je nositeľka genetickej informácie. Z DNK vznikajú bunky a tie obsahujú ako „odnož“ DNK niekoľko tisíc génov tvoriacich chromozómy, v ktorých sú umiestnené dedičné faktory.

Bunka je veľmi zložitý útvar. Gény (ktoré v nej sídlia v chromozómoch) sú ako siamské dvojčatá: pri delení bunky putujú navzájom spojené ďalej. Charakteristické znaky chromozómu putujú so všetkými dedičnými vlohami do tej istej zárodočnej bunky. Ale bunka reaguje citlivo na všetky vonkajšie podráždenia. Ak ju zasiahnu napríklad určité chemické látky, víry alebo ionizujúce žiarenie, potom sa môže chránená genetická informácia zmeniť. Po takej zmene (mutácii) nereprodukuje už DNK rovnaké vzory ako pôvodná DNK - votreli sa „tlačové chyby“. Ak bunka na „tlačovú chybu“ nezahynie, zostane v jej programe pri všetkých ďalších deleniach bunky. Ad infinitum.

Každá mutácia bez výnimky je pre bunku nepriaznivá: len jedna z 20 miliónov prebehne pozitívne, je to lotéria s veľmi neurčitým výsledkom. Napriek tomu sa to v biologickom vývoji len tak hmýri pozitívnymi mutáciami. Museli náhodou prebehnúť vcelku veľmi priaznivo, lebo nakoniec sa vytvorili prvé, zložitejšie formy života.

Medzi prvými takými formami života, ktoré sa dajú dokázať v skamenelinách z pradávnej minulosti Zeme, sú trilobity (živočích podobné rakom). Pred nimi museli prirodzene existovať nespočetné iné formy života, ale tie sa už nedajú dokázať. Praoceány ich stopy zaplavili.

Po mnohých pozitívnych mutáciách teda vznikli mnohoraké formy života, „prirodzene“ aj veľmi zložené, ktoré sa už nerozmnožovali delením, ale oplodnením. Tým sa Darwinova domnienka, že pravidelná následnosť rodov nebola nikdy prerušená, stáva sa groteskou. Prečo?

Pretože každý druh má určitý, nemenný počet a tvar chromozómov!

Ludské pohlavné bunky majú 46 chromozómov. Jedna zrelá vaječná bunka skrýva 22 autozómov* a jeden X- alebo Y chromozóm v tomto jednoduchom prepočte: $2 \times 22 = 44$ autozómov + 2 pohlavné chromozómy = 46 chromozómov v každej bunke tela. Pri oplodnení sa spojí 2×22 autozómov s 23. párom z chromozómov ženskej alebo mužskej bunky.

Gény sa zmiešajú a začnú delenie bunky.

* Chromozómy, ktoré sa na rozdiel od pohlavných chromozómov vyskytujú v navzájom si zodpovedajúcich bunkách oboch pohlaví v páre.

Tak ako pre človeka sú tvar a počet chromozómov špecifické pre každý druh.

Numerické mutácie chromozómov sú na dennom poriadku pre „tlačové chyby“ v DNK. Niekedy bunka náhle vytvorí o jeden chromozóm viac. Len v Spolkovej republike Nemecko sa odhaduje počet takýchto numerických chromozómových mutácií na 125 000 ročne; postihli by okolo 9 percent všetkých pôrodov. Nositelia takto mutovaných chromozómov sú obvykle neplodní, lebo abnormálny počet odpudzuje intaktná vaječná bunka. (Preto nie je možné - aj keby mal niekto taký perverzný nápad - krížiť človeka so šimpanzom, hoci sú z toho istého kmeňa. Nemajú rovnaký počet chromozómov!) Samozrejme, mohlo by sa stať, že medzi mnohými, ktorí sa narodili s narušeným počtom chromozómov, by sa náhodou stretli dvaja, ktorí by sa k sebe hodili, splodili by deti a založili by nový druh (Species). Tento druh by sa však mohol rozmnožovať len medzi sebou - medzi postihnutými tlačovými chybami. Kamarátka náhoda by držala lampu a je otázka, dokedy by to tak šlo.

Nové druhy nevedú iba k numerickým chromozómovým mutáciám, menia aj stavbu tela každého species, ktorý vždy používa aj svoje pohlavné ústroje. Z jedného televízneho programu som sa dozvedel, že jestvuje vyše 20 000 druhov pavúkov. ... a že žiaden druh nemôže oplodniť iný!

Medzistupne

Ako sa dajú vysvetliť medzistupne, ktoré vedú od jedného druhu k inému?

Profesor Wilder-Smith mi dovolil zacitovať k tejto otázke zo svojej knihy Pôvod a budúcnosť človeka (12):

Medzistupne, vznikajúce evolúciou, nemôžu plniť nijaký účel, keďže sú úplne bezcenné. Ako príklad môže poslúžiť komplexná štruktúra, ktorú má samička veľryby, aby mohla dojsť svoje mladé pod vodnou hladinou tak, aby ich neutopila.

Nemožno si predstaviť nijaký vývojový medzistupeň na ceste od obvyčajnej prsnej bradavky až po dokonale vyvinutú veľrybiu prsnú bradavku, ktorá je prispôbená na dojčenie pod vodou. Tá buď bola kompletne k dispozícii, alebo nebola.

Ak by si niekto myslel, že taký systém sa vyvíja pomaly na základe náhodnej mutácie, potom by to znamenalo, že by boli všetky veľryby odsúdené počas tisícročia trvajúcej vývojovej periódy na utopenie. Popierať plánovanie pri skúmaní takého systému kladie na našu ľahkovernosť väčšiu záťaž, než požiadavka veriť na nejakého inteligentného konštruktéra bradaviek, ktorý sa musel napokon dobre vyznať aj v odbore hydrauliky.

Najnovšia oficiálna veda zastáva názor, že veľryba, keďže je cicavec, žila pôvodne na suchu a až neskôr vo vode.

Neviem posúdiť, či je to prijateľná myšlienka, ale aspoň zistujem, že sa tým nič nemení na názore profesora Wildera-Smitha. Naopak!

Aká šialená odvaha sa tu pripisuje cicavcovi, ktorý priviedol svoje deti na svet na súši a náhle - vyzbrojený bradavkami!! - sa pustil do vln, aby sa tam mláďatá mohli nacicať. Fantastické!

Odhaduje sa, že na Zemi dnes žije okolo troch miliónov živočíšnych druhov. Ani jeden z nich nevyzeral kedysi tak ako dnes. Svoju terajšiu podobu získal cez mnohé medzistupne.

Tento vývoj platí rovnako aj pre svet rastlín.

Ak dosadíme za každý existujúci živočíšny a rastlinný druh jednu vydarenú mutáciu pri šanci 1 : 20 miliónom, potom by matka príroda urobila za viacero miliónov rokov ozajstný husársky kúsok, keby hrala na výhru v nekonečnom slede pri pomere 1 : 2 000 000! Takémuto bláznivému nápadu máme veriť!

Z medúz a z mnohonohých polypov sa v pramori vyvinuli ploché a krúžkovité červy, pijavice a napokon raky, pavúky a nesmierne množstvo rozličného hmyzu. Z určitých druhov červov sa vraj vyvinuli stavovce. To všetko pravda za tichého predpokladu, že mutácie prebehli náhodou pozitívne a s pripustením medzistupňov, ktoré „neplnia nijaký účel“. S kým sa páril prvý rak „vytiahnutý“ z losovacieho bubna neopísateľnej náhody? Môžeme vážne predpokladať, že v susedstve prvého sa náhodou zdržiavali súčasne viaceré raky, ktoré sa k nemu hodili? Patrí k malej násobilke množenia, že rozmnožovať sa môžu iba páry. Rád by som dodal chvalabohu. Lebo by bola musela nastať x-produkcia rakov a bola by musela vzniknúť zo ženských a mužských rakov.

Návrhy konštrukcií

Prvé „návrhy konštrukcií“ najranejších vývojových stupňov človeka sa mali podľa autoritatívnej teórie odvodiť z kostnatej ryby, z chrupavkovitej ryby s rozsiahle skostnatenou kostrou.

Kedysi, no potom veľmi náhle, sa ich stavba natoľko zmenila, že plávaci mechúr si mohol brať kyslík nielen z vody, ale aj zo vzduchu. Bác! - a pľúca sú na svete! Vyzerá to len ako také táranie, ale ako sa to uskutočnilo (13):

Od týchto lalokoplutvovitých rýb, dýchajúcich pľúcami a opúšťajúcich vodu, bol potom iba malý krok k ichtyostegaliám, prvým obojživelníkmi, ktoré ešte nemali ozajstný rybaci chvost, no plutvy sa im zmenili na skutočné končatiny.

Čože vystrájal náš škaredý praprapredok vo svojej nekonečnej samote? Aký počet chromozómov hlásili jeho bunky?

S kým sa mohol tento obojživelník páriť? Tento prapud si iste vypestoval, lebo jeho druh by už bol vymrel prv, než by sa stačil zachytiť. Vajcia, ktoré mali druh uchovať, museli byť pred kladením oplodnené. Kto vykonal túto namáhavú prácu?

Olympijské skoky vývoja

Obrovskými skokmi sa prešlo od kostnatej ryby k obojživelníkovi, od obojživelníka k plazovi, k cicavcom atď. atď. Prvé obojživelníky neboli praví obyvatelia súše, na kladenie vajíčok sa vždy odknisali späť do svojho pôvodného prostredia, do vody. Ale tieto obojživelníky neslobodno podceňovať: asi tak pred 320 až 250 miliónmi rokov sa odhodlali stať sa plazmi a odvtedy kladú vajíčka nasuchu. Posledný obojživelník - alebo prvý plaz! V tejto vývojovej línii sa vyskytovalo malé stvorenie, ktoré malo pekné meno Seymouris. Seymouris bola prechodná forma od obojživelníkov k plazom.

Odteraz sa plaz nemohol páriť vo vode so svojimi starými kamarátmi obojživelníkmi. Bol odkázaný na nových spoločníkov svojho druhu, a tých, je to až neuveriteľné, si mohol na súši do vôle vyberať.

Rád sledujem túto biologickú líniu, v ktorej vznikli v priebehu minulých zemských období mutáciami nové druhy. Aj keď nechcem rýpať do objavov paleontológie, rád by som poukázal na extrémne ťažké podmienky, s ktorými každý nový tvor musel zápasiť, keď chcel zachovať svoj druh.

V priebehu dejín biologického vývoja sa asi pred 200 miliónmi rokov vyskytli rozličné veľjaštery. Bolo ich na stovky druhov, medzi nimi 12 metrov dlhé mäsožravé potvory, ako Spinosaurus v Egypte - rýchle plávajúci Plesiosaurus s malou hlavou, krátkym chvostom, ktorý používal svoje plutvy ako veslá - pichliačmi a šupinami chránený Kentrurosaurus, ba aj niektoré lietajúce veľjaštery. 140 miliónov rokov určovali obraz oživej Zeme.

Všetky tie stovky druhov veľjašterov síce pochádzajú z jedného druhu, ale páriť sa medzi sebou nemohli! Už rozličné rozmery týchto pravekov zneľahčovali akúkoľvek šancu na oplodnenie aj pri čo len fiktívnej gymnastike párenia. Ako by sa mohol 30 m dlhý, 100 ton vážiaci a 12 m vysoký netvor Brachiosaurus spáriť s iba 35 cm dlhým Compsognathom?

Nie, každý druh zostal len medzi svojimi.

Povedz mi, kde sú jaštery, kdeže zostali?

Pred 64 miliónmi rokov sa stalo to, čo je v paleontológii stále jedinou, veľkou hádankou: Na celej zemeguli, na všetkých kontinentoch zrazu vymreli všetky druhy veľjašterov! Zo sto druhov neprežil ani jediný. Túto záhadu sme sa pokúšali vysvetliť rozličnými teóriami.

L. B. Halstead (14) ich vytvoril, a hneď aj zavrhol.

Na konci obdobia veľjašterov vznikli cicavce, ktoré by boli bývali priinteligentné pre dinosaury - ale ako hovorí Halstead, vtedajšie cicavce boli podobné skôr piskorom a ježkom, a teda veľjaštery nemali nepriateľov, ktorí by ich mohli ohroziť.

Za populárny sa dá pokladať aj názor, že vyhynutie dinosaurov by mohlo súvisieť s rozšírením nových druhov rastlín. Z tejto novej ponuky rastlín sa vraj veľjaštery najradšej živili ihličnanmi, palmovitými papradinami a papradinami, ktoré

obsahovali prehánajúce oleje. So zmenou stravy vraj začali trpieť zápchami. Po zániku bylinožravcov by už ani mäsožravce nenašli potravu a boli by rovnako vyhynuli. Tejto teórii však podľa Halsteada odporuje to, že niektoré skupiny týchto živočíchov sa mohli ešte po dlhom čase úspešne preorientovať na „moderné“ krmoviny. Iná špekulácia predpokladá, že hormonálna porucha medzi dinosaurami spôsobila, že škrupiny na dinosaurích vajciach tak zosilneli, že embryá v nich nemohli dýchať, ani sa z nich dostať von.

Iná verzia prichádza s myšlienkou, že sa objavili zvieratá, ktoré vyžrali z hniezd viac vajec, ako boli dinosaury schopné zničiť.

Aj keby tá alebo oná teória bola schopná vysvetliť náhle vymiznutie dinosaurů, napísal Halstead, ešte vždy by sa nevysvetlilo vymretie iných zvierat, ktoré zmizli z obrazu krajiny spolu s dinosaurami. Najnovšie sa začalo hovoriť o posune kontinentov. Pohyb mas pevniny, ktorý sa začal začiatkom obdobia jury, sa v období kriedy zrýchlil; nakoniec sa vraj kontinenty od seba oddelili, dno oceánov sa zdvihlo, hladiny morí stúpili; nato sa podnebie prudkými búrkami tak zmenilo, že pterosaury s krehkou stavbou tela nevydržali. (V zátvorkách: takú stavbu tela mali len niektoré druhy, obrovitým veľjašterom by ani prudká zmena klímy nebola mohla uškodiť!) Proti tejto najnovšej teórii uvádza Halstead, že na horninách z tohto obdobia nie sú nijaké stopy celkovej zmeny podnebia.

Priamo počujem, ako mi šepkajú do ucha otázku: Majú tieto exkurzie niečo spoločné so štandardizovanou náukou o vývoji? Alebo niečo s vašimi mimozemšťanmi? Áno, veľmi veľa.

Jeden kritik mi raz vyčítal: Pán von Däniken všetko, čomu nerozumie, zvaľuje bez zábran na svojich bohov! Okay. Potom mu to i ja môžem oplatiť rovnakou mincou: Všetko, čo sa v náuke o vývoji nedá dokázať, sa honosne pripíše náhodám za uplynulé miliardy rokov. Náhodám, ktoré mali byť zrejme skutočnými „staviteľmi“ nášho života. V časoch veľkého umierania veľjašterov bolo len veľmi málo cicavcov a podľa Darwinovej teórie ľudský rod takmer určite nejestvoval!

Halstead: Žiadny človek nikdy nevidel živého veľjaštera, lebo v tých časoch ľudský rod ešte nejestvoval!

Veľmi nepohodlní obri

Mýliť sa je ľudské a nie je hanba priznať si chybu. Tu sa mýli pán L. B. Halstead! Fakty proti teóriám! Proti tejto „náuke“ inšpirovanej Darwinom môžeme postaviť fakty, ktoré sa úmyselne ignorujú, lebo otriasajú ochraňovanou a pestovanou teóriou. Ide tu o doslova tvrdé skutočnosti.

Pri koryte Paluxy River pri Glen Rose v Texase, USA, boli objavené dokonale zachované stopy nôh dinosaurů. Geológovia sú zajedno v tom, že vek koryta treba umiestniť na koniec mezozoika kriedového obdobia. A to bolo pred 140 miliónmi rokov.

Skupina 3 je v národnom parku a je zaregistrovaná.

Skupiny 1,2 a 4 boli po prvý raz uverejnené vo VALLEY OF GIANTS

V tej istej vrstve, tesne pri stopách nôh dinosaurů, sa našli aj odtlačky ľudských nôh! Vyzerá to celkom tak, akoby bol človek dinosaura prenasledoval. Tento človek určite videl živého dinosaura!

Tento súčasný výskyt človeka a dinosaura sa do Darwinovej teórie nehodí. Keďže evolučná teória operuje s miliardami a miliardami opakujúcich sa náhod, mohlo by sa toto neprijemné odhalenie odbiť ako veselá náhoda - keby toto protirečenie evolučnej teórie bolo ojedinelé.

Ako Dr. C. N. Dougherty (15) nezvratne dokázal, v texaskom „Údolí obrov“ sú stovky stôp veľjašterov rozličných druhov a popri nich stále aj odtlačky veľkých ľudských chodidiel.

Bol som tam a pozrel som si tieto neobyčajné paleontologické objavy. Fotografie, ktoré pripájam k textu, sú jednoznačnými dokladmi.

Tak teda: Geológovia a paleontológovia zhodne a záväzne konštatujú, že vrstvy v koryte Paluxy River, kde sa odtlačky našli, sú staré 140 miliónov rokov. Podľa jasných odtlačkov sa mohli „predpovedať“ pravdepodobné náleziská ďalších odtlačkov nôh.

Smer, kadiaľ dinosaur bežal, sa dal určiť a obrovitý človek ho prenasledoval. Vrstva za vrstvou z vyschnutého riečiska sa opatrne odstránila. Na vyznačenom mieste si dinosaur odtlačil nohu do zeme a v rovnakom smere, asi o 30 m ďalej, sa podľa predpokladu zvečnili stopy ľudských nôh.

Samozrejme, že ani také skutočnosti nesmú za žiadnu cenu ohroziť zbožňovanú teóriu. Pre istotu sa preto takéto nálezy vyhlásili za falzifikáty. Rozprával som sa s jedným paleontológom pri Glen Rose:

Ako si vysvetľujete tieto odtlačky?

Je pre ne jediné vysvetlenie: odtlačok nohy dinosaura alebo odtlačok nohy človeka musí byť sfalšovaný.

Tu sú stovky stôp dinosaurů najrozličnejších druhov. Najstarší obyvatelia Glen Rose a Walnut Springs ich poznajú z rozprávania svojich starých otcov. A rovnako aj odtlačky ľudských nôh, ktoré tunajší ľudia volajú „obrie nohy“. Ľudia odstránili s veľkou námahou nedotknuté vrstvy pôdy, aby odkryli odtlačky nôh. Kto mohol mať záujem na tom, aby ich sfalšoval? Ako mohol niekto vtláčať takéto odtlačky do takej starej vrstvy pôdy?

Nezľahčujeme si to priveľmi, keď hovoríme o falšovaní?

Keby ste mali predstavu o teórii evolúcie a o metódach datovania fosílnych vrstiev, museli by ste pripustiť, že tu musí ísť o podvrhy. Pretože nemôže byť, čo nesmie byť!

Prečo tu vlastne ten odvážny učenec pracuje, keď môže nájsť len falzifikáty? Asi tak nasiakol svojím Darwinom, že aj datovacia metóda fosílnych vrstiev, ku ktorej sa utieka, v podstate vznikala pod tlakom evolučnej teórie. Pripúšťa totiž iba to, že v najstarších geologických vrstvách sa môžu vyskytovať výlučne jednoduché, primitívne organizmy.

Je to „logické“, lebo zložité formy života (asi ako tu pred 140 miliónmi rokov) v prastarých geologických útvaroch nesmú existovať. Táto fosílna metóda datovania chce, aby sa v najstarších vrstvách vyskytovali bez výnimky len fosílie primitívnych foriem života. A bašta. Ale je to pravda?

Dáme slovo odborníkovi, profesorovi Wilderovi-Smithovi (12):

Geologický fosílny dokument z čias, keď sa človek a dinosaury stretávali.

V zásade sme totiž predpokladali správnosť evolučnej teórie, i to, že najstaršie útvary obsahujú podľa darwinizmu len najprimitívnejšie organizmy. Keď potom objavíme útvary, ktoré obsahujú iba primitívne organizmy, tvrdíme, že tieto útvary sú staré. Argumentujeme vlastne v začarovanom kruhu: najstaršie vrstvy obsahujú iba primitívne organizmy, preto je útvar, ktorý obsahuje len primitívne organizmy, starý a primitívny. Napriek tomu sa táto datovacia metóda stala najdôležitejšou v modernej geológii. Presvedčenie, že darwinizmus je vedecky neprekonateľný, je také skalopevné, že sa darwinizmus používa na dôkaz svojej správnosti.

Stopy obrov v údolí rieky Paluxy sa často zaznamenali v dôvernej blízkosti so stopami dinosaurov. Dr. C. N. Dougherty ich prvý raz uverejnil r. 1917 vo svojej dokumentácii „Valley of Giants“ (Údolie obrov).

Profesor Wilder-Smith môže predložiť vyše 500 predmetov, ktoré empiricky dokazujú jeho mienku: v mladších geologických vrstvách možno nájsť primitívne, ale v oveľa starších vysokovyvinuté formy života. Nie je na tom nič prekvapujúce, pretože v priebehu geologického vývoja Zeme sa vrstvy zeme na seba alebo pod seba často navrstvili. Prekvapujúce je však to, že sa takýmto fosíliami niekto usiluje dokázať správnosť darwinizmu.

Stopy tvrdé ako kameň

Paluxy River nie je jediné miesto, cez ktoré si ľudia v praveku bez dovolenia vykračovali. Dr. Wilbur G. Burroughs (16) z geologického odboru Berea-College v Kentucky (USA) referoval už r. 1931 o náleze odtlačkov ľudských nôh starých vyše 250 miliónov rokov. Desať z nich našiel niekoľko míľ severovýchodne od Mount Vernon. Ale pred 250 miliónmi rokov nebolo ani dinosaurov, ani cicavcov. Hoci to vyzerá ako bláznovstvo, je povinnosťou kronikára spomenúť, že aj vtedy sa hovorilo o falšovaniach.

Tí, ktorí majú hneď naporúdzi slová o falšovaniach, si pravdepodobne myslia, že všade na svete je horda úbohých bláznov, ktorí nemajú lepšiu robotu, ako v nočnej samote so špeciálnymi nástrojmi a s debníkmi plnými „antických“ vrstiev zeme usilovne vyškrabávať do zeme stopy nôh. Ale ani na Mount Vernone s týmto stereotypným trikom nepochodili.

Bourroughove mikroskopické snímky naopak jasne ukázali, že tam, kde sa šľapa nohy obyčajne silnejšie pritlačí, bolo stlačených viac zrníček piesku než medzi palcami a pod klenbou nohy. Odtlačky s piatimi prstami dokonale zodpovedali ľudským nohám dĺžky 23,75 cm a šírky 10,25 cm. Bytosti, ktoré používali tieto „laby“, boli jednoznačne postojáčky chodiaci dvojnožci. Hoci by sa Charles Darwin mal aj v hrobe obrátiť! - Takéto stopy nie sú tu oddnes. Už vo svojom 5. ročníku roku 1822 oznámil American Journal of Science, ktorý sa stále teší veľkej úcte, že v údolí Mississippi pri Arizone a v Novom Mexicu boli v kriedových útvaroch starých 140 miliónov rokov objavené stopy ľudských nôh a - usudzujúc podľa odtlačkov - museli patriť veľmi veľkým jedincom. Ak naši predkovia niekedy zliezli zo stromov, museli tento cvik poznať už dávno.

Ako prišiel William Meister k objavu

Darwinisticko-paleontologický kriminálny román stráca listy a odhaľuje až priveľmi priehľadnú stavbu.

Česť a sláva amatérom, ktorí sa s vášnivou horlivosťou oddávajú svojej záľube. William J. Meister je taký človek. Zbiera skameneliny, lákajú ho najmä skameneliny trilobitov, tie mnohonohé členovce s tvrdými panciermi, ktoré sa hmýrili pred 500 miliónmi rokov v praoceánoch a močiaroch. Tieto trofeje, na ktoré poľuje pán Meister, už vymreli najmenej pred 440 miliónmi rokov.

3. júna 1968 sa William Meister zdržiaval s manželkou, s dvoma dcérami a s manželským párom Shapovcov a ich dvoma dcérami v priestore Antelope Springs, 43 míľ od Deltý v štáte Utah, USA. William Meister sa s kladivkom oddával hľadaniu „svojich“ skamenelín. V ten deň sa šťastie usmialo na kvarteto dievčat, ktoré privolali zberateľa, keď sa im zdalo, že objavili skamenelinu. Na prvý pohľad nevidel Meister nič. Ale aby urobil dievčatám radosť, kopal na mieste, ktoré mu dievčatá ukázali. Zrazu sa mu kamenná vrstva oddelila „ako stránka v otvorenej knihe“ (17). Keď skúsený zberateľ držal v ruke kamennú doštičku, začal pochybovať o svojich zdravých zmysloch: Videl odtlačky ľudských nôh a praveký človek, ktorý stopy zanechal, mal obuté topánky! Nevidel päty, palce alebo klenbu nôh, ale jasné okraje zašpicatených topánok: 32,5 cm dlhé, 11,25 cm široké a v päte 7,5 cm. Ako pri každom odtlačku holej nohy dala sa stanoviť váha tela: päty boli zatlačené hlbšie než špičky.

Aj keď odtlačky topánok doteraz nepatrili do sortimentu zberateľa, predsa len mal mimoriadny úlovok. Ľavá noha rozpučila opätkom trilobita, ktorého zvyšky spolu s odtlačkom nohy skameneli. A s trilobitmi už mal William Meister svoje skúsenosti.

Zaniesol svoj nález profesorovi Melvinovi A. Cookovi z univerzity v Utahu a ten mu poradil obrátiť sa na nejakého geológa: „Ja síce nie som autorita v odbore skamenelín, ale tento nález hovorí sám za seba!“ Môj priateľ Brad Steiger (17) mi povedal, že tento záračný nález už videli mnohí, ale nikto z nich sa neodvážil jasne sa o ňom vysloviť; geológovia boli ochotní aspoň vyhlásiť, že skameneliny sú bezpochyby z kambria. Aspoň to. Napokon neskôr sa naši neďaleko ďalšie dva odtlačky nôh. Ale tam nerozšliapal praveký pútnik nijakého trilobita. Tento druh dôkazov tvrdých ako kameň sa nehodí do obrazu samospasiteľnej náuky. Obávam sa, že Darwinova teória - znova a znova dokazovaná sama sebou a zo seba „samej“ - urobila z generácie paleontológov a antropológov profesionálnych slepcov. Fosílné nálezy nie sú len také obyčajné indicie; možno ich vziať do ruky, položiť pod mikroskop a skúmať ich vek všetkými možnými chemickými roztokmi. To, čo leží na stole a nedá sa prehliadnuť, je skutočnosť.

Kto mi vie prezradiť, akí duchovia zanechali tie stopy? Niektorí by sa iste rád odvolali na duchov, keby sa hodili do schémy.

Ale pokiaľ viem, duchovia nezanechávajú stopy nôh, keď miznú. Kto sa tu teda motal medzi odtlačkami dinosaurov pred 140 miliónmi rokmi?

Čia topánka tu pred 440 miliónmi rokov (!) rozšliapala trilobita?

Keďže v tých vzdialených časoch, ako je dokázané, ľudí nebolo, mohli sa v pôde zvečniť len iné, ale človeku predsa

len podobné bytosti.

Ako mám povedať svojmu dieťaťu, kto pred 400 miliónmi rokov chodil po Zemi na labách podobných ľudským nohám?

Bolí to „bohovia“, ktorí pomerne mladšiemu šprintérovi, prorokovi Ezechielowi, dali tip: „Kto má oči na videnie, nech vidí!“

Sandále z bežiacieho pása

O novšom, senzačnom náleze referuje Andrew Tomas (18):

Profesor Luther S. Cressman z Oregonskej univerzity narazil v jaskyni Lamos vo východnej Nevade na dvesto párov sandálov upletených z vláken. Nejaký remeselník ich tak skvele zhotovil, že by sa mohli pokladať za moderné plážové sandále, aké sa nosia v St. Tropez alebo na Miami. Podľa testu rádiokarbónovou metódou (C 14) bol ich vek určený na 9000 rokov.

Ale tieto sandále sú naozaj ešte mladé, keď ich porovnáme s odtlačkom topánky v uhoľnom sloji vo Fisher Canyon, v Pershing County, rovnako Nevada. Odtlačok podošvy je taký dokonalý, že vidieť ešte aj stopy silnej cverny. Vek tohto odtlačku sa odhaduje na vyše 15 miliónov rokov.

Ale človek sa zjavil až po ďalších 14 miliónoch rokov. Alebo inými slovami povedané, podľa všeobecne platného názoru sa zjavil asi pred 2 miliónmi rokov a začal nosiť topánky až pred 25 000 rokmi! Či odtlačok nohy to teda môže byť?

Na otázku Andrewa Tomasa odpoviem, ale najskôr by som chcel ešte v prehliadke hviezd predstaviť ďalšie odtlačky nôh a k nim aj kosti, ktoré museli patriť pravekým bytostiam, žijúcim na veľkej nohe, a ktorých existenciu antropológovia rozhodne popierajú. Ale aj tieto pozostatky kostí sú dôkazy tvrdé ako kosť.

Dr. Rex Gilroy, riaditeľ „Mount York Natural-History-Museum“ našiel v Austrálii tieto obrovské fosílné odtlačky nôh.

Nemecký antropológ Larson Kohl našiel r. 1936 na brehu jazera Elyasi v strednej Afrike kosti obrovského človeka.

Nemeckí paleontológovia resp. antropológovia Gustav von Königswald a Franz Weidenreich (1873-1948), ktorý dlhý čas učil v Pekingu, našli v rokoch 1937-1941 v hongkongských a čínskych lekárňach viacero kostí obrov. Zdalo by sa zvláštne, že práve tu, ale treba vedieť, že v čínskych lekárňach sa zo starých kostí, zubov, sušených koží atď. miešajú rozličné prášky.

Dodávajú im rozličné použiteľné materiály a nikto sa nepýta, kde sa našli. R. 1944 referoval profesor Weidenreich pred American Ethnological Society o týchto kostiach obrov.

Najnovšie objavil austrálsky archeológ Dr. Rex Gilroy, riaditeľ Mount York Natural History Museum v Mount Victoria, fosílné odtlačky nôh obrov. O „pravosti“ týchto stôp nikto ani najmenej nezapochyboval.

Šesť kilometrov od Safity, v Sýrii, vykopali archeológovia pästné klíny o váhe 3,8 kg. Dobrý pôvod majú aj klíny, ktoré sa našli v Ain Fritissa, vo východnom Maroku: 32 cm dlhé, 22 cm široké, 4,2 kg ťažké. Bolo vypočítané, že chlapci, ktorí sa oháňali týmito „náradím“, museli byť vysokí dobrí štyri metre.

Nálezy obrovitých kostier na Jáve, v južnej Číne a v južnej Afrike (Transvaal) sú v odbornej literatúre stále otáznikmi.

Weidenreich (19), ako aj profesor Denis Saurat (20) predložili v serióznych vedeckých knihách výsledky svojich výskumov o niekdajšej existencii obrov. Pochybnosti o týchto dôkladných štúdiách sú nielen unfair, ale aj neslušné.

Na základe takých dôkazov napísal roku 1950 v Revue du Musée de Beyrouth niekdajší francúzsky delegát

Predhistorické spoločnosti Dr. Louis Burkhater toto:

Chceme objasniť, že existencia obrovských ľudských bytostí v epoche acheulénu* sa musí pokladať za vedecky dokázanú skutočnosť.

* Kultúrny stupeň staršej doby kamennej, ktorá vypínala najväčší úsek doby ľadovej.

Je viac než podivuhodné, že v darwinovskom a antropológickom modeli najranejších ľudských dejín nie je miesto pre obrov. Akými nedelikátnymi trikmi budú natrvalo miznúť skamenené nálezy odtlačkov obrích nôh, kostí, ktoré presahujú miery patriace dnešnému človeku, a nástrojov, ktoré by človek normálneho rastu nikdy nebol mohol používať?

Pritom tieto rukolapné nálezy iba „rehabilitujú“ to, o čom sa v mýtoch ešte pochybuje. Henoach tvrdí, že bohovia splodili rod obrov. Baruchove apokryfy dokonca uvádzajú, koľko obrov bolo pred potopou: 4 090 000. Epos o Gilgamešovi rozpráva o obroch tak ako Popol Vuh. V biblii sa obrovia miestami stretávajú. Aj sami Eskimáci hovoria vo svojich mýtoch: „Za oných dní boli na Zemi obri“ (21). V nordických, germánskych, gréckych, sumerských mýtoch - aby sme menovali aspoň niektoré - sú stále nejakí prítomní obri. Prečo by sa spomínali ako bytosti z mäsa a kostí, keby nejestvovali?

Mamelukovia nie sú na dohľad!

Mamelukovia boli tí najúbohejší chudáci - kupovaní otroci tureckého alebo čerkeského pôvodu. V 12. storočí vykonávali povinne vojenskú službu v Egypte a Sýrii. Riskovali hlavu a krk, keď si otvorili ústa. Bol to „boj so šarkanom“, a napriek tomu o nich Schiller napísal:

Aj mameluk ukáže odvahu, pokornú má kresťan povahu.

Aj keď máme vo vede slobodu, nevidím medzi paleontológmi nijakého mameluka. Prečo sa teda ani jeden neodváža potvrdiť pravosť nálezov? Pretože aj pri tom jednom jedinom potvrdení by sa zrútila celá budova paleontológie vrátane Darwinovej teórie? Lebo by boli v koncoch so svojou vedou? Čakám na jedného mameluka. Na nejakého neposlušného kresťana.

Ako trafíme z džungle na svetlo, ktoré osvieti skutočnosť?

V mýtoch sa hovorí, že bohovia stvorili ľudí a zvieratá, že začali stvorenie sveta a jeho produkty zničili, keď sa vývoj neuberal podľa ich prania a plánu. A tvrdí sa v nich, že bohovia sa vrátili, aby svoje dielo skontrolovali.

Vedecky motivované indicie pripúšťajú teraz záver, že mimozemšťania urobili Zem obývatelnou, tak ako by dnes bolo

teoreticky možné kolonizovať Venušu roztrúsením siníc (Carl Sagan). - Mimoszemšťania plánovité rozšírili v kozme zárodky života (Crick / Orgel), ktorých biologický vývoj sledovali milióny rokov.

Keby paleontológia konečne vzala na vedomie efekty časového posunu, vyvetrala by z talárov stopäťdesiatročnú zatuchnutosť. Veď v zásade treba pochopiť takú jednoduchú vec: Čas sa dá manipulovať rýchlosťami! Čas nie je nijaká konštantná veličina!

Nechajte si svoju náhodu

Mimoszemšťania si nezakladali na špekuláciách s veľkou neznámou - náhodou. Šli naisto. Pracovali podľa plánu. Nevyčkávali, kým prebehnú evolúcie závislé na náhodách, ale pestovali život a formy druhov podľa plánu. Ak hrozilo, že nejaký nežiadany druh ovládne Zem a ohrozí iný život alebo ho naruší vo vývoji alebo mu zabráni vo vývoji, potom tento druh zničili.

Dnes vieme, že postrek vírmi, pôvodcami chorôb človeka a zvierat, rastlín a baktérií, by mohol razom zničiť všetky druhy veľjašterov. Je to riešenie hádanky ich vymiznutia? Ponúkam viac, než „nevie sa – ako“. Keď kladiem túto odvážnu otázku, mám 41 rokov, som dosť mladý, aby som mohol čakať, či sa niekto uráči zapojiť tieto nepohodlné novinky do úsilia o riešenie veľkej hádanky.

V mojom modeli myslenia, ktoré prisudzuje mimoszemšťanom úlohu v dráme stvorenia, nie sú potrebné miliardy rokov evolúcie, v každom čase prešpikované až po okraj náhodami.

Ako možno pokladať za istotu to, čo vzhľadom na to, ako sa veci majú, musí byť teória? A asi ňou aj musí zostať, lebo biologická evolúcia á la Darwin sa nebude dať v nijakom laboratóriu sveta nikdy „dokázať“. Proces sa nedá zopakovať, lebo čas nestačí na registrovanie jednotlivých pochodov s nepostihnuteľnými náhodami, a to ani vtedy, keď si budú stovky generácií bádateľov odovzdávať štafety, v ktorých si postúpia výsledky svojich výskumov až po bod x. Veľká hra náhod vraj potrebovala miliardy rokov...

Keď sa hovorí, že trilobity žili pred 500 miliónmi rokov, alebo že dinosaury boli pred 140 miliónmi rokov, potom sú to vždy odvážne závery zo skamenelých nálezov v geologických vrstvách. Ale sú predpoklady pre časové údaje vzniku týchto vrstiev, ktorých správnosť sa prakticky nedá preskúmať. Presuny v štruktúre geologických vrstiev vo všetkých smeroch, zlomy kontinentov s totálnymi zmenami, klimatické katastrofy dovoľujú len celkom neurčité, približné odhady, do ktorých treba stále započítavať omyly. Had si zahryzá do chvosta: určenie veku geologických vrstiev je založené na datovaní porovnávacích skamenelín - určenie veku živočíchov zakonzervovaných v skamenelinách sa stanoví podľa údajov o veku geologických vrstiev. Jedna ruka umýva druhú, ale pritom ani jedna z nich nie je čistá.

Mohlo by sa namietť, že umelé mutácie a ich pestovanie vo veľkom, ako to predpokladám, by boli nemysliteľné. Prečo vlastne? Či neboli iba v poslednom storočí vypestované nespočetné druhy stromov, kvetín a ovocia? Či sa nezmenili dedičné štruktúry celých rás kráv, koní a psov? Pritom sú používané postupy zložité, náročné na čas a nudné: prebiehajú párením.

Genetici vedia už dávno, že rýchlejší a jednoduchší vývoj sa dá dosiahnuť manipuláciou. To, čo sa v „prírode“ vyvinulo za miliardy rokov biliónmi mutácií, ktoré prebehli náhodou pozitívne, dá sa v genetických laboratóriách dosiahnuť za týždne. A nie sme pritom závislí na náhodách.

Senzácie, ktoré možno ľahko nezbadat'

Gén z retorty

Profesorovi Harovi Gobindovi Khoranovi, nositeľovi Nobelovej ceny za medicínu r. 1968, sa podarilo v Massachussets Institute of Technology (MIT) v Cambridgi, USA, syntetizovať jeden gén v retorte. (Keď som r. 1969* ohlasoval túto možnosť, vysmiali ma ako nenapraviteľného fantasu.) Khorana so svojím teamom na MIT zostavil v retorte baktériový gén pozostávajúci zo 126 nukleotidov. Tento umelý gén spojili do bakteriofágu ($\Phi = 80$).

Bakteriofágy pozostávajú iba z DNK, nositeľa dedičných informácií, s jedným bielkovinovým puzdrom (proteín).

Pripomeňme si: DNK sa zdvojuje uvoľnením jedného z oboch povrazcov. Trik ľudí z MIT bol v tom, že vpašovali svoj umelý gén do DNK. Podaril sa. Keď sa takto zmanipulovaná DNK ďalej zdvojnásobovala, prebiehal v nej nový, umele vytvorený program.

*Späť ku hviezdám, str. 54.

Cielene zmenené dedičné vlastnosti V publikáciách sa nemenej často cituje a je nemenej dôležitá RNK (ribonukleová kyselina): ona dopravuje v bunke DNK tým, že diriguje formácie proteínov, ktoré sú určované DNK.

Už rok po Khoranovom retortovom géne sa profesorovi Charlesovi Weissmannovi, riaditeľovi Inštitútu pre molekulárnu biológiu na univerzite v Zürichu, podarilo cielene zmeniť dedičné vlohy. Zo zväzku molekúl vedel uvoľniť časti DNK a RNK a nahradiť ich inými molekulárnymi stavebnými kameňmi: zürišskí bádatelia zamenili šestnástemu zo 4500 stavebných kameňov nukleovú kyselinu. To bolo r. 1974.

Roku 1975 vytvoril britský chemický koncern ICI prvé špeciálne laboratórium na manipuláciu s génmi. V tomto výskumnom zariadení, experimentujúcom za najprísnejších bezpečnostných opatrení, sa prenášajú znaky dedičnosti z buniek vysokovývinutých organizmov na baktérie. Tým dostávajú nepatrné, jednobunkové živočíchy, ktoré sa rozmnožujú delením, „vyšší“ genetický kód, ktorý im hneď nariaďuje produkovať organické materiály - možno iné baktérie alebo dokonca lieky.

Príšerné?

Krátko spomeniem, že bádateľský duch, zbavený zábran, zasahuje manipulačne aj do vývoja rastlín. V rámci botanickej vývojovej fyziológie hohenheimskej univerzity v Baden-Württenbersku, ktorá má vyše stopäťdesiatročné renomé, sa podarilo úspešne vypestovať z izolovaných protoplastov* rastliny schopné ďalej sa rozmnožovať (22). Keď sa DNK určitých druhov zabuduje priamo do bunkového obsahu protoplastov, vznikajú nové rastliny.

* Sú to telá buniek, ktoré na rozdiel od steny bunky sú vlastnými nositeľmi života, vypínajú vnútro bunky.

Genetici sa hrajú na Boha

Vedci pochopili, ako treba uskutočniť mutácie, a sú na najlepšej ceste k „rozmnožovaniu“ človeka. Potrebujú „len“ bunku s dedičnými informáciami a podľa tohto „vzoru“ je možné vybudovať ľudské telo. (22) A tak to nie je len obyčajný aforizmus, keď španielskoamerický biochemik Severo Ochoa, nositeľ Nobelovej ceny za medicínu za rok 1959, konštatuje:

Genetici sa pomaly začínajú hrať na Boha!

Roku 1975 prorokoval nositeľ Nobelovej ceny Manfred Eigen (6): Bude možné umelo reprodukovat' každý živý organizmus z jeho prirodzeného dedičného materiálu, teda iným, nie prirodzeným spôsobom.

Nech mi je dovolené dodať, podobne ako Arthurovi Koestlerovi (23), že častým spomínaním nositeľov Nobelovej ceny chcem doložiť, že niektoré čudne vyzerajúce teórie nepredložili popletení outsideri, ale znamenití vedci.

Cielené umelé mutácie sa podarili!

30. augusta 1976 sa na prvej strane (a tam patrila) niekoľkých novín (24) objavila senzačná správa - UMEĽÝ GÉN VLOŽENÝ DO ŽIVEJ BUNKY.

Takáto správa má pre budúcnosť oveľa väčší význam, než nejaký politický spor alebo všetky zvesti z prepočetných bojísk našich osvietených čias.

Teamu profesora Khoranu na MIT v Cambridgi, USA, sa po deväťročnom bádaní a pokusoch podarilo po prvý raz zasadiť umelý gén do živej bunky, kde ďalej účinkuje ako prirodzený gén. Gény sú nositelia dedičných vlastností. Tak po prvý raz človek úspešne použil cielenú umelú mutáciu. Nositeľ ceny Khorana k tomu poznamenáva:

Tento vývoj otvára ďalšie dvere k pochopeniu toho, ako pracujú gény a ako sú regulované, t.j. čo vyvoláva ich funkcie a čo nie.

Gén použitý pri pokuse odňali baktérii Escherichia žijúcej v ľudskom čreve. Sama pozostáva len zo 126 nukleových kyselín, no každý gén ich má viacero miliónov. V senzačnej správe bolo toto:

Už v nedávnych rokoch sa podarilo vyvinúť hlavnú časť génu - dlhý chemický reťazec s dedičným kódom pre stavbu jednej molekuly pozostávajúcej prevažne z proteínu. Chýbal však „štartovací mechanizmus“ na „štart“ a „stop“, aby sa stala funkčnou. Gén MIT má teraz po prvý raz fungujúci kontrolný mechanizmus. Pri ďalších experimentoch sa vedci pokúsia vyskúmať, prečo sú gény činné len v určitom okamihu.

Deväť rokov je dlhý čas

Tento výsledok výskumu dokazuje, že gény môžu cielene zasadzovať tí, ktorí si chcú vynútiť zmenu dedičných znakov podľa plánu, teda tí, ktorí poznajú svoj cieľ. Chybné experimenty sa korigujú, až kým nevedú k žadanému výsledku.

Čo zostáva zo všetkých špekulácií o tom, ako sa stal človek inteligentným tvorom?

Nezvratná je len jedna skutočnosť: musíme sa uspokojiť s tým, že človek je jediný rozumný tvor na našej planéte. Keď sa zložia genetické rozdiely medzi človekom a jeho opičím predkom, zostane zo spoločného kmeňa iba kostra. Človek má rečové centrum a vie artikulovať slová - opica nevie hovoriť.

Človek vie holdovať sexu, kedykoľvek ho pochyť túžba. Opice (ako aj iné zvieratá) môžu praktikovať sexuálne hry len v čase ruje. Napríklad.

Človek sa učí, modlí sa, pracuje. Venuje sa umeniu. Nepoznám školy pre opice, opičie chrámy, opičie divadlá (okrem niektorých výnimiek) alebo opičie továrne. Odkiaľ teda vzal človek svoje výnimočné schopnosti?

Pred deviatimi rokmi som sa opovážil vysloviť názor*, že mimozemšťania priniesli na Zem svoje schopnosti, ktoré my ešte len teraz získavame, a „zaočkovali“ ich našim prapredkom manipuláciou s genetickým kódom na získanie inteligencie.

* Späť ku hviezdám, str. 51.

Aby som na toto svoje osobné presvedčenie hypotetického charakteru upozornil, citoval som profesora Maxa Perutza: V jednej jedinej pohlavnej bunke je asi 1000 miliónov nukleotidových básových párov, rozdelených na 46 chromozómov.

Ako by sme boli mohli špecifický gén určitého chromozómu vymazať či pridať alebo jeden jediný pár nukleotidov zlepšiť?

Zdá sa mi, že sa to dá sotva realizovať.

No Perutz v čase svojich skeptických prognóz do budúcnosti ešte nemal k dispozícii pracovné výsledky Khoranovho tímu.

Možno, že sa zúčastnil 31. augusta 1976 na kongrese American Chemical Society v San Franciscu. Tam jeho kolega - nositeľ Nobelovej ceny Khorana - predložil vybranému kolégiu expertov výsledky svojich epochálnych experimentov. A tak sa Perutz dozvedel, že cielená umelá mutácia je už možná: špecifický gén určitého chromozómu možno včleniť do DNK.

Perutz sa určite dozvedel od svojich nobelovských kolegov Cricka a Orgela, že vzhľadom na neriešiteľnosť veľkej hádanky nepokladajú predpoklad, že cudzie inteligencie importovali na Zem PANSPERMIE, za nič, čo je pod ich nepoškvrnenú akademickú dôstojnosť. Možno sa Perutz medzitým zbavil svojej skepsy. Neviem. Deväť rokov je dlhý čas, medzitým sa všeličo prihodilo a mnohé hypotézy sa stali skutočnosťou.

Podobenstvo jedného stvorenia

Mám ďaleko k povýšenému, a naozaj veľmi teoretickému názoru, že pozemský človek je najvynikajúcejší produkt všetkého tvorstva, a vyslovujem predpoklad, že v pradávnych časoch mimozemšťania dávno úspešne došli na koniec cesty, na ktorej my v štýle zmätenej procesie riskujeme prvé vážavé kroky - krok dopredu, krok dozadu.

Túto našu absurdnú situáciu by som chcel vykresliť v „podobenstve“, ktoré mi priateľsky poskytol reportér vedeckého magazínu FUTURUM. Či bude možné čítať túto reportáž aj niekde inde ako tu, silne pochybujem. Zábavná futrológia s trpkou vážnym podtextom je zvláštnosť.

Reportáž o príhode, ktorá sa mohla stať

Tlačový šéf biolaboratória PHI-X-2117 nezveličoval, keď ma pozval, aby som sa zúčastnil na neslýchanom pokuse, ktorý sa mal konať v jednej budove na utajovanom mieste.

Mal som sa dostať tri dni pred začiatkom. Keď som sa vo svojom voze blížil k cieľu naznačenému na situačnej mape - bol to deň, keď sa obloha nezataihla jediným mračnom - nevidel som také „budovy“, v ktorých obyčajne bývajú laboratória. Už som si myslel, že som si pomýlil cestu, ale keď som vyšiel zo zákruty spoza kopca, zazrel som pred sebou širokú dolinu, ktorá sa zdala nekonečná. Široko-dáľeko nijaký dom, nijaké ľudské dielo, len skvelá nová cesta, po ktorej moje auto išlo takmer nehlúčne. A nad celou dolinou sa vypínala ohromná sklená kupola, aréna, katedrála zo skla. Chýbajú mi slová na opísanie nesmiernej veľkosti skleného paláca.

Tri dni ma pripravovali. Imunizovali ma všelijakými injekciami, ktorých obsah mi prezradili, ale nezapamätal som si ho. Hovorili mi, že je to nevyhnutné, lebo experiment, na ktorom som sa mal zúčastniť ako jediný reportér, môže zúčastnených ohroziť. Konečne ma v deň X (v tomto hrozivom svete som rýchle stratil pojem času) obliekli. Biele priliehavé overaly. Dýchanie cez kyslíkové puzdro pripojené na senzory. Kyslíková maska.

Zaviedli ma cez viaceré komory do sklenej kupoly, kde som na svoje nesmierne prekvapenie skonštatoval, že v obrovskej kupole bola inštalovaná ešte jedna, len o málo menšia a zo skla. Medzi oboma kupolami pobiehalo sem a tam mnoho vedcov. V zrkadlivo čistej chodbe okolo pokusného „skleníka“ stáli aparáty, počítače, obrovské nádrže na chemikálie. Metropolis.

Cez mikrofón mi jeden mladý vedec povedal, čo sa teraz bude diať.

Podľa presne stanoveného a podrobne zváženého programu sa má pod skleným zvonom z prísad, čisto chemických látok, namiešať prakoktail potrebný na výstavbu organickej molekuly. Pretože sa vôbec nevyznám v chémii a biológii, nechcem uvádzať nijaké nesprávne pojmy, poviem len toľko, že z mnohých dýz prúdili do kupoly vodné pary, že žltkasté a hnedasté oblaky sa miešali, že - aby som to pomenoval tak obyčajne - to vyzeralo ako na začiatku sveta, tak ako sa opisujú rekonštrukcie pravekých udalostí. Divoké. Prišerné. Mohutné.

Zdalo sa, že vedcom tento chaos ešte nestačí, lebo po signále sa vysielali zo svetlometov, podobných slnku, na klokotajúcu zmes vody a pár oslnivé papršky. Potom preskakovali zo všetkých strán blesky medzi elektródami. Ak som si spočiatku myslel, že tento chaos čoskoro rozhodí kupolu, musel som teraz konštatovať, že prakoktail sa mieša, trepe, mŕti ako v tisíckach gejzírov.

Môj sprievodca mi veľmi spokojne vykladal, že až teraz začína molekulárny proces svoj kolobeh. Tí ľudia ale majú nervy! Počul som, že chcú reprodukovat' v najväčšom chemickom pokuse začiatok všetkého života. Prosím, povedal som, len keď sa odiaľto ešte dostanem živý...

Z času na čas brali páni, ktorí mali oblečené rovnaké biele overaly ako ja, z prakoktailu „vzorky na ochutnanie“.

Spokojne konštatovali, kým žmúrili do svojich elektrónových mikroskopov, že sa naozaj niektoré molekuly spojili do reťazcov aminokyselín a že je to dobrý začiatok, a nielen pre ich cieľný experiment. Tak to vraj presne bolo pri vzniku každého života, vykladal mi môj sprievodca, ale zároveň ustarostené poznamenal, že všetko prebieha priveľmi pomaly, lebo napokon nemôžu čakať na výsledok svojho pokusu miliardy rokov.

Takú možnosť mal vraj pomalý proces vzniku života, oni majú samozrejme oveľa menej času, a tak uvažujú, ako by sa to dalo urýchliť.

Neviem, koľko času uplynulo, kým prišli na to, ako chcú dosiahnuť urýchlenie. Môj sprievodca mi povedal, že biochemici sa rozhodli primiešať do polievky niekoľko miliónov ľavotočivých proteínov.

Ostatne, vraj môžu brať len tento druh proteínov, lebo na regáloch ich chemického baru neboli nijaké pravotočivé proteíny. A všetci, povedal a pridal k svojmu vysvetleniu významný pohľad, by chceli tento pokus prežiť tak ako vy, a preto by vraj pravotočivé proteíny neprimiešali, aj keby ich mali: tým by sa zničilo všetko, čo prejavilo zárodoky života, a aj sami experimentátori by sa vystavili do nebezpečenstva života, lebo všetky - aj moje! - bunky pozostávajú len z ľavotočivých molekúl. A keď som sa celkom naivne opýtal, prečo sa nemôžu zmiešať oba druhy, povedal môj sprievodca (a pokrútil hlavou nad mojou hlúposťou), aby som prepáčil, že hovorí tak hrubo, ale že by bolo idiotské chcieť zmiešať pravotočivé a ľavotočivé molekuly; Za tieto druhy sa znášajú ešte menej než oheň s vodou. Ale podľa neho sú teraz dobré vyhliadky na to, že pokus pôjde plynúť.

Ako oheň sa rozšírila správa, že teraz sa budú tvoriť reťaze DNK a tie majú nádhernú schopnosť usilovne sa zdvojiť. Vedci si navzájom spokojne poklepávali po pleciach: bunky, ba celé zhluky buniek začali vytvárať jednoduché organizmy! Ich svornú radosť kalil iba pohľad do kalendára - ešte vždy to šlo veľmi pomaly.

Opäť sa konalo kolokvium. Z miesta, ktoré mi prideliť, som videl, ako sa prudko dohovárali, ba zrejme sa aj hádali.

Napokon som videl, že sa hlasovalo: niektorí ukázali palcom nadol, väčšina ho vystrčila víťazne nahor.

Môj sprievodca sa vrátil a oznámil mi, že génovi špecialisti sa presadili. A chceli teraz uskutočniť mutáciu celého radu buniek tým, že im cielene zabudujú genetické informácie. Odborníci boli presvedčení, že vedia naprogramovať bunky na určité druhy živočíchov.

Najprv chcú vraj vyprodukovať živočích s tvrdou škrupinou, potom jeden druh, ktorý je schopný znásobiť kyslík v prakoktailu a nakoniec je naplánovaný druh organizmu, ktorý sa vie v čo najkratšom čase miliónkrát rozmnožiť. Sú presvedčení, že môžu vytvoriť všetky druhy živých organizmov, ktorých DNK disponujú v laboratóriu; obmedzenia sú len tam, kde nedisponujú príslušnými semenami.

Hľadel som teda ako uhranutý cez steny sklenej kupoly. Všetko, čo sa tam dialo, vyzeralo ako zázrak, a keby som si nebol uvedomil, že je to dielo tých mnohých mužov v bielom, bol by som i ja musel veriť na nepochopiteľný zázrak.

Náhle vytryskli z nepokojného koktailu nespočetné druhy foriem života. Ako v spomaľovači trikového filmu som pozoroval vznik nádhornej, divokej prakrajiny. Zo zeme vyrážali rastliny. Všade liezli a poskakovali zvieratá. Tu a tam vylovili malé kovové ramená z obrovského zverinca mladú samičku. Chcel som vedieť prečo. Ale môj sprievodca, ktorý

bol úplne uchvátený tým, čo sa tam dialo, povedal nahnevane: „Veď to vidíte! Mláďatá majú chyby. A tieto chyby korigujú génoví chirurgovia iným genetickým materiálom. Program DNK musel byť chybný!“

Bol som rád, že mi umožnili urobiť túto exkluzívnu reportáž z biolaboratória PHI-X-2117. Takú ponuku človek nedostane každý deň. Predpokladal som, že by to mohla byť jedinečná reportáž. Veď vedci dosiahli svoj cieľ! Experimentálne vybudované ZOO, ktoré, ako som vybadal, vzniklo samo od seba, zapínalo sklenú kupolu. Necítil som sa najlepšie. Tam dole prebiehalo všetko tak búrlivo, že som mal strach, aby sa tie zvláštne zvieratá navzájom nepozabíjali alebo nezničili tú krásnu pravekú krajinu. So zadosťučinením som zistil, že nie som nijaký bojko, lebo moje obavy trápili aj skúsených vedcov.

Zase si posadali a špekulovali, čo ďalej.

Čoskoro mi môj poradca doniesol zvesť, že nechcú nechať veci bežať len tak. Že teraz príde posledné dejstvo pokusu, v ktorom sa má vypestovať taký inteligentný život, ktorý bude schopný znovu vniesť poriadok do tohto nepokoja a bude môcť ovládnuť nižšie formy života. No, pýtal som sa zvedavo, ako to chcú urobiť? Teraz sa môj sprievodca prvý raz zasmial: „To je, priateľu, v podstate to najjednoduchšie na svete! Musíme tým najpokročilejším formám života naočkovať tu dole genetický materiál z našich vlastných buniek. Vytvoríme živé bytosti na svoj obraz!“

Išlo to rýchlejšie a lepšie, než si to tí páni predstavovali. A zjavne sa nafukovali, keď mohli ukázať na tých tvorov, ktorých si navrhli podľa svojho vlastného vzoru. A v ďalšom priebehu experimentu, povedal mi môj stály sprievodca, dôjde dokonca k podstatnému zjednodušeniu. Nateraz vedeli aspoň to, ako sa ktorý druh bude správať, pretože mal všetky znaky samých vedcov. Vedelo sa vopred, čo tým tam dole pripraví príjemné alebo nepríjemné pocity, keďže takéto podnety poznali aj sami ich výrobcovia. Ako bolo naplánované, inteligentné stvorenia začali hneď robiť v ZOO poriadok. A zároveň sa začali s rozkošou masovo množiť. Môžem zachytiť len v sekundových momentkách, ako všetko prebehlo. Utvárali sa formy spoločenského života, niekto sa ujal prvej infraštruktúry, aby sa čoskoro prejavili prvé dôkazy umeleckých aktivít. Niektoré skupiny sa oddelili: vykonávali vedecké bádanie. Páni v bielych overaloch sa škerili: vidíte, priatelia, naši verní dvojníci!

Inú kliku pozorovali s podozrením. Nadviazala kontakt s inžiniermi, ktorých sem privolali z dielenských M1. Mladí, silní muži boli v jednotnom drese, začali rytmicky pochodovať, potom dostali do ruky jednoznačne zbraň. Ako dvojníci zinscenovali potom prvú vojnu.

Ako som povedal, nič neprebíhalo neočakávane. Výrobky sa správali presne tak ako ich výrobcovia. Chvilami mali nehatenú a neskalenú radosť zo svojho pokroku, na ktorý sa zdali byť nevýslovné pyšní.

Zabudol som spomenúť, že sme všetko, čo sa dole hovorilo, počuli cez reproduktory v pozorovacej kupole. A tak sme boli aj pri tom, keď sa tam dole rozšírila veľká stiesnenosť. Retortová civilizáciu vyplašila desivá myšlienka. Znova a znova sa diskutovalo. Niektorí akoby si chceli dokonca rozmlátiť hlavu. Aká vzbura tu prepukla?

Vedci dali odstaviť všetky hlučné stroje, aby pochopili, čo ich stvorenia znepokojilo.

Tí dole chceli vedieť, ako vznikli - chcú vedieť, odkiaľ prišli, čo robili, akí boli, kde žili predtým a kto ich vlastne zasadil do tohto sveta.

Experimentátorov to ani veľmi neprestrašilo, lebo mali v programe vyvolať aj trochu zvedavosti, ktorá im bola vlastná.

Ale tu nemali nijakú možnosť zasiahnuť. V programe, ktorý ovládali, sa s odpoveďami na také otázky nepočítalo. Vedeli presne, ako tieto bytosti vznikli.

Najdôvtipnejší z vedcov radili, aby sa tvárili ako mŕtvi a vôbec ich nepočúvali. Že nepokoj sa zase utíši. Treba ich len nechať...

Ale inteligentné stvorenia sa neutišovali. Keď nedostávali odpoveď na svoje nájstojčivé otázky, začali vítať do svojej Zeme diery, lebo - ako hovorili - dúfali, že tam nájdu vysvetlenia. Potom si vyrábali čoraz lepšie mikroskopy, pod ktoré dávali medzi skielka bunky iných druhov.

Pozorovali aj bunky svojho vlastného druhu, objavovali molekuly a analyzovali ich. Už dávno dokonale zvládli písmo, a tak spisovali hrubé knihy o tom, čo by azda mohlo priniesť odpoveď. Keďže nemohli zohnať fakty, vyrábali masovo teórie o svojom predpokladanom pôvode.

Po nekonečných sporoch zvíťazil názor, že každý druh sa asi vyvinul z iného a ten silnejší sa presadil nad ostatnými a prežil. Samozrejme, niekoľkí inteligenti pozdvihli svoj hlas proti tomuto učeniu a poukazovali na to, že to vlastne ani nie je možné, lebo jednotlivé druhy sa nemôžu medzi sebou krížiť, ako to stále dokazujú pozorovania a každodenné zistenia. Týchto vystriehateľov prevälcovali iní poznámkou, že keďže vývoj v ich ZOO trval tak dlho, mohlo by vzniknúť „jedno z druhého“.

Keďže sám som si ešte nikdy nerobil starosti s takýmito otázkami, zaujímala ma predovšetkým námietka, ktorú vyslovil jeden mladík.

Zvláštne, povedal, že sa v priebehu ich dejín vyvinul na rozumné tvory len jeden druh, a to ten, ku ktorému patrili, a ostatné formy života, lebo boli „pod úrovňou“, sa iba tmolia okolo nich. Tento revolucionár dostal po hube, lebo všetci diskutujúci sa oddávna pokladali za korunu tvorstva. Toto výnimočné postavenie si už nechceli dať uprieť. Bašta. Bolo vyslovene zábavné načúvať, ako inteligentné tvory pod sklenou kupolou, ktoré vznikli čiastočne chemickou, čiastočne genetickou manipuláciou, prišli k záveru, že ich vznik a vývoj je dielom náhody, že druhy vznikli v dlhom vývoji jeden z druhého a oni sami sa vďaka sérii šťastných náhod stali jedinými inteligentnými bytosťami.

Keby som sa nezúčastnil na experimente od začiatku, bol by som možno uznal, že na tejto absurdnej myšlienke je kúsť pravdy. Ale ja som na vlastné oči videl a na vlastné uši počul, čo sa pri tom najčudesnejšom pokuse všetkých čias robilo. Preto som sa mohol iba smiať tomu, čo tu tí ľudkovia rozprávali.

Neutišiteľná vrava nastala v okamihu, keď sa zdalo, že diskusia už skončí. Ktosi sa totiž opýtal, či azda nemohli zasiahnuť múdri ľudia „zvonku“. Táto myšlienka bola zamietnutá ako číra domnienka. Veď sa predsa vie, kto sme a aké veľké nároky sa na nás kladú. Boli celkom pekne bezočivé tieto produkty experimentu!

Ja som bol síce iba nezúčastnený pozorovateľ, ale predsa som mal pochopenie, ba až akúsi sústrasť s chudákmi odvážnymi vedcami, čo deň a noc pobiehali okolo pokusného poľa a teraz videli, že ich pripravili o všetky ich zásluhy. Veď koľko sa natrápili s namiešaním prakoktailu a koľko slz preliali pri manipulácii s génmi, už ani nehovoriac o bunkách, ktoré si vyrvali z tela.

A ich produkty o tom všetkom teraz nechceli nič vedieť. Ba naopak, ukázali sa ako nevďačníci a horenosi. Prosto zaznávali svojich stvoriteľov a mojich hostiteľov.

Hoci by som - ako každý reportér - bol rád vedel, či príde nakoniec happy end, mal som plné pochopenie pre to, keď šéf prikázal pokus skončiť.

Bod, na ktorom stojíme

Konzekvencie

Toto podobenstvo len vyzerá smiešne. Obsahuje ingrediencie empirických poznání. Či sa nesprávame ako tie živočíchy spod sklenej kupoly? Neboli sme stvorení ako ony? Nepozorujú nás z času na čas naši stvoritelia?

Nehnevajú sa na našu aroganciu a slepotu?

Nejedujú sa na nás, lebo sme odmietli „pomoc pri pôrode“, ktorú nám ponúkli? Nemohli by naši stvoritelia prerušiť jedného dňa aj „experiment Zem“?

Aj naši výskumníci sa zavrtávajú hlboko do zeme experimentálneho poľa, aby našli v jej skrytých vrstvách vysvetlenia k počiatku dejín Zeme a postup vzniku života. Sondy vnikajú na kilometre hlboko do dna morí. Pri najnovších vrtoch pri austrálskom pobreží sa zistilo, že všetky skameneliny sú alebo staršie než 45 miliónov, alebo mladšie než 30 miliónov rokov.

Oceánografovia z havajskej univerzity našli pri Austrálii, Novom Zélande a Novej Guinei morské fosílie, ktoré sú staršie než 45 miliónov alebo mladšie než 30 miliónov rokov.

James Andrewve, ktorý riadi expedíciu s vrtnou loďou GLOMAR CHALLENGER, nepozná riešenie hádanky, prečo v dejinách Zeme nastala „menopauza“ trvajúca 15 miliónov rokov.

Počas tohto enormného časového rozpätia sa na Zemi muselo NIEČO stať, nemohla prosto „zatajiť dych“. Možno, že sa pri analýze zemských vrstiev táto otázka rozrieši.

Roku 1856 vyvolala veľký rozruch kostra, ktorú našiel učiteľ J. C. Fuhlrott v Neandertale medzi Düsseldorfom a Wuppertalom. Anglický anatóm urobil z neandertálcu reprezentanta celej ľudskej rasy, ktorá mala predstavovať našich predkov v pleistocéne, v perióde kvartéru doby ľadovej. Výpočet by bol azda vyšiel, keby sa nebolo prišlo na to, že neandertálec pred 50 000 rokmi vymrel a nezanechal nijakých potomkov, ani vedľajšie línie.

O vývoji tohto prototypu sa od toho obdobia nedá hovoriť, hoci ja som celkom neuveril, že neandertálci úplne vymreli, lebo poznám niekoľko z týchto bytostí ľadovej doby, ktorých údajne objemný mozog doteraz nerozmrzol...

Od homo erectus k malej Lucy

Neandertálec bol odpísaný. Ľudia usilovne ako včeličky hľadali „pračloveka“. Hľadá sa a hľadá a hľadá a každú chvíľu sa nájde nejaká opičia hlava, ktorú potom veľkolepo vyhlasujú za absolútne nového, a teraz už skutočného predka našej vznešenej rasy. Prechodne hrá túto úlohu homo erectus (erectus = vzpriamený), ktorý sa už usiloval chodiť vztýčene a vedel zaobchádzať s ohňom. Experti odhadovali až donedávna jeho vek na 1,5 milióna rokov. Medzitým ho však museli posunúť o milión rokov dozadu, lebo r. 1975 sa našla v Keni akási čerstvá lebka, stará 2,5 milióna rokov. Alebo údajne približne toľko. Aj ju zapísali do rodokmeňa rodiny homo erectus.

Pri najbližšej aukcii lebiek sa vek vyšplhal ešte vyššie. V etiópskej oblasti Afar vyhrabal zo zeme americký paleontológ Donald C. Johanson lebku malej mladej ženy, ktorú nazval Lucy.

Od paleontológov to nie je nijaká nezdvorilosť, keď prisúdia dámam vysoký vek. Johanson ho odhadol u Lucy na 3,5 milióna rokov. Len čo nalepili na lebku etiketu s týmto vekom, direktor Leaky z Národného výskumného strediska pre predhistóriu a paleontológiu v Nairobi predstavil ešte staršiu lebku, ktorú nazval menej poeticky než jeho americký kolega - jednoducho ER 1470. Niekdajší majiteľ tejto lebky zomrel pred 3,5 miliónmi rokov.

Tieto žarty nemajú konca!

Nové lebky, nové kosti, nové datovania. A znova nám nahovárajú, že kosti patrili jednoznačne našim dávnyim predkom, zatiaľ čo v skutočnosti ide o odnože rozličných druhov opice.

Leaky hovorí, ako to je:

Dávnejší názor, že homo sapiens pochádza z neandertálcov, tí zasa z homo erectus a ten z australopitekov*, je omyl. Skutočnosti nás poučili, že línia, ktorá vedie k homo sapiens, bola zastúpená už pred dvoma miliónmi rokov vo východnej Afrike a je rovnako stará ako australopitekovia. Neskôr sa vynorila línia, ktorá viedla k homo erectus. Pravdepodobne vlastní homines, ako aj primitívni australopitekovia jestvovali v neskoršom pleiocéne pred štyrmi miliónmi rokov.

* Nálezy kostí z tvorov na prechode medzi zvieratom a človekom, ktoré mali byť viac ľuďmi - hominidi s malým mozgom Nevie sa nič presné

Hoci sa nevie nič presné, vydáva príslušná literatúra dohady o homo sapiens za zaručené poznatky. Dokonca neomylná Encyklopédia Britannica sa odvažuje tvrdiť: „O fakte evolúcie nemôžu byť ani najmenšie pochybnosti.“

Profesor Luis E. Navia z New York Institute of Technology stavia proti tomuto tvrdeniu celkom inú mienku (27):

„Sú vedci, ktorí rozprávajú o vývoji ako o fakte a sú ochotní hneď zatradiť „mysticizmus“ a „pseudovedeckosť“ iných. Možno si neuvedomujú, že vedecké hypotézy sa môžu stať „faktami“, až keď určite vieme, že sme všetky možné a príslušné informácie analyzovali. Možno zabúdajú, že všetky evolučné informácie sa nedajú zhrnúť, lebo na to by sme museli poznať všetky geologické objavy a pozorovať väčší počet evolučných procesov. Sám Darwin pripúšťa, že geologické nálezy sú značne medzerovité, a hoci to neradi priznávame, musíme uznať, že v tomto smere produkujeme iba špekulácie.“

Dá sa s tak málo efektívnymi poznatkami odvodiť záver, že inteligentné tvory vznikli vývojom jedného kmeňa opíc? Čítam: „Pračlovek žil v húfoch a tým sa v ňom vyvinulo sociálne správanie.“ To však je menej než teórie, to je úplný nezmysel. Mnohé iné zvieratá okrem opíc žili a žijú v stádach, ale okrem sociálneho poriadku pri delení koristi sa u nich predsa nevyvinula nijaká inteligencia.

„Človek sa stal inteligentným, pretože sa prispôbil lepšie než iné druhy.“ - Čomu sa homo sapiens lepšie prispôbil?

Kedže paleontológia v podstate skúma iba históriu pôvodu opíc, je aj mótivácia prispôsobenia sa len nafúknutý balón. A keď už sa prispôbili naši ochlpení predkovia, prečo sa teda „nepripôbili“ primáty, ako sú gorily, šimpanzy alebo orangutany?

Podľa „zákonov“ evolúcie by sa tieto zvieratá postupne boli museli „nutne“ stať inteligentnými. Evolúcia nemôže platiť podľa potreby len pre vyvolené (kým?) druhy. Okrem toho jestvujú neporovnateľne staršie životné formy, než sú primáty. Škorpióny a šváby sa dajú dokázať už pred 500 miliónmi rokmi. Kedže tak udatne toľký čas prežili, boli by sa museli oveľa lepšie „prispôbiť“ než nepomerne mladší homo sapiens. Stali sa pri všetkej svojej prispôbivosti škorpióny a šváby inteligentnými tvormi?

„Človek nemá srst, lebo sa naučil obliekať kozami iných živočíchov.“ Robia si z nás bláznov, keď nám predkladajú takéto vety. Pretože človek nebol ochlpený a nemal svoju kožušinu, odieval sa do iných. Ved' chlpy mu nevypadali zato, že nosil kožušiny! Zásluhou mojej matky mi zmrznu ruky, prečo mi nenatiahne rukavice?

„Klimatické príčiny vyhnali pračloveka zo stromu na zem.“

Dočerta! Čo ľudia nevymyslia! Ako keby nejaký druh opíc bol tušil, že raz ich človek bude potrebovať v teórii vývoja, ale ich kolegovia vystavení rovnakej klíme sa dodnes naďalej zdržiavajú a šantia v korunách stromov. Sociálne správanie našich opičích predkov totálne zaostávalo vo vývoji.

„Zo strachu pred silnejšími zvieratami a aby sa ľahšie uživil, musel sa pračlovek postaviť na zadné nohy.“ Na smiech. Opície napodobňovanie je príslovečné. Prečo ho nenasledovali aj ostatné druhy opíc? Mali menší strach pred divými zvermi? Mali menší hlad?

Primáty v línii, ktorá vraj viedla k homo sapiens, začali údajne jesť mäso, aby sa mohli ľahšie a lepšie stravovať, ba dokonca tým „naše“ opice získali pred inými opicami intelligenčný náskok. No akosi neviem pochopiť, že by bolo kedysi „ľahšie“ uloviť gazelu alebo salamandru, než siahnúť na strom za ovocím, a okrem toho názor, že konzumáciou mäsa sa rozvíja a konzervuje mimoriadna inteligencia, sa pokladá z hľadiska fyziológie výživy za bláznivý a prekonaný. Jestvujú veľkí učitelia, a spoznal som takých najmä v Indii, ktorí nikdy nejedia mäso, a poznám súčasníkov, ktorí sa kŕmia predovšetkým steakmi... A navyše divé mačky a dravé ryby sa živili milióny rokov iba mäsom a stali sa inteligentnými?

Nie, nie, keby sme prijali z toho istého arzenálu tieto a stovky iných odôvodnení na podporu evolučnej teórie, potom by sa to na našej planéte muselo len tak hmýriť rozumnými formami života, a ešte k tomu takými, ktoré by boli oveľa staršie než milióny rokov, keď odbilo „hodinu nášho narodenia“.

Pretože, pretože, pretože...

K nesmiernym absurditám vedú tvrdenia, že orgány alebo schopnosti živočíchov sa vyvinuli preto, lebo ich potrebovali.

Slovko lebo nemôže vytvoriť kauzálnu súvislosť, keď odvodzuje predpokladanú možnosť od dokázanej skutočnosti.

Pretože aminokyseliny potrebovali ochranný plášť, odobrali sa do ochranného zväzku bunky. Odkiaľ, pardon, aminokyseliny „vedeli“, že im dá nejaká bunka súdržnosť? Pretože nejaká bunka potrebovala energiu, vyrobila si chlorofyl. Ako mohla „tušiť“, že potrebuje energiu? Pretože bunka chcela prežiť a rozmnožovať sa, vyrábala si svojimi pigmentmi chlorofyl.

Pretože, pretože, pretože...

Účinok bez príčiny?

To všetko boli chemické zmeny genetického kódu. Živé organizmy bez mozgu nemutovali, pretože niečo potrebovali. Ak necháme v platnosti všetky tie pretože, musíme nechať v platnosti aj to, že pred touto príčinou jestvoval rozhodujúci rozkaz.

Pretože každý účinok má nejakú príčinu.

Kedže my laici sme všetci zo strán informovaní o úspešne vykonaných manipuláciách s genetickým kódom, môžeme prinajmenšom tušiť, aké ťažké je vymeniť jeden jediný nukleotid, aby sa zmenil program DNK. To, čo sa našim dobre vybaveným vedcom podarí po státisícoch pokusoch v jedinom prípade, prebiehalo podľa modlitebnej knižky teoretikov evolúcie nonstop v miliardách a miliardách náhod. Pretože vznikajúci živočích potreboval novú informáciu? Na to, aby sme niečo geneticky zmenili, aby sme premiestnili jediný nukleotid na iné miesto, je potrebná mutácia.

Vysvetlil som, že mutácie môžu nastať aj spontánne - hoci aj pri ionizujúcom žiarení alebo účinku špecifických chemikálií, ktoré pôsobia na jadro bunky. Ale: Túžba po mutácii nestačí, aby sa jednotlivé nukleotidy alebo sekvencie báz vymenili. Želania môžu vyjsť len z mozgu, no to neznamená, že mozgy, ktoré niečo chcú, to už aj dokážu. Budú námietky, keď jednoznačne skonštatujem, že najjednoduchšie živé organizmy (myslím tým jednobunkové alebo prvé viacbunkové organizmy) nemali a nemajú mozog? Preto odpadá predpoklad, že by mali želania alebo dokonca schopnosť dávať príkazy a aj možnosť uskutočňovať ich.

Nedôslednosť tých mnohých pretože v učebniciach je zrejmalá.

Logicky by pretože boli len vtedy na mieste, keby podľa zákona príčiny a následku stál za každým pretože nejaký NEZNAMY, ktorý aktivuje želania a stará sa o ich uskutočnenie. Živé organizmy bez mozgu nemôžu želania podľa NIEČOHO urobiť virulentnými, a preto ani iniciovať nijaké zmeny v jadre bunky.

Tým, že stúpenca evolúcie zahrnuli do svojich výpočtov nejestvujúcu kauzu, uniklo im to hlavné: výkonný orgán -

stvoriteľ - bohovia, alebo ako by sa to neznáme malo menovať.

Úplne v protiklade k organizmom bez mozgu je želanie po zmene u inteligentných tvorov pochopiteľné - ale ešte vždy nie je vysvetliteľné. Uvediem tieto príklady: Pretože maličký plaz potreboval ochranu, vyvinul si (potreboval) ochranný pancier.

Lahko sa to tvrdí, ťažko uskutočniť. Lebo táto logika, od ktorej vstávajú dupkom vlasy, nežiada nič menej a nič viac ako zmenu genetického kódu, poradia báz DNK, aby sa okolo mäkkého tvora mohol vyvinúť ochranný pancier. Nech mi niekto láskavo vysvetlí, ako môže a má túžba po ochrane preskupiť nukleotidy v bunke? A nie ich len tak hocijako preskupiť, ale aby to viedlo k nejakému cieľu!

Pretože pračlovek začal zrazu jesť mäso, vyvinuli sa mu (potreboval) silné zuby. Keďže ich podľa tejto prekrútenej logiky potreboval, pohotovo mu narástli. Pračlovek teda mal parapsychologické alebo nejaké iné transcendentné schopnosti, ktoré jeho DNK v génoch oznamovali: od budúcej generácie potrebujeme bezpodmienečne silné zuby?! Začala meniť DNK v pohlavných bunkách svoju štruktúru, aby boli budúce generácie vybavené vzorovými chrupni na jadenie mäsa?

Práve dnes, keď sa robia cieľené mutácie, keď sa pochopilo, aká zložitá je genetická informácia s tisícmi a tisícmi génov v jednom jedinom chromozóme, práve r. 1977, keď už človek konečne vie, aké nesmierne ťažké je uskutočniť jediná pozitívnu mutáciu v bunke, práve teraz za týchto predpokladov ešte vždy zotrúvame pri tej hlúposti, že mutácie sa uskutočňujú spontánne z generácie na generáciu, lebo príslušný živočích ich potrebuje.

Nemenej nelogické sa mi zdá stále sa opakujúce tvrdenie, že to, čo živé tvory potrebovali, vyvinulo sa mnohé tisícročia trvajúcou evolúciou, alebo že sa zbavili toho, čo sa ukázalo zbytočné. Čítam, že „príroda“ sa obdivuhodným spôsobom stará o naše potreby. Potom musím s veľkou ľútosťou konštatovať, že táto obdivuhodná a skvelá príroda dosť biedne zlyháva. Napriek svojim nepretržitým náhodným zásahom do DNK s údajne vždy pozitívnymi výsledkami!

Človeku sa postarala - náhodou? - o priveľký mozog, aký vôbec nepotrebuje. Pridelila svojmu špičkovému výtvoru mimozemské oči, ktoré môžu hľadiť iba priamo pred seba. Svojím menej vyvinutým výtvorom, napríklad hmyzu, namontovala oči s veľkým zorným uhlom - slimákovi dokonca vsadila aparát, ktorým môže oči vysúvať, aby mohol pozorovať na všetky strany. Hľa, človek, vrcholový produkt a koľké má chyby.

Uniklo mi niečo pri starostlivom čítaní? Nikde som nenašiel ani náznak, že prvý Adam-opica došiel svoje diéta. Bola to, pokiaľ viem, vždy Eva, ktorá si ho prikladala na prsia. Je Adam-opica omyl prírody? Nemal vychovávať a dojsť deti? Zakrpateli mu azda bujné prsia počas miliónov rokov, pretože ich nepotrebovali. Prečo teda zostali Adamovi bradavky? Od pradávna si ľudia želajú viac slasti. Tým príroda inteligentného človeka škaredo sklamala. Od pradávna je tu naliehavá túžba človeka po láske, po porozumení a po pokoji. Pretože to a ešte všeličo iné súrne potreboval. Tu celkom zlyhala kauza, na ktorej bola vybudovaná jedna náuka. Bolo by užitočné nielen pre neudržateľnú teóriu, keby tie pretože z priehľadných poschodí ich lešenia zmizli. Bolo by to užitočné pre novú diskusiu, keby sa do nej konečne zahrnulo aj to, na čo sa ešte nepomyslelo.

Ako sa mohla domnieť o pôvode druhov, ktorú Darwin označil ako evolučnú teóriu, povýšiť na náuku o vývoji? Vyzerá logicky, lebo všetky medzery v dôkazoch sa dajú vyplniť tvrdením, že na vývoj bolo treba miliardy rokov a v tom takmer nekonečnom čase bolo možné všetko. Zrejme aj nemožné.

Kto je ochotný tolerovať náuku toľko náhod, nech si ju má.

Ale pravdepodobne aj tomu najposlednejšiemu bude jasná ich nepravdepodobnosť, keď si uvedomí, že jeho vlastné telo sa skladá z 50 biliónov buniek. Darwinova teória našla takrečeno úrodnú pôdu, ľudia boli šťastní, že majú model myslenia, na ktorom možno budovať. A boli im vhod aj mnohé špekulácie.

Od tej chvíle pomáhali pri budovaní renomovaní architekti, a pretože boli slávni, vzápätí si našli stúpcov, ktorí krútili modlitebný mlynček: akú nádhernú teóriu máme! Zapasujme do nej, čo sa tam hodí!

V tejto obrovskej obci ochotných uctievačov sa kritickí vedci už ani neopovážili otvoriť ústa. Komuže by sa chcelo vstúpiť do ringu s nositeľmi Nobelovej ceny? Veď majú vo vrecku dynamit, ktorý môžu hocikedy odpáliť: katedry tých, ktorí sa znepáčia, môžu byť rozmetané na atómy. Potom už nezostane ani jedno oko suché. Pritom je „zničenie“ ináč mysliacich pomerne humánne proti tomu perfídneho spôsobu, keď ich vystavia spŕške posmechu. Teda nič sa nedá robiť, za chemický a biologický vývoj treba ďakovať nie plánu, ale hre bláznivo nepravdepodobných náhod.

Dialektický materializmus kontra mimozemšťania

Život je chémia, chémia je hmota, život je každým cólom hmotná záležitosť. Tento názor je v ideologickej rovine odrazom dialektického materializmu, filozofie, ktorej základné súčasti pokladajú všetky javy sveta za hmotné alebo odvodené z hmoty, „...vládnuci zákon oddeľuje človeka od jeho všeobecnej podstaty, robí z neho zviera, ktoré sa bezprostredne kryje so svojím určením“ (25).

V takej čisto materialistickej teórii, v ktorej vždy víťazí silnejší, určite niet miesto pre pojmy ako stvorenie, nestrpí sa v nej nadprirodzenosť, a samozrejme niet v nej miesto pre nedefinovateľnú moc, ktorá sa nazýva Boh. „Darwinizmus je základ jej prírodovedných vied a aj základ celého jej svetonázoru, či už ekonomického alebo politického.“ (12) Kedysi blokovali pokrok v poznaní cirkevné inštitúcie. Dnes sú touto brzdou ideológie. Kedysi sa verilo na náboženstvá a na ich zakladateľov, a dnes sa podľa rovnakého receptu verí na ideológie a ich tvorcov. Ešte vždy sa verí.

Nepochopil som, prečo ma od mojej prvej knižky označovali kritiky v komunistických štátoch za antimarxistu. Nikdy som sa ani slovom nedotkol piedestálu ich Karola Marxa. Až keď som sa začal zaoberať teóriou evolúcie, zistil som prečo: ani v dialektickom materializme sa nesmie vyskytovať spoluúčasť mimozemšťanov! Nepochopiteľne nadprirodzené je nebezpečné, človek by mohol stratiť nimbus svojej všemocnosti a svojho prvoradého významu.

Profesor Wilder-Smith to vysvetľuje takto:

Pre ľudí, ktorí prišli k presvedčeniu, že vývojová Darwinova teória musí byť „dobrá“, lebo jej „plody“ sú dobré, nemôže byť zavrhnutieľné, keď sa chce tomuto vývoju trochu pomôcť tým, že sa podporí prirodzená selekcia v boji o

existenciu.

Podľa toho musí byť „dobrý“ čin to, keď necháme určité menejcenné individua a rasy vymrieť, prípadne ich „vygumujeme“.

Priroda (prípadne Boh) túto metódu predsa sama prakticky použila, čo by sa teda dalo proti nej v intelektuálnej alebo morálnej rovine namietat? Tým, že použijeme rovnakú metódu, iba urýchlíme vývoj k superčlovekovi. Podľa týchto princípov musíme vyničenie menejcenných rás alebo individuí v prospech nás schvaľovať... „Prekonaný“ kapitalistický svet sa podľa zásad politického darwinizmu pretvorí na komunistický; aj táto zmena predstavuje „evolúciu“.

S odvahou presvedčenia, ktoré mi dáva práca na praméte ľudstva, som sa pokúsil presne ukázať, že to nemohlo byť tak, ako sme sa učili a ako sa učíme. Keďže z totálneho vákua nemohlo vzniknúť ani zviera, ani rastlina alebo dokonca človek, a reálny výsledok musí mať reálnych pôvodcov, zostáva iba zásah mimozemšťanov, ktorých v najstarších podaniach nazývali BOHMI.

Plánovité tvoriť sú schopní len tí, ktorí vedia. Inteligentné bytosti, ktoré nás úrovňou svojich vedomostí prevyšovali. Nesporne aj človek bude môcť v ďalekej, veľmi ďalekej budúcnosti v kontinuálnom bádaní túto úroveň dosiahnuť.

Mohol by sa k tomuto vytúženému cieľu priblížiť, keby pribral do svojho obrazu sveta nemysliteľné. Lebo pokladám za isté: Náhodou a sami od seba sme nevznikli!

Zostane pravda - kedysi hatená náboženstvami, dnes ideológiami - pred nami skrytá? Dúfam, že nie.

ŠIESTA KAPITOLA

PLAIDOYER ZA BUDÚCNOSŤ

Slávny súd! Vážené dámy, vážení páni!

Napriek všetkým útokom v novinách a časopisoch som si zachoval dosť humoru, aby som vzal na seba úlohu obžalovaného, ktorú tu mám pravdepodobne hrať. Je mi jasné, že sa nebude diskutovať o publikáciách, ktoré úplne alebo čiastočne prijali moju teóriu. Ale možno práve rozruch, ktorý som vyvolal, vzbudzuje podozrenie slávneho súdu. Možno si kladie otázku, či na nej predsa len niečo nie je, lebo ináč by sa aj na mňa uplatnila zrejme hojne používaná metóda zamlčovania.

S istou škodoradosťou beriem na vedomie, ako sa mnohí domýšľajú, dokonca vedeckí publicisti, nehanbia pripísať si vlastné knižné úspechy takpovediac na môj účet. Slávny súd, koľko unesie taká teória, keď sa jej odporcovia môžu po nej vyšplhať hore, aby si ešte v kontroverzii mohli nasať dosť medu z rohu hojnosti mojich argumentov!

Aj pri tvrdých sporoch som sa správal vždy fair. Preto hovorím slávnemu súdu, že významní kolegovia už dlhý čas vytrvalo vyorávajú brázdy na tom istom poli, ktoré obrábam i ja. Nechávam na slávny súd, aby rozhodol, prečo si odporcovia teórie o bohoch-astronautoch zapoľovali práve na mňa. Možno vedia, že ja - vďaka svojim indiciám! - nosím nepriestrelnú vestu? Alebo námesačne tušia, že nestratím tak ľahko dych?

Už ako žiak som mizerne behával šprinty, ale na dlhých tratiach som takmer nenašiel premožiteľa. Prosím gong do ďalšieho kola.

Namietajú: Medzihviezdne lety nie sú možné, preto nás mimozemšťania nikdy nemohli navštíviť. S pomocou kompetentného odborníka som podal dôkaz o opaku: medzihviezdny let je možný. Sme na najlepšej ceste uskutočniť ho.

Hovoria mi, že nejestvujú nijaké mytologické ústne tradície, ktoré by pripúšťali nutný záver, že nás niekedy navštívili mimozemšťania. Toto nesprávne, pochybné tvrdenie - prosím slávny súd o prepáčenie! - som vyvrátil veľkým množstvom dokumentárnych dôkazov, ale uist'ujem vás, že ich môžem hocikedy mnohonásobne rozšíriť. Odporca si môže svoje prípadné želania dať zaprotokolovať.

Tvrdí sa, že za vznik prvého života, ako aj za vznik ľudskej inteligencie treba vďačiť reťazi náhod. Na základe mnohých rozhovorov s biológmi, fyzikmi a matematikmi, a predovšetkým na základe výkladu jedného vynikajúceho odborníka, by som mohol dokázať, že rozšírený učebnicový názor je jednoducho nesprávny. Odporujúca strana nemôže poprieť výsledky chemickobiologických a fyzikálnych laboratórnych výskumov, ak nechce na svojom naleštenom parkete puristickej vedy padnúť na nos. Bolo by mi tých vysoko zdvihnutých nosov ľúto!

Slávny súd, aké objektívne dôkazy sa odo mňa ešte vyžadujú? Mám doviesť do sály múmiu astronauta? Mám položiť na stôl časti kedysi havarovaného vesmírneho korábu? Mám priniesť spráchnivené kosti mimozemšťana v liehu?

Chcete vidieť puzdro so správami pre nás a počuť jeho tikot?

Odporujúca strana s obstoje zachovaným ľudským rozumom by mala pochopiť toto:

Kde hľadať objektívny dôkaz? Povrch našej planéty meria 148,8 miliónov km². Táto plocha nie je rovnako obývateľná! Odrátajme od obývateľnej plochy ľadové púšte Severného a Južného pólu, ako aj nehostinné oblasti púští. Plocha sa nám zmenší. Odpočítajme aj väčšinou neobývateľné, neschodné oblasti džungle napríklad v Strednej a Južnej Amerike, v Afrike a Indii. Plocha je ešte menšia. Alpy, Ural, Rocky Mountains a pohorie Aljašky boli a sú neobývateľné. Nezabúdajme, že skutočne obývateľné svetadiely plávajú vo veľkom jazere: 70,8 % zemského povrchu zaberá vodstvo. A ktože býva vo vode? Len sotva 20 % modrej planéty je obývaných a z tejto zvyšnej plochy bolo archeologicky preskúmané len 1 %! Je to, pýtam sa slávneho súdu, primerané žiadať odo mňa nezvratný dôkaz, pozostalosť po „bohoch“?

A pritom môže taký dôkaz ležať kdekoľvek! Áno, dal by sa možno nájsť pod polárnym ľadom, ako aj pod piesočnatými a kamenistými púšťami, mohol by čakať na svoje objavenie v dusných džungliach, rovnako ako kdesi pod nenápadným kopcom zarasteným zelinou. Mne sa však v každom prípade zdá absurdné očakávať, dúfať, že žiadaný

„objektívny“ dôkaz sa zjaví práve na tých preskúmaných archeologických miestach, ktoré tvoria 1 % obývanej plochy. Je ľahšie nájsť za tmavej noci špendlík v kope sena, než sa usilovať niekde nájsť náhodou relikť po mimozemšťanovi. Nie, nežiením sa za náhodou zanechanými a náhodou nájdenými rekvizitami po bohoch, to nie je fantóm, po ktorom pátram!

Rád priznávam, že je načase, aby sa zjavil úmyselne zanechaný dôkaz! Mimozemšťania mutovali človeka „podľa svojho obrazu“. Vedeli teda, čo môžu od svojich produktov očakávať!

Pretože jablko nespadlo ďaleko od stromu, bolo im jasné, že za kratší alebo dlhší čas sa človek začne hrať s technikou a nakoniec hra vyústi do cesty do vesmíru. Bolo by len logické, keby boli „výrobcovia“ ľudskej inteligencie v predhistorických dobách dakde uložili dôkaz, ktorý by mohol dať informáciu o ich pôsobení a úmysloch.

Ako by mal taký dôkaz vyzerat'?

Hľadá sa puzdro s časovanou rozbuškou?

Prosím slávny súd, aby sa opýtal odporujúcej strany, čo by si tak želala?! Stačí časované puzdro s mikrofílmami a zvukovými pásmi, s technickými konštrukčnými plánmi? Prečo nie?

Mňa by taký dôkaz, keby sa jedného dňa našiel, vôbec neprekvapil. Predhistorická úschovňa pre budúce generácie.

Keď sa vypne svetlo svätožiari okolo ľudskej milosti a nájde sa odvaha priznať si, že pred tisícročiami jestvovali múdrejšie bytosti, než sme my, potom to nie je nijaká utópia, ale skutočná možnosť. Bohužiaľ, výchovou sa z nás všetkých stali akási Muhammedovia Aliovia: Pokladáme sa za najväčších!

Slávny súd! Snažne vás prosím, verte mi: Nie sme.

Kde by sa teda dal nájsť takýto úmyselne uložený odkaz? To sa pýtam i ja. Dobré na očiach, hore na nejakom štíte. To by bolo bláznivé miesto. To, čo by na takom znamenitom mieste bilo do očí, by sa už bolo dávno odpratalo, a tá generácia by ani len netušila, čo našla, aký vzácny je jej nález. Žeby ho bola našla nesprávna generácia v nesprávny čas? Nezmysel. Mimozemšťania počítali vzhľadom k vlastnému historickému vývoju na svojej planéte s dlhými lehotami. Svoju schránku určite venovali tým potomkom, ktorí sami budú vykonávať vesmírne cesty, ktorí nájdu súvis so svojimi genetickými konštruktérmi.

Neuložili tam tovar na rýchlu spotrebu. Konzistencia, zabalenie a obsah odkazu boli plánované pre neskoršie, oveľa neskoršie generácie, a tie, ktoré ho nájdu, budú môcť v týchto posolstvách spoznať ešte vždy vzdialenú budúcnosť, o ktorú sa hodno usilovať.

Kam teda s odkazom? Do nejakého chrámu? Do nejakej pyramídy? Hlboko do hrobu nejakého svätého alebo patriarchu?

Alebo dokonca do drahej pôdy Manhattanu, ktorá vtedy bola ešte zadarmo?

Mimozemšťania však neboli včerajší! Bolo im známe, že prírodné katastrofy a vojny môžu zničiť v priebehu storočí chrámy, ako aj svätyne. Vedeli o ničivej sile potôp a zemetrasení. Kam teda s dôkazom, aby bol spoľahlivo uložený?

Vari ho schovať v nejakej jaskyni? Potom by tam ešte bol a my by sme o ňom nevedeli.

Odporujúca strana sa tvári, akoby šlo o hľadanie veľkonočného vajíčka, ktoré prešibaní rodičia ukryli v kriku záhrady! Uist'ujem slávny súd, že keby to bolo také jednoduché, bol by som to vajíčko už dávno našiel.

Tu ide o „skrýšu“, ktorá mala zostať po tisícročia neobjavená.

Preto prichádzali do úvahy len logicko-matematické body - miesta na zemskom povrchu, ako napríklad magnetický severný pól alebo aj body na rovníku, na ktorých sa zem a voda držia v rovnováhe. Týmto smerom by sa mali hľadať možnosti spojené so Zemou. Mne sa však zdá prijateľnejšie uvažovať o logicko-matematických bodoch v našom slnečnom systéme - napríklad v libračnom bode L-5 alebo v strede gravitačného poľa vytváraného príťažlivosťou troch planét. Dovoľujem si pripomenúť, že takýmto úvahami sa už zaoberá istý vynikajúci vedec. (I) Kozmické veľkonočné vajíčko?

Mimozemské „veľkonočné vajíčko“ by tak bolo ukryté pravda na vypočítateľnom, ale na neznámom mieste!

Zodpovedal by tento postup vysokej inteligencii našich mimozemských návštevníkov? Ako nájsť ich skrýšu, keď k nej nevedie nijaká stopa? A preto - som o tom osobne a pevne presvedčený - treba hľadať stopy v mýtoch, ktoré pochádzajú z dávnych čias, treba ich hľadať v zápisoch pôvodne ústne odovzdávaných starých náboženstiev, treba rozlúštiť znaky a šifry v skalných a jaskynných kresbách. Pravdaže, pokiaľ nebude odporujúca strana ochotná overovať tieto naznačené „dohady“, a nie sa nad nimi iba usmievať, dovtedy ju neprestanem atakovať svojimi dôkazmi o týchto stopách. Dokážem udržiavať tento plodný nepokoj.

Raz sa faktické doklady o návštevách mimozemšťanov nájdu. Mnohé z toho špekulatívneho, s čím som vstúpil do diskusie, sa ukázalo ako platné. Človek musí mať od prírody dobré nervy, hrubú kožu a mnoho zmyslu pre humor, aby „prežil“ všetky útoky a mohol sa nakoniec tešiť z toho, že mal pravdu.

Možno hľadáme objektívny dôkaz, a pritom ho máme stále na očiach? Či nie je človek sám ako jediný inteligentný živočích na tejto planéte dôkazom o zásahu mimozemšťanov do vývoja Zeme?

Papagáj, ktorý zaškrieka zopár slov v našej reči, je živým dôkazom toho, že mal styk s človekom. Keď raz naši génovi operátori urobia z opice cielenými mutáciami inteligentného tvora, nebude potom nový druh viditeľným produktom ľudskeho konania? Bez nášho manipulačného zásahu by sa opice nikdy nestali inteligentnými.

Nesvedčí už sama existencia človeka o zásahu mimozemských tvorcov? Ako ináč sa má presvedčivo dokázať, prečo sa práve homo sapiens vyčlenil z veľkej rodiny opíc a stal sa inteligentným tvorom? Človek ako jediná inteligentná bytosť možno zbytočne hľadá svojho tvorca. Že jestvuje, je dokázané už jeho vlastnou existenciou. Je tu v sále niekto, kto pokladá za možné, že človeka umiesili z hliny, potom naplnili vnútornosťami a nakoniec prebudili k životu dýchaním z úst do úst?

Gombík z nohavíc na Marse!

Dovoľte, aby som uviedol niečo, čo pomôže pri premýšľaní.

Keby sa na Marse našiel gombík z nohavíc, od toho okamihu by sme sa s určitosťou museli domnievať, že tam bola niekedy bytosť, ktorá nosila šaty. Potom by sme sa donekonečna mohli hádať o tom, ku ktorej rase nositeľ nohavíc patril, ale skutočnosť, že jestvoval, je nepochybná.

Obyčajný gombík z nohavíc pripúšťa viaceré analógie: jestvovala dielňa alebo továreň, kde ho vyrobili - mali niť, ktorou ho prišli na látku - látku a gombík presvedčajú o tom, že ľudia tu nebehali nahí. Ak sa dá zo skameneliny určiť aj materiál (drevo, kov, umelá hmota atď.), z ktorého gombík zhotovili, alebo sa dá poznať, či ho stvorili ručne alebo na stroji, potom možno vyvodíť záver o stave hospodárskeho vývoja krajiny, z ktorej nositeľ nohavíc pochádzal.

Prosím, pán hlavný žalobca! Čo má gombík z nohavíc spoločné s mojím dokazovaním? Že gombík nič nedokazuje? Musím protirečiť?

Rané dejiny ľudstva sú veľkou galantériou s „nohavicovými gombíkmi“! Podľa „gombíkov“, ktoré nachádzam v mýtoch, náboženstvách a ľudových legendách, usudzujem, kto boli tí cudzinci, čo robili, ako vyzerali, aké mali stroje, zbrane a znalosti, aké mocenské prostriedky viac alebo menej bezohľadne použili, akými metódami kolonizovali našu planétu. To nie sú len také nejaké lacné „gombíky“. Sú zo zlata a často zdobené drahokamami. Ak sa po ne nikto nezohne, zdvihnem ich ja!

K súdnemu pojednávaniu si dovoľujem poznamenať, že analogické závery majú pre objavenie nových poznatkov nespornú cenu. Používam iba jednu z bežných vedeckých metód.

Z obžalobného spisu som vyrozumel, že odporca - zastúpený takými kapacitami, ako sú profesori Fred Hoyle a Carl Sagan - stále tvrdí, že pri veľkom počte obývatel'ných planét v našej galaxii nie je možné, aby mimozemšťania prileteli práve na našu Zem, a to ešte v čase, keď sa začala prejavovať prvá ľudská inteligencia. Keďže som tento argument* dôkladne vyvrátil, upozorním tu len na slabé miesto v logike svojich protivníkov: mimozemšťania predsa nenavštevovali inteligentných obyvateľov Zeme! Až od návštevy „bohov“ je homo sapiens inteligentný! Nechcem sa tu opakovať, preto prosím slávny súd, aby zaradil do spisov moje predchádzajúce závery.

* ZJAVENIA, str. 271.

Druhovia z iných planét

Vychádzajúc z tvrdení Hoyleho a Sagana, že jestvujú nespočetné obývatel'né planéty, predpovedám, že prví mimozemskí návštevníci alebo ich potomci prídu ešte raz! Poznajú nielen naše postavenie v galaxii, ale aj iné inteligentné formy života, ktoré navštívili pred nami. Povedal som, že by bolo logické, keby boli cudzí návštevníci zanechali objektívny dôkaz o svojej prítomnosti - nielen u nás a pre nás. Tento logický predpoklad platí aj pre iné slnečné systémy, v ktorých pred svojou návštevou na Zemi mimozemšťania operovali a pristáli! Poukazujem výslovne na to, že ponúkam špekulatívnu možnosť: možno ľuďom podobné bytosti na iných planétach už dávno našli zanechané objektívne dôkazy! Majú zrejme výhodu podstatného časového predstihu. Preto predpokladám, že nám podobní druhovia na iných planétach vedia z objektívnych dôkazov aj to, kam sa otcovia inteligencie, ak tak smiem „bohov“ pomenovať, po rozlúčke pobrali. Teda vyvodzujem z toho s určitosťou, že o našom postavení v galaxii vedia nielen „naši“ mimozemšťania, ale aj všetky bytosti podobné ľuďom, ktoré sa mohli pred nami tešiť z mimozemskej návštevy. Tým by nás nečakali len nové návštevy vynálezcov kozmických letov, ale aj tých, ktorí si medzitým už vďaka časovému náskoku vytvorili vyspelú techniku.

Pán hlavný žalobca? Nie, tento výraz sa nemá zaprotokolovať ako „dôkaz“. Povedal by som, že ide o špekuláciu. Ak sami zdá logická, nedostáva sa tým na úroveň dôkazu. Slávny súd sa môže spoľahnúť, že poviem vždy nahlas a zreteľne, keď predložím hypotézy, a nie dôkazy.

Per definitionem sú hypotézy predbežnými návrhmi na teóriu.

Pohybujem sa v rámci prípustného. Len v diktatúre možno zakázať vyvíjať teórie. Ďakujem!

Slávny súd, vyčíta sa mi, že sa pohybujem v ľudských kategóriách myslenia a pripisujem mimozemšťanom akcie a reakcie, aké sú bežné nám. Ale musím odporujúcej strane povedať, že si nevšímala hlavný bod mojej teórie... alebo ho nechcela vidieť.

Bohovia stvorili človeka na svoj obraz. Tým sa pohybujem nielen ja, ale my všetci v okruhu „božského“ myslenia! Všetci myslíme a konáme v súlade s genetickým „modelom“, podľa ktorého sme boli stvorení. Odkedy plodia ľudia ľudí, privádzajú na svet „deti bohov“ - teda odnože svojich verných podôb.

Možno - je to hypotéza, slávny súd! - sa „bohovia“ alebo ich potomkovia zase zdržujú v našej slnečnej sústave a pozorujú nás. Pravdaže, viem, že odporujúca strana pokladá túto domnienku za absurdnú, ale zodpovednosť ma núti, aby som zaradil aj tento možný aspekt do svojej obhajovacej reči.

Dámy a páni, vidím, že sa usmievate, keď hovorím o zodpovednosti. Pričasto sú ľudia vystavení enormným psychologickým šokom a nie sú na ne pripravení. Chce niekto vyskúšať ich odolnosť? Keďže ja pokladám návrat mimozemšťanov za možný, je mojou povinnosťou pripraviť svojich súčasníkov na túto udalosť, ktorá sa nedá vylúčiť. Milióny a milióny obyvateľov Zeme by zažili šok z takejto udalosti, otriasla by svetom. Pokladám to za možné, a preto jej dávam priestor vo svojej reči obhajujúcej budúcnosť. Má to byť profylaxia. Nič viac a nič menej!

Môj názor na UFO

Slávny súd, nie som nijaký fanúšik UFO. Nikdy som ani len z diaľky nevidel nijaký tanier, okrem toho, čo sa mi v búrke pri lete nad Kordillerami šúchal po nohaviaciach.

Z celkom serióznej literatúry, ako i z nespočetných rozhovorov s ľuďmi, ktorí majú všetkých päť pokope, viem, že doteraz nevysvetlené fenomény sa tak množia, že vzbudzujú obavy. Piloti, radaroví technici, celkom triezvi vedci a ľudia ako Barry Goldwater a Jimmy Carter uisťujú, že pozorovali UFO. Niet nijakého dôvodu pochybovať o hodnovernosti týchto ľudí. Alebo má odporujúca strana odvahu obviňovať týchto počestných ľudí zo lži?

Ešte nikto nevie - a v tom sme si zajedno - o čo ide pri Neoverených Lietajúcich Objektoch. Netvrdím, že UFO sú á tout cas mimozemské fenomény, ale hovorím v mene všetkých, ktorí ich videli, že jestvujú!

Mudráci sa pýtajú:

Keď jestvujú a sú údajne kozmického pôvodu, prečo konečne nepristanú oficiálne? Prečo sa velitelia týchto jedinečných nebeských kočov nedajú oficiálne privítať prezidentom Spojených štátov na červenom koberci? - Ufológovia nás uistujú, že pristátia sa uskutočnili, ale vždy na vzdialených miestach, kde si líšky dývajú dobrú noc. Keďže dostávam aj takéto otázky: Čo si myslíte o UFO?, chcem zboriť bariéru, ktorú postavili predpojatí ľudia a povedať svoj názor na veľkú hádanku. Prečo UFO, pokiaľ sú mimozemského pôvodu, nepristanú oficiálne! Pri štúdiu mýtov mi udrelo do očí, že „bohovia“ vždy ovládali reč pozemšťanov. S takouto znalosťou reči mohli predhistorických obyvateľov Zeme dlhý čas pozorovať a „študovať“.

Ako by sa inak dalo vysvetliť, že sa podarilo priblížiť k Zemi mimozemšťanom so znalosťami mnohých jazykov.

Hovorili vždy príslušným hovorovým jazykom, v ktorom pochopiteľne chýbali technické pojmy.

Koľko jazykov bolo „vtedy“ v katalógu, zostane naveky neobjasnené. Dnes sa hovorí na našej planéte 2986 jazykmi - Mojžiš by povedal (1.11,5), že je to dokonalý babylonský zmätok.

Medzi nimi je celkovo šesť svetových jazykov, a týchto šesť hlavných jazykov musia mimozemšťania ovládať, aby rozumeli svetovej komunikácii cez rádio, televíziu a diaľnopisy. Na malých národných, miestnych udalostiach im zrejme nezáležalo. Už pre takéto poznanie jazykov sú potrebné dlhé pozorovacie lehoty.

Za tisíce rokov od pobytu „bohov“ na Zemi sa bakteriologické a virologické podmienky podstatne zmenili. Vznikli nové, nebezpečné choroby, ich nositeľov cudzinci nepoznajú. Prv než naplánujú oficiálne pristátie - s podávaním rúk, bratskými bozkami, výmenou tovarov atď. - musia si zaopatriť znalosti o neznámych chorobách a možných infekciách. Chcel by som pripomenúť, že prví astronauti boli po návrate z Mesiaca poslaní priamo do karantény - z obavy, že by nás mohli infikovať nebezpečnou, neznámou chorobou. Mimozemšťania, ktorí sa chystajú na návštevu, budú aspoň takí opatrní. Lekárske patroly nás pred pristátím budú dôkladne pozorovať. Často a na mnohých miestach Zeme.

Od poslednej návštevy bohov sa však ľudia prudko zmenili.

Preto budú chcieť aj mimozemšťania vedieť, ako ďaleko a akým smerom sa vyvinuli schopnosti ich odnoží. Manipulujú už s atómovými a vodíkovými bombami? Používajú ničivé jedovaté plyny a bakteriologické zbrane hromadného ničenia? Sú teraz natoľko silní, aby predstavovali pre „bohov“ potenciálne nebezpečenstvo? Ako sa vyvinulo ich povedomie, k pozitívnemu alebo k negatívnemu? Zasiate umelé mutácie podľa plánu?

Alebo nové, spontánne mutácie urobili z ľudského mozgu svárlivú kreatúru? Aké sú politické mocenské konštelácie?

Výkonáva sa moc demokraticky alebo diktátorsky? Ktoré náboženstvá prevládajú? Aké veľké je riziko pristátia?

Zoznam otázok pravdepodobne zaplní mnoho stránok a všetky bude treba dopredu vyjasniť. To, čo vám tu predkladám, znie fantasticky. Slávny súd, mohol som sa zúčastniť na dišputách serióznych bádateľov, ktorí sa futurologicky zaoberajú medzihviezdny expedíciami. V prípravách sa musí myslieť na úžasne veľa vecí. Empiricky musíme predpokladať, že mimozemšťania postupujú rovnako metodicky a podľa rovnakých stratégií. Veď napokon sme ich vernou podobou.

To by mohol byť však aj dôvod, prečo patroly na malých modeloch niekde „na konci sveta“ zriaďujú výskumné stanice.

Tu si podľa možností zaobstarávajú prvé informácie. Nikto to nevie, ale myslím, že človek sa takými predpokladmi nevzdáva od reality. Zdá sa mi z hľadiska výskumu moderného správania takisto správne, že nás študujú v tej podobe, akí naozaj sme. Len čo vystupujeme oficiálne, len čo vieme, že nás pozorujú, už sa nesprávame „prírodné“. Na záver by som chcel povedať k špekuláciám o všetkých videných UFO toto: Nevie sa nič PRESNÉ, ale VŠETKO je možné. Vyčkajme. Nad dvoma číslami by sa mal slávny súd zamyslieť. Pred 20 rokmi bola po prvý raz reprezentatívnej skupine obyvateľov USA položená otázka: Veríte na UFO a myslíte si, že ide o mimozemšťanov? Vtedy odpovedali 3,4 % opýtaných ÁNO. Na jeseň 1975 opakovali anketu s rovnakou vzorkou.

Kladne odpovedalo 51,7 %.

Ak mimozemšťania chcú prostredníctvom UFO uskutočniť psychologickú prípravu, možno len povedať: klobúk dolu! Metóda splna svoj cieľ.

Ako ma usvedčili Slávny súd, dámy a páni!

Odvtedy, čo som písal o podzemných tuneloch v Ekvádore*, neprestávajú sa objavovať takéto titulky:

DÄNIKEN USVEDČENÝ!

ŠARLATÁN SA BLAMOVAL!

DÄNIKENOVE JASKYNE SÚ PRÁZDNE!

* AUSSAAT UND KOSMOS

O čo stále ide? Roku 1972 som napísal, že som bol v bočnom vchode do jednej jaskyne; že sa tam dole nachádza „kovová knižnica“, že je tam zoologická záhrada z plastík rozličných druhov zvierat. Ešte ani neuschla tlačiarenská čerň na stránkach knihy, a už sa začali prvé prudké útoky. Okrem časopisu SPIEGEL, ktorý ma požiadal o interview, no neuverejnil ho, sa na mňa neobrátil ani jeden z kanonierov v bojovom postavení, aby som zaujal stanovisko. V lete 1976 sa na žiadosť ekvádorskej vlády vydala do jaskýň Tayos škótska expedícia, ktorá vošla 5 km hlboko. O publicitu bolo postarané, lebo bol pritom aj Neil Armstrong, prvý človek na Mesiaci. Táto expedícia „nenašla ani stopy po mimozemšťanoch“, nevidela „nijaké zlato“, ale zato „rozličné kultové predmety“. Opäť bol Däniken usvedčený. Neil Armstrong „na Dänikenovej stope“! To bol prirodzene signál pre svetovú publicitu tejto expedície. Kdekoľvek po svete vychádzali aj desaťstránkové články s obrázkami. Armstrong usvedčuje Dänikena! Vedel Armstrong, do akej káry ho zapriahli? Nevedel.

24. februára 1977 mi Neil A. Armstrong, profesor na univerzite v Cincinnati, Ohio, napísal medziiným toto:

Expedícia Los Tayos, spoločný projekt britskej a ekvádorskej výpravy, mala vypracovať vedeckú štúdiu jaskyne Tayos. Ako viem, bola britská armáda poverená okolo 400 podobnými expedíciami. Vzhľadom na mojich škótskych

predkov, ako aj na skutočnosť, že britský projekt uskutočnili prevažne Škóti, pozvali ma, aby som sa zúčastnil na expedícii ako čestný predseda, čo som prijal.

Navštívil som terén expedície vlni začiatkom augusta. Vaše knihy som nečítal a nevedel som nič o nejakých Vašich vzťahoch k jaskyniam. Neurobil som v tejto súvislosti nijaké komentáre, čo sa týka vašich hypotéz.

Donieslo sa mi, že sa v Nemecku a Argentíne uverejnili rozličné články, ktoré hovorili o expedícii v súvislosti s Vašimi teóriami. Mňa sa nikto z nijakého tlačového orgánu na nič nepýtal. V Ekvádore sa ma pýtali, či som v jaskyniach našiel niečo z vyspelej spoločnosti, a ja som odpovedal nie.

Nemôžem prevziať zodpovednosť za voľáčo, čo ste čítali v európskej tlači.

Samozrejme, za ten nezmysel nerobím zodpovedným Armstronga. Veď on ho nevyslovil. Vymysleli si ho. A vložili mu ho do úst. Na zlikvidovanie Dänikena sú všetky prostriedky dobré.

Sedemdesiatpäť členov expedície žilo šesť týždňov v oblasti jaskýň Ekvádoru. Dá sa predpokladať, že Armstrong by sa to dozvedel, keby sa ta vypravili s úmyslom usvedčiť Dänikena.

Pravdepodobne títo účastníci expedície, okrem škrabáckych pamfletistov, vôbec nevedeli, že ma majú usvedčiť.

V Ekvádore jestvujú stovky jaskýň. Armstrong vie o 400 prieskumoch jaskýň, ja ich počet nepoznám, ale pokladám ho za reálny. Odkiaľ sa vedelo, že sa išlo po mojej stope? V článkoch zo svetovej tlače - dostal som ich od mojej výstrižkovej služby - sa hovorilo, že som si pribral do tímu najkompetentnejšieho odborníka na mimozemšťanov...

Neila Armstronga. Ale ten nevedel nič o svojej úlohe usvedčiť Dänikena.

Kto kde bol?

Každý odborník vie, že v Ekvádore sú stovky rozličných jaskýň. Prosím slávny súd o vysvetlenie, prečo liezli do nejakej jaskyne, a nie do môjho bočného vchodu do tunela? Jeho polohu totiž nemohli poznať, pretože som objaviteľovi jaskyne dal slovo, že ho nikomu neprezradím. A dané sľuby spĺňam.

Dovoľujem si slávnemu súdu priložiť k spisu fotografiu, na ktorej som spolu s objaviteľom „mojej“ jaskyne - pánom Juanom Moriczom a jeho právnym zástupcom Dr. Matheusom Peňom pred bočným vchodom do jaskyne. Keď sa už iniciátor expedície z roku 1976 škótsky inžinier a amatérsky archeológ Stanley Hall inšpiroval po prečítaní mojej správy, nebolo by bývalo účelnejšie, keby sa najprv so mnou spojil?

Mohol som mu ušetriť veľa času, peňazí a námahy, lebo odo mňa by sa dozvedel, či si zvolil tamtú alebo nejakú inú jaskyňu! Predpokladám, že slávny súd sa prikloní k môjmu rozumnému názoru.

Prečo nevzali so sebou keď už nie mňa, tak aspoň objaviteľa a znalca tejto jaskyne Juana Moricza? Veď ten si dal potvrdiť existenciu „kovovej knižnice“ okrem iného aj notársky! Prečo nenasadili na stopu, ktorú som sledoval, domorodca a znalca jaskýň?

Slávny súd, je unfair aj nevhodné hádzať výsledok expedície z roku 1976 na moje plecia! Mám, a to by som chcel zdôrazniť, rešpekt pred objektívne kritickou žurnalistickou prácou, aj vtedy, ak pritom pridem o pár vlasov. Ale nemám pochopenie pre to, keď sa vypočuje len jedna strana a druhá sa neguje. Jaskyniari, ako i žurnalisti si môžu byť istí, že na svoje rešerše nenájdu zainteresovanejšieho partnera, než som ja. Fairplay by nemalo byť v nijakom jazyku cudzie slovo, tým skôr v nemeckom jazyku, ktorý prevzal toľko anglicizmov a amerikanizmov. Čo nikto nevie, čo znamená fairplay? Som deň a noc k dispozícii nielen na presný preklad, ale aj na uplatňovanie tejto krásnej zásady.

Keď už je tento casus belli predmetom žaloby, mal by sa konečne uzavrieť.

Crespiho poklady nevideli

Je ešte jeden podobný prípad, ktorý by som chcel dať slávnemu súdu na posúdenie.

Dva razy som strávil niekoľko dní u pátra Carla Crespiho v jeho pútnickom kostole Maria Auxiliadore v ecuádorskom Cuence. Crespi má dnes hodne nad 80 rokov, je to dosť senilný a priam detinský škodoradostný starý pán, čo sa prejaví vždy vtedy, keď svojho návštevníka poriadne dobehne. Ale keď bol Crespi mladší - žije v Cuence už 50 rokov - pokladali ho za veľkého znalca indiánskej kultúry. Zbieral staré umelecké predmety a zriadil s podporou Vatikánu múzeum. Jeho životné dielo za nevysvetlených okolností zničil požiar. Podarilo sa mu zachrániť iba niekoľko drahocenných a jedinečných kusov. Tie si odvtedy ochraňuje ako oko v hlave. Keďže je nedôverčivý, nikdy ich neukazuje cudzincom. Ja som k nemu neprišiel ako turista alebo pútnik, ktorý si narychlo urobí pár snímok pochabého dušpastiera a jeho kostola. Zostal som tam celé dni a získal som si dôveru páchnuceho starého pána. Tak som sa mu priblížil! Po dlhom váhaní mi ukázal zlaté platne, práce Indiánov, ktoré zachránil. O tom som už informoval. Narobil som niekoľko sto fotografií. Aj z tej hľby harabúrd, ktoré sa povaľujú po dvore kostola. Vysvetlil som širokej verejnosti, o čo mi pritom išlo.

A čo sa stalo?

Novinári, ktorých redakcie rýchlo poverili úlohami, vyšpurtovali ku Crespimu. Výnimočne uňho pobudli niekoľko hodín, väčšinou kratšie. Rýchla jednotka videla iba to, čo Crespi ukazuje všetkým turistom: lacné haraburdy, mnoho krámov, indiánsku kultúru v masovom vyhotovení pre turistov!

A čo sa všade objavilo čierne na bielom?

Däniken hovoril o zlatých platniach a stélach - a my sme videli iba plech! Bums! Ale zas dali tomu rozprávačovi rozprávok. Aby sme zostali pri žargóne: usvedčili ho.

Aby som spomenul len jeden „prípado“: vyfotografoval a uverejnil som stélu, ktorá má v 56 štvorcoch 56 rozličných znakov. Vyslovil som otázku, či sú to písmená, písomné znaky neznámej abecedy starých indiánov vtepané do kovu. Ešte teraz počujem posmešný smiech. Medzitým profesor Kanjilal z Kalkaty mohol väčšinu znakov identifikovať ako staroindické písomné znaky brahmanského pôvodu. Profesor Kanjilal, popredný odborník v sanskritológii, mohol identifikovať prevažnú časť znakov ako staroindické znaky brahmanského pôvodu. Bola by to bývala pre reportérov čertovská úloha zistiť, odkiaľ mali „falšovatelia“ svoje znalosti brahmanskej abecedy! Do tejto práce sa nepustia, lebo by nezískali muníciu pre útoky na Dänikena.

Keď Charles Berlitz vydal svoju knihu Tajomstvo potopených svetov (2) a zverejnil v nej tie isté predmety z Crespiho pokladu, nebolo protestov, nijakých ohováračiek, nijakého „usvedčenia“. Som rád, že Berlitz bol ušetrený odporných nepríjemností.

Natíska sa mi jednoduchá otázka: Aká svojská žurnalistická „spravodlivosť“ tu vládne? Jestvuje nejaký zvláštny meter pre Dänikena? Skrývajú sa v písacích stoloch rozlične ociachované miery? Nechcem ovplyvniť slávny súd, ale dovoľím si uviesť, čo mi povedal istý známy americký novinár, keď som sa s ním rozprával o tom, ako mimoriadne milo sa ku mne správajú niektorí novinári. Povedal: „Viete, milý môj, máte smolu, že musíte písať, aby sa vaša teória dostala medzi ľudí! Písanie je remeslo novinárov. Keď je však niekto v tom istom remesle rovnako úspešný, potom sa nám to časom prestane páčiť. Zrazíme vás z vysokého rebríka, až sa dostanete na našu úroveň. To je podľa mňa celé tajomstvo mimoriadne milého správania sa niektorých mojich kolegov k vám!“ - Slávny súd, ja nechcem a nemienim prijať toto vysvetlenie. Som filantrop!

Dost' už ponôš zo suterénu! V ktorom chráme pristál Ezechiel?

Bolo by nosením rakiet do Houstonu, keby som na tomto mieste podrobne rozoberal to, ako sa niekdajšiemu inžinierovi NASA J. Blumrichovi podarilo na základe Ezechielovej správy v biblii rekonštruovať vesmírnu loď opísanú prorokom. Nie je známe, že veliteľ vesmírnej lode bral Ezechiela na rozličné lety. Po jednom takomto lete bol prorok vysadený pri nejakom chráme. Prorok o tom hovorí takto:

V dvadsiatom piatom roku nášho zajatia, na začiatku roku, desiateho dňa toho mesiaca, v štrnástom roku po dobytí mesta, práve v ten deň bola nado mnou ruka Hospodinova. Zaviedol ma v Božích videniach do Izraelskej krajiny a postavil ma na veľmi vysoký vrch. Na ňom z južnej strany bola akoby stavba mesta. Zaviedol ma ta a hľa, bol tam muž, ktorý vyzeral ako z bronz. V ruke mal ľanovú šnúru a trstinu na meranie. Stál v bráne. Muž mi povedal: Človeče, dobre sa dívaj, pozorne počúvaj a myseľ sústredná všetko, čo ti ukážem; lebo kvôli tomu si musel sem prísť... Ezechiel 40, 1-4. Potom uvádza Ezechiel presné údaje, ktoré boli na mieste namerané. Opisuje štyri hlavné brány chrámu, uvádza svetové strany, v ktorých sú brány postavené, a nakoniec spomína malý potok, ktorý vytryskáva pri chráme a vo veľkej doline sa stáva obrovskou riekou. Kronikár jasne uvádza, že bol postavený „na veľmi vysoký vrch“.

Blumrich už nadhodil otázku: Kde bol Ezechiel? Kam ho zanesli? (3) Prorok nepozná názov „veľmi vysokého vrchu“. Vrch sa teda nemôže nachádzať v blízkosti Jeruzalema, lebo Ezechiel v Jeruzaleme vyrástol. Na okolí mesta je iba málo kopcov a tie spravodajca nepochybne poznal aj podľa mena. Pri spomínanom chráme nemohol ísť ani o židovský chrám, lebo Ezechiel pôsobil v jeruzalemskom chráme ako veľkňaz. Hoci cudzia stavba vyzerá ako chrám, ktorý presne poznal, je naň veľmi zvedavý a podáva podrobný opis.

Kam leteli mimozemšťania s prorokom? Ktorý chrám zodpovedá jeho presnému opisu?

Tieto základné otázky som si kládol vždy znovu a znovu.

Vláčil som si archeologické bachanty do svojej dielne a pátral som v nich po opísanom chráme. Musel mať štyri brány, preddvorie, stĺpové siene a potok, ktorý pramenil priamo pri chráme a v doline sa rozlieval na riek. A v blízkosti chrámu musel byť „veľmi vysoký vrch“.

Mohol prichádzať do úvahy chrám Inkov niekde v Južnej Amerike? Nie, tamojšie chrámy nemajú ani štyri brány, ani stĺpy, ani preddvorie. Preklzla biblickému reportérovi (alebo spracovateľom biblie) chyba, nemyslel prorok na pyramídu, keď opisoval svoj chrám? Hovoril azda o pyramíde v Strednej Amerike? V blízkosti pyramíd som nenašiel nijaký „veľmi vysoký vrch“. Treba chrám hľadať v Babylónii alebo v Perzii? Ani v týchto krajinách sa nenašiel veľmi vysoký vrch, okrem toho Ezechiel poznal babylonské chrámy - veď bol v babylonskom zajatí.

Na stope chrámu

Začal som pátrať po chrámoch vo vysokohorských dolinách.

Dostal som poštou horúci tip čitateľa z Nemecka. Volal sa Karl Maier a ukázal mi cestu. Napísal mi: „V Šrinagare, vo vysokohorskej doline Kašmíru, sú všelijaké chrámy. Jeden z nich sa volá na počudovanie „Židovský chrám“ a má štyri brány, preddvorie a vlastne všetko, čo k židovskému chrámu patrí.“

Milý čitateľ pripojil k svojmu listu pôdorys chrámu pri Marande, vzdialeného 30 km od Šrinagaru.

Pri podrobnom štúdiu mapy som prišiel na radostný objav, že bezprostredne pri chráme

- a) vyviera potok, ktorý sa
- b) v Kašmírskom údolí zveličil na „statnú“ riek. a
- c) v pozadí svietil „veľmi vysoký vrch“, Himaláje.

Bol Ezechiel odvelečený sem?

Židovský chrám v Šrinagare sa volá aj Slnecný chrám, je to skutočne najväčšia chrámová zrúcanina Kašmíru. Kedysi hindovia prestavali chrám na svoje účely, a tak dnes možno rozoznať už len tri brány. Ale keď som tam v lete roku 1976 stál, videl som preddvorie s hlavnou bránou, aj tých sedem schodov, a svätyňu znútra. Potôčik vyvierať vedľa ruín a Himaláje, ten „veľmi vysoký vrch“, svietili. Ak Ezechiela dopravili sem, musela vesmírna loď s ním pristáť na preddvorí chrámu. Citujem:

Potom ma zaviedol k bráne, ktorá smeruje na východ. A hľa, sláva boha Izraela prichádzala z východu a jej hukot bol ako hukot mnohých vôd: zem žiarila. Jeho slávou... Zjav, ktorý som videl, bol ako zjav... ktorý som videl pri rieke Kebár. Vtedy som padol na tvár... A sláva Hospodinova prichádzala do chrámu cez bránu, ktorá smerovala na východ... (Ezechiel 43, verše 1-4) V správe sa jasne hovorí: Pristávajúca loď prišla do chrámu cez bránu. Dali sa jej stopy ešte zmerať?

Dva dni sme chodili so svojimi meracími prístrojmi po tomto teréne. Nevychyľovali sa. Postupovali sme meter po metri. V predĺženej osi hlavnej brány začal zrazu ukazovateľ vibrovať ako šialený. Niekoľko sekúnd nám hrmelo v slúchadlách hlučné praskanie. Vrátil som sa s aparátúrou tam, odkiaľ som vyšiel.

Potom som sa pohol a jav sa zopakoval presne na tom istom mieste. Plocha rádioaktívneho žiarenia bola široká 1,5 m

Aká bola dlhá? Pomaly som vybočil v pravom uhle doľava. V slúchadlách i naďalej praskalo, ale len nepravidelne a niekedy praskot celkom zanikol. Prístroje akoby zošaleli. Používal som prenosný elektronický monitor typu TMB 2.1 firmy Münchner Apparatebau. Touto aparátúrou sa meria a kontroluje žiarenie alfa, beta, gama a žiarenie neutrónov. Znížil som množstvo dopadajúceho žiarenia na päťdesiatinu sekundy, ale veľa sa nezmenilo. Na určitých miestach zostávali ručičky na konci stupnice.

Čo to znamená? Pohybovali sme sa náhodou nad hlboko uloženou uránovou žilou? Boli v pôde rádioaktívne rudy? Zahrávalo sa s nami v tomto čistom horskom vzduchu reflektujúce slnečné žiarenie? Takéto úvahy nebolo možné vylúčiť.

V svätyni zbúraného chrámu ležal mohutný kamenný kváder, ktorý sa zvonku prekliato podobal na perfektný betónový odliatok. Na šírku meral 2,80 m. Jeho výška sa nedala odmerať, lebo podstavec mal zaborený hlboko do zeme. Nad týmto kamenným blokom sa ukazovatele našich detektorov rozkmitali ako divé. Pravdepodobne jeho jadro bolo z kovu. Uprostred trosiek Parhaspuru ležia tri kamenné kvádre, prekvapujúco podobné kvádru v Marande. Pripomínajú betónové odliatky pochádzajúce z tej istej „fabriky“. Meracie prístroje ukazujú, že v kameňoch musia byť nejaké kovové predmety.

Naši sprievodcovia, archeológovia profesor Hassnain a profesor Kohl, nás nasledujúceho dňa zaviedli na celé zhorenisko v Parhaspure, ktoré je takisto blízko Šrinagaru. Tu nám ukázali v troch rozličných chrámoch rovnaké mohutné kamenné kvádre, aké sme skúmali v Marande. Skrývalo sa v nich nejaké tajomstvo? A zase ma uviedol do rozpakov Ezechielov text.

Veď tvrdil, že „Hospodin“ mu povedal:

Človeče, toto je miesto môjho trónu a miesto mojich nôh, kde budem bývať naveky uprostred Izraelcov. (Ezechiel 43,7). Mohol sa v slove „nôh“ dostať do textu nesprávny preklad pôvodného slova? Zrejme ich „Hospodin“ viditeľne vtlačil do zeme. A nemalo by byť skôr: Videl si ... miesto môjho odtlačku? Vtisol azda „Hospodin“ do pôdy svätyně stopu, ktorá mala viesť k nejakej schránke? Uložili cudzí návštevníci do podobných kamenných kvádrov NIEČO, čo sa mohlo ohlásiť aj po tisícročiach?

Neviem. A neviem ani to, či rádioaktivita v marandskom chráme a nad kamennými kvádrami v Parhaspure mala niečo spoločné s mojimi bohmi. Nechcem, aby sa tieto pozorovania opäť hodnotili ako dôkazy. Napriek tomu spomínam tieto javy vo svojej obhajobe, lebo si veľmi želim, aby sa indickí vedci rozhodli jeden z tých kameňov rozdrviť a preskúmať príčinu žiarenia!

Takmer všetky Ezechielove údaje o chráme, do ktorého ho dopravili, sa dajú overiť na zrúcaninách marandského chrámu.

Odvzdávam štafetu príslušným vedcom.

Vážené dámy a vážení páni, človek, ktorý tu pred vami stojí, musí mať osobitú odvalu, ak upozorňuje na pozoruhodnosti, ktoré nám v uponáhľanom čase unikajú a na ktoré sa zabúda, no ktoré nás napospol stavajú pred záhadu, a jej vyriešenie by malo byť pre nás, pre každú generáciu, dôležitou úlohou.

Slávny súd, každý počul na hodinách náboženstva o MANNE, ktorou sa živili Židia pri dlhom putovaní po púšti. Ale nikdy nebolo poriadne vysvetlené, čo vlastne táto nevyčerpatelná potravina v skutočnosti bola.

Vyrábala sa manna strojoivo?

Možno, že je táto hádanka už rozlúštená. Pokúsím sa o tom podať správu:

George Sassoon je Angličan. Je povolaním poradca pre elektroniku a zo záľuby lingvista. Sassoon čítal moje knihy. Písali sme si a potom sme sa na ostrovoch osobne zoznámili. Ako povedal, našiel medzi indíciami, ktorými podporiam svoju teóriu, niektoré záchytné body, ktoré uňho vzbudili domnienku, že v starých spisoch vysvetľovaných doteraz iba mysticky a nábožensky sa dajú „odhaliť“ celkom protichodné veci.

Sassoon si vzal anglickú verziu Kabaly*, ale čoskoro prišiel na to, že preklad je príliš zložitý a hmlistý a nevedel si s ním rady. Začal sa učiť aramejsky, aby si mohol preštudovať originál. Tam narazil na story o biblickej manne a tá ho elektrizovala, lebo sa mu zdalo, že objavil v texte konštrukciu stroja na mannu.

* THE KABBALAH UNVEILED. Containing: The Book of concealed Mystery - The greater holy assembly and The lesser holy assembly. By S. L. Macgregor Matheus.

So svojím presným prekladom vyhľadal biológa a autora odborných kníh Rodneyho Dalea. Aj Dale podobne ako Sassoon vytušil v zakódovanom texte opis biochemického laboratória.

Keď si obaja muži skoorinovali svoje predstavy o texte Kabaly, poprosili technického kresliara Martina Richesa, aby vyhotovil podľa ich údajov konštrukčné plány. Biochemické laboratórium bolo na papieri! O tomto zrode jedného objavu mi rozprával George Sassoon.

Kedže som tak či tak presvedčený, že v starých tradíciách je ukrytých veľa technických poznatkov, bol som týmto objavom prekvapený, ale nie znátený. Na udalosť som takmer zabudol, keď sa mi na jar 1976 dostal do rúk vedecký časopis NEW SCIENTIST s článkom Sassoon-Dalea s titulom DEUS EST MACHINA? (Boh je stroj?). Keď taký časopis venuje jednej téme tri strany, musí na tom voľačo byť.

Sassoon mi dovolil z tejto veľmi dlhej a vedecky napísanej správy urobiť skrátený, zrozumiteľný článok; dal mi k dispozícii aj oba nákresy. Po zoznámení sa s výsledkami výskumu bude každému jasné, že manna nepadala z neba, ako sa o tom dočítame v 2. knihe Mojžišovej, Ex 16, 4-25.

Bola manna identická s bohom, ktorý bol v aramejských textoch označovaný ako „prastarec“ z minulosti? Teda boh ako synonym pre vec?

Ak tento „prastarec“ mal predstavovať továreň, v ktorej sa vyrábala jednobunková bielkovina, musel byť v čase, keď bola manna základnou a masovou potravou, k dispozícii zdroj svetla (fotosyntéza) o sile laserových lúčov.

Tisícročné úsilie vysvetliť, ako to s mannou vlastne bolo, neprinieslo nijaký definitívny výsledok. Vo všeobecnosti sa

opisuje ako výlučok kokcií, parazitov na bodliakovitých tamariškových kroch (*Tamarix mannifera*). Hmyz vysáva z vetvičiek šťavu, bohatú na uhľohydráty; čo jeho telo neabsorbuje, vylučuje sa v podobe priehľadných kvapiek; kvapôčky stuhnú na biele guľôčky, ktoré obsahujú hroznový a ovocný cukor a malé množstvo pektínu (aký sa používa na prípravu želé).

Túto hmotu potom zbierajú mravce a odnášajú do mravenísk.

Ostatne dodnes ju beduíni používajú ako náhradu medu, nazývajú ju *man*.

Hoci medzi touto hmotou a biblickou mannou je podobnosť, chýbajú jej charakteristické znaky Mojžišom vychvaľovanej potravy. Neobsahuje nijakú bielkovinu, zatiaľ čo v piatich knihách Mojžišových sa manna opisuje ako „chlieb“ a základná potravina. Okrem toho sa *man* dá nájsť iba v niektorých mesiacoch a v takých malých množstvách, že by sa ňou nedal nasýtiť národ putujúci po púšti. - Niekedy sa biblická manna identifikuje ako *Lecanorales* (*Aspicilia esculenta*), najväčší rad nahosemenných lišajníkov, ale nie je dokázané, že by tento druh rastlín sa niekedy objavil v blízkosti Izraela. Jeho domovom sú tundry a alpské lúky.

Odkiaľ teda prišla manna, ktorá ako potrava celého národa musela byť denne k dispozícii v dostatočných, veľkých množstvách? Sassoon a Dale sú presvedčení, že našli odpoveď v kabale.

Ako je známe, kabala sa používa ako súhrnný pojem pre ezoterické učenie judaizmu. Názov je odvodený od hebrejského QBLH = „to, čo sa prijíma“. Časť tradičnej židovskej mystiky je obsiahnutá v troch knihách Séfer-ha-Zohar (Kniha žiary), ktorú údajne napísal v 2. storočí Šimon Bar Jochai, no jej autorom je pravdepodobne v 13. storočí španielsky žid Moses Ben Schemtob de Leon. Z najstarších prameňov, z aramejského Cremona Codes (1558) pochádzajú latinská Kabbala Denudata (1664) a anglická Kabbala Unveiled (1892).

Boh bol stroj!

Texty Zoharu prinášajú presný opis tela boha, „prapredka z minulosti“. Úctyhodný prapredok! Skladá sa z mužskej a ženskej časti. Táto originálna metóda - rozložiť boha na časti a potom ho zase zložiť - Sassoon a Dala prekvapila.

Eliminovali okrajové poznámky v texte a spoznali, že sa nepopisuje boh, ale stroj. Aj tu si autori kabaly, ktorí nemali poňatia o technike, pomohli opisom známych ľudských vlastností, aby priblížili aparát, ktorý im bol neznámy.

Dovoľujem si pripomenúť, že Indiáni kmeňa Apačov ešte dnes používajú túto metódu. Aby priblížili predstavu auta, označujú svetlomety ako india = oko, elektrické vedenia ako tsaws = žily, chladičovú hadicu ako chin = vnútornosti.

Lingvista Sassoon sa pokúsil o opis „prastarca z minulosti“ adekvátnymi technickými pojmami. Ukázalo sa, že mágovia staré texty v priebehu storočí mystifikovali, takže doslova tvrdé skutočnosti zmizli v ezoterickej hmle. V skutočnosti sa až dnes dajú interpretovať staré texty technicky.

Citujem verše 53-73 knihy HADRA ŽUTÁ ODISHA (Malé sväté velebenie): Lebka. Vrch lebky je biely (1). V nej nie je začiatok ani koniec. Dutá vec jeho štiav je pretiahnutá a určená na to, aby tiekla (2)... Z tejto dutej veci pre šťavy bielej lebky padá denne rosa do malotvárovej (3)... A jej hlava je vyplnená a z malotvárovej padá na pole jabĺk (alebo mechov). A celé pole jabĺk tečie od tej rosy (4). Starý svätec je tajomný a skrytý. A najvyššia múdrosť je ukrytá v lebke (5), ktorá bola nájdená (je videná), a od tejto k onej nie je prastarec otvorený (t.j. nie je viditeľný nijaký priechod) (6). A hlava nie je sama pre seba (alebo sama), lebo je najhornejšou časťou (alebo: hlavou) celej hlavy. Najvyššia múdrosť je v hlave (7). Je schovaná a nazýva sa horný mozog (8), skrytý mozog (9), ktorý zmierňuje a je pokojný (10). A niet ľudského syna, ktorý to pozná (t.j. nikto tomu nerozumie). Tri hlavy sú vyhlbené: táto (11) v onej (12) a táto nad druhou (13). Hlava je múdrosť (14); je skrytá pred tou, ktorá je prikrýta (15). Táto múdrosť je skrytá, ona je najvyššia zo všetkých jeho hláv ostatných múdrostí.

Vrchná hlava je „prastará a svätá“, najskrytejšia zo všetkých skrytých. Je to horná časť celej hlavy, hlavy, ktorá nie je nijaká (obyčajná) hlava a je neznáma. (Opis zosilňuje to, čo už bolo povedané: nejde o normálnu, mysliacu hlavu. Nie je známe, o čo tu ide, lebo hlava je skrytá.) A preto sa „prastarec z minulosti“ nazýva NIČ. A všetky tie vlasy (16) a všetky tie šnúry (17) od mozgu sú skryté a uložené v puzdre (18). A krk nevidieť celý (19)... Je jeden chodníček, ktorý tečie od mozgu

Umelecké stvárnenie mannového stroja, ku ktorému inšpirovalo Martina Richesa čítanie textu Kabaly. v delení vlasov (20)... A z tohto chodníčka tečú všetky ostatné chodníčky, ktoré visia dolu do malotvárového (21)...

Z kontextu kabaly vyplýva toto:

„Prastarec z minulosti“ mal dve lebky, jednu nad druhou; obidve boli obklopené vonkajšou lebkou.

Horná lebka obsahovala horný mozog, na ktorom sa destilovala rosa; spodný mozog obsahoval nebeský olej.

Prastarec mal štyri oči, z nich jedno svietilo znútra von, tri samy nesvietili; zdá sa, že zľava doprava boli čierne, žlté a červené. Ako sa na prastarca patrí, mal bohatú bradu v 13 rozličných tvaroch; vlasy akoby mu vyrastali z tváre a zase nazad do tváre. Boli mäkké a prúdili v nich svätý olej.

Charakteristickým znakom hlavy s malou tvárou bola jej tvrdá lebka, v ktorej sa na jednej strane rozdúchaval oheň, na druhej sa vlnil vzduch; okrem toho z jednej strany víril slabo vzduch, z druhej mierny oheň. Olej stekal z hornej lebky do dolnej a menil sfarbenie - biely na červený. Tvrdú lebkou obklopoval spodný mozog, cez svoju vonkajšiu formu destiloval rosu, ktorou sa denne napíjal. To, čo odkvapávalo dolu, bola manna. Zbierala sa dole v hostiách (vajíčkach) a vysávala sa cez penis.

O ženskej časti „prastarca z minulosti“ je v kabale len málo podrobností. Mal rôznofarebné vlasy, nakoniec všetky prechádzali do zlatej farby a spojené do povrazca viedli nazad do hornej lebky. V každý sabat upadal „prastarec“ do tranzu. Potom sa jeho časti vyčistili a opäť zložili.

Anglickí bádatelia prišli na to, že v hornej časti išlo o destilačný prístroj - s vlnitým, chladeným povrchom, cez ktorý bol vedený vzduch kondenzovaný vodou. Voda sa viedla do nádrže, v ktorej strede sa nachádzal silný zdroj svetla, ožarujúci kultúru, zrejme zelenej riasy typu *Chlorella*. Jestvujú desiatky druhov *Chlorelly*. Rovnováhu medzi bielkovinami, uhľohydrátmi a tukmi možno meniť, čím sa vytvoria vhodné podmienky na rast.

Kultúry rias, ktoré vytvárali želaný produkt, cirkulovali v systéme rúr, ktorý umožňoval výmenu kyslíka a oxidu uhličitého s atmosférou a vylučoval nadmerné teplo. Kal z rias sa odvádzal do inej nádoby, kde sa spracovával tak, že škrob sa čiastočne hydrolyzoval na sladový cukor, ktorý potom po miernom opražení dodával výrobku chuť medových oblátok: „Bol biely ako koriandrové semeno a mal chuť ako medový koláč.“ (2 Mojž. 16, 31).

Suchý produkt sa dával do dvoch nádob; jedna sa vyprázdňovala na dennú potrebu, druhá sa pomaly naplňovala, aby bola na sabat naporúdzí dvojdenná zásoba (stroj vtedy nesmel pracovať). Počas týždennej sabatovej prestávky sa stroj odstaviť a robila sa na ňom údržba, aby od nedele mohol zase vyrábať.

Stroj mal dodávať denne a pre každú rodinu jeden omer*, a pretože mal zásobovať 600 rodín, zodpovedal jeho denný výkon 1,5 m3 manny.

* Omer = hebrejská dutá miera, asi 3 litre.

Boli konštruktérmi stroja mimozemšťania?

Sassoon a Dale uzatvárajú svoju správu v NEW SCIENTIST takto:

Stroje tohto druhu boli potrebným zariadením vo vesmírnych lodiach, pretože vykonávali dvojakú funkciu: vyrábali kyslík na dýchanie a potravu. Sovietski vedci takýto stroj používali na čistenie vzduchu v uzavretom prostredí na palube kozmického laboratória SALJUT, v ktorom žili ľudia niekoľko mesiacov. No kultúry boli zúrodňované exkrementami astronautov, a preto sa pravdepodobne nekonzumovali. Naša súčasná technológia kvasenia nie je ešte na takej úrovni ako tá, ktorá používal stroj na mannu. Z jej komponentov chýba predovšetkým zdroj svetla veľkej intenzity a výkonnosti. Laserová optika by mohla týmto požiadavkám vyhovieť.

Zostáva otázka, odkiaľ vzali Izraeliti stroj na mannu? Človek je v pokušení špekulovať, že približne pred 3000 rokmi navštívili Zem bytosti z vesmíru a doniesli stroj. Táto špekulácia prináša so sebou práve toľko problémov, koľko ich rieši. Radšej by sme dnes túto hypotézu ešte nepredkladali. Keď jedného dňa svoje výskumy dokončíme, možno budeme môcť otázku zodpovedať.

Tento článok vyšiel v časopise NEW SCIENTIST 1. apríla 1976. Prichytí novinári sadli na lep - 1. apríl, to musí byť aprílový žart! Nerobili dôkladné rešerše, a preto nevedeli, že Sassoon a Dale už neraz a inokedy publikovali výsledky svojej práce, napríklad v INTERFACE, The House Journal of Cambridge Consultants. Nemali ani poňatia o tom, že Sassoon a Dale o tom referovali v júnovom čísle chicagského časopisu ANCIENT SKIES a že mali o svojich výskumoch na mnohých miestach prednášky. Predovšetkým však tí, ktorí naleteli, nevedeli, že Sassoon a Dale majú pripravenú rozsiahlu knihu THE LORD OF THE MANNA-MACHINE (Pán mannového stroja). Slávny súd, prečo sa vlastne neopýtajú tých, ktorí musia najlepšie vedieť, či chceli ľudstvo obšťastniť aprílovým žartom, alebo či to myslia vážne? Je v tomto catch-as-catch-can vlastne všetko dovolené?

Nerobím si nároky hodnotiť správu Angličanov ako dôkaz pre svoju teóriu o astronautoch. Pokladám však za dôležité, aby sa zo starých tradícií vylúpili vecné údaje a aby sa tam, kde je to oprávnené, nahradili nesprávne a prekonané slovami modernými technickými poznatkami. Tak ako to Sassoon a Dale urobili pri texte z kabaly. Z malých kamienkov musíme ako v obrovskej skladačke rekonštruovať obraz našej dávnej minulosti.

Slávny súd, prosím, aby ste takéto údaje hodnotili ako prejavy môjho stáleho úsilia upozorňovať bádateľov o minulosti na zaujímavé stopy. Keď naservírujem na striebornej tácke otázniky, nech ich svet berie na vedomie! Pred našimi dverami stojí obrovský otáznik. India je ďaleko a obávam sa, že chrámy v Kašmíre si ešte dlho budú uchovávať svoje tajomstvá, lebo výskum sa zatiaľ k nim nedostal.

Úbohý, zabudnutý svet. Ale Turecko je blízko, len pol druhu hodiny od nás lietadlom.

Nesmrtelné posolstvo z Nemrud Dagu

Ďaleko na juhovýchode Turecka v pohorí Taurus sa týči do výšky 2150 m Nemrud Dag, svätý vrch ríše Kommágéné. Archeológia toho nevie veľa o záhadách Nemrud Dagu.

Čisto vytesané nápisy na kolosoch síce oznamujú, že Antiochos I. (324-261 pred Kr.) si tu dal vybudovať hrobku a pre bohov svätyňu, ktoré jeho potomkovia zrenovovali a zväčšili, ale nikto naozaj nevie, či sú tieto nápisy pravdivé.

Jeden z nápisov pokladám za mimoriadne pozoruhodný.

Hovorí sa v ňom, že Antiochos dal tieto stavby vybudovať, aby „zanechal nedotknuteľný zákon času tým, že zveril nedotknuteľnému monumentu nesmrteľné posolstvá“.

Akýže nedotknuteľný zákon času, aké nesmrteľné posolstvo zveril Antiochos vrchu?

Vrchol Nemrud Dagu je ako gigantická pyramída navrhnutá zo štrku. Kým sa neurobí z vrchola kuzela hlboký vrt dovnútra, nebude sa dať zistiť, či a aké posolstvá Antiocha ukrýva.

Výše 2000 rokov staré nápisy pokladám za významné upozornenia. Nemali by sme sa k nim správať nevšímavo.

Na svahu horskej pyramídy sú dve protiľahlé terasy. Tu sa rozpadávajú na zemi hlavy, ktoré kedysi stáli na veľkých kamenných kvádroch. Zľava napravo stoja v impozantnej galérii kamenný lev, monolitický orol, vedľa nich hrdí bohovia Apollo, Fortuna, Zeus, Herakles a Antiochos. Orol a lev, nádherné kamenotesárske práce, sú zastúpené dva razy. Ďalej dole na svahu je do steny vytesaný vôl.

Čože som to čítal u Ezechiela?

Ich tváre vyzerali takto: podoba ich tvári bola ako ľudská tvár a po pravej strane všetky štyri mali leviu tvár, po ľavej strane všetky štyri mali býčiu tvár a zozadu všetky štyri mali orliu tvár. (Ezechiel 1,10).

Zistilo sa, kedy asi Ezechiel svoju správu spísal. Bola datovaná po roku 592 pred Kr. - Antiochos vraj začal so svojimi obrovskými stavbami na Nemrud Dagu okolo r. 320 pred Kr.

Medzi Ezechielovým opisom a stavbou hrobiek uplynulo 290 rokov. Antiochos bol posledný z kráľov Kommágéné, jeho predkovia určite panovali za čias proroka. Ríša Kommágéné zaberala rozsiahle územie medzi horným Eufratom (vtedajšou rímskou provinciou Malá Ázia) a dnešnou Perziou. Hlavným mestom ríše bola Samosata.

Z pohľadu do mapy je jasné, že kráľovskí predkovia Antiocha I. panovali v tesnom susedstve proroka. Ezechiel mal

vraj prvé kontakty s „bohmi“ počas svojho babylonského zajatia.

Z Babylónie do Perzie bolo iba na skok. Ezechiel spomína štyri symbolické tváre. Antiochos dal takéto tváre vytesať z kameňa ako deväť metrové kolosy a dopraviť ich na Nemrud Dag, na najvyšší štít vo svojej ríši. Prečo? Chcel byť „blízko bohmi“, ktorí prišli z neba. Nemrud Dag, chránený symbolickými figúrami, ktoré dnes ležia zvalené na zemi, si uchováva svoje tajomstvo. Je to tajomstvo, o ktorom hovorí Ezechiel? Monumenty z Nemrud Dagu, spolu s prorokovými textami sú signálom. Nemali by sme ísť za ním? Nemali by sme sa pokúsiť odhaliť, čo skrýva vrch? „Zveril som tomuto nedotknutelnému monumentu nesmrteľné posolstvo.“

Slávny súd, ak by sa mala vybrať k Nemrud Dagu na základe tohto vyvodzovania komisia, navrhujem, aby zároveň posúdila ďalšiu záhadu v Turecku, nad ktorou sa takisto vznáša otáznik.

Pre rekonštrukciu na mieste činu oznamujem tieto údaje: podzemné mestá Kaymakli a Derinkuyu ležia medzi osadami Ne veshir a Nigde.

Prierez obytnou časťou v Derinkuyu. Nemožno do nich netrafiť, lebo keď ich turecká vláda uvoľnila, stali sa turistickými atrakciami. Pochopiteľne, lebo to, čo tam človek uvidí, stojí už pri zbežnej prehliadke za to.

Podzemné mestá v Turecku

Spomedzi všetkých podzemných miest, na odkrytí ktorých sa pracuje, by som sa chcel bližšie zmieniť o Derinkuyu. Kedysi dávno bolo toto podzemné mesto s hlboko do zeme siahajúcimi poschodiami domovom pre 20 000 ľudí. Keď mesto obývali, nebolo to nijaké provizórne útočisko.

Obec mala bohatú infraštruktúru. Boli tu obrovské spoločenské priestory, byty s obývačkami a spálňami, maštale, ba dokonca aj priestranná vínná pivnica, o obchodoch a iných veciach už ani nehovoriac.

Miestnosti ležia na rozličných poschodiach, doteraz ich vykopalí 13. Jednotlivé obytné priestory sú medzi sebou pospájané schodmi, vchody sú uzavreté veľkými okrúhlymi dverami, ktoré sa znútra zatvárali na závoru, ale zvonku sa nedali otvoriť. V hlboko položených poschodiach sa našli studne, cintoríny, sklady zbraní... a únikové chodby.

Geniálni architekti sa vyznali aj v air condition. Zatiaľ sa odkrylo 52 vetracích šacht, cez ktoré sa rafinovaným cirkulačným systémom dostával čerstvý vzduch až do najposlednejšieho kúta. Spomínané Derinkuyu a veľmi podobné Kaymakli sú len dve z najmenej štrnástich podzemných miest, ktorých existenciou tureckí archeológovia počítajú.

Vchody a spojovacie chodby sa uzatvárali veľkými okrúhlymi kameňmi, ktoré sa dali uzavrieť a otvoriť len znútra. Prieskumnými výkopmi sa odhalili spojujúce chodby, ktoré všetky mestá navzájom spájali. Podľa vykopávok žilo v týchto „katakombách“ dlhý čas až 1,2 milióna ľudí. 1,2 milióna ľudí! To znamená, že sa muselo zaobstarať dostatočné množstvo potravín. Ako? Odkiaľ?

Archeológovia sú toho názoru, že tieto mestá boli v prvých storočiach po Kr. vdupané do zeme - kresťania sa v nich zo strachu pred svojimi prenasledovateľmi zahrabali.

Toto vysvetlenie nahľadáva červ pochybností. Podzemní obyvatelia museli žiť. Pri všetkej svojej šikovnosti nemohli založiť pod zemou polia, ktoré prinášajú úrodu, rastlinám by chýbalo svetlo. Ale ak museli obrábať polia a chovať dobytok na zemi, potom pre nich ani obydlia pod zemou neboli bezpečnou skrýšou! Polia a maštale by boli prezradili, že tu žijú ľudia. Obliehatelia by si mohli spokojne počkať pred vchodmi, kedy sa vyhladnuté ľudské krty vyrútia na svetlo. Neboli by museli s obliehanými ani bojovať: mohli nepriateľa vyhľadávať. Blokáda!

Okrem týchto úvah protirečí v súčasnosti prijímanému názoru aj to, že po vyhĺbení takých veľkých podzemných mestských sídlisk by boli vyrástli na povrchu hory štrku a piesku.

Kto bol raz v týchto mestách, tomu je jasné, že tu nevznikali narychlo nejaké provizória. Tu sa plánovalo a stavalo desiatky rokov, ba možno stáročia. Pri toľkom víťaní by sa boli navšili hory vykopanej zeminy a to by bolo vzbudilo v nepriateľovi podozrenie. Táto archeologická „pečienka“ mi smrdí.

Zo svojho arzenálu teórie o bohoch ponúkam logickejšie vysvetlenie:

K obyvateľom tohto priestoru prišli pred dávnymi časmi na návštevu mimozemšťania. A keď sa chystali odísť, oznámili, že sa na svojich strojoch raz vrátia a potrestajú všetkých, ktorí neuposlúchnu ich rozkazy. Keďže sa sporadicky zjavovali, hrozil hocikedy útok „zhora“. Strach pred tým, čo prichádzalo z neba, zaháňal ľudí tu aj v Južnej Amerike do podzemných skrýši pôsobiace fantasticky. Človek si priam musí kľásť otázku, či sa tieto hlboké stavby nerobili technickými pomôckami, ktoré zanechali poslovia z cudzích hviezd. Vyhĺbiť primitívnymi kovovými rýľmi trinásť poschodí?

Domnievať sa čosi také o našich predkoch sa mi zdá priveľmi odvážne.

Vážené dámy, vážení páni, žiadajú sa odo mňa objektívne dôkazy o niekdajšej prítomnosti mimozemšťanov! Keďže som iba osamelý bojovník, môžem len robiť ponuky. Bohovia vyčítali Ezechieli: „Vy ľudia máte oči na videnie, a predsa nevidíte nič.“ A túto výčitku musíme ešte vždy trpieť.

El Fuerte, záhada v džungli

Dovoľte mi, aby som v tomto Tour d'horizon môjho plaidoyer poukázal na ďalšiu pozoruhodnosť. Nájdete ju v džungli Bolívie. 150 km od Santa Cruz leží dedinka Samaipata. O 30 km ďalej je El Fuerte, zvláštny vrch obklopený džungľou. O El Fuerte vie archeológia málo, ponúka o ňom mizerné, až smiešne teórie. Ani v ľudových tradíciách sa o ňom neobjavuje nič, čo by sa dalo použiť.

Pred nami leží v džungli vrch. Nahor vedú dva hlboké, umelo vyhĺbené žľaby, ktoré sa zrazu končia. Hore, na plošine, sú v kameni vyhĺbené vane rozličnej veľkosti, vydlabané kruhy, vsakovacie nádrže, vykované trojuholníky, polozrúcané polkruhové hradby. Všetky tieto útvary sú navzájom spojené záhadným systémom kanálov. Ak to mala byť účelová stavba, ani na umenie sa nezabudlo: naspodku hlbokých žľabov symbolizujú figúry pardála a jaguára silu. Schody a vymleté výklenky pripomínajú predhistorický štadión. Hlboké a symetrické žľaby vyzerajú ako odpaľovacie rampy. El Fuerte nevšímavo a nezúčastnene stojí v bolívijskom pralese. Najvyšší vrch pri Samaipate nesie na svojom chrbte tajomstvo. Odhalí ho niekedy niekto?

Slávny súd, našu zvedavosť nemusia priťahovať vždy len vrchy alebo rozsiahle podzemné mestá! Pri hľadaní objektívneho dôkazu o mimozemšťanoch nesmieme vynechať ani malé škrabance na skalách alebo na stenách jaskýň! Nikdy neboli registrované a skúmané z hľadiska toho, že môže ísť o posolstvo „bohov“.

Mám v archíve tisíce takýchto znakov, vážnym záujemcom ich dám rád k dispozícii.

V Peru sa našlo v uplynulých rokoch desaťtisíce vyrytých kameňov. Niekoľko vzoriek si dovoľujem priložiť k spisom. Právě a falošné kamene z Icy

Najväčšiu a najzaujímavejšiu zbierku zhromaždil profesor Dr. Janvier Cabrera. Celé generácie jeho rodiny žili v starom meste Ica v južnom Peru. O vyrytých kameňoch z Icy som sa po prvý raz dozvedel z knihy môjho kolegu Roberta Charrouxa (4). Keď som ich videl na obrázku, vedel som, že ta musím zájsť. Ale, vážené dámy, vážení páni, nemyslíte si, že som sa len tak slepo vrhol do dobrodružstva! Najprv som sa opýtal archeológa Dr. Henninga Bischofa, z mannheimského Völkermuseum, či pozná vyryté kamene z Icy a čo si o nich myslí. Dr. Bischof mi napísal, že kamene z Icy sú napodobeniny, ktoré vyrábajú Indiáni, aby ich predali za niekoľko soles (= peruánska mena) turistom. Na rozdiel od mojich odporcov si vždy vypočujem obe strany. Teraz som vedel, že oficiálna archeológia pokladá vyryté kamene z Peru za falzifikáty.

Letel som do Peru.

Cabrerovci majú na námestí Plaza de Armas v Ica veľký dom a táto rodina ho aj potrebuje, lebo je veľmi plodná. Aj keď sú v troch veľkých izbách od zeme po povalu regály s hrbami kameňov veľkých ako futbal, či až ako balón. Na každom kameni sú vyryté iné motívy.

Profesor Dr. Janvier Cabrera, Ica, Peru.

Znamentý zberateľ Cabrera nazhromaždil na písacom stole v „obchode s vajcami“ za desaťročia zbierku 14 000 kameňov.

Miestnosť, v ktorej sa medzi kameňmi a regálmi nachádza zberateľov písací stôl, si treba predstaviť ako predajňu vajec, lenže namiesto vajec sú tu kamene zdobené najfantastickejšími rytinami. Objavíte na nich Indiánov s čudnými nástrojmi v rukách, sediacych na lietajúcich vtákoch. Na jednom kameni si Indián čosi prezerá cez lupu. Jeden kameň je glóbus vreckového formátu: obrysy cudzích krajín, kontinentov a oceánov sú starostlivo vyryté. Človek ustrnie pri symbolických potvorách, aké ešte nikdy nevidel. Dr. Cabrera, ktorý sám je vynikajúcim chirurgom, ukazuje opatrne sériu kameňov, na ktorých je zobrazený priebeh transplantácie srdca. Pacientovi, ktorý leží na akomsi operačnom stole, sa vyoperúva srdce; cez hadice mu prúdi do tela infúzia. Vkladá sa nové srdce. Dvaja operátori pripájajú tepny. Otvor v hrudi sa uzatvára. Lepšie než moje slovné vysvetlenia priblížia celú procedúru fotografie kameňov, ktoré prosím priložiť k spisom.

Profesor Cabrera je hlavaty človek, ktorý nestrpí odlišný názor (čo ľutuje), ale je za svoju vec taký zapálený ako ja za svoju. Dva dni ma ťahal od jedného kameňa k druhému. „Pozrite sa, Eric! Tu sa pozrite!“ Len čo som sa zahľadel na jeden kameň, už ma ťahal k druhému. S pýchou majiteľa a zberateľa. Cabrerova zbierka má okolo 14 000 kameňov.

Väčšinu z nich mu Indiáni doniesli až do domu, niektoré našiel sám. Sú obyčajne veľké ako päšť a zdobené motívmi vtákov, kvetov, mýtických stromov, ľudí. Väčšie kusy pokrývajú také zložité, prelínajúce sa motívy, že ani Picasso na Olympe by sa nezačerveňal, keby mu pripísali autorstvo.

Mňa stále trápila otázka: Sú tu pravé (staré) i falšované (súčasnú) rytiny? Ak existujú falzifikáty, vie o nich Cabrera? Nie je iba ľahkovernou, slepou obeťou? Opýtal som sa Dr. Cabreru.

„V jednej dedine vzdialenej odtiaľto 26 km sú falšovatelia, ktorí kopírujú rytiny a potom mi ich predávajú. Ale podľa motívov poznám hneď, ktoré kamene sú pravé, teda staré, a ktoré boli sfalšované, vyrobené prípadne len včera. Ak mám pochybnosť, dám si urobiť geologické analýzy.“

Poprosil som Cabreru, aby mi požičal kameň, ktorý bezpečne určil ako „pravý“. S týmto kameňom som sa vybral do maličkého zapadákov v pustatine k falšovateľovi Basiliovi Ušujovi. Povedal som mu, že kúpim jeden jeho kameň, ak sa budem môcť naňho dívať pri práci. Po dlhej jednačke súhlasil.

Odišli sme do chatrče v sprievode jeho dvanástich detí, ktoré poskakovali okolo nás. Majster vybral z koša kameň veľkosti päste, naznačil naň ceruzou čiary a začal doň ryť kúskom píľky.

Po štyridsiatich minútach mi vtlačil do ruky kameň s obrysami holuba.

„Vyrábate aj rytiny väčších formátov?“ opýtal som sa. Kameňorytec sa hrdosť usmial: „Všetkých!“

„Na veľkých kameňoch v zbierke Dr. Cabreru sú zložité vzory z histórie. Odkiaľ máte všetky tie znalosti?“

„Z obrázkových časopisov!“

Stretol som sa s géniom?

Kým som sa džípom terigal nazad do Icy, začal som počítať:

Cabrera má 14 000 kameňov, jeho sused ďalších 11 000. To je dokopy 24 000 kameňov. Na jednoduché línie holuba potreboval Basilio 40 minút. Bola to jednoduchá práca, ktorá sa s väčšinou Cabrerových rytín nedala porovnávať. Okrem toho majú Cabrerove kamene v priemere priemerne asi 40 cm. Preto sa na ne zmestí asi 20 takých rytín, akú Basilio vyryl na kameň veľkosti päste. A kamene z Cabrerovej zbierky sú neporovnateľne umeleckejšie v prevedení. Robené starostlivejšie, s väčšou fantáziou.

Ak treba na jeden taký kameň, aké zbierka Cabrera, 20-krát 45 minút pracovného času, potreboval by falšovateľ na jeden kameň pätnásť pracovných hodín. Pri predpokladaných 25 000 kameňoch by to robilo 375 000 pracovných hodín, ak počítame na pracovný deň 12 hodín práce bez prestávky. To je 31 250 pracovných dní bez prerušenia.

Usilovný falšovateľ oboch zbierok by sa bol musel činiť 12 hodín denne 85 rokov. Ale ak pripustíme, že pomáhala aj rodina, dalo by sa to zvládnuť.

V ostrom svetle sme porovnávali „prvý kameň“ ktorý nám požičal Cabrera, s čerstvo urobeným kameňom z Basiliovej chatrče. Na nepravom kameni sa pod mikroskopom ukázali pravouhlé čisté vrypy, kým v ryhách Cabrerových kameňov

bolo vidieť pod jemnou glazúrou mikroorganizmy. To bol ten malý veľký rozdiel medzi pravými a falšovanými kameňmi. Slávny súd, proti Basiliovmu tvrdeniu, že si berie motívy z obrázkových časopisov, mám jeden rozhodujúci argument. Obrázkové časopisy uverejňujú fotografie predmetov, ktoré jestvujú! Zložité motívy z Cabrerových „pravých“ kameňov nemajú na tomto našom svete nijaké predlohy, ktoré by sa dali fotografovať! Ukážem to na najodvážnejšom námete: Keď začal Dr. Barnard a iní jeho kolegovia robiť transplantácie srdca, objavili sa v obrázkových časopisoch vzrušujúce fotografie z tohto odvážneho chirurgického zákroku. Ale rytiny na Cabrerových kameňoch sa týmto dokumentárnym reportážnym záberom nepodobajú. Napríklad v modernej chirurgii sa napájajú žily a tepny na ramenách. Na starých kameňoch ústia hadice do úst pacienta. Kedy niektorý fotograf fotografoval vtáky, ktoré sú ovládané pedálmi a na ktorých sedí nejaká bytosť?

Kedy boli vytlačené v našich časopisoch snímky draka chrliaceho oheň? Kde natrafil reportér na bytosť, ktorej hlavu obklopovala svätožiara?

Priznám sa, že ma stále trápili pochybnosti, keď som opäť vstúpil do Cabrerovho domu. Povedal som mu o nich.

„Podľa, priateľu!“ vyzval ma a viedol ma k písaciemu stolu. Predložil mi originály znaleckých posudkov, ktoré medzitým publikoval vo svojej knihe*.

* Janvier Cabrera: EL MENSAJE DE LAS PIEDRAS GRABADAS DE ICA, Lima 1976.)

Prvý pochádza z júna 1967 a je od banskej spoločnosti Mauricio Hochschild v Lime. V správe laboratória podpísanej Dr. Ericom Wolfom sa píše:

Ide nepochybne o prírodný kameň, ktorý bol zaoblený pri pohybe v rieke. Petrologicky ho možno klasifikovať ako andezit. Andezity sú kamene, ktorých komponenty vznikli mechanickým pôsobením a súčasne pod vysokým tlakom. V konkrétnom prípade sa dajú dokázať účinky intenzívnej premeny živca na sericit.* Tento proces na jednej strane zvýšil kompaktnosť a špecifickú váhu kameňa, na druhej strane mu dodal také povrchové vlastnosti, ktoré vedeli oceniť starí umelci pri tvorbe svojich diel. Tento posudok by mal byť teraz potvrdený presnejším záverom technickej univerzity.

* Sericit: Agregát minerálu muskovitu, ktorý sa zaraďuje medzi svetlé sludy.tel. Podpísal ju inžinier Fernando de las Casas y César Sotillo.

Môžem potvrdiť, že tieto kamene sú pokryté tenkou, prírodnou zoxidovanou vrstvou, ktorá sa nachádza aj na vrypoch rytín.

Táto okolnosť umožňuje odhadnúť, že vek kameňov je vysoký.

V rytinách sa nedajú zistiť nijaké nápadné nepravidelnosti, z čoho možno usudzovať, že vznikli neďaleko dnešného miesta nálezu.

Lima, 8. júna 1967.

Vážené dámy, vážení páni, dovoľm si vás upozorniť najmä na tri konštatovania tohto posudku:

1. Vryté kamene majú vyššiu špecifickú hmotnosť než iné kamene toho istého druhu s obrúsenými hranami. Kamene tohto druhu sa nachádzajú v tunajších riekach.

2. Vryté kamene sú veľmi staré, o čom svedčí prirodzená povrchová oxidácia. Pokrýva celý povrch.

3. Oxidácia pokrýva aj rytiny, a to nepochybne dokazuje, že sa vryli do kameňov ešte predtým.

Dr. Cabrera dal urobiť aj expertízu na Národnej technickej univerzite (Facultad de Minas), ako mu radil prvý posudzovateľ:

Citujem:

Všetky kamene sú silno karbonizované andezity. To sa dá jednoznačne odvodiť z ich farby a z ich vonkajšej povrchovej vrstvy. Kamene pochádzajú z vrstiev, ktoré boli vytvorené vytečením sopečného materiálu a zodpovedajú typickému mezozoiku tohto pásma.

Na povrch kameňov pôsobili rozličné vplyvy vonkajšieho prostredia, pričom sa živcová vrstva zmenila na arcillu. Tým sa vonkajšia tvrdosť oslabila a vytvorila sa mäkkšia škrupina. Na povrchu zodpovedá tvrdosť v priemere tretiemu stupňu Mohrovej stupnice, ale vo vnútri dosahuje 4,5 stupňa. Kamene sa dajú opracovávať akýmkoľvek tvrdším materiálom, napr. kosťou, mušľou, obsidiánom, aj každým predšpanielskym kovovým nástrojom.

Tieto konštatovania mi priamo vyrazili dych! Slávny súd, mezozoikum obsahuje obdobie jury a kriedy našej planéty, teda v tom čase sa tu hmýrili veľjaštery, tie pravy, ktoré vraj človek nikdy neuzrel, lebo - ako hovorí veda! - vtedy nebolo ľudí.

A znova: človek a veľjaštery

Kvalifikovaní odborníci potvrdili, že vrypy do kameňov vznikli predtým, než sa vytvorili oxidačné vrstvy. Tu vám, vážené dámy, vážení páni, predkladám pravé kamene z Cabrerovej zbierky: ukazujú jednoznačne človeka a dinosaury dôverne spolu!

Páter Crespi mi ukázal kamenné platne, ktoré mu darovali Indiáni. Aj tu sú veľjaštery a človek v priateľskom susedstve! Ešte vždy nemá byť nič, čo byť nesmie?

Na rieke Paluxy: stopy dinosaurov a človeka. Rovnaké nálezy v Južnej Amerike. Profesor Homero Henao Marin našiel v apríli 1971 pri vykopávkach pri El Boqueren v kolumbijskom štáte Tolima 20 m dlhú kostru dinosaura z rodu Iguanodontes - a pri nej ľudskú lebku! Miliómy rokov zmenili lebku na krehkú skamenelinu šedej farby s jemným rozvetvením. To sú predsa, milé dámy a milí páni, nálezy, aké veda prijíma s nadšením... pokiaľ zapadajú do zabetónovaného obrazu sveta. Veľjaštery a človek v dôverných vzťahoch? To sa nehodí do kódexu vývojovej teórie.

Teda nech zostane všetko pekne pod pokrievkou.

Musím skeptickému odporcovi naznačiť, čo má kniha kamenných obrázkov z Icy spoločné s mojou teóriou. U Cabreru som videl pravý, prastarý kameň, do ktorého je vrytý obraz oblohy so stálami: kométa, niekoľko väčších hviezd, ktoré sú medzi sebou spojené čiarami... a medzi nimi sa plavia lode. Medzi vrchmi a mytologickými stromami čipia Indiáni, ktorí hľadajú teleskopmi na nebo! To sú nesporné zobrazenia dávnych čias.

Poučený skúsenosťami s pokladmi pátra Crespiho, hovorím jasne, aby si to žurnalisti, ktorí sa teraz vyberajú na cestu do Icy, zapísali za uši; viem, že tam narazia na falzifikáty, ktoré sa tam hromadne a rýchlo vyrábajú pre turistov. Celá fúra so sériovými motívami. Nech mi nikto nepríde s otrepanou frázou:

DĀNIKEN USVEDČENÝ - VICE SÚ LEN FALZIFIKÁTY!

Nech si najprv vybalí kufor a nech nefotografuje narýchlo tovar pre turistov, ale nech sa pousiluje dostať pred objektív pravé kamene.

Slávny súd, blížim sa k záveru a konštatujem: necítim sa vinný za to, že brazílski Indiáni kmeňa Kayapo ešte dnes pri svojich slávnostiach spievajú o návštevníkoch z vesmíru a majú pritom na sebe obleky zo slamy, urobené podľa oblekov astronautov, o ktorých spievajú vo svojich legendách...

... necítim sa vinný za to, že pravekí ľudia na celom svete maľovali na steny skál a jaskýň „bohov“, ktorí mali na hlavách podobné prilby ako astronauti a trčali im z nich útvary čertovsky podobné krátkovlnným anténam...

... necítim sa vinný za to, že Henoch a Eliáš ako mnoho iných zmizli na „ohnivých kočoch“ do neba...

Nemôžem za to, že turecký admirál Piri Reis vyhotovil r. 1513 mapy sveta, do ktorých - pred Kolumbom - zakreslil pobrežie Severnej a Južnej Ameriky, ba aj obrisy Antarktídy, ktoré boli skryté pod vrstvou ľadu a ktoré sme my objavili až v priebehu geofyzikálneho roku 1957 pomocou echolotu.

Naozaj neviem, kto dal Pirimu Reisovi k dispozícii prieskumnú družicu a supermoderné prístroje na pozorovanie...

Môžu ma mučiť a naťahovať na škripce, a napriek tomu nebudem vedieť odpovedať na otázku, z akého podnetu sa do 230 sanskritských veršov Samaranganu Sutradharu dostali rozličné, presne opísané lietajúce stroje. Predpokladám, že ich vtedy niekto videl.

Pri všetkom, čo mi je drahé, prisahám, že nie som autorom Henochovej knihy. Ani som nebol pri tom, keď sa prorok Ezechiel stretol s vesmírnymi loďami, ktoré opísal tak presne, že inžinier z NASA by ich dnes vedel rekonštruovať.

Ďalej som nezhotovil sumerské pečatné valčeky, na ktorých sú zobrazené na nebi mnohoraké lietajúce prístroje s takou samozrejmosťou, akoby ich tí starí páni používali na dennom poriadku.

Môžete mi pripisovať veľa fantázie. Napriek tomu prastaré ságy o lietajúcich drakoch a nebeských hadoch nepochádzajú z môjho pera. Veď som prišiel na svet až roku 1935. V tom čase boli tieto tradície už niekoľko tisícročí staré.

Je tu jeden kameň úrazu: kamenný reliéf na hrobe v Palenque! Priznávam sa, že ho pokladám za vynikajúce, technicky obdivuhodne vydané zobrazenie astronauta v kozmickom module - na rozdiel od archeologického výkladu, podľa ktorého vraj ide o vyobrazenie veľkňaza pri oltári. Moji protivníci akoby si svojou verziou neboli až takí istí.

NATIONAL GEOGRAPHIC, renomovaný vedecký časopis nedávno priniesol takúto interpretáciu: nie, nejde o veľkňaza! Je to mladé dievča, ktoré padá do pažeráka mýtického tvora! Ó, Bože, to úbohé stvorenie. Hovorí sa aj o „mladom vládcovi“, ktorý sa tu zniesol na zem. Počkajme si. Som si pomerne istý, že raz sa zhodneme na mojom astronautovi. To si však vyžiada odvahu a rozhodnosť a poriadne preskočiť svoj vlastný tieň.

Škodoradosť mi je cudzia, ale bolo by nečestné, keby som nepriznal, že z času na čas ma zadosťučinenie zohreje ako grog v studený zimný večer.

Dovoľujem si pripomenúť slávnemu súdu, o čom som sa už na inom mieste letmo zmienil: Pred desiatimi rokmi som po prvý raz uvidel na rovine Nazca, v Peru, na predhorí And, rovné, niekoľko kilometrov dlhé čiary vyryté do pôdy. Z lietadla pripomínajú veľké letisko, a pretože sieť týchto čiar vznikla v dávnych časoch a dá sa vidieť iba z veľkej výšky, interpretoval som ich ako „letisko bohov“, ako ich operačnú bázu v južnoamerickom priestore.

Veda po výskume trvajúcom desaťročia tvrdila, že tu ide o astronomický kalendár. Namiesto mnohých iných pochybností o správnosti tohto výkladu, položím len jednu otázku:

Načo by bol domorodcom kalendár, ktorý možno rozoznať iba z veľkej výšky? (Také praktické otázky vedu nikdy netrápia, je vždy blažená, keď môže prezentovať nový „poznatok“.) Bez ohľadu na to sa vo všetkých vedeckých dielach čiary na rovine Nazca uvádzajú ako astronomický kalendár.

O to viac som bol prekvapený, keď mi archeológ profesor Bartel z Tübingenu po jednej televíznej diskusii povedal, že na tento výklad čiar v Nazce môžeme zabudnúť, lebo dlhodobý pokus dokázal, že medzi čiarami a súhvezdiami nejestvoval nijaký vzťah. Všetky údaje o postavení a dráhach hviezd, ako aj koordináty čiar sa vraj vložili do počítača, ale ten nenašiel ani v jedinom prípade vzťah zdola nahor alebo zhora nadol, ktorý by potvrdzoval teóriu o kalendári. To neznamena, že mám so svojimi teóriami pravdu, ale doteraz panujúci názor sa nedá naďalej udržať. Medzitým som si prečítal knihu*, o ktorej profesor Barthel hovoril: raz navždy vyvracia teóriu o kalendári.

*ARCHAEO ASTRONOMY IN PRE-COLUMBIAN AMERICA, London 1976

Zvedaví Američania, ktorí majú neraz zábavné nápady, zhotovili teplovzdušný balón z materiálov, ktoré mali starí Inkovia k dispozícii. V ňom vystúpili nad náhornú plošinu. Skvelý experiment. Ale správam, ktoré potom obehli svet, nerozumiem:

DĀNIKEN VYVRÁTENÝ! Či som niekedy tvrdil, že Inkovia nemali nijaké teplovzdušné balóny? Keby som sa bol odvážil na takéto tvrdenie, potom by ma bol let Američanov usvedčil.

Výstup v balóne moju hypotézu ani len nenaštrbil: lebo odkedy potrebujú teplovzdušné balóny pristávacie dráhy? - Chceli sa vari Inkovia zo vzdušného vozidla pozrieť, aký bol deň?

Pardon, ani tak to nemohlo byť, lebo je dokázané, že tieto geometrické čiary nie sú nijaký kalendár. Predsa len to asi bola pristávacia plocha pre mimozemšťanov. Vyčkajme a uvidíme.

Je rad na iných, aby priniesli dôkazy.

Slávny súd, domnievam sa, že je pod dôstojnosť a schopnosť odporujúcej strany odbiť moje indicie ako dotieravé, všetkými farbami hrajúce mydlové bubliny. Kedy ponúkne niekto nové teórie, ktorých indicie a stavebné kamene sa dajú fotografovať? Ušlo azda odporujúcej strane, že podľa mojich kníh sa nakrútili dva celovečerné dokumentárne

filmy! Filmy, ktoré zachytili fakty priamo na mieste na celuloidový pás, aby sa pred očami všetkých premietli na plátno? Nikto z mojich odporcov sa nebude môcť vyhovárať na to, že mu žiaľ tieto dokumentačné materiály ušli. Každý ich môže vidieť v USA, v ZSSR i v červenej Číne rovnako ako v ďalších 29 krajinách, v ktorých vyšli moje knižky. Slávny súd, kto odmieta dokonca dôkazy, ktoré sa dali zachytiť na film, ten zrejme len uteká pred nepohodlnými pravdami, tak ako pán Kimble.

Slávny súd, milé dámy, milí páni!

V tomto procese som utkal hustú sieť dôkazov z indícií.

Predložil som dokumentárne pramene. Priniesol som vyobrazenia, ktoré podopierajú dokazovanú tému. Dal som slovo popredným odborníkom.

Dobrovoľne som na seba vzal úlohu obžalovaného!

Teraz prosím, slávny súd, nech sa iný podujme na dokazovanie:

NECH ODPORUJÚCA STRANA UVEDIE ROVNAKÉ LOGICKÉ INDÍCIE O TOM, ŽE MIMOZEMŠŤANIA
NEPREBÝVALI NA ZEMI!

ZOZNAM LITERATÚRY

1. Cez prekážky ku hviezdám

(1) Navia, Luis E.: Unsere Wiege steht im Kosmos, Düsseldorf 1976

Všeobecné:

Bücher's Illustrierte Geschichte der Erfindungen, Luzern 1974

Bragg, Elmar: Tragik und schöpferischer Mensch, Baden/Schweiz 1965

Feldhaus F. M.: Die Technik, Wiesbaden 1970

Hiebert Ray and Roselyn: Atomic Pioneers, USA EC 1974

Kemmerich, Max: Kultur-Kuriosa I, München 1910

Kemmerich, Max: Kultur-Kuriosa II, München 1910

Larsen, Egon: Zwölf, die die Welt veränderten, München 1910

Nagel, Heinrich: Die Grundzüge des Beweisrechts im europäischen Zivilprozess, Baden-Baden 1967

Prozniak, Heinrich von: Lexikon der Erfindungen, Frankfurt-Wien 1954

Rodig: Theorie des gerichtlichen Erkenntnisverfahrens, Berlin 1973

Rosenberg-Schwab, Leo: Lehrbuch des Zivilprozesses, München 1974,

Szabadvary, Ferenc: Lavoisier, Stuttgart 1973

2. Vesmírne dimenzie

(1) Harrison, Lee: Intelligent Life exists in outer space. NATIONAL ENQUIRER, Lantana, USA, 9. März 1976

(2) Heuseler, Holger: Der zweiten Erde auf der Spur, Zürich 1976

(3) Sagan, C.- Drake, F.: SCIENTIFIC AMERICAN, Nr. 232, 80/1975

(4) Freudenthal, Hans: LINCOS - Design of a language for cosmical intercourse, Amsterdam 1960

(5) Drake, Frank: Probleme eines Funkkontaktes. Aus: Beiträge „Sind wir allein im Cosmos?“, München 1970

(6) Paul, Günter: Unsere Nachbarn im Weltall, Düsseldorf 1976

(7) DER SPIEGEL, Hamburg 1,9. 1975: Weltraumkolonie im Jahre 2000? NATIONAL ENQUIRER, Lantana, USA,

November 1975: City could be built in space - A paradise for 10 000 people DIE WELTWOCHEN, Zürich, 28. 1. 1976:

Bahn frei für Weltraum-Kolonisten BILD DER WISSENSCHAFT, Stuttgart, 19.5. 1976: Umzug ins All von Gerard O'Neill

(8) DIE WELT, Hamburg, 15. 6. 1975: Spionagefotos aus dem Weltraum

(9) DER SPIEGEL, Hamburg, Nr. 40, 1974: Panzer mit Todesstrahlen

(10) DAILY EXPRESS, London, 22. 5. 1973: Death Ray - Britain's most secret weapon

(11) DER SPIEGEL, Hamburg, Nr. 31, 1973: Wellen gestört

(12) DIE WELT, Hamburg, 16. 6. 1975: Sieben neuen schreckliche Waffen

(13) BASLER NACHRICHTEN, Basel, 22. 3. 1975: Das Wetter als Waffe

(14) NATIONAL ZEITUNG, Basel, 11.11. 1973: Das Wetter als Geheimwaffe

(15) UMSCHAU IN WISSENSCHAFT UND TECHNIK, Stuttgart, Heft 21, 1975: Hat der Energiesatellit eine Chance?

(16) Meadows a. i.: Die Grenzen des Wachstums - Bericht des Club of Rome, Stuttgart 1972

(17) NEUE ZÜRCHER ZEITUNG, 8. 7. 1974: Die Wasserstoffwirtschaft

(18) UMSCHAU IN WISSENSCHAFT UND TECHNIK: Stuttgart, Heft 13, 1976:

H. W. Köhler: Raumfähre, Planeten-Sonden und Anwendungsatelliten

(19) DIE WELT, Bonn, 4. 10. 1976: Fred de la Trobe: An Japans Auto-Fließbändern arbeitet Kollege Roboter

(20) WESTDEUTSCHE ZEITUNG: 4. 3. 1975: Das Wissen der Welt in 16 Supergehirnen

(21) NEUE ZÜRCHER ZEITUNG, 13. 8. 1973: Tiergehirne als Lenkwaffen-Computer

(22) DIE WELT, Bonn, 25. 3. 1976: Ingenieure sehen Chancen für Erzbergbau im Weltraum

(23) BREMER NACHRICHTEN, 12. 11. 1974: Anti-Schwerkraft-Motor soll einmal den Flug zu den Sternen ermöglichen

3. Mýty sú reportáže

- (1) Temple, Robert K. G.: The Sirius Mystery, London 1926
- (2) Journal de la Société des Africanistes: Tome XXI, Fascicule I, Paris 1951, Un système soudanais de Sirius
- (3) Griaule, Marcel: Schwarze Genesis, Freiburg 1970
- (4) NATURE: Vol. 261. 17. júna 1976 (Mustard sees of mystery)
- (5) Baumann, Hermann: Schöpfung und Urzeit des Menschen im Mythos der afrikanischen Völker, Berlin 1936
- (6) Frobenius, Leo: Volksmärchen und Volksdichtungen Afrikas, Jena, 1921/1928
- (7) Tesson, G.: Die Pangwe, Bd. II, Berlin 1913
- (8) Today, E. and Joyce: Notes ethnographiques sur les peuples appelées Bakuba, ainsi que sur les peuplades apparentées les Bushongo, Bruxelles 1910
- (9) Gorju, P.: Entre le Victoria, l'Albert et l'Eduard, Marseille 1920
- (10) Müller, Max: Beiträge zu einer wissenschaftlichen Mythologie, Bd. 2, Leipzig 1899
- (11) Stucken, Eduard: Astralmythen der Hebräer, Babylonier und Ägypter, I. Teil, bez udania
- (12) Ebermann, Oskar: Sagen der Technik, Leipzig, 1930
- (13) Wendland, Joh.: Die Schöpfung der Welt, Halle, 1905
- (14) Müller, Max: Einleitung in die vergleichende Religionswissenschaft, Leipzig, bez udania roku
- (15) Florenz, Karl: Japanische Mythologie, Tokyo, 1901
- (16) Gundert, Wilhelm: Japanische Religionsgeschichte, Stuttgart 1936
- (17) Florenz, Karl: Die historischen Quellen der Shinto-Religion, Göttingen, 1919
- (18) Roy, Poptrap Chandra: The Mahabharata, Kalkutta 1891
- (19) Florenz, Karl: Japanische Mythologie, Tokyo, 1901
- (20) Freuchen's, Peter: Book of the Eskimos, Greenwich, Con, 1961
- (21) Brugger, Karl: Die Chronik von Akakor, Düsseldorf 1976
- (22) Campbell, H. J.: Der Irrtum mit der Seele, Bern 1973
- (23) Feer, Leon: Annales du Musée, Guimet, Extraits du Kandjour, Paris, 1883
- (24) Laufer, Berthold: Dokumente der Indischen Kunst, Heft I; Das Citralakshaná, Leipzig 1913
- (25) Olschak, Blanche: Tiber - Erde der Götter, Zürich 1960
- (26) Christie, Anthony: Chinesische Mythologie, Wiesbaden 1968
- (27) Deussen, Paul: Die Geheimlehre des Veda, Leipzig 1921
- (28) Ludwig, Alfred: Der Rigveda oder die heiligen Hymnen des Brahmana, Bd. I, Prag 1976
- (29) Simon, Pedro: Noticias Historiales de las Conquistas de Tierra en la Indias Occidentales, Bogota, 1980
- (30) Grünwedel, Albert: Mythologie des Buddhismus in Tibet und in der Mongolei, Leipzig 1900
- (31) Bopp, Franz: Ardshuna's Reise zu Indra's Himmels, Berlin 1824

Všeobecne:

Behr, H. G.: Nepál, Geschenke der Götter, Düsseldorf 1976
 Biezais, H.: Die himmlische Götterfamilie der alten Letten, Uppsala 1972
 Däniken, Erich von: Zurück zu den Sternen, Düsseldorf 1969
 Däniken, Erich von: Aussaat und Kosmos, Düsseldorf 1972
 Däniken, Erich von: Meine Welt in Bildern, Düsseldorf 1973
 Dieterlen, G.: Les Ames des Dogons, Paris 1941
 Guerrier, Eric: Essai sur la cosmogonie des Dogons, Paris 1975
 Gary, John: Near Eastern Mythology, London 1969
 Griaule-Dieterlen: Le renard pale. Le mythe cosmogonic. Travaux et Mémoires de l'Institut d'Ethnologie, Paris 1965
 Khuon, Ernst von: Waren die Götter Astronauten?, Düsseldorf 1970
 Krassa, Peter: Als die gelben Götter Kameň, München 1973
 Leiris, M.: La langue secrete des Dogons, Paris 1948
 Müller, Max: Vorlesungen über den Ursprung und die Entwicklung der Religion, Strassburg 1880
 Müller, Max: Die Wissenschaft der Sprache, Bd. U, Leipzig 1893
 Müller, Max: The Upanishads, Teil II, Oxford 1884
 Müller, Max: The Dhammapada, Leipzig 1906
 FIPA-UGALLA: Pramať Ekao spadla z neba.
 TAWA: Prvý pár prišiel so semenami vo vlasoch na Zem z neba.
 TSCHOKWE: Boh posielal prvých ľudí z neba.
 NYANHJA-NAO: Prví ľudia spadli z neba.
 VILI-FLOTE: Päť alebo desať rudí utieklo bohovi Nsambimu a dostalo sa na pavučine na Zem.
 DKOI: Muž Etim-Ne a jeho žena Ejaw, obyvatelia neba, prišli ako prvý pár na túto planétu.
 IBO: Obaja jej prví králi si po príchode z neba sadli na hniezdo termitov a založili si ríšu.
 JUKUN: „Zakladateľ“ Afuma zliezol po pavúčom povraze z oblakov na Zem.
 EDO: Pôvodne bolo nebo domovom všetkých ľudí.
 EWE-HO: Niekoľko nebeských ľudí s chvostami boli chytení, keď zliezli po lane a museli zostať na Zemi.
 LOBI: Prví ľudia sa spustili po reťaziach z neba.
 ZULU: Slovo „zulu“ znamená „nebo“. Všetci čistokrvní príslušníci kmeňa Zulu odvodzujú svoj pôvod od nebeských

bytosť. Územie, ktoré im pripadlo pri Indickom oceáne v Južnej Afrike nazývajú „Krajinou nebeského národa“.

Ďalšie príklady afrických "nebeských" mýtov:

DSCHAGGA: Praotec rodu sa spustil po pavučine z neba na Zem. Volajú ho „ten s chvostom“.

KAMBA: Prvý pár bol zhodený na Mulungu z oblakov na Zem.

NDOROBO: Boh zostúpil s jedným Ndorobom a jedným Masajom po lane z neba, kde predtým spolu bývali. Nato zoslal boh veľký dážď, ktorý zničil lovištia Ndorobov. Ndorobo odrezal povraz a prestalo pršať. Od tohto času bolo spojenie s nebom prerušené.

BANTU-KAVIRONDO: Prvý pár sa zjavil z neba.

NUONG-NUER: Kedysi prišli mimozemšťania po povraze z neba na Zem, aby si tu zaopatрили potravu. A ľudom sa podarilo dostať po povraze do neba. Boli preč dva mesiace a pokladali ich za mŕtvych, ale potom sa vrátili zdraví na Zem. Raz spadol z neba chlapec Rill s rybou v ruke, našiel ho mandarín a vychoval ho. Keď sa potom zaľúbil do „nebeského dievčaťa“, mimozemšťania povraz prerezali.

KUMBI: Prví ľudia, ktorých boh stvoril, mali chvosty.

TUTSI Z RWANDY: Všetci ľudia bývali kedysi v nebi. Prvý ľudský pár spadol odtiaľ na Zem.

4 „Bohovia“ boli z mäsa a kostí

- (1) Spiegel, Friedrich: AVESTA, Die heiligen Schriften der Parsen, Leipzig 1852
- (2) Dalberg, F. von: Scheik Mohammed Fani's Dabistan oder von der Religion der ältesten Parsen, Aschaffenburg 1809
- (3) Ludwig, Alfred: Abhandlung über das Ramayana und die Beziehungen desselben zum Mahabharata, Prag 1894
- (4) Jacobi, Hermann: Das Ramayana, Bonn 1893
- (5) Roy, Potráp Chandra: The Mahabharata, Calcutta 1891
- (6) Dutt, Nath M.: The Ramajana, Calcutta 1891
- (7) Kumar Kanjilal, Dileep/Mitteilungen zo 17. 3. 1975
- (8) Berlitz, Charles: Geheimnisse versunkener Welten, Frankfurt 1973
- (9) Dithfurt, Hoimar von: Der Geist fiel nicht vom Himmel, Hamburg 1976
- (10) Biren, Roy: Das Mahabharata, Düsseldorf - Köln 1961
- (11) Grassmann, Hermann: Rigveda, 1876
- (12) Deussen, Paul: Sechzig Upanishad's des Veda, Leipzig 1905
- (13) Burrows, Milar: Mehr Klarheit über die Schriftrollen, München 1958
- (14) Riessler, Paul: Altjüdisches Schrifttum ausserhalb der Bibel, Augsburg 1928
- (15) Kautzsch, Emil: Die Apokryphen und Pseudigraphen des Alten Testaments, zv. 1 + 2, Tübingen 1900
- (16) Lunan, Duncan: Man and Stars, London 1974

Všeobecne:

- Dupont, A.: Les écrits essenien découverts près la mer morte, Paris 1959
- Dutt, Romesh C.: The Ramajana & The Mahabharata, London 1910 .
- Geldner, K. - Kägi, A.: Siebzig Lieder aus Rigveda, Tübingen 1875
- Geldner, Karl F.: Der Rigveda, Leipzig 1951
- Ions, Veronica: Indian Mythology, New York 1967
- Krassa, Peter: Gott kam von den Sternen, Freiburg 1974
- Krassa, Peter: Als die Gelben Götter kamen, München 1973
- Lohse, Eduard: Die Texte aus Qumran, München 1964
- Ludwig, Alfred: Die Nachrichten des Rig-und Atharvaveda über Geographie, Geschichte und Verfassung des Alten Indies, Prag 1875
- Meyer, Eduard: Der Papyrusfund von Elephantine, Leipzig 1912
- Müller, Max: A History of Ancient Sanskrit Literature, London 1859
- Müller, Max: Rig: Veda oder die Heiligen Lieder der Brahmanene, Leipzig 1856
- Rajagopalachari, C.: Ramajana, Bombay 1975
- Sänger-Bredt, Irene: Ungeloste Rätsel der Schöpfung - Die kosmischen Gesetze, Düsseldorf 1971
- Schlisske, Werner: Gottessöhne und Gottessohn im A. T., Berlin 1973
- Sen Umapada: The Rigvedic era, Calcutta 1974
- Die Heilige Schrift des Alten und des Neuen Testaments, Verlag der Zürcher Bibel, Zürich 1942

5. Koná sa stvorenie

- (1) Wilder-Smith, A. E.: Die Erschaffung des Lebens, Stuttgart 1972
- (2) Coppedge, James F.: Evolution: Possible or Impossible, Grand Rapids 1973
- (3) Mac Donald, M. R.: Woher kommt der Mensch?, Zürich 1976
- (4) Adler, Irving: Probability and Statistics for Everyman, New York 1963
- (5) Monod, Jacques: Zufall und Notwendigkeit, München 1975
- (6) Eigen, Manfred: Das Spiel - Naturgesetze steuern den Zufall, München 1975
- (7) Kuhn, Hans: Zur Evolution eines sich selbst organisierenden präbiotischen Systems, Nova Acta Leopoldina, č. 218,

zv. 42

- (8) Crick, F. H. - Orgel L. E.: Directed Panspermia, ICARUS, č. 19, London 1973
- (9) Milton, S. - Levin, Roger: Is anyone out here? New Scientist, august 1973
- (10) Leben - älter als die Erde? in: Wissenschaft und Technik, č. 17, Stuttgart 1972
- (11) Darwin, Charles: Die Entstehung der Arten, Stuttgart 1974
- (12) Wilder-Smith, A. E.: Herkunft und Zukunft des Menschen, Stuttgart 1975
- (13) Die Welt in der wir leben - Die Naturgeschichte unserer Erde, München 1956
- (14) Halstead, L. B.: Die Welt der Dinosaurier, Hamburg 1975
- (15) Dougherty, C. N.: Valley of Giants, The latest Discoveries in Palaeontology, Cleburne, Texas 1971
- (16) Bowman, Jack jr.: Ancient Astronauts, vol. I, č. 4, 1976; The Footprints of the Gods
- (17) Steiger, Brad: Mysteries of Time and Space, New York 1974
- (18) Thomas, Andrew: Wir sind nicht die ersten, Bonn, rok nie je uvedený
- (19) Weidenreich, F.: Apes, Giants and Man, Chicago 1946
- (20) Saurat, Denis: Atlantis und die Herrschaft der Riesen, Stuttgart 1955
- (21) Freuchen's, O.: Book of the Eskimos, Greenwich, Conn, 1961
- (22) UPI, Honolulu, 17. júna 1976
- (23) Koestler, A.: Die Wurzeln des Zufalls, Bern 1972
- (24) DIE WELT, Bonn, 30. 8. 1976
- (25) Marx/Engels, Staatstheorie, Berlin 1974
- (26) Navia, Luis E.: Unsere Wiege steht im Kosmos, Düsseldorf 1976

Všeobecne:

- Bender, H.: Biologie und Biochemie der Mikroorganismen, Weinheim 1970
Bernal, J. D.: Der Ursprung des Lebens, Lausanne 1971
Bliihel, K.: Projekt Übermensch, Bern 1971
Boschke, F. L.: Die Herkunft des Lebens, Düsseldorf 1970
Boschke, F. L.: Erde von anderen Sternen, Düsseldorf 1965
Calder, N.: Das Lebensspiel, Bern 1973
Corliss, W. R.: The Unexplained: a Sourcebook of strange Phenomena, New York 1976
Eibl-Eibesfeldt, L.: Der vorprogrammierte Mensch, Wien 1973
Einstein-Infeld: Die Evolution der Physik, Hamburg 1956
Eiseley, L.: Von der Entstehung des Lebens und der Naturgeschichte des Menschen, München 1959
Flindt, M. - Binder, O.: Mankind - Child of the Stars, Greenwich, Conn., 1974
Friese, W.: Die Sache mit der Schöpfung, München 1973
M Fuchs, W. R.: Leben unter ferner Sonnen?, München 1973
Haber, H.: Der Stoff der Schöpfung, Stuttgart 1966
Heberer, G.: Homo - unsere Ab- und Zukunft, Stuttgart 1968
Heisenberg, W.: Schritte über Grenzen, München 1971
Hemleben, Joh.: Darwin, Hamburg 1968
Heuseler, H.: Der zweiten Erde auf der Spur, Stuttgart 1974
Hiibner, A.: Vom ersten Menschen wird erzählt, Düsseldorf 1969
Koestler, A.: Die Wurzeln des Zufalls, Bern 1972
Knaurs Tierreich: Amphibien, München 1961
Knaurs Tierreich: Niedere Tiere, München 1960
Knaurs Tierreich: Reptilien, München 1957
Knaurs Tierreich: Insekten, München 1959
Osten-Sacken, P. v.d.: Die neue Kosmologie, Düsseldorf 1974
Paul, G.: Die dritte Entdeckung der Erde, Düsseldorf 1974
Popp, G. - Pleticha, H.: Wir leben erst seit fünf Sekunden, Würzburg 1958
Sänger-Bredt, I.: Spuren der Vorzeit, Düsseldorf 1972
Schrader, H. L.: Der achte Tag der Schöpfung, Berlin 1964
Sullivan, N.: Die Botschaft der Gene, Frankfurt 1969
Taylor, G. R.: Die biologische Zeitbombe, Frankfurt 1969
Vogt, H. H.: Das programmierte Leben, Zürich 1969
Watson, J. D.: Die Doppel-Helix, Hamburg 1969
Wilder-Smith, A. E.: Die Demission des wissenschaftlichen Materialismus, Heerbrugg 1976
Wilder-Smith, A. E.: Grundlage zu einer neuen Biologie, Neuhausen-Stuttgart 1974

6. Plaidoyer pre budúcnosť

- (1) Lunan, Duncan: Man and the Stars, London 1974
- (2) Berlitz, Charles: Geheimnis versunkener Welten, Frankfurt 1973
- (3) Blumrich, Joseph: Da tat sich der Himmel auf, Düsseldorf 1973

- (4) Charroux, Robert: L'engime des Andes, Paris 1974
(5) Cabrera, Janvier: El mensaje de la grabada de Ica, Lima 1976

Všetky poznámky pod čiarou boli formulované podľa náučných slovníkov Der Grosse Brockhaus, resp. Grand Larousse.

Copyright © Erich von Däniken

Translation © Ľubica Tvarožková, Eduard V. Tvarožek, 1994

Slovenské vydanie © Remedium, Bratislava 1994

REMEDIUM

Z nemeckého originálu Erich von Däniken: Beweise, vydaného vydavateľstvom Wilhelm Heyne Verlag GmbH & Co. KG, München, 1993 (desiate vydanie) preložili Ľubica Tvarožková a Eduard V. Tvarožek.

Cover Design © M.E.A. štúdio

Sadzba Korprint, Bratislava Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s r. o.

Printed in Slovakia

1. vydanie Bratislava 1994

ISBN 80-85352-28-1